

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Bibliothèque électronique suisse

ANTONINI LIBERALIS

TRANSFORMATIO-
numcongeries.

PHLEGONTIS TRALLIANI
de Mirabilibus & longævis
Libellus.

EIVSDEM De Olympijs fragmentum.

POLLONII Historiæ mirabiles.

ANTIGONI Mirabil. narrationū congeries.

M. ANTONINI Philosophi Imp. Romani, de
*vita sua Libri XII. ab innumeris quibus antea scate-
bant mendis repurgati, & nunc demum
verè editi.*

Græcè Latineq; omnia, GVIL. XYLAN-
DRO August. interprete: cum An-
notationibus & Indice.

BASILEAE, per Thomam Guarinum,
M. D. LXVIII.

Εἰς Ὑλερμον τὸν Ξύλανδρον
Σεβαστοπολίτην, Κ. Ο.

Οὐδὲν-ἄτορ ξύλῳν-ὁ-βίθ' Ξύλανδρε καὶ
ἀνδρῶν,

Ξῦλα καὶ ἄνδρες ἄνδρ' ἔθεν' ἔασι βίαι.

Δύρατα σείο πέλει μασέων χαρίτων· ἡ γενέθλι

Ἄνδρες οἱ μύσους καὶ χαρίτεσι φίλοι.

Καὶ σύ γε δύρατέων μετέπων σέθεν ἔνομ' ἀπὸ
ἀνδρῶν,

Δύρειθ' τελίθεις ἰώπας ἀρκίφίλοις.

Τῶνκ' ἔπθ' καλίστον ἐμοὶ σὺν αἰέσαο μάστιγι

Οὐδὲν-ἄτορ μασέων κῆ χαρίτων-ὁ-βίθ'

ὁ-βίθ' βροτῶν ζωῶν

Ἄτορ-ἔθελ' ἀμβρόσιο.

3
G VILIELMVS XY.

ander Augustanus, ALBERTO A
STETEN, Georgij V. C. F. ado-
lescenti optime indolis atque
spei, S. P. D.

Vos ad te, ALBERT E
carissime, mitto Libellos,
eos Græcos ex vetustissi-
mis mēbranis, rarissimo,
mihiquē aliā nūquā viso lit-
terarū genere cōscriptis, li-
berali permissu Illustrissimi optimiq₃ PRIN-
CIPIS ac Domini mei, in cuius bibliothē-
ta is codex abs me erat repertus, transcriptos,
superiore anno, cum ociosus Augustæ essem,
in Latinum sermonem transtuli. De quibus
edendis in lucem cum cogitarem, simul ve-
nit mihi in mentem M. Antonini de vita sua
librorum, quos (quanquam εκλογὰς potiùs
operis, quàm ipsum opus, ipsosq₃ integros li-
bros esse iudico) ante annos ferè nouem à me
Latinos factos ad patrem tuum, virum omni
vera laude cumulatisimum, officij causa e-
miseram. Quæ mea lucubratio cum (quod

in promptu est cuius videre atq; iudicare
 fœde esset incuria operarum typographicarum
 deprauata, itaq; planè edita, vt pro non edi-
 ta censeri optimo iure posset, iampridem cogi-
 gitaram de remedio ei malo faciēdo. Postquam
 autem de ceteris, quæ dixi, opusculis tibi dedi-
 candis constitutum apud me fuit, illico ea mihi
 hi ad animum acciderunt, quæ me faciliè im-
 pellerent, vt his Antoninum meum adiungerem.
 Cum enim ex eodem omnia hæc opuscula penu
 sint deprompta, (nam Antonini exemplum quo
 vsus sum, de Palatini Electoris Illustrissimi in-
 clytæ memoriæ OTTHONIS HENRICI, & bibliothecæ lib-
 rarij fuisse transsumtum, Gesnerus, vir incomparabilis
 doctrinæ, ac humanitatis, et cuius morte non
 maiorem dolorem boni ceperūt, quàm quod
 damnum fecit reſpub. literaria, affirmavit.
 idemq; ijs interpretis, tametsi diuersis temporibus,
 contigerit: commodè videbantur eodem
 etiam volumine comprehensa, vnius typographi
 opera, in manus hominum peruenire præsertim
 cum, sicut prior lucubratio pariter tui auspicijs
 in publicum prodisset, ita postea

ric

orem ego tibi, amoris studiijq₃ erga te mei pa-
 m testificandi gratia dedicare animum in-
 uxissem. Ad Antoninum quod attinet,
 e quis iniquior cramben à me bis apponi ean-
 em putet, emendavi Præfationē, Græca La-
 naq₃ autoris verba, Annotationesq₃: neq₃ à
 mendis modò repurgavi, sed & nonnulla lo-
 a translationis meæ recognita correxī, An-
 notationumq₃ auxi: Vt nunc quidem multis
 modis verior ac ornatior prodeat Antoninus
 poster. Sunt quædam in eo Libro quæ pror-
 us non attingere videbatur præstare, quàm
 onijciendo aliena pro Antoninianis fortassis
 ingerere. Ipsum quidem Opus abs te alienum
 utare non potes, cum patrem tuum domi-
 num agnoscat: & eo legendo pulcerrimas in-
 venies multas, tuæq₃ etiam ætati convenientes
 sententias, dignissimas quæ à te memoriæ in-
 gantur, inq₃ usu vitæ obseruentur. Sed de
 Antonino in præsentia satis. Quæ autem tibi
 dono damus, alibi adhuc ne nominari quidem
 iudui: Vt vel novitatis nomine gratiosa esse
 apud studiosos librorum esse debeat. Neq₃ in-
 ucunda potest esse eorum lectio, cùm sint

narrationes rerum partim mirabiliū ac prodigiosæ, partim falsæ etiam palàm, & quæ fidei omnem excedant. Neq; ego hîc disputo de usu huiusmodi narrationum, quod alii multi uarijs ætatibus grauitè copioseq; fecerunt, & iam pridem inepta illa quorundam morosæ leuitatis hominum explosa est sententia, qui fabulas siue poëtarum, siue alias legi non debere contenderent. Dubium autem mihi non est, quin hisce in libellis eruditi homines multa sint depræhensuri, cum quæ ad bonorum scriptorum intelligentiam conducant, tum quæ non ignorare sit opere præciū. Verum ego ijs commendandis supersedeo eo libèrè, quòd ipsi quasi loqui pro se iam nunc, & sibi gratiam lectorum captare beneficio me videntur posse. Tibi autem, Alberte, eo inscribere, ac sub tuo nomine reip. literarij hanc qualemcunq; accessionem fieri propter ea volui, vt publicè constaret, te abs me non leuiter diligi atq; coli. Quod quidem meum studium tibi non nobilia ista ornamenta natalium & opum apud me conciliarunt, quæ ego tanti facio, quanti (opinor) debeo: hoc est

neq;

neq₃ sperno, neq₃ admiror, neq₃ ullis veris bonis antepono. Sed cum tuam indolem expertus essem paternæ æmulam, cumq₃ tu non inuitus bonis literis discendis te dedisses: sicut coram domi meæ institutum illud pulcerrimū opera, consilio, cohortationibusq₃ meis non dicam adiuui atq₃ promoui, sed conatus quidem sum, & volui certè ad id persequendum aliquid tibi adferre adiumenti: ita hoc ipso etiam munusculo confirmare tuum in præclarissimo proposito animum, teq₃ hortari vt strenuè pergas, laboresq₃ non magnos ob incomparabiles eruditionis commoditates alacriter constanterq₃ subeas atq₃ obeas, esse mei officij sum arbitratus. In præsentia nihil addam præter hæc duo. Vnum: Apud sani iudicij homines (quibus se non velle probare, belluinum est) tanti unumquenq₃ fieri, quanti sunt cæres precij, in quibus is operam suam industriamq₃ ponit. Alterum: Quarum laudum gloriam adamaueris, quibus artibus eæ laudes comparantur, in ijs esse elaborandum. Intelligis quid velim. Reliqua cum ex me non ita pridem copiosè tum è patre tuo, viro prima-

a 4 rio,

rio alijsq; tibi verè fauētibus persepe & cre-
brò tibi audire contigit: eaq; tibi cordi fore, ne-
que te spem de te conceptam falsurum, planè
confido. Itaque id vnum restat, vt te Valere
iubeā: rogemq;, vt me vicissim ames. id quod
te facere existimabo, si ita gratum tibi hoc
meum munusculum esse intelligam, vt cal-
caris quasi vice in studijs literarum prosequē-
dis apud te functum sit. Vale: Heidelbergæ,
inter grauissimas occupationes, a. d. V. Kal.

Sextil. Anno representati Seruatoris

M. D. LXVIII.

ANTO-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

VERE' NOBILI VL

RO GEORGIO A' STETTEN iu-
niori, Patrici o Augustano, summa, si-
bi obseruantia colendo, GVILIEL-
MVS XYLANDER Au-
gustanus, S.

VM opusculum hoc M. ANTONINI Imperatoris Romani, eius qui Philosophus est usurpatus, instinctu CONRADI GESNERI, Medici et Philosophi præstantissimi, mihi quæ summa amicitia iuncti, de Græco Latinum fecissem, eiusque iam opusculi adornaretur editio: Ut id laudatissimo tuo, Vir ornatissime, nomini inscriberem, non vna me impulit ratio. Nam & quàm grato animo tuæ in me beneuolentiæ (quàm & aliàs, & superiori præsertim Maio coràm in patria sum expertus summam) memoriam colerem, publicè testatum facere me posse videbam: & haud parum gratiæ tui nominis splendorem huic ipsi editioni

tioni conciliaturum iudicabam. Iam cum satis apud me constaret, quis esset tuus de studio sapientiæ, de quæ ijs quæ ad humanitatem spectant disciplinis sensus, quantaque cum diligentia ab ineunte ætate in ijs versatus, & bonitate earum cultores sectatoresque complexus semper esses: non verebar, ne non gratum hoc qualecunque meum haberes officium. Ipse quidem certè Liber cum auctoris dignitate, tum eius quam tractat rei præstantia, facile apud te impetrabit, ut eum tua dignere tutela. de meo labore dicam postea.

Scriptum esse ab ANTONINO Philosopho Imperatore hoc opusculum, id in Annotationibus nostris demonstravimus: ut hinc ea repetere, quæ ibi diximus, nihil attineat.

Potissima verò Philosophiæ capita secum meditatum esse hunc tantum Imperatorem, commentatumque diligenter, vel nostris verbis, vel si mauis, Græca ubi legeris, ipse deprehendes. Etenim tametsi verum est, libellos hos Antonini (ut quidem in nostras ij manus pervenerunt) esse mutilos, misereque &

maior

maiore sui parte decurtatos: nihilominus id in promptu est, grauissimas in his ipsis extare de ferenda conditione humana, de contemnenda morte, de societate humana tuenda, de vera beatitudine, de causis miseriarum humanarum, alijsq; id genus compluribus Philosophiae capitibus disputationes, easdemq; iuxta argutas, & exemplis comparationibusq; appositissimis perpolitas. Nec absimile est nostri, auctoris genus philosophandi, ei quo vsum esse Epictetum (qui etate Antoninum non ita multum antecessit, cuiusq; se vsum preceptis noster ingenuè præ se fert). Arrhianus memoria prodidit. Floruit enim circa illud tempus vtcunq; studium sapientiae, cum ipsi Imperatores aut colerent philosophiam, aut certe eius sectatores non aspernarentur. Quo factum est, vt extiterint permulti doctrina & grauitate praestantes viri: quorum partim nomina tantum & dicta factaq; aliquot apud Historiae scriptores extant, partim scripta etiam doctissimi & prudentiae plena nostrum ad æuum perdurauerunt. Enimvero
Antoninum

Antoninum ego iudico (neque aliter sentire doctos existimo) non id modò his voluisse in commentarijs explicare, quibus ipse in rebus animum suum occupasset, quibusq; præceptis, exemplis & rationibus sese ad hominis, ciuis, Imperatoris, adeoq; Philosophi nomen cum dignitate tuendum informauisset: sed vnà demonstrasse, quæ esset vera atq; expedita ad tranquillitatem animi, & eam quæ homini in hac vita contingere potest, felicitatem consequendâ via: tum quidnam rei esset, cur plerique hominum adeò de natura, suaq; sorte immeritò conquererentur. Quippe hoc modo philosophia neglecta & spreta vlscitur illos: quorum questus & indignationem sapientissimus poeta Euripides sanè quàm scitè & (vt omnia) eleganter expressit, senem calamitate ictum in scenam producens: qui, cùm parum rectè rationes ad vitam tum, cùm maximè debuerat, subduxisset, vt incidit in res aduersas, non suæ imprudentiæ culpam agnosceret, sed (qui est mos vulgi) ad futilia & inutilia vota confugeret.

Supplicibus.

geret. Cuius de inscitia hi extant versus, quos adducam, Latine tamen à me redditos, ne in hoc orationis genere peregrinum sermonem interferam:

Eheu, datum non esse & hoc mortalibus,
Iuuenes ut esse bis queat, iterum & senes?
Nam si domi quid secius fortè euenit,
Corrigimus illud consilio tamen nouo:
Aeuum retractare haud licet. quòd si re-
dux

Iuuenilis ætas esset, & senium duplex,
Peccata vitæ corrigeremus istius,
Vitæ instituto prouidi melius nouæ.

Capitalis profectò Iphis, & quouis dignus in-
fortunio, qui non præsentem vitam præceptis
exemplisq; rectè informandam moneat: sed
aliam optet, qua huius errata emendari pos-
sent. Quanto rectius Theseus ille Euripideus?
cuius hanc sententiam Cicero alicubi refert:

3. Tusc.
Plut. consol.
ad Apollon.

Nā, qui hæc audita à docto meminissem uiro,
Futuras mecum commentabar misérias,
Aut mortem acerbam, aut exiliij mæstam
fugam,

Aut

*Aut semper aliquā molem meditabar mali:
Ut si qua inuecta diritas casu foret,
Ne me imparatum cura laceraret repens.*

*At enim è Pphilosophia petendam hanc
vitæ institutionem, neque obscurum est, &
ab alijs multis grauibꝫ autoribus ita de-
monstratum, ut meis verbis hoc saltem lo-
co & tempore res non egeat. Id quidem haud
temerè videor addere, eam philosophandi
rationem quam hic noster tenuit (hoc est,
quæ breuibus præceptis, exemplis, compa-
rationibusque propositum absoluit) maiori
hominum parti cū ad intelligendum faci-
liorem, tum ad tenendum memoria commo-
diorem esse altera illa, quæ exquisitis disputa-
tionibus, ingeniosisq; conclusionibus verita-
tem eruit. quod ipsum eò spectat, ut intelliga-
tur, quid præsens Liber communi hominum
vitæ formandæ cōducere possit. Sed mitto li-
brum commendare, præsertim cū semel in-
ceptus legi, facile lectorem retineat: ut verū
fore hoc loco nō dubitem, id quod est scitè ab
eodem Poeta dictum, Gustu percepto empto-
rem*

rem allici. De meo labore, & opera quam in
 conuertendo adhibui, superest vt dicam: et
 si fidem diligentiamq₃ meam malo doctis col-
 latione facta Græci cum Latino libro æstimã-
 dam relinquere, quàm me aut mea iactare.
 Neque verò metuo ne quis hanc editionem
 sit insectaturus, nisi si ij sint extituri, qui li-
 brum mutilum, & plerisq₃ locis interruptum
 interpolatumq₃ indignè sint laturi lectoribus
 offerri. Quos ego tum deniq₃ audiendos cen-
 seo, si integriorem ipsi proferat: alioquin si se-
 cundum eos iudicaturi sint docti, efficiant vt
 reliquæ bonorum librorum, quas ipsas meritò
 gratas habemus, negligantur: imò si maiori-
 bus nostris idem fuisset iudicium de fragmen-
 tis librorum, aut mutilatis voluminibus, bone
 Deus, quot & quàm præclaros vtilissimosq₃
 libros non haberemus hodie? Sed valeant ini-
 qui isti. Sanè mihi hoc incommodo conuer-
 tendi labor mirum in modum est auctus: atq₃
 haud scio an ab incepto destitissẽm, nisi me &
 verecundia fallendæ quam dederam fidei, &
 propositi mei (id autem est prodesse reipub. li-
 teraria

rarie pro virili, eamq; ob rē nulli labori vel-
succumbere) tenēdi necessitas quædam con-
rmascent. Latinitati quàm fieri potuit maxi-
mè in hoc negotio studui: nisi quòd uoces quas-
dam, tritas illas, & aptas, non tamen vsita-
tas apud antiquiores, perspicuitatis causa non
contemsi. Verba appendere ad trutinam neq;
volui, neq; verò debui. sensum quidem secu-
sus sum: an autem assecutus sim ubiq;, aliorū
sto iudicium. Cur difficile hoc fuerit, multæ
sunt, neq; non manifestæ causæ. Et si fateor, in
quibusdam me vel ut diuinarem opus habuis-
se, vel audacter à codice Græco aut vsu com-
muni discessisse: quibus locis etsi Annotatiun-
culis (eram enim occupatior, quàm ut com-
mentandi ocium suppetere) aliquando con-
tului, tamē si cui secus videbitur, nihil moror:
est enim (ut Bacchylidis utar prouerbio) la-
ta via. Tibi autē, vir præstantissime, & cur
dedicauerim hunc librum, meumq; ei impen-
sum laborem, & cur utrunq; tuæ amplitudi-
nis patrocínio non indignum fore duxerim,
commemoravi iam antè. Supererat, ut orare
l te,

te, vt ne hoc meum tui nominis exornādi studiū, gratiāq; animi erga te declarandi voluntatem aspernareris: sed tanta est tua humanitas, tantusq; in rei literariae defensores amplificatoresq; (inter quos me vel extremo loco haberi peruelim) amor, vt certò mihi de te polliceri, non obsecrando in dubium vocare tuam bonitatem debeam. Itaq; labore tui deprecandi supersedendum mihi animaduerto. Ego me tibi, quem singulare patriæ nostræ inclytissima ornamentum, Musarumq; benignissimum hospitem noui, studiaq; mea commendando: efficiamq; profectò, nisi maturius nobis aliquid eueniat humanitūs, vt ne tuæ te erga me possit poenitere beneuolentiæ. Vale.

Heidelberga, Kalendis Octobribus:

Anno Salutis 1558.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM-
PERATORIS DE VI-
ta sua, Liber I.

GVILIELMO XYLANDRO
Augustano interprete.

AB auo meo Vero didici pla-
cidis esse morib. & iræ ab-
stinēs. Existimatione pa-
rentis mei, eiusq; recorda-
tione, ad verecundiam &
viro dignos mores vsus sum. Matrem in
studio pietatis erga deos, liberalitateq;
imitatus: præterea in abstinendo à non
perpetrandis modò, sed & cogitadis fla-
gitijs: tum in frugalitate victus, ab opu-
lentiam comitante luxu remotissima.
A' proauo id habui, vt ne in publicos lu-
dos commearem, sed bonis præceptorib-
us domi meæ vterer: intelligeremque
nullis hac in re parcendū sumptib. Ab
educatore, ne auriga prasinus, aut uene-
tus, neue palmularius aut scutarius fierē:
ab eodem tolerare labores, esse conten-
tus pado, operari, non immiscere me

1 2 mul-

- 2 multis negocijs, haud facîle calumniam
admittere, didici. A' Diogneto, stu-
dium in res inanes non conferre: fidem
abrogare ijs quę de incantationibus, dę-
monumq; profligationib. ac id genus a-
lijs reb. præstigiatores & impostores re-
3 ferunt: neq; animi causa coturnices ale-
re, aut similiũ rerum studio & cupiditate
teneri: item liberè dicta ferre æquo ani-
mo, philosophię me addicere: audire pr-
mò Bacchium, deinde Tandafidẽ ac Mar-
cianum, scribere dialogos puerili æta-
te: grabatum, pellem, aliaq; ad Græcam
disciplinam pertinentia requirere. Ru-
stici monitu in eam deveni cogitationẽ
mores meos correctione ac cultu opu-
habere: non esse imitandos Sophistas
4 non esse instituendas de contemplatio-
nibus scriptiones, neq; oratiunculas ad
hortatorias declamandum, neq; spec-
viri exercitijs dediti, ac laboriosi osten-
tandam: ad hæc rhetorica, poësi, & astro-
5 logia abstinendum: domi neq; vestitu-
neq; alijs huius modi rebus vtendũ: epi-
stolas scribendas simpliciter, quo modo
ipsius ad matrem meam est epistola Si-
nuessa missa: insuper placabilitatem et
se, & in alloquio facilitatem exhiben-
dan

dam ijs qui stomachum nobis moue-
 rint, aut aliquid deliquerint, simulatque
 ij redire ad officium velint: diligenter
 etiam legendum, neque omnino confi-
 derationem summariam satis putandū:
 neque celeriter adfentiendum alios tra-
 ducentibus: commentarios Epiḡteti le-
 gendos, quorum & è domo sua mihi
 copiam fecit. Apollonius me docuit,
 vt libertatem sectarer, certamque con-
 stantiam: neque aliò vnquam, ne mini-
 mum quidem, quàm ad rectam ratio-
 nem respicerem: ac semper mei similis
 essem in grauib; doloribus, amissione
 prolis, morbisq; diuturnis: vtque in vi-
 uo exemplo euidenter contēplarer, pos-
 se eundem & durissimum esse, & remis-
 sum quàm maximè. Tum etiam, vt in per-
 cienda doctrina me non morosum præ-
 berem: sed circumspicerem de homine,
 qui palàm experientiam, & in tradendis
 scientijs facultatem, minimum suorum
 bonorum putaret. Præterea modum be-
 neficia (vt ijs videntur) ab amicis acci-
 piendi, ne vel accepta ea nos viliores
 redderent, vel stupidè negligerentur at-
 que prætermitterentur. In Sexto de-

6

7

mus ad arbitrium patrisfamiliâs institu-
 tæ, viuendi secundum naturam, graui-
 tatem non simulatam, inque consulen-
 do amicorum commodis sagacitatem,
 facilitatem erga priuatos, * moresque
 omnibus accommodatos. Quo fiebat,
 vt eius consuetudo omni adulatione
 suauior, ipseque eodem tempore in sum-
 ma apud eos quibus cum agebat vene-
 ratione esset. porro autem expeditam
 viam ac rationem inueniendi & dispo-
 nendi præcepta ad vsum vitæ necessa-
 ria. item, quod neque iræ, neque aliûs
 cuiusquam animi commotionis vllum
 indicium dabat: sed simul & quàm ma-
 ximè affectibus vacuus, & humanissimè
 erat ingenij. In eodem honestam famam
 sine iactatione, multarumque rerum scien-
 tiam citra ostentationem. Alexandrū
 Grammaticum obseruabam ab increpa-
 tionibus sibi temperare: neque ignomi-
 niosè castigare, si quis barbarum, solæ-
 cum, aut absonum quippiam protulif-
 fer: sed ciuilitè id modò, quod dicen-
 dum fuerat, pronunciare: perinde ac si
 respondens vel suam sententiam inter-
 poneret, aut rationem re ipsa, non ver-
 bo, cum altero conferret: aut omni-
 no alia

no alia quadã solerti & obliqua subadmonitione idem efficiebat. A' Frontone didici, vt scirem quę consequeretur tyrannidem inuidia, quæ varietas, simulatio: & quòd omnino qui nobis patricij dicuntur, inhumaniores quodammodò sint reliquis. Ab Alexandro Platonico, ne crebrò, néue nisi necessitate coactus, cuiquam dicerem, scriberemúe, me esse occupatum: néue identidem impenduntia negocia prætendendo debita familiaribus officia detrectarem. A' Catullo, ne parui facerem, si quid amicus conquereretur, etiã si nulla id ab eo fieret ratione: sed anniterer, eum in pristinam gratiam reducere. item, vt summa animi contentione præceptorum laudẽ prædicarem, vti de Domitio & Athenodoto traditum est: vtque liberos verè diligerem. A' fratre meo Seuero, amorẽ familiariũ & veritatis, iusticiæq; . Per eundem cognoui Thraseam, Heluidiũ, Catonem, Dionem, Brutum. Idem mihi autor fuit, vt animo conciperem formam reipub. in qua æquis legibus eodemq; iure omnia administrarentur: ac regni, cui nihil esset libertate subditorum antiquius. Eundem obseruavi curis

esse vacuum, constantiam in honore philosophiæ habendo : beneficentiam & liberalitatem perpetuam seruare, bene sperare, ac de amicorum in ipsum amore certò sibi polliceri : à quibus animus esset factus alieno, id ijs non occultum ferre : neque amicis eius opus esse, vt de ipsius voluntate coniecturam facerent, sed eam apertam esse. Maximus adhuc hortatus me est, vt suo exemplo me ipsum regerem, neque vlla in re præcipitarem : animo bono cùm alijs in casibus, tum in morbis essem : vt moribus vterer temperatis, blandis ac grauib. vt quæ instituissem, expedire, nec magna cum molestia perficerem. Dicebat sibi verba facienti, aut agenti quicquam, neminem non fidem habuisse : ex animi ipsum sententia loqui, vel agere : nullius rei admiratione se obstupuisse, nunquam aut festinasse, aut cunctatum fuisse, neque trepidasse : neque mœsticiæ, neque gaudij nimium fuisse : neque iracundum, neq; suspiciosum : sed beneficum, placabilem, veracem : magisque constantiâ erroris securâ, quàm erratorum correctionem præ se tulisse : neminem fuisse, q se ab ipso cõtemptum, aut ipse præstan-

præstantiorem putaret: liberaliter quoq;
 facetum fuisse. Patris notavi humani-
 tatem, & in ijs quæ semel essent accuratè
 deliberata, permansionem: vanæ gloriæ,
 & eorum qui putantur, neque sunt ta-
 men, honorum contemptum: studium la-
 borum, assiduitatemq;. Libenter audie-
 bat eos qui aliquid reip. vtile poterant
 adducere. In tribuendo vnicuiq; pro di-
 gnitate suum, firmiter perseverabat: pe-
 ritus vbi intendendum esset, vbi remit-
 tendum. Amores adolescentulorū coër-
 cebat, vtilitati publicæ omnes cogita-
 tiones intendebat. Amicis secum cœnā-
 di, aut iter faciendi necessitatem remit-
 tebat: & qui necessitate aliqua impedi-
 ti, eum non comitati fuerant, eundem
 semper ipsum inueniebant. In consilijs
 accuratè, quid conducere posset, inqui-
 rebat: ac cōstanter, neq; (id quod alijs vi-
 tio datur) obuijs quibusq; cogitationi-
 bus contentus finem consultandi facie-
 bat. Amiciciam conseruabat: neq; vel sa-
 tietatem amicorum capiebat, neque ad
 eos parandos furore aliquo ferebatur. In
 omnibus rebus omnia sua in se reposita
 habebat, læto vultu longè futura proui-
 debat: atq; etiam minima antè præpara-

bat, idq; citra tumultū. Acclamationes, omnemq; adulationem compescebat. Quæ ad magistratum erant necessaria, semper custodiebat: sumtus procurabat, neque detrectabat de ijs rebus causam dicere. Deos citra superstitionem colebat: homines neq; demerebatur, neque auram popularem captabat: in omnibus his sobrius, constans, nusquam ineptus, aut nouitatis studiosus. Has porro res quæ ad vitæ commoditatem aliquid cōducunt, quas fortuna suppeditat, liberaliter, simulq; sine fastu tractabat: ita vt, & si adessent, haud sollicitè ijs vteretur: neq; desideraret, si deessent. Nemo fuit qui eum aut sophistam, aut vernam, aut hominem de Schola esse diceret: sed virum maturum, absolutum, adulatione superiorem, qui & seipsum regere, & alios posset. Iam philosophiam verā profitentes in honore habens, reliquis nihil exprobrauit. Cæterum in consuetudine familiari commodus, graciosusq; extra fastidium erat. Corpus suum moderatè curabat, non vt qui vitæ cupidus, aut cui formæ elegancia curæ esset, non tamen interim negligenter: itaq; suæ diligentiae causa, paucissimis medicorum pharmacis

macis & fomentis opus habuit. Id in eo præclarissimum fuit, quod facultate alicuius rei præditis concedebat absq; inuidia, vt oratoriæ, historiæ, legum, consuetudinum, aliorumq; id genus: quin etiam vt gloriam ijs rebus quibus excellebât, adipiscerentur, operam suam ipsis nauabat. Et cum ageret omnia secûdum instituta maiorum, ne hoc ipsum quidē studebat consequi, vt videretur à maioribus accepta obseruasse. Ad hæc, non erat vagus aut leuis, sed locis & negocijs ijsdem solebat immorari. Post intentissimos capitis dolores, recens atq; alacer ad cōsuetæ opera redibat. Præterea pauca admodū habebat arcana, & hæc quoque tantū de rebus publicis. Prudens porrò erat, moderatusq; cū in spectaculis exhibendis, tum in operum extructionibus, congiarijsq;, & alijs huiusmodi negocijs: quippe vir quid ex vsu foret potius, quàm quæ gloria factum sequeretur, reputans. Non utebatur alieno tēpore balneis, non erat ædificandi cupidus: non de ciborum, nō vestium texturæ aut infecturæ, non formæ corporis elegantia anxius. Comitatus ei è prædio, qui eum ab inferiori casa deduceret: in-

ter

ter Lanuuiños plerunq; Tusculano publicano utebatur, etiam deprecante. Omnino in eius moribus nihil inerat inhumanum, nihil inuerecundum, nihil procax: neque dicere quisquam poterat, Ad sudorem vsque. sed omnia ita apta & concinna, vt si per ocium cogitata fuissent, compositè, placidè, firmiter, & sibi inuicem conuenienter. Accommodari posset ei id quod de Socrate memoratur, quòd & abstinere potuerit, & frui rebus istis, quibus & carere pleriq; per infirmitatem, & in fruendo continere se nequeunt. At temperare sibi ab utroq; vitio posse, & sobrium permanere, id verò viri est animo integro inuictòq; præditi: quod ille in morbo Maximi præstitit. A' dijs bonos auos, bonos parentes, bonam sororem, bonos præceptores, familiares, necessarios, amicos bonos accepi, ferè omnia bona: tū quòd in nullum eorū quicquam deliqui: quāquam ira affectus, vt, si occasio incidisset, utiq; aliquid tale admisissem: verū beneficio deorū euenit, ne rerū is fieret cōcursus, qui hoc in me argueret. Id quoq; ijs acceptum refero, quòd nō diutius apud concubinam aui sum educatus: quòd ad puber-

pubertatem castus perueni: neque ante eam vir sum factus, sed tempus expectaui. Quòd principi & patri subditus fui, qui erat omnem mihi superbiam excusurus: ostensurusq; , posse eum qui in aula viuat, & stipatoribus carere, & vestibus pictis, & facibus, statuisq; certi generis, reliquoq; luxu: sed licere ei proximum priuato homini habitum sumere: imò verò eum splendorem, eos qui principes reipub. gerere velint demissiores segnioresq; efficere. Itemq; eum fratrem sum nactus, qui moribus suis me ad curam mei ipsius habendam posset excitare, honore autem & amore in me suo delectare. Quòd liberi mihi neque indole, neq; corpore prauis nati sunt. Quòd magnos in rhetorica, poëtica, reliquisq; studijs progressus non feci: quæ me fortassis planè detinuissent, si me feliciter proficere sensissem. Quòd maturè eos à quibus sum enutritus, in dignitate constitui, quod mihi videbantur cupere: quodq; id iuuenibus adhuc præstiti, neque diu eos futuri spe lactaui. Quòd Apollonium Rusticum, Maximū cognoui. Quòd perspicuè atq; sæpenumerò naturalem vitam cum animo meo reputaui,

ui, qualisnam ea esset: nimirum quòd ad deos attineret, & eorum munera, cogitationesq; inde promanantes: nihil iam obstare, quin aut secundum naturam viverem, aut non: atq; hoc quidè fore mea culpa, qui deum monitus, ac tantum nò praecepta non obseruassem. Quòd in tali vita meum corpus tandiu durauit. Quòd neq; cum Benedicta, neque cum Theodoro ré habui: sed & postea amore concitus, rectæ rationi parui. Quòd Rustico sæpius indignatus, nihil præterea admiserim, cuius me pœnitere potuisset. Quòd mater, cū esset adhuc iuuenis moritura, reliquos tamen vitæ suæ annos mecum exegit. Quòd quotiescunq; pauperi alicui, aut aliàs indigenti opitulari statuissem, nunquam audiui, pecuniam mihi non esse, vnde id facerem: & quòd mihi nunquam vsu venit, vt in tali re alterius ope indigerem. Quòd vxorem ita obsequentem, mei amantem, ac simplicem habui. Quòd alumni, quibus liberos meos crederem, idonei non defuere. Quòd in somnis cū alia mihi remedia sunt data, tum contra sanguinis excretionem, ac contra vertiginem: hocque Caietæ. Sicut Chræsæ. * cumq; animū
ad

ad philosophiam adiunxissem, non inci-
 di in sophistam aliquem, aut in scripto-
 ribus defedi, vel in syllogismis dissol-
 uēdis doceret, aut meteoris tractandis.
 Omnia enim hæc deorū auxilio, fortu-
 naq; indigent. Hæc in Quadis ad Gra-
 nuam. * Solebat is sibi prædicere, erit vt
 incidam in curiosum, ingratum, contu-
 meliosum, dolosum, inuidum, dissocia-
 bilem. Omnia hæc ijs euenerunt, igno-
 ratione bonorum & malorum. Ego ve-
 rò, qui naturam boni perspectam habeo,
 quòd honestum sit, & mali, quòd turpe:
 ipsamq; eius qui peccat naturam, quòd
 mihi sit cognata (non quia eiusdem car-
 nis est, aut seminis: sed mentis, & diuinæ
 particulæ particeps) à nullo eorum læ-
 di possum. neq; enim in me turpitudi-
 nem aliquam quisquam conijciat. Ei
 porrò quòd mihi cognatum est, neque
 irasci possum, neque infensus esse: vt e-
 nim vnus alterum iuuaret in suo opere,
 eò nati sumus, vt manus, vt pedes, vt
 palpebræ, vt superiorum inferiorumque
 dentium ordines : quare contra natu-
 ram est, vt inuicem nobis repugnemus:
 atqui succensere & auersari se inui-
 cem, id quidem est repugnare. Quid-
 quid

quid ego sum, id omne constat caruncula, animula & mente. Proinde missos fa-
 libros, neq; stude. Nō datū est. Quin tu, v-
 mox vitā cū morte cōmutaturus, corp-
 sperne, q, est tabus, ofsicula, & reticu-
 muliebris instar plexus neruorū, venarū
 arteriarū. Animā quoq; considera, qual-
 ea sit: spiritus nimirū. neq; is idē sempe
 sed qui in horas alius efflatur, alius for-
 betur. Restat tertia pars, principatū obti-
 nēs. Proinde sic tecū reputa. Senex es? n-
 patere hanc principē partē vltērius ser-
 uire, neq; alieno impetu raptari: neq; fa-
 tū vel prēsens iniquē fer, vel impenden-
 subterfuge. Res deorū plenę sunt prudē-
 tiæ: fortuitæ aut, nō carent natura, com-
 plexūe eorū quæ à prudentia admini-
 strātur. Inde omnia fluūt: necessitas eti-
 accedit, & totius vniuersi (cuius tu par-
 es) vtilitas. Porro autē q, natura vniuer-
 fert, quodq; ad eam facit cōseruandam
 id bonū est vnicuius vniuersi particula
 Conseruant autē mundū, quemadmod-
 elemētorū, ita & ex ipsis cōcretarū rer-
 mutationes. Hęc sufficiāt tibi, ac sempe
 pceptorū locū habeāt. Librorū verò sitis
 proijce, ne murmurās moriari: sed vel
 placatus, atq; ex animo gratiā dijs agē-

M. AN

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de vita sua Liber II.

MEmento, quandiu haftenusea distuleris: ac quoties, prorogato tibi à dijs tempore, eo non usus sis. Certè aliquando te animaduertere oportet, cuius mundi pars sis, & à quo mundi gubernatore deflueris: tum finem præscripti tibi temporis futurum. Quod quidem tempus si non impenderis tràquil-
litati animi parandæ, elaberur, neque redibit vnquam tibi defuncto. Singulis horis animo in id incumbe, vt fortiter, quæ admodum Romano & viro conuenit, id quod præ manibus est, peragas: accurata, & non ficta grauitate, humanitate, liberalitate, iusticiaq; adhibitis. Interea animum tuum ab omnibus alijs cogitationibus abduc: quod ita fiet, si vnum quodlibet negocium, eorum quæ in vita tua exequenda tibi sint, postremum esse iudicans, ita conficias, vt ne quid vanitatis affectuum à consilio auertentium, simulationis, amore sui, aut earum rerum quæ fato quodam ei negotio adiunctæ sunt improbationis admittatur. Cernis
m quam

quàm pauca sint ea , quorum compos
vitam felicem ac diuinæ similem viue
re homo potest? nam ea qui adseruârit
ab eo dij nihil vltra exigunt. Ignominia
teipsum affice , anime , contemne tei
psum inquam : vt enim honore teipsum
afficias , non tibi præterea tempus sup
petet. Vita enim vnicuique id præbet
quæ tibi propemodum iam exacta est
Non igitur teipsum venerare , sed felici
tatem tuam aliorum in animis reposit
habe. Non pátete ab ijs quæ extrinsecu
accidunt , te circumagi : sed ocium tibi
para , vt boni aliquid addiscas , ac vaga
ri desine. Est & alter declinandus er
ror : nonnulli enim actibus vitæ suæ cõ
fecti delirant , quòd scopum nullum ha
bent , ad quem omnes suos conatus &
cogitationes dirigât. Haud temerè qui
quam repertus est infelix ea de causa
quòd non inquireret quid aliorum ani
mis accideret : qui verò suiipsius animi
motibus non obsequitur , necessariò mi
ser est. Horum semper oportet recorda
ri , quæ sit vniuersi natura , quæ mea , quo
modoque hæc ad illam sit affecta , quali
pars ea cuius totius sit : adhæc , nemi
nem esse qui obstat , quo minus semper

quæ naturæ (cuius tu pars es.) sint
 insentanea, & agas, & dicas. Theo-
 crastus in comparatione peccatorum,
 ostendit communioem ea inter se
 conferendi rationem, philosophicè in-
 quit: ea quæ per cupiditatem commit-
 untur peccata, grauiora esse ijs quæ per
 iram. Etenim iratus videtur cum dolore
 modam, & occultè correptus animo, à
 recta ratione diuertere: qui verò per cu-
 piditatem peccat, victus à voluptate,
 temperantior altero censetur, magisq;
 feminatus. Rectè igitur, & vt philo-
 sopho dignum erat, in maiori esse culpa
 pronunciauit, cui voluptas, quàm cui
 dolor peccandi fuisset causa. ac omnino
 cunctis antè læsus, & propter dolorem ira-
 tus: ille sponte sua ad delinquendum, cu-
 piditatis explendæ causa fertur. Omnia
 hi ita & agenda sunt, & dicenda, & co-
 rrigenda, vt si iam nunc vitam in exitu
 se arbitretur. Cæterùm è viuis discede-
 re, siquidem dii sunt, nihil habet incom-
 modi: neque enim ij te aliquo malo sunt
 secturi. Sin autem vel non sunt dii,
 res humanas non curant, quid atti-
 bar viuere in mundo, deum ac pro-
 dentia vacuo? Enimuerò & sunt dii,

& rerum humanarum curam gerunt : & ut ne homo in ea quæ reuera sunt mala incideret , id quidem in eius potestate posuerunt : in reliquis rebus si quid mali inesset , utique & hîc ei prospexissent , ne omnino in malum incideret . Quod verò hominem deterio-rem non efficit , quónam id modo vitam eius posset reddere peiorem ? Et quidem vniuersa natura nunquam neque per ignoratorem , neque sciens quidem , non valens autem cauere aut emendare , illa tantum errorem admiserit : neque imbecillitatis , neque inscitiae causa , ut bona & mala bonis malisque hominibus promiscuè & ex æquo accidât . Atqui mors & vita , honor & ignominia , dolor & voluptas , opes & paupertas , omnibus hæc vniuersa eadem ratione hominibus cum bonis tum malis contingunt , sunt neque honesta , neque turpia : ergo neque bona quidem , neque mala . Quam celeriter omnia abolentur , in mundo quidem corpora , in æuo autem etiam eorum memoria . Omnia quæ sub ferum cadunt , ac præsertim ea quæ vel voluptate alliciunt , vel dolore terrent , vel fastu suo clara sunt , quàm vilia sunt omnibus

omnia, & contempzione digna, quàm
 fordida, obnoxia interitui, & mortua?
 Intelligentiæ est, indagare quidnam sint
 ij, quorum opiniones & voces gloriam
 * Quidnam est mors? Certè si quis eam
 per se intueatur, cogitationeq; omnia ab
 ea separet, quæ ei inesse videntur: is iam
 nihil aliud existimabit esse mortē, quàm
 opus naturæ. At verò puer est, qui naturæ
 aliquod opus formidat. Et quidem mors
 nō opus solum est naturæ, sed & prodest
 ei. Quónam modo Deus hominem at-
 tingit, & qua hominis parte? præterea
 quomodo afficitur eo tactu pars illa? Ni-
 hil miserius est eo, qui omnia circulando
 scrutatur, & (quod aiunt) ea etiam quæ
 sunt infra terram rimatur, coniecturaq;
 eā quæ in aliorum animis eueniant in-
 quirat: neq; sentit sufficere, vt suum quis-
 que qui in ipso inest genium obseruet,
 eumq; legitimè colat. Colitur autem, si
 quis seipsum ab animi perturbationib. à
 vanitate, ab indignatione eorum causa
 quæ à dijs aut hominibus aguntur cōce-
 pta, vacuum conseruet. Quæ enim dij a-
 gūt, virtutis causa reuerentiā, quæ ab ho-
 minibus, cognationis nomine amorem
 merentur: nonnunquam etiam misera-
 m 3 tionem,

tionem, ratione ignorationis eorū qui bona aut mala sunt. qui sanè defectus n vilior est eo, quo ne inter album & nigr discernere possimus, impedimur. Quò si tria annorum millia tibi viuenda forent, insuperq; triginta alia: tamé recordandum tibi est, neminē aliam ab ea qui viuit vitam deponere, neq; aliam deponere quàm eam quam viuit. Itaque idem est longissimum spaciū, cum eo quod est breuissimum. nam quod præsens est id omnibus idem est: quāquam id quod perijt, non sit idem, atq; id quod amittitur. ita temporis punctum esse apparet. Etenim neq; pręteritum aliquis, neq; futurum quicquā amittere potest: quī enim id ei adimatur, quod ne habet quidem. Duo itaque hæc memoria sunt tenenda. Vnum, omnia ab æterno esse eiusdē formæ, atq; circulo reuolui: neque differre quicquam, eadēne centum aliquis, aut ducentis annis, an verò infinito videatur tempore. Alterum, quòd is qui diutissimè vixit, & is qui celerrimè moritur, tantundem amittunt: eo enim tantū priuantur, quod præsens est, quando id etiam solū habent: quod autem non habetur, id ne deperditur quidem.

Vniuer

Vniuersa esse sita in opinione: quod patet ex his quæ cum Monimo Cynico sunt disputata. Perspicua autem est eius quod licitum est utilitas, si quis eatenus eius uauitatem admittat, quatenus veritati congruit.

Anima hominis contumelia seipsam multis modis afficit. Primo, cum quantum in ipsa situm est, abscissus quidam, & quasi vlcus mundi sit. Abscedit autem à natura, quando ea quæ iungunt, iniquo fert animo: cuius quidem naturæ vna in parte reliquæ singulorum naturæ omnes continentur. Deinde, cum hominem aliquem auersatur, aut ædendi causa auersatur: hoc est iratorum. Tertio, cum voluptati aut dolori succumbit. Quarto, cum simulat, ficitque aliquid aut facit aut loquitur. Quinto, cum aliquam actionem aut conatum ad nullum certum scopum dirigit, sed frustra quicquam, nullaque consequentia agit: cum oporteat etiam minima quæque ad certum finem referri. Finis autem animanti ratione prædito propositus est, ut rationem atque legem ciuitatis vetustissimæ sequatur. Humanæ quidem vitæ tempus, momentum est, natura fluxa, sensus obscurus: totius corporis temperamentum putrescit
m 4 facile,

- 3 facile, anima vaga est: fortuna quæ sit, difficile est conijcere: fama incerta est. Atque ut summam rei dicā, omnia quæ ad corpus pertinent, fluuij naturam habent: quæ ad animam, insomnij & fumi: vitæ bellū est, & peregrinatio: fama post mortem, obliuio est. Quid ergo est quod tutò hominē possit deducere? Philosophia. Ea verò in hoc consistit, ut genium qui in te est, incontaminatū conserues, atque illæsum, voluptatibusque & doloribus superiorem: ut nihil frustrā, nihil fictè aut falsò agas: nihil cures, agatne quicquā alius, aut omittat: præterea, ut ea quæ accidunt, fatōue eueniunt, ita accipias, tāquā inde missa, vnde tu quoque veneris. potestremò, ut placido mortem animo expectes: quippe nihil aliud, quā dissolutionē elementorū eorū, ex quib. vnūquodlibet animal cōcretum est. Iam si ipsis elementis nihil mali euenit continentibus istis mutationibus, quib. ipsa inter se, alia identidem in alia vertuntur, quæ' nā causa est, cur de mutatione vniuersi corporis, dissolutioneque, sinistrum quicquam suspicari debeamus? cū ea secundum naturam fiat. Nihil verò malum est, quod naturā euenit. Hæc Carnunti disputata.
- 4

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de vita sua Liber III.

NON hoc tantum est considerandum, singulis diebus vitam consumi, partemque eius subinde minorem relinquere: sed & hoc cogitandum, quod etsi quis diutius sit victurus, incertum tamen est, sit ne suppeditatura eadem intelligentia ad cognoscendas res, & contemplationem, cuius finis est peritia rerum diuinarum atque humanarum. Etenim si delirare ceperit homo, spirabit quidem nihilominus, nutrietur, imaginabitur, appetet, reliquasque id genus facultates retinebit: ea vero vis, qua se ipso uti queat, rationes officij subducere accuratas, quæ animo precepit in ordinem collocare, de eo ipso iam tempus sit vitam relinquendi deliberare, ac si quæ alia sunt, ad quæ obeunda ratione probe exercitata opus est, ea inquam vis iam antea extincta est. Festinandum est igitur, non ideo solum quod subinde morti propiores simus: sed & quia rerum intelligentia nos ante exitum vita destituit. Id quoque observandum, ea quæ ad pendicis quasi loco adherent his

m 5 quæ

2

quæ natura sunt, habere nonnihil gratiæ
 & oblectationis. ut cum panis pinsitus
 videmus quasdam particulas eius rum-
 pi: quod ipsum etsi quodammodo acci-
 dit præter institutum pistoriæ artis, ha-
 bet tamen nonnihil decoris, appetitum
 cibi suo quodam modo excitat. Ficus
 quoq; quum maximè maturæ sunt, fa-
 tiscunt: itemq; oliuis maturissimis quic-
 dam putredini proximum, pulcritudini
 peculiarem addit. Iam spicas deorsum
 flectentes, leonis supercilium, spumam
 aprorum ex ore effluentem, multaq; eiu-
 modi alia si quis seorsim consideret, in-
 telliget ea etsi longè absunt à pulchritu-
 dine, tamen quia rebus naturalibus in-
 hærent, & eas consequuntur, eo & orna-
 tum his adferre, & delectare. Quamob-
 rem qui attentius ea quæ in rerum natu-
 ra sunt mente contemplatus fuerit, ni-
 hil non eleganter esse factum putabit,
 etiam eorum quæ appendicis loco re-
 naturales consequuntur. Itaque verum
 belluarum rictus haud minori cum vo-
 luptate aspiciet, quàm quos pictores
 & figuli effingunt: verulæ etiam & se-
 nis maturam ætatem, puerorumque a-
 mori aptum florem castis oculis intue-
 bitur.

bitur: multaꝫ; alia cerner, non apud omnes fidem inuenientia, sed apud hunc solum, qui naturam, eiusque opera rectè intelligit. Hippocrates cum multos sanasset morbo, ipse morbo decessit. Chaldæi multis finem vitæ prædixerunt: post, ipsos etiam fatum arripuit. Alexander, Pompeius, & C. Cæsar, cum totas vrbes toties deleuissent, commissoꝫ; prælio multa equitum peditumꝫ; millia obtruncassent, ipsi quoque tandem vita excesserunt. Heracletus, multa de natura rerum, & incendio finem vniuerso alaturum cum disputasset: ipse intercute aqua distentus, stercore bubulo oblitus, mortem obiit. Democritum pediculi, Socratem cicuta absumpsit. Quorsum hæc? Ingressus es vitam, nauigasti, vectus es: discede. Quod si abeundum est in aliam vitam, equidem ne ibi quidem erit quicquam dijs vacuum: sin omnis sensus adimetur, non iam præterea dolores ac voluptates ferendæ, neque seruandum vasi tantò deteriori. Quinimò quod seruit, id supererit, nimirum mens & genius: cum vas illud terra sit, & tabus. Proinde reliquum vitæ tempus ne absolve de alijs cogitando,

nisi

nisi ad commune aliquod commodum id referatur: alioquin enim interim ab alio negotio detineberis. Nam cogitare, quid hic vel ille agat, quamobrem, quid loquatur, quid cogitet, quid moliat, aut omnino de alijs esse sollicitum: id verò efficit ut euagemur, neq; obseruemus eam quæ principatum in nobis obtinet partem. Itaq; in serie cogitationum declinanda est vanitas, omniumq; maxime curiositas & malicia. Ad suefacere te ipsum debes, ut de his tantum rebus cogites, de quibus si quis te subito interroget quid nunc mediteris, confestim libere possis respondere, hoc aut hoc: nimirum ut statim constet, cogitationes tuas esse simplices, placidas, consentaneas animali sociato alijs, ac negligenti earum quæ ad voluptatem oblectationemue faciant cogitationum, vacuo contentionis, inuidiæ, suspicionis, aliorumue, quæ si te animo agitasse falsus esses, pudore suffundi oportuisset. Vir ad hunc modum compositus, non est cur diutius expectet nomen eius qui in optimorum sit numero. est enim sacerdos quasi, & administer deum, utiturq; eo quod in ipso tanquam in sacrario est positum. Id autem hominem

nem præstat purum à voluptatibus, inuiolatum à doloribus, intactum à libidine, inscium omnis maliciæ, certatorem maximi certaminis (ne scilicet vllus eum affectus dei jciat) altè tinctum iusticia, ex animo contentum ijs quæ eueniunt, fatæ destinata ipsi sunt: non sæpe, neq; nisi magna & publica necessitate vrgente, de aliorum dictis, factis, aut cogitationibus meditantem. solis enim ijs quæ in ipso sunt ad agendum intètus est, ac quæ à fato vniuersi ipsi sunt destinata, continenter considerat. Nam illa censer honesta & pulcra: quæ verò sibi obtigerunt, ea bona esse persuasum habet: quippe vniuscuiusque fatum & constat aliunde, & secum aliud adfert. Meminit etiam, omnia ratione prædita esse inter se cognata: esseque hominis naturæ conueniens, vt omnium hominum curam gerat. Existimationem autem non ab omnibus hominibus petendam, sed ijs tantum qui naturæ conuenienter viuunt. qui verò aliter viuunt, hi quales se domi & extra ædes, noctu atq; interdiu gerant, ac quibus se hominibus admisceant, perpetuò memoria tenet: ab his igitur laudari se nihil curat, quum ij ne sibi

sibi quidem ipsis probentur. Ne inuitus accedas ad agendum, neque cœtus humani immemor, neque non bene cogitata re, neque patere te retrahi: ne in cogitationibus tuis astutiâ secteris, neque verborosus sis, neq; multa negocia suscipias. Enimuerò Deus qui in te inest, præsit tibi, masculo animati, seni, ciui, Romano, ac principi: qui se ita comparauerit, vt ad abitum instructus expectet, quando receptui ex hac vita canatur. Ne iuramento indigeas, neue hominis alicuius testimonio. Hilari esto vultu, ac qui externo ministerio possit carere, eaque quam alij suppeditent quiete. Rectum esse expedit te, non qui lapsus se erigat. Si quid in vita humana inuenis potius iusticia, veritate, temperantia, fortitudine, aut si quid aliud melius est quàm animum tuum esse seipso contentum, quatenus præstat vt secundum rectam rationem agas: si inquam, in fato, & ijs quæ abique tuo delictu tibi sunt destinata, inuenis aliquid his quæ dixi præstabilius, eo vt fruaris, toto animo incumbere. Sin eo qui in te est collocatus genio nihil præstantius inuenis, qui & appetitus sibi ipsi subie-

subiecit, & visa examinat, & à persuasione
 sensuum (vt dicebat Socrates) ipsum abduxit, seque Deo submitit,
 & pro hominibus procurat: si hoc in-
 teriora omnia, & viliora depræhendis,
 nulli alteri rei locum concede, ne se-
 mel ad eam inclinans, posthac proprium
 illud tuum bonum præferre omnibus
 rebus nequeas. Nefas enim est, vl-
 lam aliam diuersi generis rem bono ra-
 tione prædito & effectrici opponi: vt
 laudem popularem, principatum, di-
 uitias, voluptatum perceptionem: hæc
 omnia, si vel parum te ijs accommoda-
 re visum fuerit, confestim præualent,
 & à recta via abducunt. Tu verò, in-
 quam, simpliciter ac liberè id quod est
 melius elige, ei que inhære: melius au-
 tem est, id quod conducit. Atq; hoc ip-
 sum si ea ratione sit vtile, quatenus mē-
 tem habes, serua: sin quatenus es ani-
 mal, repudia, & iudicium integrum reti-
 ne. Id modò cura, ne quid pro tuo cōmo-
 do amplectaris, quòd possit aliquando
 te compellere ad fallendum fidem, pro-
 dendam verecundiam, odium alicuius,
 suspiciones, imprecandum, simulandū,
 appetédumue aliquid, quod parietes &
 velamen-

velamenta desideret. Etenim qui mentis ac genio suo, & sacris virtutis eius primas defert, is tragœdiam nullam excipiat, non gemit: non solitudinis, non frequentiae hominum indigebit: plerumque viuet neq; appetens quicquam, neq; fugiens: diuine, an paruo temporis spacio inclusa corpori anima vtatur, nihil omnino curabit. nam etsi continuò migrandum sit, ita facile dissoluetur, vt si ad aliquam functionem verecundè ac decenter, obeundam se conferat. Id vnum si per vniuersam vitam obserues, vt cogitationes tuę semper sint de ijs rebus quę ad societatem ciuilem nato animali, eiq; rationis compoti conueniant: nihil vnquam in animo deprauatum, nihil purulentum, nihil contaminatum, nihil suggillatum inuenies: (neq; verò fatũ vitam imperfectam adhuc abrumpit, quę admodum dici posset de tragœdo fabula nondum peracta discedente:) præterea nihil seruile, nihil fucatum, nihil alligatum, nihil abscissum, nihil obnoxium, nihil occultum. Venerare facultatem cogitatricẽ: in eo enim sunt omnia, vt pars tui principatum obtinens nihil vnquam animo concipiat, quod sit naturę inconueniens,

eniens, aut cōstitutioni animalis ratio-
e præditi. Illius autem constitutionis
est munus, ut à temeritate alieni, cœtui
humano adiuncti, dijsq; obsequentes si-
mus. Proinde omnibus proiectis, hæc
modò p̄auca cōprehende, ac memoria
tene, quòd vnusquisque tantum id quod
rælens est temporis punctum viuit: re-
quum vitæ aut iam exactum, aut in in-
erto positum est. Exiguum sanè tēpus,
quod viuit quisq; : perexiguus etiam ter-
æ, in quo viuitur, angulus: etiam longis-
sima post obitum fama, exiguum est, quæ
et ipsa per succelsionem cōseruatur ho-
minum nunculorum mox moriturorum, ac ne
e quidem ipsos cognoscentium, nedum
um qui iam pridem fato cōcelsit. Ad-
endum his quæ commemorauī præce-
tis vnum: nempe eius quæ quouis tem-
ore animo nostro cogitanda accidit,
ei definitionem seu descriptionem esse
faciendam, quò tecum ipse differere pos-
s, quæ nam sit eius nuda & ab omnibus
alijs separata natura, ac qualis: tum quod
proprium eius nomen, quæ item appel-
lationes eorum è quibus ipsa cōflata est,
et in quæ dissoluetur. Nihil enim per-
inde animum magnitudine extollit, ac

n viā

viâ & verè posse singula quæ in hac vit
nobis occurrunt, examinare, atq; eo mo
do semper intueri, vt vnà deprehenda
tur, cuiusnam vniuersi parti vnumquodq
vsui sit, quo in precio habendum ratione
cùm ipsius vniuersi, tum hominis qui ci
uis est supremæ ciuitatis, ac cuius qual
domus sunt reliquæ ciuitates. Quis
est, quibus ex elementis concretum, &
quandiu fert natura eius vt permaneat
id quod modò cogitatione animo meo
attulit? qua porrò virtute ad id vsus erit
scilicet mansuetudine, fortitudine, veri
tate, fide, simplicitate, ea qua totus ex me
aprus sum, cæteris? De singulis ergo di
cendum: Hoc diuinitus venit, hoc fati
cônexio, casusq; aut fortuna attulit: hoc
profectum est à cognato meo & socio
ignaro quidè quænam esset eius natura
ego autem & noui, & eo secundum legem
societatis naturalem vtor æquo animo,
iusteq;, simulq; in medijs rebus conie
cturam facio vt vnicuiq; suum, vt dignum
est, tribuam. Si rectam rationem sequens
id quod instat agas diligenter, firmiter
æquo animo, neq; instituto negotio alia
admisceas, sed tuum genium sincerum
côserues, perinde ac si iam is dimittendus
tibi

tibi esset, atq; ita si perseueres nihil expectans, nihil fugiens, sed eo quod seculum naturam agis, & heroica in dictis actisq; veritate contentus: bene viues. Nemo autem est, qui hoc impedire possit. Quemadmodum medici ad subita mala curanda, in promptu sua instrumenta habent, atq; ferramenta: sic tu ad res diuinas humanasq; præcepta instructa habes, atq; parata: omniaq; etiã minima ita age, vt memineris hæc duo genera inter se esse cõnexa. Neq; enim rem vllam humanã rectè perfeceris, nisi simul eam ad deos referas: neq; contrà. Non erra amplius. nõ enim cõmentarios leges tuos, neq; priscorum Romanorũ & Græcorũ acta, excerptaq; è libris, quæ tibi ipsi in senectute vtenda reposuisti. Itaque ad finem propera, vanasq; spes missas faciēs, tibi ipsi opem fer, siquidẽ (dum licet) tui rationem habes vllam. Nesciunt quàm multa significet vocabulum furari, sere-re, emere, quiescere, videre quid sit agendum: quorũ hoc non oculis cernitur, sed alio visu. Corporis sunt sensus, animi appetitus, mentis præcepta. Imaginari aliquid, & visum concipere, nobis cū pecoribus est commune. Moueri appetitus

n 2 explendi

8 explēdi causa, id quidē & belluis cōtingit, & androgynis, & Phalaridi, & Neroni. Porro mentem ducem habere ad ea quæ apparent esse officij, eorum etiam est qui deos esse negant, qui patriam deserunt: qui, simulac fores clausere, nihil non turpe perpetrant. Si igitur reliqua his quæ diximus omnibus sunt communia: reliquum sanè est aliquid, quod proprium sit viri boni: nempe æquo animo ferre ea quæ accidunt, fatoq; ei eueniūt: in pectore collocatum genium nō commouere, neq; turba visorum perturbare, sed quietum seruare, eiq; decenter tanquam Deo obsequi: nihil à veritate alienum loqui, nihil præter iusticiam agere. Quòd si nemo hominū credat eum simpliciter, verecundè, ac tranquillo animo viuere: tamē neq; succensebit cuiquam, neq; deflectet à semita ad finem vitæ ducente: ad quem finem venire debet homo purus, quietus, ac dissolutu facilis, & qui nulla vi coactus vltro suo se fato accommodauerit.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE

ratoris de Vita sua Liber IIII.

Q Væ in nobis inest pars principatum tenens, ea si secundum naturam se habeat, ita ad ea quæ accidunt comparata est: ut quouis tempore facile ad id quod possibile est, & conceditur, se adiungat. Neque enim materiam aliquam sibi propriam subiectam habet: sed ut cum exceptione quadam ad ea fertur quæ proposita sunt, ita id quod offertur ei, pro materia sua accipit. quemadmodum ignis, qui ijs quæ incidunt præualet, à quibus exiguus lychnus fuisset extinctus: at copiosior ignis statim ea quæ ipsi iniecta sunt, sibi accommodat, atque consumit, atq; ex ijs ipsis augetur. Nihil agendum frustra, neque aliter quàm secundum contemplationem, qua artis defectus cõpleatur. Secessus vulgò quærentur hominibus, rura, litora, montes: tu quoq; soles maxime ea desiderare. Atqui id planè est rudium, & abiectæ sortis hominum. Tibi quacunq; visum fuerit hora, licet in te ipsum recedere: nusquam enim neq; tranquillior,

lior, nec maioris ocij secessus homini datur, quàm ad animum suum: præsertim ei qui intus ea habet, in quæ aspiciens statim summam animi tranquillitatem reperit: bene nimirum omnibus intus cõpositis. Continèter igitur te eò recipe, ac te ipsum renoua. Breuia autè sint quædam, & elementorum vicem obtinètia, quæ tibi statim occurrant, omniq; te molestia liberent, & remittat nihil indignè ferentem eorum ad quæ reuerteris. Quid enim fers indignè? num hominum improbitatem? Reputa tecũ, ita esse statuedum, ratione prædita animantia vnũ esse alterius causa natum: rum æquanimitatẽ partẽ esse iusticiæ: item non sua eos peccare voluntate quàm multi exercitis inimicijis, odijs, suspicionibus confossi perierunt, ac in cinerem redacti sunt? itaque desine tandem. At molestum tibi est fatũ tuum? in mètẽ reuoca illã à disũctis ratiocinationem: Vel prouidentia, vel atomi, vel alia quibus demonstratum est, mundũ instar ciuitatis esse. At quæ corpus attingunt, ea te afficiunt? cogita intellectum, cum semel seipsum collegit, suamq; vim perspexerit, nõ permisceri spiritui leniter aut asperè motos præ-

præterea quæ de voluptate & dolore auditu perceperis, atque illis adfenseris, retere. Sed forsitan gloriola te sollicitum enet? respice quàm celerrimè omnia obliuione deleantur, quod sit chaos infiniti vtrinq; æui, quàm inanis famæ sonus, quanta inconstantia & incertitudo opinionum humanarum, quàm arcto includantur hæc omnia loco. Quippe punctum est terra, atque huius ipsius quàm perexiguus angulus habitatur? quot verò sunt in ea ipsa, aut quales illi qui te int laudaturi? Proinde memento in hæc (quã demonstraui) particulam tui recedere: idq; præcipuè cura, ne cupiditate traharis, sed liber mane: resq; ita intueri, vt virum, vt hominè, vt ciuem, vt animal mortale conuenit. Cæterum ex his quæ tibi inspicienti quàm maximè in pròptu esse debeant, duo sunt: alterũ, q, res ipsæ animã nõ cõtingũt, sed extra eam firmatæ persistunt. perturbationes tantum ex internis opinionib. nascũtur. Alterum, q, omnia hæc quæ cernis, statim mutabũtur, neq; erunt amplius: perpetuoq; cogita, quot iam eorũ mutationib. ipse interfueris. Mũdus quidẽ rerum in varias subinde formas mutatio est, vita in opinione

consistit. Si intelligentia esse præditum hominibus nobis inter nos est commune : erit & ratio, ob quam illud nobis adest, communis. sin hæc, etiam ratio que præcipit quid agendum sit, quid omit-
tendum, communis erit omnium: proinde & lex. Quod si ita habet, ciues sumus: ergo ciuitatis alicuius participes. Quo relinquitur, mundum ciuitatis loco esse : cuius enim alius ciuitatis dicere possimus communionem esse humano generi? vtrum itaq; ex hac communi ciuitate nobis esse capacib. intelligentiæ. vti ratione & lege, datum est, an aliunde. Vt enim terrenæ mihi à terra aliqua particulæ sunt tributæ, & humor ab aliquo quodam elemēto, itemq; spiritus, calor, & ignea natura, suis singula à fontib. ad me deriuata sunt, (nihil enim est, quod non & alicunde veniat, & aliquò abeat:) ita & intelligētia nobis alicūde data est. Mors, perinde ac vita, arcanum est naturæ opus, ex iisdē elemētis in eadē confusio & mixtio. deniq; non est ea res, cuius pudere aliquē debeat: neq; enim est contra causas animalis mente donati, neque cōtra eius structuræ rationem. Hæc ita, hisq; de causis fiūt necessariò : quod qui
fieri

feri nolit, perinde faciat, ac si ficum arborem succo velit carere. Omnino autem memineris, intra breuissimum tempus & tibi fore moriendum, & alteri: paulo post, ne nomen quidem vestrum supererit. Tolle opinionem, simul etiam de accepto damno abolebitur cogitatio: hacq; sublata, ipsum etiam damnum non erit. Quod hominem seipso deteriore efficere non potest, id neq; vitam eius peiorem reddit, neq; lædit, neque extrinsecus, neq; intrinsecus. Natura utilitatis hoc necessario fecit, ut quicquid accidat, iuste accidat. Quod si diligenter obserues, ita habere inuenies. Atque hoc, dico, non tantum causarum consequentia ita fieri: sed etiam ratione iusticiæ, & ab aliquo, quod tribuat unicuique pro dignitate suum. Itaque, uti cepisti, obseruare hoc perge: & quicquid facies, hoc modo age, adhibita bonitate, quomodo verè bonus intelligitur: idque in omnibus tuis obseruationibus. Non ita tibi sentiendum est, quemadmodum is qui iniuriam facit, vel ipse sentit, vel te existimare vult: sed res ipsæ quid verè sint, perspice. Semper hæc duo in promptu habenda sunt:

da sunt: alterum, ut id tantum agas, quod ratio eius partis quæ regnum in te & potestatem obtinet legislatoris, te hortatur: idque propter hominum utilitatem. alterum, ut si quis adsit, qui te corrigere, & ab aliqua opinione deducere velit, sententiam mutes: modo ut ea mutatio fide mereatur iusticiæ, aut publicæ utilitatis, aliûsue huiusmodi causa, non voluptatis gloriæque gratia facta esse. Ratione præditus es: cur ea non vteris? quid enim præterea desideras, ea suum obeunte officium? Scis te, ut partem, interiturum in eo quod te produxit uniuerso: imò potius facta mutatione assumeris ad mentem eam, quæ est reliquarum origo. Multa thuris grana eidem aræ imposita, unum altero prius igni corripitur: sed nihil interest. Intra decimum diem, Deus videberis ijs, qui te nunc bestiam & simiam putant: siquidem ad præcepta & venerationem mentis reflectas, neque cogites vitam tibi in immensos annos prorogatum iri. Mors imminet: ergo dum viuis, & licet, bonus ut sis cura. Quantum ocij lucratur, qui non videt quid proximus dicat, agat, aut cogitet: sed tantum quid ipse agat, curatque ut hoc iustum sit & fas? ac qui

c qui secundum (Agathonem fortè)
 onum non circumspectit nigros mo-
 es, sed propositam lineam recto, non va-
 o cursu tenet. Qui famæ post mortem
 upiditate ducitur, non cogitat quemli-
 et eorum qui ipsius mentionem sint fa-
 turi, mox ipsum etiam moriturum: de-
 nde itidem eum qui huic succedit, idq;
 ò vsq;, dum omnis memoria per atto-
 itos inani fama, extinctosque homines
 propagata aboleatur. Quinetiam fin-
 ge, immortales fore eos qui tui recorden-
 ur, immortalemq; tui futuram memo-
 iam. quid ergo id ad te, ne dicam, mor-
 uum? Quid vel viuo tibi laus prode-
 it? nisi ratione cuiusdam dispensatio-
 nis: omitte enim nunc naturæ munus,
 quic tempori non conueniens, & de quo
 uo loco erit differendum. Omne quod
 pulcrum est ex seipso tale est, atque in se
 ipso absoluitur, nullamque sui partem
 habet laudem. Ideo id quod lauda-
 ur, eo ipso neque peius fit, neque me-
 ius. Idque etiam de ijs intelligi volo,
 quæ communiori nomine pulcra aut
 bona dicuntur: vt quæ ex materia fi-
 unt, & artis opera. Id autem quod re-
 vera bonum est, non magis alia quadam
 re opus,

re opus, ad id ut sit bonum, habet, quàm lex, veritas, tranquillitas animi, verecundia: quid horum vel si laudetur bonum fit, vel vituperatione corrumpitur? Smaragdus quidem nisi laudetur, de bonitate sua aliquid amittit? quid aurum, ebur, purpura, culter, flosculus, arbuscula? Si permanent animi, quomodo eos ab æterno capita ær: & quomodo terra ab ævo usque humatorum corpora recipit? Quæ admodum hîc corpora cum aliquandiu in terra delituere, mutantur, dissipataq; spaciū alijs cadaueribus præbent: sic animæ in aërem subiectæ, cum aliquandiu ibi perstiterunt, mutantur, fundunturq;, & ad mentem omnium aliarum genitricem incensæ adiunguntur, eaq; ratione alijs aduentantibus locum cedunt. Hoc responderi potest, posito animas esse corporibus superstites. Neq; verò tantum multitudo sepulcorum eo modo corporum considerata est, sed et eorum quæ quotidie comeduntur à nobis, & bestiis animalium, & sic quodammodo sepeliuntur magno numero, ac nihilominus suppeditat spaciū alijs propter eorum in sanguinem, aërē, ignemque mutationem. Ratio autem veritatis constat,

constat, si materia & causæ inquirantur. Non est vagandum, sed in omni appetitu iusticię ratio habenda: omniq; in cogitatione, certitudinis. Quicquid tibi, ò Natura rerum, conuenit, id omne mihi conuenit, nihilq; mihi vel immaturum est, vel tardum, quod tibi sit tempestiuũ: omne id fructum puto, quod tuæ ferunt horæ. Ex te sunt, & in vna te, omnia: ac in te vnã omnia redeunt. Quidam dixit, ò chara Cecropis vrbs. ego autem de te cur non dicam, ò chara Dei vrbs? Pauca age, inquit, si tibi tranquillitas animi curę est. Nihil est melius quàm ea quę necesse est agere, & quę ratio animalis ad ciuilem societatem nati, ac quo ea modo deligit. Id enim nõ modò rectè agēdo, sed & pauca agendo, animi tranquillitatē parit. Nã ex his quę plurima & agimus & loquimur, si quis ea quę non sunt necessaria tollat, is & maiori ocio vtetur, & pauciores perturbationes experietur. Itaq; singulis in rebus circūspiciendum, ne quid non necessarium agamus. Ac non modò actiones, sed & cogitationes inutiles sunt vitadæ. ita enim fiet, vt ne actiones quidē superuacaneæ consequantur. Fac periculum, vt tibi boni viri

ni viri vita quadret: eius inquam, qui fato sibi destinata æquo fert animo, quique contentus est iustis suis actibus, & placido statu. Vidisti illa, hæc quoque intueri. Non perturba te ipsum, sed simplex esto. Si quis peccat, sibiipsum peccat. Tibi si quid boni obtrigit, ab initio tibi id fato tuo fuit destinatum. Omnino autem brevis quum sit vita, curandum ut præsens tempus lucreris, rectam rationem & iusticiam sequutus: ac in remissionibus animi sobrius sis. Aut compositus est certo ordine mundus, aut confusio quædam rerum temerè mixtarum, mundus tamen. An cum in te ipso possit ordo locum habere, vniuersum nullo ordine constare dicemus? præsertim omnibus in rebus ita digestis, diffusis, atque inter se affectis. Mores nigri vocantur, mores effeminati, duri, feri, pecorum aut infantium similes, stolidi, fucati, scurriles, cauponarii, tyrannici. Si peregrinus in mundo habetur, qui quæ in mundo sunt non cognoscit: haud minus peregrinus erit, qui ea quæ sunt non cognoscit: exul, qui civilem rationem fugit: cæcus, qui intelligentiæ oculos clausos habet: pauper, qui alio indiget, neque in se ha-

se ha-

e habet omnia quæ ad vitam condu-
unt. Abscessus, siue vlcus mundi est, qui
e à communis naturæ ratione seiungit,
indignè ferendo ea quæ eueniunt: (ea e-
im quæ reprodixit natura, omnia fert.)
rustum à ciuitate amputatum, qui suam
animam à communi & vnica omniũ ra-
tione præditorum mète rescindit. Alius
ine toga philosophatur, alius absq; li-
bro, alius seminudus, panesq; se non ha-
bere, & tamen insistere rectæ rationi di-
stitans: alius se disciplinis suis non ale-
re, & tamen perseuerare profitens. Tu ar-
tem quam didicisti, dilige, in eaq; acquie-
sce. Reliquam vitæ partem ita exige, vt
qui ex animo dijs omnia tua cõmiseris,
neq; vllius te hominis vel seruum vel ty-
rannum constituas.

Confidera (verbi gratia) quæ Vespasia-
ni tẽpore euenerint: inuenies homines
rum nuptias contraxisse, liberos aluisse,
ægrotaſſe, diem suum obijſſe, belligeraſ-
ſe, festos dies egisse, negociatos fuiſſe, a-
griculturam exercuiſſe, adulatos fuiſſe,
præfactos se geſſiſſe, ſuſpicionibus in-
duſſiſſe, inſidias feciſſe, quosdam vo-
tis mortem vocaſſe: alios quiritatos de
præſente rerum ſtatu, amaſſe, theſauros
colle-

collegisse, consularatus & regna expetijisse. Nonne eorum omnium vita iam abolita est? Rursus ad ætatem Traiani descendere: inuenies eadem omnia, atq; eiu quoq; ætatis homines mortuos esse. eodem modo si etiam reliquas ætates, & gentes totas consideres, videbis quàm multi cum ad summum contendissent paulo post ceciderint, & in elementa resoluti sint. Præsertim verò hi memoriam recolendi sunt, quos ipse cognouisti uana affectantes, cum agere secundum id ad quod natura erant facti, eiq; inhærere, & eo contenti esse cessarent. Id quoque opus est meminisse, in vnaquauis actione tantum versandum, quantum dignitas eius & modus permittit: ita fieri ut non diutius quàm par sit rebus exiguus immoratus, nullum fastidium contrahas. Vsitata quondam vocabula, nunc interpretationis loco sunt. ita & eorum qui fuerunt olim celeberrimi, nunc quodammodo sunt glossæ: ut Camillus, Cæso, Volesus, Leonnatus, tum paulo post Scipio, Cato, inde Augustus, Adrianus, Antoninus: omnia enim hæc euania sunt, & mox in fabulâ abeunt: mox obliuione omnia obruuntur. Atq; hoc dico

de ijs

e ijs, qui ad miraculum vsq; clari erant:
 aliqui enim simulatq; animam efflarūt,
 obscuri & ignoti facti sunt. Quamquam
 quid est omnino, cuius sit memoria iem-
 iterna? Omnia sunt inania. Quid est igi-
 ur, in quod sit studio incumbendum? V-
 icum hoc, vt cogitationes sint iustæ, a-
 ctiones societatem humanam respiciāt,
 utio te nunquam fallat, itaq; sis animo
 effectus, vt quæcunq; accidunt, ea tan-
 quam necessaria, nota, ab eodem princī-
 pio & fonte promanantia, approbes. Vlti-
 mō te fateri submitte, patereq; id te ijs quæ
 in visum fuerit reb. destinare: omnia in
 iem sunt, cū id quod recordatur alicu-
 us, tum id cuius sit mētio. Nunquā non
 considera, omnia per mutationes fieri:
 neq; vniuersi naturæ quicquā esse vsita-
 tus, quā res mutare & innouare. Om-
 nia enim quæ in natura subsistunt, semi-
 na quasi sunt eorū quæ ex illis sunt nasci-
 tura: est autem nimīū rudis hominis, exi-
 mīare ea tātū semina esse, quæ in ter-
 ram aut matricem deiiciuntur.

Iam morieris: neq; adhuc es simplex,
 perturbationum vacuus, nihil suspicans
 extrinsecus tibi posse damni afferri, om-
 nibus benignus, prudentiā in eo tantum

ut iuste agas positam censens? Intueor aliorum principem partem, ac quæ nam fugiant, quæ sequantur prudentes.

Tuum quidem malum non est in alterius animo positum, neque in conuersione vlla aut mutatione cæli. Vbi ergo in opinione de malis tua. Nihil igitur malum esse iudica, & omnia bene habebunt. Quod si corpus, quod animo tuum est proximum, secetur, vratur, suppuretur, putrescat: tamen ea pars quæ iudicare de his debet, quieta sit: hoc est, existimet nihil esse neque bonum, neque malum, quod ex equo potest bono atque malo accidere: nam quod ei qui secundum naturam viuit, ex æquo accidit, id neque secundum, neque contra naturam est.

Afsidue tecum cogita, mundum esse animal quoddam vnum, vnam naturam vno animo præditum, quomodo omnia ad eius sensum vnicum referantur, omnia ab eo vnico appetitu mouente agantur, ac omnes res omnium rerum causæ aliqua ex parte sint, tum quis earum inter se contextus & ordo.

Animula es, quæ cadauer gestas: Epictetus dicebat.

His qui in mutatione sunt, nihil est
 alium: vt neque bonum quicquam his
 ui è mutatione existunt.

Æuum, fluctus quidam est rapidus
 rerum quæ fiunt rerum: simul enim v-
 tumquodque & apparet & præterit, &
 id subsequitur, mox item aliud succe-
 det. Omne quod nobis accidit, ita con-
 erum est, & notum, vt rosa vere, fructus
 state. Eadem est ratio morbi, mortis,
 lumnæ, insidiarum, omniumq; eorum
 quæ stultis vel gaudium, vel tristitiam
 ferunt. Quæ subsequuntur subinde,
 præcedentibus ritè succedunt. Non
 nim numerus tantum certus est eorum,
 sola necessitate dependens: sed & con-
 iunctanea eorum inter se colligatio, ac
 quemadmodum certo ordine res inter
 se sunt coaptatæ, ita quæ fiunt, non suc-
 cessionem nudam, sed mirabilem etiam
 coniunctionem & ne-
 cessitudinē ostendunt. Dictum Hera-
 clii semper est memoria tenendū: Ter-
 re mortem scilicet esse aquam, aquæ aë-
 rem, aëris ignē, idq; vicissim. Eius quo-
 que exemplum recolendum, qui nescie-
 rat quorsum iter duceret. Et quod cum
 ratione, quæ vniuersum administrat,

continenter consuetudinem habente
 tamē ab ea discrepant: itaq; in quæ quæ
 tidie incidunt, ea noua ipsis & peregrina
 videntur. Non tanquam si dormire-
 mus, agendum nobis est, & loquendum
 in somnis enim tantum videmur nobis
 agere, aut dicere. Neque imitandi sumus
 nobis pueri, qui à parentibus suis hoc est
 nudè, sicut accepimus. Quē admodum
 quis tibi Deorū diceret, moriendum tibi
 aut cras, aut ad diē tertiū: nō iam magnū
 perē tertiū diē crastino pręferres, nisi au-
 mi esses omnino abiectissimi. quantū
 nim est interuallum? Eodē modo iudicium
 nō in magno esse ponendū discriminem
 post millēne annos, an verò cras decedat.
 Crebrò reputa, quā multi medici
 sint mortui, qui sæpenumero ægrotos
 spicientes supercilia contraxerint: quos
 Mathematici, qui alijs exitum ē vita præ-
 dicendo se iactauerint: quot philosophi
 qui de morte & immortalitate multa
 seruissent: quot re bellica laudati, qui
 multos occiderant: quot tyranni, qui
 magna cum insolentia tāquam immortales
 potestate sua vti erant: quot urbium
 mortuæ (ut ita dicam) sunt, Helice, Por-
 peij, Herculæ, & alię innumeræ. C

ge etiam, quos tu ipse nosti, vnum post
iū, cuius funus ipse curasset, mortuos:
quod heri fuit piscis, cras erit falsamē-
m, aut cinis. Momētaneum itaq; tem-
us à natura esse constitutum, confide-
ndum est, æquoq; animo è vita abeun-
i: perinde ac si oliua maturitatē conse-
ta si decidat, arborē quæ ipsam tulit ac-
enuit, collaudet & gratias agat. Simi-
s esse debes promontorij, ad quod as-
duò fluctus alliduntur: ipsum autem
ersistit, vtcunque vndæ æstuanter cir-
um ferantur. Diceret aliquis, infeli-
em me, cui hoc acciderit: quinimò feli-
em me, qui hunc casum sine dolore per-
eram, & nec præsens frangar, nec fu-
ura extimescam. Nam vnicuique tale
quid poruit accidere: at non cuiusvis e-
ut sine dolore eum casum excipere. Cur
igitur illud potius infortunio, quàm hoc
elicitati adscribis? aut cur id infelicitatē
em hominis appellas, in quo nihil mali
assa est hominis natura? an verò dam-
um tibi humanæ naturæ videri potest
d, quod non est contra voluntatem na-
uræ eius? Quid ergo? Num casus iste ef-
cere poterit, quo minus sis iustus, ma-
nanimus, temperans, prudens, circum-

spectus, tutus ab errore, verecundus, liber? aut adimere omnino quicquam eorum, quæ hominis naturæ sunt propria. Proinde quoties inciderit quicquam quod ad dolorem te prouocet: recordare huius præcepti, Nón illud infortuni esse appellandum, sed felicitati tribuendum, quòd id fortiter feras.

Est qui in ignobile, præsens tamen ad contemnendam mortem auxilium memoria repetere eos qui vitam in longissimum extraxere tempus. Quid enim hi amplius cōsecuti sunt, quàm ij qui immatura morte sunt abrepti? Vtrique ipsi etiam defuncti iacēt: Cadicianus, Fabius Iulianus, Lepidus, alijq; eorū similes, qui cum multos extulissent, ipsi deinde elati sunt. Omnino enim exiguum est spacium idq; per quot labores, inter quos, & quæli in corpusculo exigendum? Ne igitur mortem pro re difficili accipe. Intuere cælum quod retro est æui vastitatem, & eius quod restat immensam longitudinem: in tanto tempore quid præstat is qui tres aetates, ei qui vixit triduum? Semper breuiorem viam ingredi: breuissima autem est ea, quam natura præscripsit. Itaq; in omni & sermone & actione id sectar

quod

quod est rectissimum. Hoc propositum laboribus, militia, cura rei familiaris, & sollicitudine liberat.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de Vita sua Liber V.

MANè cum grauatim à somno surgis, in promptu tibi sit cogitare, te ad humanum opus faciendum surgere. Itaq; ergo (dices) grauatè accedo ad agèda ea quorum causa natus sum, ac propter quæ in hunc veni mundum? scilicet in hoc factus, vt decumbens in lecto me ipsum calefaciam? Atqui hoc iucundius est. Ergòne ad voluptatem natus es, non ad agendum? non vides plantulas, passerculos, formicas, araneas, apes, singula hæc suo intenta officio: tu verò ea quæ sunt hominis obire recusas, neque ad id te confers quod naturæ tuæ conuenit? At verò quiete opus est. Sanè: sed & huic modum statuit natura, perinde vt edendi bibendique. Atqui tu ultra modum & id quod satis est, procedis: in rebus verò agendis intra modum subsistis. Fit hoc eo, quia teipsum non diligis: alioquin enim & naturam

tuam, eiusque voluntatem diligeres. Ecce enim alij qui suas artes amant, operibus suis ita incumbunt, ut neque balneorum neque cibi curam habeant. Tu naturam tuam non tanti facis, quanti aut tornator, aut histrio suam artem, quanti avarus argentum, & inanis gloriæ cupidus gloriolam. Hi enim quarum rerum studio tenentur, dum eas augere possint, cibum & somnum postponunt. At tibi actiones ad societatem spectantes humanam, viliores videntur, minori quæ opera dignæ? Quàm facile est omnem cogitationem quæ animo aut perturbationem afferat, aut non cõueniat, reiicere, & delere, statimque esse in summa animi tranquillitate?

Omnem sermonem & actionem quæ sit secundum naturam, dignam te iudicet: neque te auertat ab ijs reprehensio aut sermones aliorum ea consequentes. Secus si quid factum dictumve pulchrum est, id tamen indignum putes. Alij enim aliam rationem, alios appetitus sequuntur: ad quos tibi non est respiciendum, sed recta via cõpergendum, quod & tua, & communis omnium ducit natura: utriusque autem vna eademque est via. Per eam
qua

quæ sunt secundum naturâ progredior, donec morte finiam : expirans quidem eam, quam inspiro quotidie, animâ : cadens verò in terram, ex qua & semē meū pater, & sanguinem mater, & lac nutrix collegit : quæ me terra tot iam annos quotidie alit cibo ac potu, quæ me calcantē fert, ac tot modis ipsa abutentē.

Austeritatem tuam vt admirentur nō est. Sit sanè : at multa alia, ad quæ te non esse naturâ aptum, dicere non potes . Ea igitur profer, quæ tota sunt in te : integritatem, grauitatem, laborum tolerantiā, voluptatum abstinentiam, animum sua sorte contentum, pauca desiderantem, placidum, liberum, à curiositate & nugis alienum, altitudine præditum. Non sentis, quàm multa possis præstare, de quibus nulla est excusatio naturæ ad ea non apte? & tamen adhuc sponte tua inferius manes. Quid? an te natura parum bene instructa cogit indignari, cunctari, adu-
lari, corpusculum tuum incusare, tuam sortem improbare, leuem esse, animoq;
vagari? non me hercle : sed his omnibus iam pridem vt liberareris malis, in tua fuit potestate. Hoc tantū erat vitij, quod tardioris ingenij, ac qui non facile asse-
quere-

1

2

queretur ea quæ traderentur, existimari poteras. Sed & hoc exercitatione erat corrigendum, ne subinde cogitares de tua tarditate, neue ea delectareris.

Eorum qui bene alijs faciunt, tria sunt genera. Primum eorum, qui statim exhibito beneficio, statim etiã quam sint meriti gratiam reputant. Alterum eorum, qui id quidem non faciunt: tamen conscij quid fecerint, debitorem se iam habere cogitant. Tertij quodammodò ne hoc ipsum quidẽ quod fecere norũ: vitĩ similes, quæ vuã cũ protulit, vt semel suũ dedit fructum, nihil præterea quærit.

Equus si cucurrit, canis si venatus est, apis si mel fecit, satis est. Homo autẽ si bene fecit, nõ reuocatur: sed ad aliud negotium transit, quemadmodum vitis, vt rursus suo tempore vuam producat. In his ne igitur esse debent, quę aliquo modo sic vt non possint intelligi, id faciunt? Equidem. sed hoc ipsum debes efficere vt intelligas. Propriũ enim est (inquit) animalis lege sociati, vt sentiat se & societatis causa egisse, & vt velit omnino id eũ qui societatis est eiusdem, sentire. Verũ est quod dicis: quod autem nunc dicitur, excipe. Propterea ex eorum numero
eris,

eris, quorū antè feci mētionem. Hi enim verisimilitudine quadam probabili abducuntur. Quòd si intelligere vis quidnā sit id quod diximus, ne timeas, ne ob id actio aliqua societati hominum inseruiens tibi sit omittenda. Atheniensium erat hoc votum: Plue, pluuiam, ò carè Iupiter, in agros & cāpos Athenienses demitte. Enimuerò aut nihil est optandū, aut omnino simpliciter, & liberaliter. 3

Quod dicimus Æsculapium huic equitationē, illi lotionē in frigida, alteri vt nudis pedibus ambulet, iniūxisse: nihil aliud est, cū dicimus, natura vniuersi huic homini morbum, defectū aut amissionē membri alicuius imposuit. Nam vt illic, cum dicimus iniunxisse, intelligitur Æsculapium vnā rem ad alterā ordinasse, verbi gratia, eām rem respectū habere ad sanitatē: ita hic, id qđ vnicuiq; accidet, rationē habet & respectū ad fatū. ita enim hæc nobis accidere & cōgruere dicimus, vt opifices quadratos lapides in muris aut pyramidibus extruendis congruere asserunt, quippe certa eos collocatione inter se componentes. Omnino enim vna quēdā est harmonia: atq; vt vniuersi huius corpus ex omnib. corporib. est

est compactū, ita ex omnibus causis Fatum
 sum suprema causa constat. Id quod di-
 co, etiam rudissimi intelligūt homines:
 dicūt enim, Hoc sors eius tulit, hoc ei e-
 rat impositū. Accipiamus ergo hæc ita,
 ut illa quæ Aesculapius imposuit: nā &
 in illis multa sunt aspera, quæ tamen spe
 sanitatis ferimus. Tibi ergo, eorum quæ
 communis natura tibi iniunxerit perfe-
 ctio, similis sanitati iudicetur: atque ita
 æquo suscipe animo omnia quæ sunt, e-
 tiam si quid durius videatur: quoniam ad
 id ducunt, quod ratione mundi est sani-
 tas, nempe ad felicitatem. Nihil enim
 accidisset tibi, nisi in rem vniuersi ita es-
 set: neque enim vna quæuis natura quic-
 quam fert: sed id modò, quod respectum
 ad id quod ab ea administratur, habeat.

4 Quare duæ sunt rationes, cur ea quæ
 tibi eueniunt, æquo debeas animo fer-
 re. Vna, quia sors tua sic ferebat, & tibi
 destinata erant ab antiquissima causa fa-
 tali, habētia ad te certum respectum. Al-
 tera, quòd ea faciunt ad profectum, &
 perfectionem, ac permanentiam eius
 quod vniuerso præest. Totum enim mu-
 tilatur, si etiam minimam partem conti-
 nuitatis & cohærentiæ, ut membrorum,
 ita

ita etiam causarum discindas. Id autem quantum in te est facis, quoties ea quæ tibi obtigerunt, moleste fers, ac quodammodo tollis.

Abominari, animum despondere, ac deterreri non debes, si non vbique tibi successus respódet, secundum recta præcepta agere singula cupienti: sed frustratus conatu, eum redintegrare, & æquo animo pleraq; humana ferre: neq; debere eius, ad quod redis, pœnitere. Neq; tibi est ad philosophiam, tanquam ad pædagogum, redeundum. Sed vt solent qui ex oculis laborant, ad spongiam & ouû, alij ad cataplasma & perfusionem confugere. Ita enim non opus erit tibi ostendi, vt rectæ rationi obedias: sed in ea ipse acquiesces.

Memento philosophiam ea tantum poscere, quæ natura etiam tua exigit: tu autem aliud quippiam volebas. Vtrum verò horum blandius est? an' non hoc pato decipit voluptas? Vide gratior'ne sit magnanimitas, libertas, simplicitas, æquanimitas, sanctitas? Quid enim ipsa prudentia sit acceptius, vbi cùm animo tuo reputes, facultatem quæ scientiam certam, & certis consequentijs nixam
haber

habet, nusquam labi, & vbiq; successum habere?

Res quidem ipsæ in tâta quodammodo versantur obîcuritate, vt philosophorû plerisq;, & ijs non ignobilibus, omnino percipi posse nihil visum sit: Stoici tamen posse percipi, sed planè difficulter, censuerunt. Estq; omnis nostra assensio talis, vt falli & mutari possit. quis enim se non posse errare dixerit? Trâster itaq; cogitationes ad ipsas res subiectas, ac vide quàm breues vilesq; sint, quæ etiam à cinædo, scorto, aut prædone possint teneri. Inde transi ad mores eorum, quibus cum vita degis, inter quos vix est etiam gratiosissimum perferre: ne dicam, quòd vix seipsum quis perpeti possit. Tanta igitur in caligine, sordibus, tantoq; rerû, tēporis, motuumq;, & rerum quę mouētur fluxu, nō video quid sit esse in honore eximio, aut omnino seria opera dignum. Contrà præstat seipsum confirmare, ac mortem æquo animo expectare, neq; moram indignè ferre, sed in his modò acquiescere duobus: vno, quòd nihil mihi accidet, quod nō sit secundū naturam vniuersi: alterum, quòd licet mihi nihil agere quod cōtra Deum geniumq; sit

hic meum. nemo enim ad hoc me compellere potest. Subinde hoc te ipsum interroga: Quam ad rem nunc vtor animo meo? atq; examina te ipsum: Ea pars, quā principem vocant, quomodo nūc habet? cuius animo præditus sum? num pueri, num adolescētis, num mulierculæ, num tyranni, num iumentis, num feræ?

Qualia sint illa quæ vulgò bona habentur, etiam hinc evidens fiat. Si enim animo concipias ea quæ sunt reipsa bona, vt prudentia, vt temperantia, vt iusticia, vt fortitudo: his iam antè reputatis, nihil porrò audies nominari bonum, quod non sub hæc referatur. Quæ verò vulgus hominum bona putat, ea qui antè mente conceperunt, simulatq; nominari audiunt, perfacile accipiunt: perinde vt appositè dictum, sicut Comicus ait. Hæc est ferè vulgi de differentia bonorum opinatio. alioquin enim haud eò perueniret, vt vera bona auerterentur: diuitiarum autè, voluptatis aut gloriæ mentionem ita admitterent, vt scitè atq; vrbane dicta. Progredere ergo, ac interroga, Sit ne in honore habēda & in bonis ducenda hæc: quæ si animo tuo imaginatus fueris, aptè quis dicere possit,
eum

eum qui ista possideat, propter hanc copiam ne ubi quidem cacer habere.

7 Ex forma & materia consto: horum verò neutrum in nihil vertetur, ut neque ex nihilo extitit. Ergo omnis mei pars per mutationem redigetur in aliquam mundi partem, atq; hæc rursus in aliam uniuersi portionem transibit, idq; ad infinitum usq;. Huiusmodi autem mutatione & ipse extiti, & parentes mei, idq; in infinitum usque retrò eunti licet dicere: quâquam certis alioquin circuitibus mundus administratur.

8 Ratio, & rationalis ars, facultates sunt sibi ipsæ sufficiêtes, suisq; operibus. Progrediuntur à suo principio, ac pergunt ad finem propositum: habent actiones earum à via cui insistent illæ nomé apud Græcos, ut sint *κατὰ φύσιν*: nos rectas effectiones dicere possumus. Horum nihil de homine dici potest, quod non ei convenit, ea ratione qua homo est: Non hæc homo, neq; ipsius natura proficitur: non est ea in humana natura perfectio. Proinde in externis rebus nequaquam erit finis homini constitutus, neq; id bonum quod finem illum absoluit: alioquin hominis partes non fuissent, ut eas despicere

ret: neq; laude dignus, qui se ita parat,
illis non indigeat: neq; qui illis rebus
stinet, bonus dici meretur, siquidem
e bona essent. Nunc verò tanto quisque
elior est, quanto magis seipsum ab il-
rebus abstinet.

Talis erit intellectus tuus, qualia sunt
de quibus subinde cogitas: nam à vi-
seu cogitationibus illis animus im-
itur. In hunc igitur eum adfuitate hu-
smodi cogitationum, quales sunt: vbi-
nque viuere, ibi etiam bene viuere li-
t: viuere autem licet in aula, ergo etiã
ne viuere licet in aula. Item, Alicuius
i causa singula sunt facta. cuius verò
atia vnumquodq; factũ est, ad id fer-
r: ad qd̃ autẽ fertur, in eo finis eius est
ositus: vbi verò finis, ibi etiã bonũ vni-
iq;. Ergo finis animãti ratione prædi-
ppositus est, societas. natos enim nos
e ad eã, iam pridẽ est demõstratum.

An verò non euidentẽ est, deteriora præ-
ntiorum, rursusq; ex his vnum alte-
us causa esse? Præstant verò inanimis
imata: atque inter hæc ipsa, ea quæ
tionem habent.

Insani est, sectari impossibilia. At fieri
on potest, quin mali suo more agant.

Nihil cuiquam accidit, nisi ita natura destinavit. Id quod alius iniquè fert, alteri accidit: qui siue ignoratione eius casu siue ut magnanimitatē ostendat, cōstantiam tuetur, atq; illesus manet. Iniquum est igitur admittere, ut inscitia & opinio prudentiā superet. Etenim res ipsæ animū nequaquā attingūt, non intrāt ad eum, neq; mouere, neq; vertere possunt. Solum ipse se ipsum ciet: ac quale iudiciū tulerit, talia ea quæ accidere, sunt.

Alia ratione summa nobis est necessitudo cū homine cōstituta, qua ei beneficere, eūq; ferre iubemur: cū autē impedire conatur nostras actiones, nō magis a nos attingit quàm sol, ventus, bestię. Atque hi quidē impedire effectū aliquādo possunt: animi verò appetitionē & affectum nequeunt, quia hęc exceptionē habent & conuersionē. Nam omne id quod in pedimento fuit effectioni, id animus autem ea quæ præcesserūt cōuertit: atq; eo modo id, quod instituto operi, viæque iniobstitit, ei iam confert aliquid.

Id quod in mundo est præstantissimum, cole. Est autem id, quod omnibus rebus vritur, omnia gubernat. Similiter id quoq; honora, quod in te est primū:
miru

nirum illi alteri cognatum, quòd & cæ-
eris quæ in te sunt omnibus vitur, &
uam vitam regit.

Quod ciuitati nullum affert detrimen-
um, id ne ciui quidem nocet. Hæc regu-
a recolenda tibi est, quotiescunq; te læ-
um aliquâ esse cogitas. Sin ciuitas dam-
o affecta est, ei qui intulit, succensere
on debes. Quid neglectum est? Sæpe-
umero considera, quàm celeriter om-
ia quæ & sunt & fiunt, abripiantur &
uanescant. Etenim & ipsæ naturæ am-
is instar in adsiduo sunt fluxu, & effe-
tiones cōtinentibus mutationibus ob-
oxiæ, & causarum infinitæ sunt vices:
lenique nihil ferè perstat, aut sui simile
durat. Iam & præteriti & venturi æui
nfinita est, in qua omnia abolentur, va-
litas. Quî ergo stultitiæ non damne-
ur, qui in hoc tam exiguo temporis ar-
iculo superbit, appetit, aut molestia se
ffectum quiritatur? Vniuersæ rerum na-
uræ recordare, cuius minimam partem
enes: totius æui, cuius breue & momen-
aneum tibi est attributum spacium: sati-
uius perexigua ad te portio pertinet.

Peccat alius quis aduersum me, vide-
it: suâ habet affectionē, suum actū. Ego

in præsentia id habeo, quod me habere
 vult cõmunis natura: agoq; id, quod a-
 gere me iubet mea natura. Pars animi tu
 princeps ne inuertatur vlllo vel leui ve-
 aspero carnis motu, neq; admittat per-
 suasiones quæ in membris oriuntur, sed
 circumscribat eas. Quòd si eæ ratione
 alterius consensus ad intelligentiam ef-
 ferûtur, nimirum quatenus ea cum cor-
 pore copulata est, tum quidem sensui,
 cum is à natura proficiscatur, reluctan-
 dum nõ est: opinionioni autem mali aut bo-
 ni adsentire mens non debet.

Viuumdum est cum dijs. Vitam verò
 cum dijs agit, qui continenter ijs suum
 animum ostendit, probantẽ ea quæ ipsi
 fatum tribuit, agentemq; ea quæ genio
 placent: quẽ Iupiter suæ quandam par-
 ticolã naturæ vnicuiq; præsidẽ ducemq;
 dedit: nimirũ mentem atq; rationem.

10

Ne irascaris ei qui hircũ olet, aut cui
 anima foetet: nihil enim ad te inde mali
 redibit. Alæ ipsius & os ita sunt affecta,
 vt necesse sit hunc odorem inde pro-
 ficisci.

Ratione, inquis, præditus est homo:
 ac si scrutari velit, intelligere potest qua
 in re delinquat. Bene res habet. Proinde

tu,

tu, qui & ipse præditus es ratione, mentem eius tuæ mentis motu excita, doce, commonefac: si enim obtemperat tibi, sanabis eum, neque ira opus erit.

Neq; tragædus, neq; scortum. Iam egressurus, vivere cogitas. ita hîc vivere licet. Quòd si tibi non cōceditur, tunc vita excede, ita quidem, vt qui nihil mali patiatur, ac fumi instar abeat. Quid hoc rei esse putas? Dum verò nihil me tale abducit, liber permaneo: neque me quisquam prohibet agere, vt volo: volo autem, vt naturæ animantis ratione præditi, & ad cœrum nati, conuenit.

Mens quæ mundum gubernat, societatis rationem habuit: itaque & inferiora præstantiorum causa effecit, & præstantiorum vnum alteri subdidit. Viden', vt subiecerit, coniunxerit, ac vnicuique secundum dignitatem suû tribuerit: eaq; quæ sunt præstantissima, mutuo consensu deuinxerit?

Quomodo vsus es hætenus dijs, parentibus, fratribus, vxore, liberis, doctioribus, alumniis, amicis, familiaribus, famulis? an in hunc vsque diem in neminem horum re verbóue fuisti iniurius?

Reminiscere etiam quæ superauearis,

ac toleraueris: tum fabulam vitæ tibiam peractam, reque tuo ministerio defunctum esse. Quam multa vidisti pulcra? quot voluptates, quot dolores despexisti? quot peruersis hominib. equum te præbuiſti?

Quamobrem animi artis & disciplinæ vacui, arte & scientia præditum confundunt? Quem verò animum arte & scientia præditum vocas? eum qui principium & finem cognoscit, & mentem quæ per vniuersam rerum naturam penetrat, ac per omnes seculorum cursus definitos atque statos mundum gubernat,

Iam iam cinis erit, & ossa nuda, nihil præter nomen (si quidem id supererit) restabit. Nomen autem nihil est quàm sonitus. At ea quæ magni in vita præhabentur, vana sunt, putrida, exigua, atque instar catellorû mordicantium, aut porcorum inquietorum, qui modo ridendi mox plorant. Cæterum fides, pudor, iusticia, & veritas,

12

Climatibus terræ cœlum petiere relictis.

Quid ergo restat, quod te hîc detineat? sensilia? ne tam fluxa, totq; mutationibus exposita? an sensus obscuri, & qui facili dec-

ecipiantur? animula ipsa, quæ est exhalatio à sanguine? gloria inter huiusmodi homines, inanis illa? Quid ergo aliud opereris, nisi vel extinctionem, vel translationem, idque æquo animo? Quid interim eam occasio adducit, tibi sufficiet? Quid aliud quam deos venerari & collaudare, hominibus benefacere, eosque & terre, & ijs abstinere: quæ extra tuæ caruncule & animulæ sunt posita fines, ea meminisse neque possessionis, neque potestatis tuæ esse? Semper potes vti secundis successibus, si recte viæ insistere vis: duoque hæc observare, quæ diuinæ menti communia sunt cum hominis, omnisque ratione præditi animalis animo: vnum non posse te ab alio impediri: alterum, in iusta voluntate & actione bonum esse collatum, eumque ad finem esse appetitiones dirigendas.

Si hoc neque mea sit malicia, neque actio est à mea proficiscens malicia, neque communitati dāno est; quid sollicitus de eo sum? quod verò dānum est communis societatis?

Non debemus nos cogitationibus omnino abripiendos præbere: sed opitulari quantum eius fieri potest, & dignum est, etiam si in medio sit defectus: neque id pro damno ducere. ea enim consuetudo

mala est. Sed quemadmodum senex discēdēs rhombum alumni poscebat, memor rhombum esse : ita etiam hic, quoniam bonū aliquid fiat in rostris. Heu homo, oblitus es quid hæc sint? sanè: Sed ea in quibus hi studium ponant. Propterea tu quoque stultus es factus? Aliquando utcūque relictus, factus sum felix. Felicitas aut est, ut bonam tibi ipsi sortem vendices : id est, boni motus animi, bonæ appetitiones, bonæ actiones.

M. AN.

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de vita sua, Liber VI.

Natura vniuersi suo gubernatori obediens est, ac bene composita: quæ verò eam gubernat mens, nullam in se ipsa habet malè agendi causam: quippe nihil ei inest vitij, neq; peccat, neque ab ea quicquam læditur: omnia verò secundum eam fiunt atq; perficiuntur.

Nullò pone in discrimine, argensne an calens, dormituriens an somni satur, malè an bene audiens, moriens an aliud quid agens id facias, quod te decet: quando mors etiam vna est earum actionum, quæ ad vitam referuntur. Sufficit igitur, ea etiam imminente, id quod instat, bene collocare.

Intrò respice. Nullius rei neque propria qualitas, neque id quod ei debetur, te fallat.

Omnia quæ subiecta sunt, celerrimè mutantur, & aut in halitum resoluuntur, siquidem sit compacta eorum substantia, aut dissipantur.

Mens vniuersi gubernatrix scit quomodo se habeat, quid agat, & quam habeat materiam subiectam.

Vlciscendi ratio optima est, ne similis
 fias eius qui iniuriam fecit.

Vno hoc te oblecta, inq; vno hoc ac-
 quiesce, vt ab vna societatis humanæ tuæ
 causæ suscepta actione, ad aliam trā-
 seas, Dei memor.

Princeps hominis pars est ea, quæ se-
 ipsam excitat atq; ciet: seq; talem, qualē
 vult efficit: præstatq; vt ea quæ eueniūt,
 talia, qualia ipsa vult, sibi videantur.

Omnia secundum naturam vniuersi
 sunt: neque enim possunt fieri secun-
 dum aliam aliquam, siue extrinsecus
 circundantem, siue inclusam, siue foris
 suspensam.

Vniuersum aut confusio quædam est,
 & contextus fortuitus rerum iterum à
 se diuellendarum & dissipandarum: aut
 vnitione, ordine & prudentia constar.
 Si prius illud verum est, quid est cur cu-
 piam inani huic colluiei & mixturæ im-
 morari? quid aliud experendum, quàm
 vt in terram vtcunq;, redigar? quid per-
 turbor? quicquid egero, tamen dissipa-
 tio me corripiet. Sin altero modo res ha-
 bet, veneror eum, animoq; cōstanti sum,
 & gubernanti mundum confido.

Cum te rerum præsentium status nō-
 nihil

nihil perturbat, celeriter ad te redi: neq;
ultrà quàm necesse est, à modo eius quā
instituísti cantilenæ discede. Nam eo fa-
cilis harmoniam rueberis, si continen-
ter ad eam reuertaris.

Si tibi simul & nouerca & mater esset,
illam quidem toleres, & tamen crebrò
ad matrem te reciperes. Eadem est tibi
ratio aulæ & philosophiæ. Quare ad
hâc sæpenumerò reuerrere, & in hac ac-
quiesce, quæ efficit, vt & res aulicæ tibi
tolerabiles videantur, & tu dum in ijs
versaris, ferri queas. Tale est, cùm sic
cogitamus de cibus & id genus rebus
hoc esse piscis cadauer, illud auis, aut
porci: item, Falernum, succum esse
exiguum vuluæ: purpuram capillos ef-
se ouiculæ, modico testudinis sangui-
ne imbutos: tum coitum, intestini par-
ui affriktionem, muciq; excretionem,
non sine conuulsione. Cogitationes
hæ præclaræ sunt: nam rem ipsam at-
tingunt, ac pertranseunt, vt qualis ea
sit, cerni possit. His per omnem vitam
utendum est: ac sicubi res quam maximè
videtur comprobata digna, tegumen-
tis est nudanda, vt & eius in conspe-
ctum veniat vilitas: & id quo se ostenta-
bat, ei

bat, ei adimatur. Etenim fucus, impostor
est callidissimus: ac tum maximè in frau-
dem inducit, cum quis maximè se res se-
rias & dignas tractare putat. Vide igitur,
quid de hoc Crates, quid Xenocrates di-
cat. Pleraq; eorum, quæ vulgus admira-
tur, si sub habitu aut natura continentur,
ad latissimè patentia genera reuocantur:
vt lapides, vt ligna, ficus, vites, oleæ. Quæ
sub arctioribus aliquanto, ad animata: vt
greges, armenta. Si qua paulò plus habe-
rent gratiæ, hæc ad ea reducuntur quæ
comprehenduntur sub anima ratione præ-
dita, non quidem vniuersali, sed quate-
nus artes tractat, aut alias facultates: aut
ipsa per se æstimantur: vt, quidnam esset,
possidere multa mancipia. Qui verò ani-
mum ratione præditum cum omnibus
suis facultatibus, ciuilibusq; cœtus studio
veneratur, reliquarum is rerum nullam
curat: sed omnibus postpositis, suum ani-
mum ita affectum, atque ita se mouentem
vt rationi & ciuili societati congruit, cõ-
seruat: cognatoq; genio in hac re inser-
uit. Quædam iam fiunt, quædam mox
existent: quin & eius quod fit, pars iam
nunc aliqua euauit. Fluxus & altera-
tiones cœntinenter mundum renouant:
quemad-

uemadmodum infinitum æuum tem-
 oris adſiduo lapſu nouum ſubinde red-
 itur. In hoc itaque flumine quĩſnam ea
 uæ præterferuntur, ac quibus inſiſtere
 non poſſit, honore aliquo dignetur? is
 uidem perinde agat, ac ſi quis vnum de
 præteruolātibus paſſerculis diligere in-
 ipiat, atque is iam è conſpectu eius abie-
 it. Ita ſe & vita vniuſcuiuſque hominis
 habet, vt halitus à ſanguine ſublatus, &
 èr inſpiratus. Quale enim eſt quod ſe-
 nel animam attrahimus, & eſſlamus, id
 uod identidem facimus: tale etiam eſt,
 uod omnẽ respirandi facultatem, quã
 eri aut nudiuſtertius nati accepimus,
 d reddimus vnde accepimus. Quod ve-
 etamur more ſtirpium, respiramus mo-
 e pecudum & ferarum, quod viſis affi-
 imur, quod appetitionis cauſa moue-
 mur, quod cõgregamur, quod nutrimur:
 mnia hæc non maiori ſunt in precio po-
 enda, quàm quod excernimus cibi re-
 rementa. Quid igitur honore dignum
 eſt? num plauſus? nequaquam. Ergo ne
 aus quidem populi, quæ nihil eſt aliud
 uàm plauſus linguarum. Sublata igitur
 etiam gloriola, quid reſtat quod ſuſpicia-
 mus & veneremur? Equidem hoc cẽſeo,
 vt

ut quemadmodum facti instructiq; à natura sumus, ita moueamur. Eò nos etiam diligentia opificum, & artes ducunt. Omnis enim ars huc collimat, ut id quod paratum est, aptum sit & idoneum ad opus, cuius operis causa paratum est. Idem quærit vinitor, idem qui pullos equorum domat, idem qui canes educat. Ergo & institutio primæ ætatis & doctrina eò contendunt: isq; finis est, quem expetere debeas. Hunc consecutus, nihil est in alijs reb. quod sis tibi quæsiturus. Quod si pergas alia etiã expetere, neq; liber eris, neque tibi sufficies ipse, neq; eris affectu vacuum: necessariò enim inuidebis, emulaberis, sinistra suspicaberis de his qui illa tibi adimere possunt, insidiaberis ijs qui id quod magni sit à te possidēt. Omnino enim necesse est eū esse animo perturbato, qui ista desiderat: sepe etiã deos incusare. Qui verò mētē suā reueretur atque colit, is & sibi ipsi probabitur, & cum ceteris hominum bene ei conueniet: cūque dijs consentiet, id est, laudabit quæcunque ij distribuunt & ordinauerunt. Infra, super, atque circum te motus sunt elementorum. Motus verò virtutis in eorum nullo est: sed diuiniore quadã, & ad
intelli

Intelligendū difficili via procedit. Vide
 quid agant homines. Eos qui eodem cū
 ipsis viuunt tempore, laudare nolūt: ipsi
 verò à posteritate laudari, magnum exi-
 stimant: nimirū ab ijs quos neq; viderūt,
 neq; videbunt vnquā. Id verò haud mul-
 to aliud est, quàm si doleret ipsis non à
 prioris etiā ætatis hominib. se laudatos
 esse. Nō, si quid assequi industria tua ne-
 quis, id à nullo posse apprehēdi homine
 existima: sed quicquid homo potest, quic-
 quid ei cōuenit, id & tibi cōcedi iudica.
 In palēstra si quis vnguibus aduersarium
 laniauit, aut capite incusso ferijt, non in-
 dignamur, neque offendimur, neque in-
 fidiarum suspectum habemus: cauemus
 quidem nobis ab eo, non vt ab hoste, ne-
 que sinistrum quid de eo suspicamur, tā-
 tum placidē eum declinamus. Id fieri
 debet etiā in reliquis vitæ partibus, vt i-
 dem de alijs sentiamus, quod de ijs cum
 quibus colluctamur: possumus enim (vt
 dixi) citra suspicionem & odium ab ijs
 cauere, & eos vitare. Si quis me re-
 darguere potest, & demonstrare, quòd
 non rectē sentiam, aut agam, læto animo
 sententiam mutabo: veritatem enim
 quæro, quæ nemini vnquā damno fuit:
 dam-

damnum autem facit, qui in errore & ignorantione sua permanet. Ego, quod est mei officij, ago: cætera me non auellunt. Aut enim anima aut ratione carent, aut viæ ignara errât. Animantia rationis expertia, tum omnes eiusmodi res & subiecta, magno & liberali animo sunt vsurpanda tibi: nempe ratione præditi. Hominibus verò, ut ipsis quoq; mente instructis, ratione societatis habita utere. In omni verò negotio deos comprecare: neque sollicitus esto, quantum temporis spacium tibi ad agendum detur: sufficiunt enim vel tres huiusmodi horæ. Alexander Macedo, agasque eius, mortui in idem sunt redacti. aut enim assumti sunt ad mentem mundi eam, qua sati sunt reliquorum animi: aut dissipati sunt in atomos, vnus perinde atque alter. Cum animo tuo considera, quàm multa vnico temporis momento fiant in vniuscuiusque nostrum cum animo, tum corpore: ita fiet ut non mireris, quòd longè plura, imò verò omnia quæ in mundo hoc sũt, simul extent. Si quis à te quærat, quomodo sit nomen Antonini scribendũ: nõne singulatim omnes litteras proferres? Quid ergo si qui irascũtur, num vicissim

tu quoque stomachaberis? nō potius numerum inibis placidè singularum rerū? Itaq; etiam hīc memento, suis omne officium quibusdā constare numeris: quos si imperturbatos seruaueris, neq; indignantibus alijs ipse quoq; indigneris re-
cta via id quod proposuisti, perficies.

Inhumanum esse videtur, hominem impedire, ne ad ea feratur quæ ei vtilia & cognata videntur. Atqui id tu ne faciant prohibes quodammodò, dum iniquo animo fers eos delinquere. Ferūt enim utrique ad id, quod naturæ suæ coniunctū & vtile putant. Sed res non ita habet. Id itaq; ostende eis, & doce citra indignationem. Mors finem imponit sensuum, morus, & cogitationum officijs, animumque à corporis ministerio liberat. Turpe autem est in hac vita, in qua corpus tuum labori non succumbit, animū tuum elanguescere. Vide ne à præsentī statu deiectus obruaris. Potest enim hoc fieri. Itaq; conserua te ipsum simplicem, bonum, integrum, grauem, apertum, iusticiæ studiosum, pium erga deos, benignum, humanum, ad officium tuendum fortem: annitere vt talis perman eas, qualem te facere voluit philosophia: venera

re deos, salutem hominibus affer. Breue
est vitę in terra degendę tempus: omnis-
que eius fructus, sancta animi constitu-
tio, & actiones communitati hominum
vtilis. Omnia, vt decet Antonini disci-
pulum, age. Quę fuerit eius in agen-
do secundum rationem firmitas, quę v-
bique æqualitas, quę sanctitas, memen-
to: quę vultus serenitas, ac comitas.
Quantus ille glorię contemptor, quod
eius in percipiendis rebus studium: cum
nihil prætermitteret, nisi prius accura-
tę perspexisset, ac cognouisset. Vt tulerit
iniuste ipsum repræhendentes, neque
conuicium his reposuerit: vt nihil pro-
peratę aut cupidę aggressus sit: vt calū-
nias non admiserit: vt diligens fuerit mo-
rum actionumque examinador: non ob-
rectator, non meticulosus, non suspicio-
sus, non sophista. Quam paucis fuerit
contentus: vt domo, lecto, veste, cibo,
famulatu. quā tolerās laborum, quā
leni animo: vt tempus vsque ad vespē-
ram propter victus tenuitatem egerit, i-
ta vt ne excernere nisi consueta hora o-
pus ei esset. Quę eius in amicitia fuerit
constantia, & æquabilitas: quomodo
tulerit eos qui ipsius sententiam liberę
impu

narent: gauisusq; fuerit, si quis melius
 liquid ostenderet. Qua ille deos reli-
 gione coluerit, citra superstitionem, re-
 cordare: vt tibi quoque vltima hora, per-
 unde, atque is fuit, rectè tibi cōscio adue-
 niat. Expergiscere, & te ipsum reuoca,
 omnoq; discusso cogitans quæ te inso-
 nnia perturbarint, vigilans ea intueri,
 trilla inspexisti. Ex corpusculo & ani-
 ma consto. Corpusculo nihil interest
 inter res: neque enim potest discrimen
 statuere. Rationi autem inter ea discrimen
 nullum habetur, quæ nō sunt ipsius
 actiones: has verò omnes in sua habet
 potestate. Quod ipsum tantum est de
 præsens accipiendum, præteritæ
 enim & futuræ animi actiones, ipse quo-
 que nullum habent iam discrimen. Ma-
 ius ac pedi, dum suum agunt officium,
 nullus est præter naturam labor: ita ho-
 mini quoque ea agenti quæ ipsius sunt
 partium, nullus est præter naturā labor:
 ergo ne malum quidem. Quot volu-
 ptatibus, ac quantis frui contigit latro-
 nibus, cinædis, parricidis, tyrannis?
 Nonne vides, vt qui sordidas profiten-
 tur artes, vsq; ad certum finem se priua-
 tis hominibus accommodent? nihilo-

minus tamen suę artis rationem retinēt,
neq; ab ea decedere volunt. Nōne autē
turpe sit, si architectus & medicus magis
suę artis rationē reuereatur: quàm suam
homo, quę quidem ei est cum Deo com-
munis? Asia & Europa, anguli sunt mun-
di: vniuersum mare, gutta mundi: A-
thos, glebula mundi: omne instans tem-
pus, punctum est æternitatis. Omnia
sunt parua, mobilia, interitui obiecta: o-
mnia inde veniunt, profecta à principe
vniuersi, aut per consequentiam. Etenim
rictus leonis, lethalia venena, omniaque
maleficia (vt spina, cœnum) pulcrarum
& bonarum rerum sunt additamenta.
Non igitur ea aliena ab eo quod colis i-
maginare, sed fontem omnium rerum
considera. Qui præsentia cernit, omnia
vidit quæ ab æterno fuerunt, & in infini-
tum vsq; erunt. Omnia enim sunt eiusdē
generis, & conformia. Sæpenumero co-
gita de omnium in hoc vniuerso rerum
connexu, mutuaq; affectione. Quodam
enim modo omnia inuicem sunt impli-
cata, eaq; ratione amica mutuo. Aliud
enim ex alio consequitur, propter con-
stantem morum, ac conspirationem &
vnitionem (vt ita dicam) substantiæ. Qui
bus

us negocijs addictus es forte tua, his te accommoda: & quibus te hominibus factum adiūxit, eos amore, idq; vero, prosequere. Organa, instrumenta, vasa, quū id agunt cuius gratia sunt adornata, bene habēt: & quidem is qui ea parauit, abest ab ipsis. At in his quæ natura continentur, remanet, intusq; est vis ea paratrix. Itaq; tanto magis honoranda est: & existimandū, si secundum eius voluntatem agere perseueres, omnia tibi secundū mentē esse: idēq; de alijs hominib. omnib. intellige. Quodcunq; ex ijs reb. quæ extrinsece, neq; in tua voluntate sunt positæ, tibi proposueris, boni vel mali nomine, id si vel ut malū tibi cōtingat, vel si, cū pro bono ducas, adipisci non possis, efficiet ut & deos incuses, & odio habeas homines qui in causa sunt, aut eo certē nomine suspecti habētur, q; vel malum hoc habeas, vel bono careas. Propter hāc rerū differentia, quā ipsi statuimus, fit, ut multa peccemus. Quòd si sola ea quæ in nobis sunt posita, bona & mala tractaremus, nihil causę restaret cur aut Deū incusaremus, aut cum hominib. inimicicias suscipere-mus. Omnes ad eundem finem & effectum agimus: pars scientes, & certo or-

dine : pars inscij. Quemadmodum dormientes Heracletus (ni fallor) dixisse operarios , qui adiuuent suâ opera hæc quæ in mundo sunt. Alius autem alia ratione id opus adiuuat. superuacanea opera est eius qui reprehendit, & reuerti conatur ijs quæ fiunt, eaq; rescindere: nam & hoc vtitur mûdus. Proinde animus aduerte, in quorû tu te numerare reputes . Nam administrator huius vniuersi, utiq; te vteretur rectè, & accipiet te inter cooperarios . Tu verò ne sis huiusmodi eorum pars, qualis est in fabula vilius ille & ridiculus versus, cuius mentionem Chrysippus facit: Sólne pluuię munia obire cupit, aut Æsculapius terræ fructum ferentis? Quid verò sidera, an' nō diuersa quidem singulis est actio, quæ tamen ad commune opus conferat? Quod si de me & his quæ mihi euenire debuerunt, dii consultauerunt, rectè nimirum mihi consuluerunt. Nam Deum sine cōsilio agentē ne cogitare quidem facile est, quæ aut fuisset causa, propter quam male mihi consultum voluisset? quid indidit ad deos, & ad vniuersum (cuius maximè habet rationem) fructus rediisset? Sin de me priuato nihil consultauerunt, at de vniuerso

vniuerso vtrique rationes duxerunt: ex
 quo cum ea consequuntur quæ mihi e-
 ueniunt, non debet me eorum poenitere.
 Sanè de nulla re eos consilium inire, im-
 pium est credere: aut ne sacrificandum,
 ne precandum, ne iurandum quidem, ne-
 que quicquam eorum faciendum, quæ
 singula tanquam cum præsentibus &
 vnâ viuentibus dijs agimus. Sed tamen
 si nihil illi de nobis statuerunt, licet mihi
 de meipso consilium capere, ac de mea
 vtilitate deliberare. Vtile autem est v-
 nicuique id, quod est naturæ eius & con-
 structioni consentaneum. At natura mea
 rationis est compos, & ciuili cœtui ac-
 commodata. Ciuitas mihi est & patria,
 quatenus quidem Antoninus sum, Ro-
 ma: quatenus homo, mundus. hæc igitur
 tantum mihi sunt vtilia, quæ his ciui-
 tatibus conducunt. Quæ singulis eue-
 niunt, ea profunt vniuerso: id erat sa-
 tis scire. Sed & hoc addendum, quòd
 si animaduertere velis, vbique videbis:
 quæ homini, aut alijs hominibus * Sed
 nunc vocabulum Vtilis accipiamus la-
 tius, vt etiam medijs rebus pateat. Quæ
 in theatro aut similibus locis vides,
 ea quum semper eadem spectentur,

& vniformia, spectaculi satietatem afferunt. Id etiam de tota vita sentiendum. Omnia enim superiora & inferiora eadem sunt, & ex iisdem causis extiterunt. Quò vsq; igitur? Adsiduò omnis generis homines considera, qui ex omnis generis professionibus & nationibus mortui sunt: ita vt etiam vsque ad Philistionem, Phœbum, & Origanionem descendas. Hic sanè cogitandum, idem euenturum nobis, quod accidit tot eloquentibus oratoribus, tot grauibus philosophis: Heraclito, Pythagoræ, Socrati: tot Heroibus prius, deinde tot ducibus, tyrannis: tum Eudoxo, Hipparcho, Archimedi, alij acutis ingenijs, magnanimis, laboriosis, callidis, contumacibus: his ipsis qui caducam hanc & in dies durantem vitam hominum subsannarunt, vt Menippo & similibus. Hos omnes cogitandum est dudum esse mortuos: quid autem mali inde habent? Quid hi, quorum ne extant quidem nomina? Vnum hoc summi est precij, veritate & iusticia seruata, mendacibus & iniurijs hominibus placidum viuere. Cùm teipsum oblectare vis, cogita virtutes eorum qui uiuunt tecum: strenuitatem eius, illius vere-

erecūdiam aut liberalitatem, aut aliud
 uippiam. Nihil enim est, quòd tantam
 fferat læticiam, quantam similitudines
 irtutum in eorum quibuscum uiuimus
 oribus expressæ, ac sese confertim offe-
 entes conspectui. itaq; in promptu habē-
 æ. Non iniquè fers, tot libras te ap-
 endere, & nō trecentas: ita etiam quòd
 nnorum certum, & eo nō maiorem vi-
 es numerum, indignari non debes. Ete-
 im vt corporis tantam, quanta tibi est
 ributa, portionem probas: ita & de tem-
 ore annitendum est, nobis vt persua-
 eamus. Etiam inuitis hominibus, id a-
 endum non est, quod iusticiæ ratio iu-
 et. Quod si quis vi te impediat, transi ad
 equanimitatem, eoq; impedimento ad
 lterius virtutis opus abutere: memor, te
 um exceptione quadā instituere actio-
 nem, neq; ea appetere quæ fieri nequeāt.
 itaq; is fuit imperus animi tui: cui satis-
 at, si id cuius causa citatus es, consequa-
 ur. Gloriæ cupidus, alienam actionem
 ro suo bono reputat. voluptuarius affe-
 tionem, qua ipse afficitur: mente verò
 præditus, suam actionem. Licet etiam ni-
 il de his existimare. ipsæ enim res non
 unt eius naturæ, vt iudicium nostrum

efficiant. Adſuefac te, vt alio docent
 cogitationes non aliò diuertas, ſed totu
 animo dicentis ſis intentus. Quod alue
 ri nò prodeſt, id ne api quidem prodeſt.
 Si nautæ malè gubernent, aut non rectè
 curentur ægroti, dicunt: Alius erat quæ
 rendus, cui me committerem: aut, quo
 modo hic ſalutem nauigantibus vel æ
 grotis ſanitatem afferrer? * Quàm mult
 iam vnà cum his, quibuſcum in mūdun
 venerunt, ex mundo exceſſerunt? Morbo
 regio laborantibus mel amarum vide
 tur: morſus à rabida beſtia, aqua eſt timo
 ri: pueris ſphærule pulcra eſt. Quid ergo
 irascor? aut tibi minor vis videtur eſſe fa
 ſtatis, quàm bilis apud iſtericum, aut ve
 neni apud morſum à rabioſo animali.
 Nemo prohibebit, quin ſecūdem ratio
 nem tuæ naturæ viuas: neque tibi quic
 quam accidet, quod ſit contra rationem
 vniuerſi. Quales ſunt illi, quibus cupi
 mus placere: aut propter quid, quod ei
 ſuperſit, aut per quas actiones? quàm ce
 leriter æuum omnia abſcondet:
 imò quàm multa iam
 nunc occultauit?

M. ANTO

M. ANTONINI IM.

*peratoris de vita sua,**Liber VII.*

Quid est malicia? id, quod sæpenumero vidisti. Et quicquid omnino acciderit, expedit in promptu te habere hanc regulam, sæpe id esse à te visum. Omnino si superiora & inferiora animo reperas, inuenies omnia eadem esse: quorum plenæ sunt priscae, mediæ, recentisque historiae, & vrbes, & domus: nihil novum est, omnia vñitata, & brevi durantiâ tempore. Neque verò alia ratione extinguuntur opiniones, quàm imaginationibus, quæ ijs respondent, abolitis: quas quidem vt continenter resuscites, in tua est possum potestate. Possum de re oblata existimare, id quod oportet: si hoc possum, quid est cur animo perturbetur? Quæ sunt extra mentem meam, nihil omnino ad eam attinent. Hoc modo affectus, rectus eris. Reuiuiscere potes: nam si res quas antè vidisti, rursus apud animum tuum contempleris, exactam vitæ partem quasi reperes.

Inane pompe studium, fabulæ scenicæ,
greges,

greges, armenta, velitationes, ossiculum catello proiectum, aut esca in piscinam iniecta, formicarum labores, & onerum gestationes, murium perterritorum discursus, simulacra nervis tracta ut se moueant. In his igitur oportet animo placido & non elato consistere: & intelligere, tanto vnumquemque dignum esse, quanto ea in quibus studium suum is posuit. In oratione singula verba: in ijs quæ sunt singulæ appetitiones sunt animaduertendæ. atque hic statim videndum, quam ad finem eæ referantur: illic, quid significant.

Sufficitne intellectus meus ad hanc rem, an secus? Quod si sufficit, ut oreo ad rem propositam tanquam instrumento mihi ab vniuersi natura concesso. Sin contra, aut eam rem alteri cuidam, qui melius id possit, perficiendam relinquo, præsertim si alioquin id agere officium meum non iubet: aut ipse perago pro virili mea, adscito mihi auxiliario, cuius opera mea mens id efficere possit, quod in præsentia sit commodum, & societati hominum conducatur. Quidquid enim vel solus vel cum alio ago, id omne eò est dirigendum, ut in publicum utile sit atque congruat.

(Quam

(Quàm multi quondam fuère celeres, quorum nūc fama est obliuioni tradita? quàm multi etiam horum qui istos elebrauerunt, è medio sunt sublati?)

Ne ducas tibi pudori, si cuius auxilio fus es. Propositum est enim tibi id agere, quod sit tuarum partium: perinde ac militi in oppugnatione murorum. Quid ergo faceres, si tu claudicans, solus concendere propugnaculum nequires: ab ulio adiutus posses?

Ne te perturbent futura. Nam si ita uisus erit, peruenies ad ea eadem instructus ratione, qua nunc in præsentibus vteris.

Omnia inter se sunt complexa sacro nodo, neq; quicquam ab altero est alienum. Ordine enim omnia certo sunt disposita, vt vnum eundemq; mundum exoriant. Mundus ex omnibus constat vnus, vnusq; per omnia diffusus est Deus, vna natura, vna lex, vna ratio communis omnibus ratione præditis animantibus, vna veritas: siquidem & vna est perfectio eorum quæ eiusdem sunt generis, eiusdemq; participia rationis animantium.

Omne id quod materia constat, celerimè in vniuerso aboletur: omnis causa celer-

celerrimè in rationem vniuersi adsumitur: omnium rerum memoria quàm primum æuo confunditur.

Ratione prædico animali eadem actio & secundum naturam est, & secundum rationem.

3 Rectus, an qui erigatur? * Quam rationem in vnitis & compactis corporibus habent membra, eam obtinent ratione prædita animalia in diuisis, præparata ad vnā quandam actionem. Hoc eo magis animum tuum ranget, si crebrò tibi ipsi dicas: Membrum sum eius, quod est ex ratione præditis conflatum, corporis. Si autem dicas te esse partem, nondum ex animo diligis homines, nondum ex beneficentia delectationem capis, quam verè apprehēdat animus tuus: adhuc decori tantum causa ita agis, non vt in te ipsum beneficium conferens.

Sanè alij quæcunq; accidunt, eorum est, si velint, ea culpare: quoniam pati aliquid ab accidente eo possunt. Ego quidē rebus mihi contingentibus, nisi in malis eas ducam, nihil lædor: & licet mihi ea non putare mala.

Quicquid alij loquantur & faciant, me quidem oportet esse bonum, haud
ali-

liter quàm si aurum vel smaragdus vel purpura semper ita diceret: Quicquid a-
ij dicant, aut faciant, smaragdum esse o-
rret me, colorem seruare meum.

Mens ipsa seipsam non perturbat: hoc
st, non affert sibi ipsi vllam cupiditatem
ut metum. Si quid aliud est quod pos-
it eam terrere, aut dolorem afferre, fa-
iat sanè: ipsa quidē per se nulla opinio-
e sibi hos motus affert. Corpusculum
erò ipsum curet, si potest, ne quid patia-
ur, dicatque, si quid patitur. Animo nul-
us metus, dolor, aut opinio horum acci-
dere potest. neq; enim ei sunt habitus ad
nec. Per se nulla re mens indiget, nisi se-
psam indigam faciat: itaq; & perturba-
ionis, & impedimenti exors per se est,
modò nō ipsa sese pturbet aut impediatur.

Felicitas est bonus dæmon, seu bonū.
Quid igitur tu hic agis phantasia? vnde
venisti: non enim te opus habeo. Sed ve-
nisti secundum pristinam consuetudi-
nem: non tibi succenseo, saltem abi.

Si quis mutationem timeret, is cogitet
absque ea nihil fieri posse, neque esse ea
quicquam naturæ vniuersi amicius. An
tu lauare posses, nisi ligna mutarentur?
aut ali, nisi nutrimento mutato? aut quid
nam

nam aliud vtile potest absq; mutatione fieri? Non ergo vides etiam tui mutationem earum similem esse, ac perinde necessariam vniuersi nature? Per vniuersam naturam, tanquam per torrentem, transeunt omnia corpora, vniuerso ipsi cognata, & eius operum adiutoria, vti nostra inuicé sunt membra. Quot Christippos, Socrates & Epictetos æuum iam deglutijt? Idem de omni re & homine tibi ad animum accidat.

Vnum hoc me sollicitum tenet, ne quid faciam quod hominis cōstitutio aut nō sit factum, aut alio modo vel tempore factum velit.

Propediem erit, vt & tu omnium rerum obliuiscaris, & nulla sit vsquam tua memoria.

Proprium homini est, vt etiam eos diligat qui peccant. Fiet hoc, si in mentem tibi veniat, esse eos tibi cognatos, impudentia & inuitos peccare: paulo post te & illum qui peccauit moriturum: id potissimū, non læsum te ab eo. non enim eius peccato tua mens deterior quàm fuerat, facta est.

Natura mundi ex vniuersitate, tanquàm è cera, modò equum finxit: mox eo confusa

uso, materia ista ad fabricam arboris v-
 a est, deinde ad homūculi, inde ad alia-
 um rerū. Harum singulæ quàm brevis-
 imo durarunt spacio. Atqui arcula vt si
 ompingatur, nihil est mali: ita ne si dis-
 oluatur quidem. Irati vultus omnino
 st contra naturam, quando sæpius im-
 noriendi sit prætextus: aut ad extre-
 num extinctus est, vt omnino inflamma-
 i non potuerit. Hoc ipso intelligere la-
 ora, iram à ratione esse alienam. Nam si
 etiam sensus peccati nullus erit, quæ e-
 rit viuendi causa?

Quæcunq; vides, ea iamiam à guber-
 atrice mundi natura in alias, rursusq; et
 einceps in alias mutabuntur formas: vt
 emper recens sit mundus.

Si quis aliquid contra te deliquerit,
 statim cogita quānam boni vel mali opi-
 nione peccauerit: id enim si cernas, mise-
 reberis eius, ac neq; miraberis, neq; ira-
 sceris. Nam aut ipse idem quod is bonū
 putas, aut aliud quiddam eiusdem gene-
 ris: venia ergo danda. Sin tu secus de bo-
 nis et malis iudicas, eo placabilior eris ei
 qui falsus. Non de ijs quæ absunt, tan-
 quam de præsentibus cogitandum est:
 sed præsentium ea quæ sunt aptissima,
 r deligen-

deligenda sunt: illorumq; causa memoria repetendum, quānam ratione fuissent quærenda, siquidem abfuissent. Caue tamen præsentia adeò probes, ut etiā in honore ea habeas, ac si quando ab sint, perturbaberis. Intra te ipsum vertere. Hæc est natura mentis, ut iustè agens, in hocq; acquiescens, nihil extra se quærat. Aufer visa, inhibe motum neruorū, circumscribe instans tempus, cognosce id quod vel tibi vel alij accidat, diuide subiectum in materiam & formam, cogita de postrema hora.

Quod peccatum est, ibi cessat, ubi peccatum subsistit. Intendendus est animus ijs quæ dicuntur, mente penetrandum in causas & effectus.

4 Exorna te ipsum simplicitate & veracundia: eoq; ut quæ sunt medio inter virtutē & vitium loco, in nullo ponas discrimine. Dilige humanum genus, obsequere Deo: is enim ait omnia fieri certa lege. Quòd si diuina sunt etiam elementa: satis est meminisse, hæc omnia certa lege cōstare, aut admodum pauca secus

Mors est aut dissipatio, aut indiuiduarum particularum secretio, aut exinanitio, aut extinctio, aut migratio.

Dolo

Dolor si sit intolerabilis, mortem affert: diuturnus ferri potest: interimq; animus suam retinet tranquillitatem, neque fit deterior. At partes dolore confectæ, ipsæ quærantur, si quidem possunt.

Hominum opiniones de gloria intue re, quales sint, quid propositum habeâr, quid fugiant.

Utq; in littore maris arenæ cumuli alij super alios appulsi, priores occultant: ita in vita quoq;, priora à subsequentibus celeriter absconduntur.

Platonicum: Qui igitur animo est præditus alto, & cognitionem habet omnis temporis, omnisq; naturæ, an tu eum existimas hominis vitam magnum putare aliquid? Nequaquam, respondit ille. Ergo, inquam, ne mortem quidem in malis ille reputabit? Minime verò.

Antisthenicum: Regium est, malè audire, cum bene feceris. Turpe est, vultum obsequi intellectui, seq; componere ita ut is iubeat: cum ipse intellectus seipsum non componat, atq; ornet.

Nam rebus irasci, nihil sanè expedit:

Iram curant enim nostram nihil.

Dijs lethi ignaris, & nobis gaudia dones.

Frugiferam vti spicam meæ vitæ metam.

* Atq; hoc quidem esse, illud non.

Quòd si dii me, liberosq; negligunt,
Ratio est & huic.—

Mecum enim est Bene & esse, & iusticia. Non vnà lugere, neq; tremere.

6 Platonica: Ego autem haud iniuri huic ita respóderim: Nò rectè dicis, ô homo, si putas esse vel vitam vel mortem aliquo in discrimine ponendam ei viro qui vel alicuius sit precij: ac non id potius vnum considerare eum inter agendum, iustène an iniustè agat, & officiūne faciat viri boni, an verò secus. Rei enim veritas, ô Arhenienses, ita habet, vbi quis loco seipsum constituerit, existimans ita optimum esse, aut à magistratu eò collocatus fuerit, ibi (mea quidem sententia) persistere debeat, ac quoduius periculum subire: neque mortem, vel vllam aliam rem turpitudine grauiorem ducere. Sed heus tu, vide, ne animi magnitudo & bonum aliud quidpiam sine quàm seruare, & seruari. Neque enim concedendum est, eum reuerà virum dici mereri, qui quantocunq; tempore viuendum, neque rationem vitæ habendū putat: sed eum, qui de his cura Deo commissa, credens ijs qui dicunt, non possē

7 fatum

rum ab ullo euitari, id considerandum
 orrò ducat, quàm ratione tempus vi
 æ còcessum sibi quàm optimè exigat.

Cursus siderum considerare expedit,
 uasi eos comitemur, & elementorum
 mutua mutationes crebrò cogitandæ.
 Hæ enim cogitationes vitæ humilis for-
 es abstergent. Bene est à Platone hoc
 dictum : Etiam cùm de hominibus lo-
 quimur, intuendum est in res terrenas.
 etenim qui memoria altius repetierit ho-
 minum congregationes, exercitus, agri-
 culturas, nuptias, pacta, ortus, interitus,
 iudiciorum turbas, vastitates regionum,
 varias Barbarorum gentes, ferias, luctus,
 mundinas : in summa, qui colluiem illa-
 rum, & ex contrarijs compositum præ-
 teritorum aceruum, tantasque imperio-
 rum mutationes recoluerit, is etiam fu-
 turam præuidere poterit. Quippe ean-
 dem hæc habent cum præteritis formã,
 neq; alio possunt modo fieri. Itaque e-
 tiam idem est, quadraginta, an decies
 milium spacio annorum, vitam huma-
 nam examines, nihil enim amplius vi-
 debis.

Ex terrâ enim nata, in terram redacta
 sunt: quæ verò genus traxerunt cælitus,

rediere ad æthereū polum: siue hæc quæ
dissolutio complexuū, quibus atomi iun-
guntur, siue elementorum passionis ex-
pertium dissipatio.

*Cibisq; potuq; et magicis adeo artibus
Avertimus curram, et mortis fugimus viam.*

Flantem diuinitus auram

Opus est tolerare laboribus,

Luctu, lachrymisq; calentibus.

8

Est aliquis te peritior luctu: quid tum?
at non societatis humanæ studiosior est,
non verecundior, non ita commodè fert
ea quæ accidunt, non ita mitis hominū
peccatis.

Vbicunq; potest aliquid perfici, secun-
dum cōmunem dijs & hominib. ratio-
nem, ibi nihil est mali. Nam vbi utilita-
tem consequi licet actionis, quæ recta via
procedit secundum constitutionem ho-
minis: ibi non est verendum, ne quid
subsit damni. Vbiq; & semper in tua est
manu positum, vt ea quæ in præsentia ti-
bi acciderunt, & approbes piè, & cū ho-
minibus qui tecum sint iustè agas, & vi-
sa oblata artificiose examines, ne quid
non satis perceptum admittatur. Noli
aliorum mentes circumspicere: sed eò
rectà intueri, quò te natura ducit cū
vni-

vniversi, per ea quæ tibi eueniunt: tum tua, per ea quæ tibi ad agendum sunt proposita. Id autem vnicuiq; ad agendum proponitur, quod est eius constitutioni consentaneum. Porro ita constituta sunt & comparata singula: reliqua quidem omnia eorum causa, quæ mente sunt prædita, nimirum deteriora præstantiorum causa: ratione autem præditorum, vnum alterius causa factum est. Primas igitur inter partes ex quibus homo constat, ea pars obtinet, quæ societatem humanam respicit: alteras ea, qua sibi à persuasionibus corporeis ille abstinet. Ratione enim & intellectu præditi motus proprium est, seipsum circumscribere, & neq; sensitiuæ neque appetitiuæ motioni succumbere: harum enim vtraq; etiâ brutorum est. At intellectiua principatum obtinere, neq; ab illis regi vult: nec iniuria, quippe cuius natura ferat, vt omnibus reliquis ipsa vtratur. Tertium est, vacuitas temeritatis & erroris: quibus intenta pars princeps, rectâ progreditur, suis contenta.

Tanquam mortuo, & cui hætenus tantum vitæ vsura fuerit concessa, quod superest, viuendum tibi erit secun-

dum naturam, tanquam ex abundantia

Tu solus ea diligēs quę tibi fatum iniunxit, eo contentus esto. Quid enim magis congruum, quàm vt singula eueniūt. Statim eos ante oculos habere, qui cum eadem ipsis euenissent, indignati sunt nouitatem rei mirati, & repræhenderūt ea. Vbi nunc ij sunt? nusquam. Quid attinget te eorum similem esse velle? ac non potius alijs suum morem relinquere: ipsum in hoc esse, vt rebus tuis bene utaris? Idq; poteris præstare, nec deerit materia: modò animaduerte, & stude, vt tibi ipsi in omnibus actionibus videaris honestatem consecutus. Vtriusq; verò actionum finis recordandum est. Intrò respice: intus est fons boni, semper scaturiens, siquidem semper fodias.

Corpus constare, ac neq; motu neque habitu dissolutum esse debet. Sicut enim mens efficit, vt vultus sit compositus & aptus, ita de toto corpore vt tale sit, annitendum est. Omniaque hæc curandum est, vt ne ostentationis causa simulata sint.

Viuendi ars palęstricæ est quàm saltatorię similior: eo quòd ipsa quoq; curat, vt ad ea quę incidunt, neque antè sunt præ-

præ-

præcognita, parata sit, & à casu tutū hominem seruet.

Adsiduò inquire quales ij sint, quos testimonium de te ferre vis, ac quæ eorum sint mentes. Ita neq; eos qui inuoluntariè peccant culpabis: neq; testimoni egebis, si in ipsos fontes inspicias, unde ij opiniones suas, appetitionesq; hauerunt. Omnis animus, inquit ille, nō sua ponte priuatur veritate; idem sentiendum de iusticia, temperantia, benignitate, omnibusq; similibus. At necessarium est quàm maximè, id te nunquam non meminisse: ita enim erga omnes eris mi-

9

De omni dolore in promptu sit tibi cogitare, eum neq; turpem esse, neq; mentem gubernatricē reddere deteriorem. quippe hæc neq; ratione materiæ, neq; societatis humanæ damnum accipit. In maiori autem dolorum numero etiam Epicuri dictum prodest, Eum neq; intolerabilem esse, neq; æternum: siquidem finium recorderis, ac non præiudicium feras. Id quoq; recordare: multa cum eandem habeant cum dolore naturam, tamen occultè modò molesta esse: vt dormiturire, æstum ferre, nauseare: quorum

aliquod si molestè fers, dic tibi ipsi, Ecce dolori succumbis.

Vide ne ita afficiaris contra inhumanos, vt homines contra homines.

Vnde nobis constat Socratem fuisse illustrem, & meliori constitutione præditum? Non enim satis est eum clariori morte occubuisse, aut peritiùs cum sophistis disputasse, & patientiùs in frigore pernoctasse: & Salaminium abducere cum esset iussus, fortiter repugnasse, ac in vijs maiestatem vultus præ se tulisse, de quo maximè dubitari potest an verum id fuerit. Sed hoc considerandum est, quo animo fuerit Socrates, an potuerit contentus esse, si iustum se hominibus præberet, ac pium erga deos: an neq; temerè ob aliorum maliciam sit indignatus, neq; vllius inscitie subseruiuerit: an nihil eorum quæ ei vniuersi natura attribuisset, tanquã peregrinum aut intolerabile acceperit, nunquã ne affectibus carnis consentientem mentem præbuerit.

Non ita cõfudit omnia natura, vt non liceat circũscribere seipsum: & quæ sunt propria cuique, ea ipsum in sua retinere potestate. Admodum enim possibile est, vt quis diuinus vir fiat, ac à nemine cognosca-

gnoscat. Huius semper memento: atque huius etiam, quod vita beata in paucissimis rebus est posita. Neque quia desperasti te dialecticum aut physicum futurum: iccirco, etiam liberum, pudicum, sociabilem, Deoque obediens te fieri posse diffide.

In maxima animi voluptate licet vivere, tutum ab omni vi, utcumque omnes quæ volunt contra nos clamarent: etiam si corporeæ huius molis membra à feris laniètur. Quid enim obstat, quo minus interim mens seipsam conseruet in tranquillitate, veroq; de rebus præsentibus iudicio, & usu eorum quæ sunt præ manibus expedito: ita quidem, ut iudicium rei subiectæ dicat, Sanè tu natura tua hoc es, etsi aliud videris: utq; usus dicat rei oblatae, Ego te querebam. semper enim id quod adest, materia mihi est exercendæ virtutis rationalis & ciuilis, omninoque virtutis humanæ aut diuinæ. Omni enim id quod accidit, Deo est aut homini familiare, neq; nouum, neq; intractabile, sed consuetum & tractabile.

Perfectio morum hoc præstat, ut omnem diem tanquã supremum agas, nihil tremas, nihil torpeas, nihil simules. **Dij**
cùm

cum sint immortales, tamen non indignè ferunt, quòd in tam diuturno æuo. semper omnino tot improbos homines perferre debeant: quinimò illorum curam summam gerunt. Tu autem qui iam cessabis viuere, desperas, idq; vnus è numero malorum. Ridiculum est, te nò fugere tuam ipsius maliciam, id quod potes: aliorum velle fugere, quod non cõceditur tibi.

Quicquid rationalis & ciuilis tua vis, inuenerit neq; rationi cõsentaneum, neq; ad societatem conducens, id rectè ea indignum iudicabis.

Si tu bene alicui fecisti, & est qui à te beneficium acceperit, quid præter hæc duo tertium aliquid requiris stultorum more, vt & videaris bene fecisse, & gratiam recipias? Nemo defatigatur accipièdo aliquid vtile. Atqui vtile tibi est, te secundũ naturam aliquid agere: ne igitur, dum alij prodes, defatigare, tibi aliquid boni parando.

Vniuersi natura olim ad mundum fabricandum se contulit: nunc autem vel omnia quę sunt, consequentia sunt sua: vel etiam in præcipuis eorum, ad quæ se mundi gubernatrix natura confert, ratio
ni nul-

ni nullum locum esse & consilio, tenendum est. Hoc, si memoria teneas, multis in rebus animo ut sis tranquilliori, efficiet.

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber VIII.

ID quoq; ad minuendam gloriæ cupiditatem facit, quòd non licet tibi adhuc totam vitam, quæ à prima tua ætate fuit, philosophicè viuere: sed cùm multis alijs, tum verò tibi ipsi manifestum est factum, te procul à philosophia abesse. Conturbatæ igitur sunt tuæ rationes, cū neq; ipse iam nomen philosophi facile possis adipisci, & tuum institutum repugnet. Si itaque verè perspexisti, in quo sit res posita, omitte curare quis habearis: satis autem sit tibi, si reliquum vitæ arbitrio naturę exigas. Quid ea velit, cogita: hinc te nihil diuellat. Expertus enim es, circum quot res vagatus, nusquā vitam beatā inueneris: non in ratiocinationibus, non in diuitijs, non in gloria, non in voluptate, nullibi. Vbi verò est? in agendo ea quæ hominis natura requirit.

Quo-

Quomodo ita aget? Si ea habeat decreta à quibus consentaneæ appetitiones & actiones veniant. Quæ sunt illa? de bonis & malis. Scilicet, nihil esse bonum homini, quod non reddit iustum, temperantem, fortem, liberalem: nihil malum nisi quod horum contrarium efficiat.

In omni actione à te ipso quære, Qualis ea mihi est? an me eius pœnitebit? Paulo pòst moriar, & omnia è medio tollentur. Quid præterea requiro, si præsens actio animalis est mente præditi, societatis hominum studiosi, & Deo æqualis.

Alexander, Caius & Pompeius quid hi ad Diogenem, Heraclitum, vel Socratem? Hi enim nouerant res, earum causas, materias: ita erant ipsarum mentes instructæ. Ibi verò quibus in rebus esset prudentia, & seruitus. Nihilominus eadem facient, etiam si tu te ruperis.

Primum est hoc, Ne perturberis: omnia secundum vniuersi naturam eueniunt paulo pòst nusquam eris, sicut nunc Adrianus & Augustus. Deinde in rem ipsam intueri, eamq; considera: recordatusq; debere te esse bonum virum, atque quid hominis natura velit, age id quod pro-

propositum est constanter, ac iustissime
unc te egisse puta: modò placidè, vere-
undè, & citra simulationem egeris.

Vniuersi natura hoc agit, vt quæ hoc
modo habent, aliò mutet, & ex vno lo-
co in alium res transferat. Omnia con-
stant mutationibus, neq; quicquam me-
ue: nihil enim noui, omnia vsitata eue-
niunt, & æqualiter dispensantur. Cæte-
rùm vnaquæq; natura, si recta via ingre-
diatur, sibi ipsi sufficit. Natura autem in-
tellectu prædita id facit, si in cogitatio-
nibus id obseruet, ne falso aut obscuro
constipuletur: impetus animi ad eas solū
actiones dirigat, quæ faciunt ad societa-
tem hominum: ea tantum appetat, & vi-
det, quæ in nobis sunt posita: omnia quæ
a communi natura tribuuntur, grata ha-
beat. Huius enim pars est, sicut natura fo-
ræ stirpis pars est: nisi quòd hæc
est eius naturæ, quæ & sensu & intelle-
ctu carens, impediri possit. Hominis na-
tura, pars est naturæ quæ impediri non
possit, intelligat, & iusta sit: siquidem æ-
qualiter, & pro dignitate vniuscuiusvis,
tempora, substantiam, actionem, & euē-
ta diuidit. Cósidera autem æqualitatem
examiniuēturum te, si singulas res exami-
nes:

nes : fin vnā cum vniuerſis confera
non item.

Atqui licet libidem arcere, voluptatibus & doloribus ſuperiorem eſſe, item gloria : licet etiam ſtupidis & ingratis non irasci.

Nemo te audiat vitam aulicam reprehendere, ac ne tuam quidem ipſius.

Pœnitentia eſt, repræhenſio quædam ſui ipſius, propter bonum aliquod dimiſſum: bonū verò oportet vtile eſſe, ideo quæ eius cura eſt habenda viro bono & honeſto. At nullus talis pœnitentia ducitur, ob neglectam aliquam voluptatē: ergo voluptas neq; in bonis eſt, neq; in vtilibus numeranda.

Res ita expēdendæ ſunt. Quid eſt hoc per ſe, & ſua propria cōſtitutione quæ eius ſubſtantia & materia, quæ forma quod eius in mundo officium, ac quantum diu permanet? Si difficulter à ſomno expergifcaris, reminifcere, conſentaneum eſſe tuæ cōſtitutioni, & naturæ humanæ, vt aliquid agas quod cœtui humani proſit. At dormire, etiam brutis eſt cōmune. Quòd autem vnicuiq; ſecundum naturam eſt, id & magis proprium ei eſt & cognatius, adde etiā gratius. Hoc ad
fiduc

DE VITA SVA LIB. VIII. 274
duò & quibuscunq; incidentibus cogitationibus si fieri possit, in promptu habendum.

Si de natura, affectibus, aut alijs rebus disputare cum aliquo liber, statim reipsum antè interroga : Quænam is sentiat de bonis & malis. Nam opiniones de voluptate & dolore, eorumq; efficiētibus, de honore, ignominia, morte, vita. *

Non debet mihi nouum aut mirum videri, si quæ res hoc aut hoc modo agant: cogitabo enim, ita opus esse fieri. Cogitabo, sicut turpe sit velle me in miraculum rapere, si ficus fructum suum producat: ita etiam, si mūdus ea proferat, quorum est ferax: etiam medico & gubernatori turpe sit, mirari velle, si quis febriciaret, aut si aduersus ventus existeret.

Memento, mutare sententiam, & rectè monenti obsequi, perinde esse liberi. Tua enim actio secundum tui animi imperium fit, atque iudicium, tuamq; mentem.

Si in tua est potestate, cur facis? sin in alterius, quid repræhendis? atomósne, an Deum? quorum vtrumq; est cum infamia coniunctum. Nihil igitur repræhendendum. Nam si potes, vel eum qui causa est,

sa est, corrige: vel, si prius nequis, rem ipsam: sin neutrum, quid iam tibi profuit repræhendisse? Atqui nihil frustra faciendum.

Quod moritur, non excidit è mundo: nam vt constat & mutatur, ita etiam dissoluitur in elementa, quæ tibi sunt cum mundo communia. atq; hæc ipsa etiam mutantur, neq; indignè ferunt. Vnumquodq; est ad certum finem factum: vt vitis, equus. Quid mirum? etiam sol, & reliqui dij possunt dicere, cuius rei causa facti sunt.

Tu verò cuius causa? num voluptatis? vide an hoc ferat intellectus.

Natura consilium inijt de vniuscuiusque rei tam fine quàm initio & duratione. Si quis pilam in sublime iaciet, quidnam ea vel cùm effertur, vel cùm deferretur, aut cadit, quid boni malive patitur? Quid bullæ boni accidit, si cõster: aut mali, si dissoluatur? Idem de lucerna possis intelligere. Cogita quid fiat corpusculo, si senescat, si ægroter, si scortetur.

Brevis vita est & laudantis, & eius qui laudatur: eius qui mentionem facit, & eius cuius mentio fit: præterea fit hoc in angulo portionis mundi, ac neque ibi qui-

quidem omnes consentiunt, imò ne sibi quidem ipsi quisquam. Tota verò terra punctum est.

Animum aduerte subiectę rei, aut opiniononi, actioni, aut dicto. Meritò hæc patris, malles verò cras bonus fieri quàm hodie. Si quid ago, id ita fit à me, vt ad benefaciendum hominib. referatur. Accidit mihi aliquid, refero id ad deos: omniumq; rerum fontē, & originem, à qua omnia inter se connexa dependent.

Lauare, quæ tibi res videtur? Oleum, sudor, sordes, aqua, strigmēta: omnia abominanda. Ita se omnis pars mundi, omnisq; res subiecta habet.

Lucilla Verum, deinde Lucilla secunda Maximum: secunda Diotimum, Faustinam: Antoninus hæc omnia. Ceterum Adrianum, inde Celer. *Vbi verò austri illi & vates, & inflati? vt ex austeris Charax, & Demetrius Platonius, Eudemon, & si qui alij tales. Omnia in diem durāt. iam pridem mortui sunt: quorundam ne minimo quidem tempore durauit memoria: quidam fabula facti sunt: nōnulli etiam ē fabulis iam euauerunt. Id igitur memoria tenendū, quòd necesse erit aut dissipari tuam mixturā, aut ex

tingui animulam , aut mutari , & aliò transferri.

Læticia hominis est, vt faciat quæ ei sunt propria. Propria autem eius sunt: beneuolentia erga suum genus, contemptus motuum qui sunt in sensibus, distinctio inter visa probabilia, contemplatio naturæ vniuersi, & eorum quæ secundum eam fiunt. Item tres respectus: vnus ad causam proximam: alter ad diuinâ causam, à qua omnia omnibus eueniunt: tertius ad eos qui nobiscum viuunt. Dolor aut corpori malus est, ergo ipsum id pronunciet: aut animo. Sed animus potest suam tranquillitatem & serenitatem cōseruare, neq; dolorem pro malo ducere. Omne enim iudicium, omnis impetus, appetitio, & inclinatio intus est: neq; ei dolor quicquam mali affert. Quare omnia visa tolle ex animo.

Continenter te ipsum admone: nunc in mea est potestate, vt in animo hoc nihil sit maliciæ, nihil cupiditatis, nihil tumultus: ac cum omnia ita cernam, vti sunt, singulis vtor pro ipsorum dignitate. Hoc tibi licere memineris secundum naturam.

Loquere & in senatu, & cum quibuscunq;

cunq; hominibus compositè. Sana oratione non est apertè semper vtendum. *

Aula Augusti, vxor, filia, nepotes, posterì, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, Areus, Mæcenas, medici, sacerdotes: omnino totā aulam mors abripuit. Deinde etiam accede, vbi non vnus modò est mortuus homo. vt vrbs Pompeij perierunt. monimentis etiam inscribi videmus, fuisse aliquem suæ familiæ vltimum. Quàm anxij verò fuere maiores eius, vt aliquem successorem relinquerent: & tamen necesse est aliquem esse vltimum.

Vita componenda est ita, vt constet vniuscuiusq; actionis ratio. Quarum si vnaquæq; suum, quantum eius fieri potest, præstet officium, contentus sis: atq; id quo minus fiat, nemo tibi obstare poterit. Sed obstabit, inquis, aliquid extrinsecus. Nihil quidem, quod iusticiæ, modestiæ & prudentiæ impedimento sit. Atqui fortassis aliquid vim agendi habens impedietur? quin tu id impedimentum boni consule: sicq; statim facto transitu ad id quo conceditur moderato, alia emerget tibi actio, quæ ad eam de qua loquimur constitutionem quadret. Accipiendum

piendum sine fastu, dimittendum cum facilitate.

Si quando vidisti manum abscissam, vel pedem, caputue amputatum alicubi seorsim à corpore iacere, cogita ei se adsimilare quantum in ipso est, hunc qui improbat ea quæ ipsi eueniunt, seq; à cõmuni societate seiungit, aut agit aliquid ab ea alienum. Ita tu te ipsum ab vnitione naturali abruptisti, cuius eras pars natus: nunc verò te ipsum abscidisti. Id verò scitum est, quòd iterum tibi licet ei adiungi: id quod nulli alij parti Deus cõcessit, vt separata & auulsa rursus inolescere toti. Hic mihi bonitatem considera, quæ homini tantum honoris detulit. Nã & initio ipsius in manu posuit, ne à toto auelleretur: & deinde, vt auulsus redire, iterumq; condescereq; & locum partis recuperare posset, dedit. Nã quemadmodũ singulæ ferè rationis cõpotes naturæ ab ea cæteras facultates, ita nos quoque hãc ab ipsa accepimus. quẽadmodum enim ipsa omne id quod obstat & resistit, cõuertit, & fato subiicit, suamq; partẽ efficit: ita animal ratione præditum potest omne impedimentũ pro sua materia accipere, eoq; vti ad id quod intenderat.

Ne

Ne te cogitatio totius vitæ confundat: neq; animum aduerte ijs quæ multa videntur dolorem posse afferre. Sed singulis rebus oblati, à te ipso quære, quidnam in ea re sit intolerabile: id enim pudebit te fateri. Deinde memineris, neque præterita tibi, neque futura vllam afferre molestiam, sed præsentia tantum. At hæc extenuantur, si suis ea limitibus determines, cogitationemque tuam redarguas, si ea tam exigue rei non sit ferendæ.

Num iam domini tumulo adsident Panthea, aut Pergamus? Num Adriani sepulcro Chabrias & Diotimus? ridiculum hoc. Quid verò si adsiderent, sentirentne illi? aut voluptatem caperent, si quidem sentirent? aut si eam cepissent, an eo immortales essent redditi? Nonne his quoque fatum fuit, vt senes & vetulæ prius fierent, inde morerentur? Quid autem illi postmodò facient, his mortuis? Omnia hæc fœtida sunt, & tabus in sacco.

Si acutè videre potes, aspice & quàm sapientissimè iudica, inquit ille.

In constitutione animantis mente præditi, nullam inuenio virtutem quæ

iusticiam expellat: sed quæ voluptatem eiiciat, video continentiam.

Si tuam opinionem detrahas ab eo quod videtur dolorem afferre, ipse intutissimo es collocatus. Quis ipse? Ratio. Verùm ego, inquires, non sum ratio. Esto. Proinde ratio seipsam ne dolore afficiat: Si quid aliud in te est quod ledatur, ipsum de se iudicet.

Cùm impeditur sensus aut appetitus, id malum accidit vegetatrici animæ: quæ & alia ratione offenditur. Ita si mens impediatur, fit cum damno mente prædictæ naturæ. Hæc omnia ad te transfer. Dolor, voluptas, attingunt te? Si visus impediatur quo minus cernat, impeditur iam sensus. Quòd si absq; exceptione aliquid appetis, iam id cum rationis capacis partis incommodo fit: sin commune tibi propositum est, neq; læsus es, neq; impeditus. Mētis quidem proprias actiones nihil aliud impedire potest: nō enim attingitur ab igni, ferro, tyranno, aut calumnia, aut alia vlla tali re.

Sphæra cum fit, rotunda manet.

Indignum est, me mihi ipsi dolorem afferre, qui nullum vnquam alium lubēs læserim.

Alijs

Alijs aliæ res læticiam afferunt: mihi, si pars mei princeps sana sit, neq; auerſetur quenquã vel hominem, vel humanum caſum: ſed omnia placidis aſpiciat oculis, omnia accipiat, ijsq; vtatur vti dignum eſt.

Diſce præſens tempus tibi ipſi gratificari. Qui commendationem poſteritatis magis curant, non reputant eos horum ſimiles futuros, quos nunc ægrè ferunt: atq; ipſos etiam mortales. Porro quid omnino tua intereſt, ſi talibus ij vocibus te content, aut ita de te ſentiant?

Tolle me, & pone quocunq; volueris: ibi enim vtar genio meo propitio: id eſt, contèto, ſi habeat ſe & agat naturæ meæ conſequenter.

Id verò an dignum eſt, vt malè propterea habeat animus meus, ac ſeipſo deterius? abiectus, appetens, anxius, perterritus? Ecquid eo dignum inueniam? Homini nihil accidere poteſt quod non ſit humanum: neq; boui, viti, ſaxo quicquã, quod non ſit conſentaneum eius naturæ. Quòd ſi vnicuiq; id contingit quod & conſuetum eſt, & naturale, quid eſt cur indigneris? nihil intolerabile tibi communis adfert natura. Sin pro-

pter extraneam aliquam rem perturbaris: non illa tibi, sed tuum de ea iudicium, molestiam affert: id verò ut aboleas, in tua est potestate. Quòd si quid eorum quæ in te sunt, te molestat, quis est qui prohibeat, ne opinioné emédes? Similiter si doles te hoc non agere, prodest cogitare, cur non potius agas aliquid, quam doleas: sin aliquod potentius obstat, noli dolere, cùm non fiat tua culpa, ne agas. At videtur viuendum non esse, nisi hoc agatur. placidius ergo vitam relinque: quando & is qui agit, moritur æquus impredientibus.

Memento partem tui principem superari non posse, cum in se collecta se ipsa contenta est: neq; quicquam præter voluntatem agat, etiam si non instructa ratione pugnam conferat. Quid ergo fiet, si etiam à ratione parata, circûspectè de rebus iudicet. Itaq; mens ab affectibus libera, arx est: nihil enim munitius homo habet, quò refugiens superari non potest. Id qui non vidit, indoctus est: qui vidit, neq; eò refugit, infortunatus.

Si quid visa aut cogitationes tibi renūciant, caue aliquid tu addas. Renunciatum est, aliqué tibi malè dixisse. Esto id
alla-

allatum: non tamen id quoq;, esse te læsum. Video puerum ægrotare. video: sed quod in periculo sit, non video. Ad hunc modum semper insiste primis visis, nihil ipse intus adijce: ita nihil mali erit. Imò hoc adde, nosse te omnia quæ in mundo eueniunt.

Cucumis amarus est, omitte eum: vepres in via sunt, declina eas: neq; verò dicas, Curnam hæc in mundo sunt facta? ridereris enim ab homine naturæ rerum indagatore: haud secus quàm à fabro aut sutore, si damnares, quòd in officina ramenta & refecamenta operum videres. Atqui hi ea possunt aliquò abijcere: vniuersi natura nihil extra se habet. verùm hoc in eius arte potissimùm mirari decet, quòd cùm seipsam circumscripsisset, omnia quæ in se habet, quæ obnoxia corruptioni, senioq;, & nullius esse vsus videantur, in seipsam transmutat, rursusq; ex his alia noua efficit: ita vt neque substantiã extra se requirat, neq; locum, quò viliores res eiiciat. Contenta est igitur suo loco, materia, & arte.

Neq; in rebus agendis fluctuandum est, neque in communi vita turbandum, neque cogitationibus vagandum, neq;
omnino

omnino animus contrahendus, aut subito imperu efferendus, neq; vita occupationibus inanibus atterenda. Cedes peragunt homines, maſtant, execrantur: quid hæc poſſunt, quo minus mens tua permaneat pura, prudens, modeſta, iuſta? Quemadmodum ſi quis limpido & dulci fonti aſſiſtēs, ei conuicium faciat: ille quidem ob id non ceſſat puram aquā ſcaturire: quin & ſi quis lutum aut ſtercus inijciat, tamen ſtatim illa diſſipabit atq; eluet, neq; ab ijs obturabitur. Quid ergo agendum, vt fontem perennem habeas, non cisternam? Compone teipſum vt ſis ad omnes horas liber, manſuerus, ſimplex, verecundus.

Qui nescit eſſe mundum, nescit vbi ſit. Qui nescit, cuius rei cauſa ſit natus, neq; quis ipſe ſit, neq; omnino mundum eſſe ſcit. Quorum alterutrum cui deeſt, is cuius gratia extiterit, dicere nequeat. Vter verò tibi elegantior videtur: is qui plaudentium fugit laudem: an illi, qui neq; vbi, neq; qui ſint, cognoscunt?

Laudari cupis ab homine, q̄ ſeipſum ſpacio vnius horæ ter execratur? placere vis homini, qui ne ſibi quidē ipſe probatur? niſi is probetur ſibi ipſi, qui ferè omnium

nium eorum quę egerit, pœnitentia corripitur.

Non iam tantum vnà spirandus est circumfusus aer: sed & consentiendum cū mēte, quę vniuersa cōplectitur. Haud enim minus vis intellectrix omni ei quod eam trahere potest, circumfusa est, quàm spiritus spirare volenti.

Generatim malicia mundo nō obest: in specie autem, nihil lædit proximum. Soli ei obest, cui & concessum est: vt cum primum ita voluerit, liberari ea possit.

Non magis ad meam voluntas aliena pertinet, quàm vel anima eius: vel caro. Nam etsi maximè verum est, vnū quenq; nostrum esse alterius causa natum: tamē principes nostrum partes, suū quælibet dominium obtinēt. Etenim cur alterius malicia mihi esset malo? cum non sit visum Deo, vt in alterius sit potestate, esse me infelicem.

Sol diffusus esse videtur? atq; omnino quidem fusus est, non tamen effusus. Fusio enim eius, extensio. Itaq; & fulgores eius, quos nos radios, actinas ab extendendo Græci dicunt. Quæ autem sit natura radij, videre est, si inspicias lumen solis per angustum in vmbrosam domū immis-

immisū. Rectà enim immittitur: & diuiditur ad obiectum solidū corpus, quòd aerem intercipit: ibi verò permanet, neq; decedit. Ita & intellectū fundi ac diffundi, non tamen effundi oportet: quippe vt extendatur, neq; vi & temerario impetu ad obiecta impedimenta impingat: neq; concidat, sed perstet, & illustret id à quo accipitur. Id quidem quod eum transmittet, splendore seipsum priuabit.

Qui mortem metuit, aut amissionem sensuum timer, aut diuersum sensum. Quod si amitteret sensum, nihil vtiq; mali sentiet: sin alium sensum adipiscetur, aliud erit animal, neq; amitteret uitam.

Homines: vnus alterius causa nati sunt. Disce igitur, aut fer.

Aliter iaculum, aliter mens fertur. Hęc enim etsi cauta sit, & in deliberatione versetur, rectà tamen fertur. ingredi in principem cuiusuis partem: præbet autem etiam alij vnicuique ingredi in suam principalem partem.

M. ANTO.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber IX.

Qui iniuste agit, impietatis se obligat. Etenim cum vniuersi natura ratione prædita animantia ed effecerit, ut quantum eius dignum est, vnum alteri profit, noceat autem nequaquam: qui voluntatem eius præuaricatus, impius utique est in omnium deorum primam. Ac qui mentitur, etiam impietatis in eandem deam sese obligat. Natura enim vniuersi, eorum est natura quæ sunt: hæc autem omnia inter se cognata sunt. Porro autem, eadem Veritas dicitur, verorumque prima est causa. Qui itaque studio mentitur, eo quod decipit, impius est: qui non dedita opera, eo quod ab vniuersi natura discrepat: & quod præter decorum agit, repugnans vniuersi naturæ: repugnat enim ei qui in contrariam partem à veris deflectit, præterquam ipsius natura ferat, quæ ei occasiones præbuit: quibus neglectis, non potestiam vera à falsis discernere. Impietatis damnus is quoque est, qui voluptates tanquam bonum appetit, dolo-

dolorem vt malum fugit. Hic enim necesse est sæpenumerò incuset cōmunem naturam, qua si ea aliquid præter dignitatem bonis malisue tribuerit: propterea quòd sæpe mali voluptatibus fruuntur, eaq; quibus efficiuntur eæ possidēt, boni verò dolore afficiuntur, & in causas doloris incidunt. Iam qui dolorem metuit, metuet aliquando aliquid eorū quæ in mundo fiunt: id verò impium est. Rursus qui voluptatem consecratur, non abstinebit se ab iniusticia: id verò palàm impietas est. Oporteret autem ad ea quæ natura in vtranq; partem equalia effecit, (neq; enim vtraq; fecisset, nisi ad vtranq; partem ex æquo se habuisset) eum qui naturam vult sequi ducem, similiter æqualiter esse affectum. Itaq; qui dolores et voluptates, mortem & vitam, gloriam & ignominiam, quibus æquali ratione vtitur natura, non in eodem ponit momento, proculdubio impiè agit. Quod autem dixi, Naturam communem ijs ex æquo vti: ita intelligendum est, quod ea eueniunt in vtramque partem consequētia quadam, iuxta antiquum providentiæ imperum, quo illa ab aliquo principio se ad res ita disponendas consulit,

com-

complexa rationes quasdam eorum quæ
essent futura, destinatisq; quibusdam fa-
cultatibus ex quibus nascerentur subie-
ctæ, mutationes, & successus eorum.

Gratiosius quidem erat, hominem
mendacij, simulationis, luxus & super-
biæ omnis inexpertum mori. Secunda
(aiunt) nauigatio est, satietate horum af-
fectum, antè migrare è vita, quàm illa vi-
tia probare. Nondum'ne te ne experien-
tia quidem docuit, vt pestem fugias? Pe-
stis enim est ea intellectus corruptio, lō-
gè magis, quàm aeris quædam intempe-
ries ista, & mutatio. Hæc enim animali
pestis est, quatenus viuit illud: hæc ho-
minum, qua ratione sunt homines.

Mortem non contemne, boni tamen
consule: quippe rem ex ijs vnam, quas
natura decreuit. Quale enim est iuvene-
scere, senescere, augere, vigere, dêtes, bar-
bam, canos ferre, liberos creare, vterum
ferre, pârere, reliquæq; naturales effectio-
nes, quas tempora vitæ adferunt: tale est
etiam dissolui. Hominis itaq; ratione v-
rentis est, mortem neq; grauem, neque
violentam, neq; contemnendam rem e-
xistimare: sed operiri eam, tanquam v-
nam è naturalibus actionibus. Perinde

t

atq;

atque nunc expectas, quando foetus ex utero tuæ vxoris edatur: ita expectanda etiam hora, qua animula tua ex hoc receptaculo excidat. Quod si rude quidē, sed tamen quod cor attingere possit, documentum accipis, omninò vt faciliè feras mortem efficiet, si cogites, quales ij sint à quibus discedas, & à quorum morum sit animus tuus separandus colluie. Irasci quidem ijs qui tecum viuūt, nequaquam debes: sed eorum curam gerere, ijsq; placidum te præbere. Cogitandum tamē tibi est, te ab hominibus non idem tecum sentiētibus discedere. Hoc enim vnum erat, quod poterat retinere in vita, si fuisset homini datum viuere cum ijs qui eadem sentirent. Nunc vides quàm laboriosa sit inter vnà viuētes dissensio, ita vt dicas: O' mors, veni celerius, ne quando ipse quoque mei ipsius obliuiscar. Qui peccat, sibi ipsi peccat: qui iniustè agit, sibi ipsi iniustè agit: seq; malum efficiens ipsum, lædit. Sæpenumero iniuriam facit is qui nihil agit, non is modò qui agit.

Si adsit certa de rebus sententia, & actio societatem humanā spectans, & animus ita affectus vt boni consulat omnia quæ

quæ accidunt, quorum quod est à causa profectum: hæc si adsint, sufficiunt ad opinioniones tollendas, sistendum imperum animi, extinguendum appetitum, & habendum paratam apud sese partem principalem.

Vna vita brutis animantibus est distributa: vna mens, rationem adeptis. Quemadmodum vna est terrenorum terra, & vnâ lucē videmus, vnum aërem trahimus, quæcunque videndi & viuendi vim habemus.

Quæ commune aliquid habent, contendunt ad id quod est eiusdem generis. Omne terrenum ad terram vergit, omne humidum confluit, itemq; aëreū, ita vt necesse sit vi ea diuelli. Ignis sursum effertur, propter elementarē ignem: omni vero hīc igni aliquid est paratū, vt inflāmetur: ita vt omnis materia paulò siccior facile ignem concipiat, quia minus est in eius temperie id quod inflammationem prohibeat. Itaque & omne id quod communis mentis est particeps, similiter ad cognatum suum contendit: atque etiam amplius. Quanto enim est alijs rebus præstantius, tanto & paratius vt commisceatur cum eo quod eiusdem
t 2 est

est generis. Itaque apud ipsa statim bruta inuenta sunt examina, greges, pullo-
rum educationes, atq; id genus quasi a-
mores. Anima enim iam in his est, id q;
quod ea in vnum conduceret, apud præ-
stantiorem partem reperitur: id quod in
plantis, lapidibus & lignis non inueni-
tur. At apud ratione prædita animalia, ci-
uitates sunt, & amicitie, & domus, & cõ-
cilia: inq; bello, pacta & induciæ. apud
præstantiora, etiam ex diuersis modis v-
nitio quædam constat: vt apud astra. A-
deò ascensus ad superiora consensum e-
tiam in deiunctis efficere potuit. Atqui
apud ea tantum quæ mentem habet, ob-
liuio mutui studij & consensus reperi-
tur: & hic modò non videtur, quomodo
ad se inuicem affluant. Quanquam etiã
si fugiant homines hãc coniunctionem,
tamen ab ea corripuntur, natura nimi-
rum præualente. Videbis autem id quod
dico, si animum aduertas. Facilius enim
inuenies terreum aliquid nulli terreno
adiunctum, quàm hominem ab homini-
bus auulsum.

Fructum fert & homo, & deus, & mun-
dus, suo vnumquodq; tempore. quòd si
consuetum est in vite, vt suum fructum,
nullum

nullum communem ferat: tamen ratio fructum fert & communem & propriū, nascunturq; ex eo alia quædam eiusmodi, qualis est ratio.

Peccat aliquis. Si potes, melius illum doce: sin verò, memineris mansuetudinem tibi propterea datā. nam & ipsi dii illis sunt clementes, qui & nonnullis ad consequendam sanitatem diuitias, & gloriam, auxilium ferunt: adeò sunt benigni. Id & tibi licet, neque impedit quicquam.

Labora non vt miser, neq; vt qui vel misericordiam, vel laudem consequi studeas: id vnum tibi sit propositum, agere secundum ciuilem rationem.

Hodie omni me periculo exemi, imò verò omnia quæ videbantur mala eieci: nihil enim extrà erat, sed omnia intus in opinione mea.

Omnia hæc quæ in caducis sunt, familiaria iam mihi fecit experientia: duratione autem sunt diurna, materia sordida: omnia talia, qualia erant etiam apud illos quos sepeliuimus.

Res ipsæ extra fores stant: nihil ipsæ de seipsis norunt, neque pronunciant. Quid igitur de ijs pronūciat? ratio. Neq;

id persuasione, sed actione distinguit bonum & malum ciuilis animalis ratione præditi: sic vt neq; virtus neq; vitium in persuasione, sed actione.

Lapidi in altum coniecto nihil mali accidit, si decidar: neque bonum, quod in sublime effertur.

Introspecte eorum animos, & videbis quos iudices timeas, & vt hi seipso iudicent.

Omnia sunt in mutatione: ac tu ipse quoque in perpetua alteratione, ac quodammodo corruptione. Quin & totus mundus. Alterius peccatum ibi est relinquendum, vt sit actionis defectus, appetitus, opinionis quies, ac quasi mors. nihil mali.

Transi nunc ad ætates, vt puericiam, adolescentiam, iuuentutem, senectam: horum omnium mutatio est mors. nunquid mali? Transi deinde ad vitam sub auctore, sub matre, sub patre: quin etiam alias multas mutationes & fines inuenies: quære ex teipso, an quid mali sit? Ad eundem modum est etiam totius tuæ vitæ finis, quies, ac mutatio.

Perpende mentem tuam, vniuersi, ac proximi: tuam, vt eam iustam reddas: vniuersi,

niuersi, vt recordere cuius pars sis: proximi, vt videas sit'ne in ea ignoratio, an verò intellectus. Simul intelliges, te factū ad explēdum ciuile corpus: atq; ita omnem actionem tuam facere ad vitam ciuilem complendam. Etenim quæcūque tua actio non ad societatem humanam, tanquam finem vel propinquum vel remotum refertur, illa verò vitam interpolat, & vnitatem eius soluit, turbasq; ciet: sicut in populo cū plebs secessionem facit.* Ab hac concordantia. Puerorum iræ, ludicra, spiritus qui cadauera gestant: vt eo efficacius accidat id quod est in Necya.

Vade ad qualitatem causæ, eamque à materia secretam considera: tum, quàm diu permanere omnino possit ea propria qualitas.

Passus es innumera, eo quòd non contentus fuisti tua mente agere ea, ad quæ erat facta. Sed hæc satis.

Cùm te alius reprehendit, aut odit, aut aliquid tale pronunciat, aspice eorū animulas: intra, & vide quales sint. Cernes nihil esse tibi laborādum, vt hoc vel illud ij de te iudicent. Bene quidē ijs velle debes: natura enim amici sunt, eosque

dij omni ratione iuuant, per in somnia, vaticinia. Hæc quidem de quibus ij certant, circulus sunt rerum mundanarum, quæ sursum deorsumq; ab vno æuo in aliterum voluntur.

Aur ad singulas res vniuersi intellectus se applicat, quod si est ita: id, quod ea se applicat, approba. Aut semel tantum impetum fecit ipsa mens, reliqua omnia consequenter fiunt. * Et quid vnum alicui? Quodam enim modo atomi.

Omnino autem, siue Deus sit, rectè omnia habent: siue temerè sunt omnia, nunquid & tu?

Iam nos omnes terra occultabit: pòst ipsa quoq; mutabitur, & res deinde aliæ item in infinitum mutabútur. Enimnerò qui fluctus mutationum & motuum considerabit, earumq; celeritatem, is omnia mortalia cõtemnet. Torrentis instar causa vniuersi rapit omnia. Iam ipsa ista ciuilia, quàm sunt vilia? & quàm videntur homunciones isti philosophicè agentes, pleni esse muci? Quid faciendum? quod nunc natura poscit, eò contendere, si liceat: neq; cura, an sit aliquis mortalium hoc cogniturus. Neq; Platonis rempub. spera: sed contentus esto, si
vel

vel minimum procedat: huncque ipsum
 successum cogita, quàm non sit exiguus.
 Mutat aliquis illorum suum placitum?
 atqui sine horum mutatione quid est,
 quàm seruitus gementium, & persuasos
 se esse simulantium? Vade nunc, & A-
 lexandrum, & Philippum, & Demetriũ
 Phalereum mihi dic. Viderint, an scierint
 quid communis voluerit natura, & an
 se ipsos sub disciplina tenuerint. Quòd si
 tragicè tantum sese ostentarunt, nemo
 me damnauit, vt cogar eos imitari. Opus
 philosophiæ simplex est, & verecũdum.
 Noli me adducere ad fastum, qui præ se
 ferat grauitatem.

Supernè contemplari infinita armen-
 ta, sacrificia, omnis generis diuitias, in tẽ
 pestatibus & serenitate: quæ facta sunt,
 cum ijs nata, quæ item decesserunt.

Considera etiam vitam eorum qui an-
 te te, & qui post te viuent: horum etiam,
 qui hodie apud Barbaros viuunt: quàm
 multi eorum ne nomen quidem tuum
 sciant, multi statim obliuiscuntur: multi
 cum te nunc laudent, statim sunt culpa-
 turi. Deniq; quàm res nullius momẽti
 sit memoria, aut gloria, aut aliquid tale.

Vacuitas perturbationum in his quæ

ab extrinseca causa accidunt, iusticia in ijs quarum actionum tu es causa: hoc est, impetus animi, & actio, quæ finem habeat societatem humanam: id enim est tuæ naturæ consentaneum.

Multa superuacanea ex his quæ te perturbant, præcidere potes, quæ tota in tua sunt opinione sita, multumq; laxitatis et spacij tibi acquirere.

Totum mundū animo concipe, tuūq; æuum perpende, tum celerem singularū rerum mutationē: breue scilicet esse tempus ab ortu ad interitum: id verò quod hunc sequitur, idq; quod illum præcessit, infinitum. Omnia quæ vides, celerrimè interibunt: & hi qui eorum interitum vident, ipsi quoq; mox peribunt. Qui decrepita senectū moritur, idem feret cū eo qui immatura morte cadit.

Quæ nam sunt eorum mentes, quibus rebus student, quæ habent in honore, quæ amant? iudica te nudas ipsorum intueri animas. Cum vituperando obesse, aut prodesse laudando se putant, quæ est illa opinio?

Amisio vitæ nihil est aliud quàm mutatio: hac autem delectatur natura vniuersi, secundum quam omnia sunt re-
ctè.

Etè. Ab æterno res eiusdem formæ nãtæ sunt, sicq; erit in infinitum. Quid ergo dicis omnia facta, & futura malè. Ergo nullus inter tot deos repertus est, qui ea corrigeret: sed damnatus est mundus, ut perpetuis malis conflicteretur.

Vide quàm putris sit omniũ rerum materia: aqua, puluis, ossicula, fœtor: rursus calli terræ, marmora: fæces, aurum & argentum: crines vestis, sanguis purpura: omnia reliqua eiusdem modi. Etiam quæ spiritu constant, alio modo talia, atq; ex his in hæc mutantur.

Satis miseræ vitæ est, & murmuris, & imitationis. Quid perturbaris? quid in his noui? Quid terret te? num forma? aspice eam. num materia? aspice illam. Extra hæc nihil est. Quin & iã erga deos. simplicior & melior es factus.

Idem est, siue tribus hæc, siue centum annis discas.

Si peccauit, malum apud ipsum est: fortassis autem non peccauit.

Aut ab vna aliqua mente tanquam fonte omnia progrediuntur, quæ corporibus accidunt: proinde pars non debet euentis totius succensere. Aut atomi sunt omnia, confusio, & dissipatio: quid

quid ergo perturbaris? Menti tuæ dicis: Mortuus es? perijisti, efferatus es, simulas, es in cœtu, aleris?

Aut nihil possunt dij, aut aliquid. Si nihil, cur comprecaris eos? Sin possunt, cur non magis etiam petis vt dent tibi, ne quid horum metuas, aut experas: neque magis doleas si absit, quàm si adsit. Omnino enim si possunt adiuuare ij homines, etiam in hoc poterunt. Fortè dicces: Deus ea in mea posuit potestate. Esto. Nónne ergo præstat, te ijs quæ in tua sunt potestate, vti liberè, quàm de ijs quæ non sunt in tua manu posita, sollicitum esse, animo seruili & abiecto. Quis autem tibi dixit, deos non in his etiam quæ penes nos sunt, auxilium adferre? Incipe ergo precari de his, & videbis. Precatur alius, vt cum aliqua cubet: tu pete, ne eius rei appetitus tibi oriatur. Alius petit, vt certa re leuetur: tu, ne ea leuari tibi opus sit. Alius, nè amittat filium: tu, ne id ipsum metuas. Omnino ad hunc modum vota concipe, & quid sit futurum vide.

Epicurus ait, sibi, cum ægrotaret, nulla fuisse de corporis affectione cum suis colloquia: sed de causis rerum naturalium

lium præcedentibus disputatum continenter. Ei rei se intentum, mētem habuisse perturbationum vacuam, ut quæ motuum corpusculi nullam partem acciperet, suum bonum custodiens: ideoque se ne medicum quidem, qui applicaret pharmaca, adhibuisse, sed vitam bene habuisse. Tu quod is in morbo potuit, hoc, si quid alterius rei incidat, observa. Ut enim non desistere à philosophia propter quævis negocia, neq; cum quovis vulgari homine nugari, omnibus sectis est commune: sic in omni actione ei est incumbendum soli, quod propositum est: instrumentoq; , quo ad id utimur.

Si cuius impudētia offenderis, statim percontrare te ipsum, an possit fieri, ut nulli sint in mundo impudentes. non potest autem hoc fieri: ne igitur postula id quod fieri nequit: est enim iste quoque unus ex impudentibus ijs, quos esse in mundo oportet. Idem de veruto, infideli, omni deniq; quocunque modo vitioso in promptu sit tibi cogitare. Nam si recorderis, necessariò id genus hominum esse, singulis æquiores re præbebis. Id quoq; utile est, statim cogitare, quàm homini natura virtutem contra id peccatum

tum dederit. Remedium enim tribuit, contra ingratos mansuetudinem: contra aliud vitium, aliud auxilium. Omnino autem licet tibi in viam reducere eum qui errauit. nam omnis qui peccat, eo errat, quod à proposito aberrat. Denique quid inde tibi damni allatum est. Inuenies quidem nullum eorum quibus irascaris, tale quippiam fecisse, quo mens tua sit futura deterior: atqui in hoc unico situm erat, ut malum tibi atque damnum accideret. Quid verò malum aut nouum accidit, si indoctus homo agit suo modo? vide, ne tu tibi ipse potius sis repræhendendus: qui non præsenferis fore, ut is ita peccaret. Etenim ansam tibi omnino præbuit ut cogitares, consentaneum esse ut is ita peccaret. Ac tamen eius oblitus, miraris eum deliquisse? Maximè verò, si cui infidelitatis vel ingratitudinis causa succenses, intra te conuertere. Proculdubio enim à te peccatum est, si eum ita affectum iudicauisti fidem seruaturum: aut si beneficium conferens, non eo contentus fuisti quod dederis, neque fructum te ipsa ex actione capere cogitauisti. Quid enim aliud requiris, cum homini bene facis? Non tibi sa-

bi satis est, re tuæ naturæ cōuenienter egisse: sed & mercedem insuper desideras? perinde ac si mercedem oculus poscat, quia viderit: aut pedes, propter gressus. Quemadmodum enim hæc ad certum finem facta sunt, ita vt secundū suā cōstitutionē atq; naturam si egerint, suū finem adepta sciamus: ita homo ad beneficentiam natus, si quid beneficij contulerit, aut aliud quid egerit, quod societati humanæ conducatur, fecit id cuius gratia est factus: cōsecutusq; est id, quod ad eum pertinebat.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber X.

ERis aliquando, ô anima, bona, simplex, vnica, & nuda, splendidior corpore tibi circumiecto. Gustabis olim amoris affectum: plena eris, nullius indigens, nihil desiderans neque animati neque inanimi ad fruitiones voluptatum: neq; tempus requirens quo diutius fruire, neq; locum, regionē, aut aeris commoditatem, neque hominum conuenientiam. sed contenta eris præsentī statū, delectaberis omnib. quæ
erunt

erunt in promptu: tibiq; ipsi persuadebis, omnia tibi adesse, omnia tua rectè habere, omnia à dijs tibi allata: probabis quæcunq; ijs probabûntur, ac quæ tibi ad perfecti animalis salutem dabunt: quod bonum est, iustum, honestum, omnia generat atq; continet & amplectitur: quæ dissoluuntur eò, vt alia ex ipsis existât. Eris aliquando talis, vt ita cum Deo & hominibus viuas, vt ne quid in ijs repræhendas, neq; ab illis dâneris. Obserua quid natura tua requirat, quippe qui tantum à natura gubernaris: id deinde fac & admitte, nisi tua natura, qua animal es, eò fiat deterior. Secundo loco animaduertendum est, quid animalis natura quæ in te est, requirat: idq; omne omittendum est, nisi deterius sit habitura ea natura, ob quam rationis particeps diceris: nempe ciuilis, & rationalis. His vsus regulis, nihil ages superuacaneum.

Omne quod tibi euenit, aut ita euenit vt tu laturus es, aut secus. Si eo modo quo tu id ferre potes, nò fer ægrè, sed vt natura tua te docet: sin contrà, noli tamen indignari. etenim ipsum peribit, vbi te absumferit. Enimuerò memento eam esse tuam naturam, vt omnia feras ea, quæ

ea, quæ an intolerabilia iudicare velis necne, in tua est situm potestate, secundum visa, qua id tibi prodesse aut conuenire ducis.

Si quis errat, docere illum debes benignè, & ostendere quid non animaduertit. Si id nescis, te ipsum accusa: imò ne te ipsum quidem.

Quidquid tibi euenit, id omne ab æterno tibi destinatum est, atq; à connexu causarum fataliter tributum. Nam & quod tu es, & quæ tibi eueniunt, ab æterno dependent.

Siue ex impartilibus corpusculis, siue naturà mundus constat: id primùm constat, esse te partem totius quòd à natura gubernatur: deinde, coniunctionem tibi quandam esse cum eiusdem generis partibus. Horum memor, quatenus partem me esse totius sentio, nihil ægrè feram eorum quæ à toto mihi tribuuntur. Parti enim nihil potest nocere, quod toti prodest. At totum nihil habet, quòd non ipsi prosit. Idq; cum omnib. est commune naturis, cum Vniuersi naturæ hoc accedit, quod ne ab vlla quidem extrinseca causa potest cogi, vt aliquid sibi damnosum producat. Quatenus verò mihi
u cognat-

cognatio quædam est cum partibus quæ sunt eiusdem generis, nihil agam quod non respiciat communitatem: imò semper ad communem vtilitatem dirigam meas actiones, & à contrario auertam. His ita cōstitutis, necesse est vitam prosperos habere successus: sicut & ciuis vitam prosperam intelligeres, procedentis per actiones ciuibz vtilis, bonique consulentis quæcunque ei ciuitas tribueret.

Omnes partes mundi interire necessarium est: hoc est, alterari. Quod si hoc etiam malum ipsis sit, nōne vniuersum malè possit perdurare, partibus ad interitum & alterationem cōparatis? Vtrum enim natura instituit suas partes malè afficere, maloq; obnoxias, & quidem necessariò, efficere? aut per imprudentiam hoc admisit? Vtrunq; quidem non est veri simile. Quinetiam ratione naturæ ommissa, ipsarum rerum naturā si quis consideret, itidem ridiculum erit hoc. Simul enim, dicere, quod mundi partes à natura factę sint ad mutationes, & earum mutationes quasi contra naturam euenientes mirari aut indignè ferre, absurdum sit: præsertim cum singula ex quibus sunt
con-

conflata, in ea etiam dissoluantur. Aue-
 enim discretio fit elementorum, ex qui-
 bus concretæ sunt res: aut mutatio, soli-
 di quidem in terrâ, aëri autem in aërem:
 ita vt hæc quoq; assumatur in rationem
 vniuersi, siue hoc certis conuersionibus
 inflammabitur, siue perpetuis vicibus
 renouatur. Solidas autem & aëreas par-
 tes non opinare ab ortu te habere: om-
 nia ista heri & nudiustertius ex alimen-
 to & inspirato aëre affluxerunt: hæcque
 mutantur, non id quod ex vtero matris
 attulisti. *Pone autem, hoc te admodum
 adiungere propriæ qualitati: nihil reue-
 ra, puto, ad id quod dicitur.

Cùm sumseris tibi ipsi nomina hæc,
 bonus, verecundus, verax, intelligens,
 prudens, alti animi: caue ne quando ista
 nomina amittas, alijsque ea mutes. Cele-
 riter ea animo repete: ac recordare, no-
 mine intelligentis indicari scientiam de
 singulis rebus percipiendi, & eum qui co-
 gitationibus alienis non occupetur: pru-
 dentis verò, voluntariâ approbationem
 eorum quæ communis natura tribue-
 rit altitudine animi, mētis intentionem
 & sublimitatem, supra leues & duros
 motus carnis, gloriam, mortem, aliasq;

res elatae. Si igitur te ipsum dignum his nominibus praestiteris, non id appetens ut ab alijs ita appelleris, alius eris, aliamque ingredieris vitam. Nam talem te porro esse, qualis haecenus fuisti (hoc est, in hac vita raptari & inquinari) nimis stupidi est hominis, & vitam amantis, similisq; eorum qui in pugna aduersus feras semesi sunt. hi enim pleni vulnerum & rabi, tamē hortantur ut in crastinum feruentur, tales iterum pugnaturi aduersus eodē vngues & dentes. Itaq; te paucis istis nominibus accommoda, ac si qui de possis, ea tuere, perinde atq; si in insulas quasdam fortunatas commigrasses. Sin te inferiorem ijs esse sentis, secede audacter in angulum aliquem, ut ibi victoriam obtineas: aut omnino è vita abi, nō iratus, sed simplici & libero animo, atq; verecundo, cum id vnum in vita egeris, ut eo modo discedas. Ut autem memoriam illorum nominum retineas, haud exiguum tibi adferet adiumentum, si recorderis deorum, atq; eos nolle se adulari: sed hoc velle, ut ratione praedita animalia, ipsorum quā similitima efficiantur.

Ficus, canis, apis, suum quoduis officium

cium facit: idem est & hominis partium. Pestis, bellū, terror, stupor, seruitus: hæc quotidie delebunt sacra illa tua placita, quæ è contemplatione naturæ rerum hausta circumfers. Omnia autem ita sunt inspicenda & agenda, ut & circumstantijs simul satisfiat, & cognitio in actionem vertatur, serueturq; animi constantia ex earum scientia accepta, latens, non * abscondita. Aliquando capies fructum simplicitatis, aliquando grauitatis, aliquando cognitionis singularum rerum. Quæ nimirum sit eius natura, quis in mundo locus, quandiu ferat eius natura ut dureret, quibus ex rebus conflata sit, quis eā possit possidere, quis dare aut adimere.

Aranea, si muscam ceperit, exultat: alius, si leporem, aut pisciculum, aut suæ, aut vrsū, aut Sarmatas. nōne hi sunt prædones? Si opiniones examines, quomodo vnum in alterum transmutetur, viam ac rationem contemplandi parabis. Continenter autem huc animū aduerte, teq; huic parti aduēfac: nihil est enim quod perinde animum magnū efficiat. Corpus enim exue, intelligensq; iam iam te ex hominibus discedentem ista omnia deserturum, totum te ipsum

da iusticiæ in actionibus tuis seruandæ. In reliquis quæ eueniunt, rerum naturæ totum te committe : quid alij vel sentiâr de te, vel agant contra te, ne ad mentem quidem tibi tuam accidat.

Duob. his contentus esto, vt & iustè agas in præsentia: & id quod nūc tibi obtrigit, boni consulas. Omnes alias occupationes, omnia studia missa fac, huic modò intētus, vt rectà secūdū legē ingrediaris, Deū sequens, recta via ingredientem.

Quis sit vsus suspicionis? cūm licet deliberare quid sit agendum. Si quid agendum sit, videasque id esse ex vsu, firmiter eò procedendum. Sin id non intelligis, inhibenda actio, & optimis vtendum consiliarijs. Quòd si alia his aduersa occurrant, progrediendum est iuxta præsentis occasiones, animo ei quod iustum videtur intento. Optimū enim est, eum attingere scopū: à quo qui aberrat.*

Quietus simul, & ad motus facilis, simul & lætus, & constans est is, qui rationem vbique sequitur ducem.

Interroga ex teipso statim à somno expergefactus, num tua intersit, si quæ iusta sunt, & rectè habent, in aliorum sint potestate? Nihil interest,

Nunquid

Nunquid oblitus es, illi qui aliorum sermonibus & laudibus se iactant, quales in lecto sint, quales in mensa? quid agant, quæ fugiant, quæ confectentur? quæ furentur, quæ rapiant? non quidem manibus & pedibus, sed preciosissima ipsorum parte, qua acquiri potest (si quis velit) fides, verecundia, veritas, lex, bonus genius.

Omnia danti & recipiēti Naturę probè institutus & verecūduſ dicit: Da quicquid vis, aufer quicquid vis. Neque hoc aduersus eam ferociens dicit: sed ei obediens, eamque probans.

Vitæ exigua restat pars: viue tanquam in mōte. Nihil enim refert, hīc ne sis, vel illic: modò scias, te vb. q; in mundo, tanquam in vrbe esse.

Videant, inquirent hominem homines, verum, ac secundum naturam viuentem. Si non ferunt eum, occidāt: præstat enim hoc, quàm illo modo viuere.

Non iam præterea tibi disputandum est, qualisnam sit vir bonus: sed curandum, vt sis vir bonus.

Subinde tibi ante oculos pone æuum totum, & vniuersam naturam: cogita, vt res singulæ, ratione substantiæ, seminis
u 4 sint:

sint: ficorum, temporis, terebri conuersio: idq; de singulis rebus indaga, quemadmodum eæ iam dissoluantur, sintq; in mutatione, ac quasi putrefactione & dissipatione: vt vnumquodq; suam veluti mortem habeat. Qui sunt illi qui nunc comedunt, dormiunt, coeunt, ventrem purgant? tum qui imperant alijs, superbiunt, indignantur, inferiores increpât? quibus illi paulo antè seruiuerunt, & quibus de causis? qui erunt paulò pòst?

Vnicuiq; id prodest, quod natura vniuersi fert: atque eo quidem tempore, quo ea fert. Experit̃ quidem pluuiam terra: experit̃ autem venerandus æther, cū est repletus nubibus, in terram decidere, ita & mundus id agere cupit, quod fit: dico itaq; mundo, me vnà amare. Itaque & hoc fit, & dicitur fieri, quod mundus vult ita fieri. Aut hic viuus, & te ad suefecisti: aut aliò te confers, & hoc voluisti: aut defunctus tuo munere, moreris. Nihil est præter hæc: Bono ergo es animo.

* Semper sit euidens, hoc esse agrum: & quomodo omnia sunt hic ijs qui in summo sunt monte, aut in littore, aut vbiuis. Omnino enim inuenies Platonis illud, stabulo in môte abditus: & iacere iactus,

Quid

Quid est mens mea? ad quid nunc ea
 utor? Est ne aliquid mentis vacuum? est
 ne aliquid à communitate diuulsum?
 num affixum & admixtum carni, ut il-
 lud vnà mutetur?

Qui dominum suum fugit, fugitiuus
 est. Lex autem dominus est. Ergo qui
 contra legem agit, fugitiuus est. At dolo-
 rem aliquis, iram aut metum concipit,
 propter aliquid eorum quod factum est,
 vel fit, vel fiet secundum voluntatē eius
 qui Vniuersum gubernat. Hic verò lex
 est, tribuens suum unicuiq;. Ergo qui
 hoc modo timet, dolet, aut irascitur, fugi-
 tiuus est. Pater, semine in uterum ma-
 tris dimisso abiit. Inde succedēs alia cau-
 sa agit, & absoluit fatum, animaduerten-
 dum est, ex quo quid efficiatur. Rursus,
 cibus per fauces dimittitur: deinde alia
 causa succedens, sensum, appetitum, vi-
 tam, robur, omniaq; ista alia efficit. Itaq;
 ea quæ in tanta occultatione fiunt, con-
 sideranda sunt: facultasq; ita perspicie-
 da est, ut & eam quæ deorsum, & eam
 quæ sursum vergit videmus, non ocu-
 lis quidem corporeis, sed haud minus
 tamen perspicuè.

Afsiduò considerandum est, quomo-
 u 5 do om-

do omnia hæc sint, qualia fuerint, ac sint futura: & ante oculos ponendæ totæ fabulæ atq; scenæ earundem in speciem rerum, quas vel experientia vidisti, vel ex antiqua historia cognouisti: ut, aulam Adriani, totam Antonini aulam, totam Philippi aulam, Alexandri, Cræsi. Omnia enim hæc, talia erant.

Tantum per alios animo tibi finge eū, qui alicuius rei causa dolet aut indignatur, similem esse procello qui maestatur, & calcitrat atque grunnit. Similis etiam ei qui gemit in lectulo solus tacitè alligationem nostram: & quod soli animalī ratione prædito datum est, ut rebus quæ eueniunt sponte obsequatur. Omnino autē sequi eas omnibus est necessarium. In singulis rebus quærere ex te ipso debes, sit ne mors mala, propterea quod ea te sit spoliatura.

Cum alicuius offenderis peccato, statim ad te reuertere, ac cogita qua in simili re tu pecces: ut, Quod argentum, voluptatē, gloriolam in bonis ducas, itēq; alia. Id iram mox obliuione delebit. Accedat autem & hoc, ut eum inuitum peccare scias. Quid verò faceret coactus? Tu, si potes, effice ne cogatur.

Cūm

Cùm Satyronem vides, Socraticum tibi finge conspectum dari: cùm Eurychê, Hymenem, vel Euphratem cernis, Eurychionem, Syluanum, Alciphronem, vel trophæiferum imaginare: Xenophonte viso, Critonem aut Seuerum: deniq; singulis aliquem priorum certa ratione similem oppone. Simul verò tibi ad animum accidat, Vbi'nam sunt illi? nusquam, aut vbicunq;. Ita nunquam non cernes, res humanas fumum esse, & vanitatem. Maximè si recorderis, id quod semel mutatum est, nihil fore in infinito tempore. Tu autem in quo tempore es? aut qui non sufficit tibi, breue hoc honestè exigere? quam materiam, quod subiectum fugis? Quid enim sunt hæc omnia, nisi exercitia rationis, quæ accuratè perspexit naturam earum quæ in vita occurrunt rerum? Perdura igitur, dum eas res tibi familiares reddas: quemadmodum validus ventriculus omnia sibi efficit familiaria: & ignis splendidus, quidquid ei iniicias, flammâ ex eo & fulgorem edit. Nulli liceat verè dicere, non esse te simplicè & bonû: sed mētiatur, quicunq; hoc de te sentit. Id verò omne penes te est: quis enim prohibeat, ne sis bonus & simplex?

simplex? Tibi modo stet sentētia, non vivere, nisi talis sis: neque enim patitur ratio te, nisi talem.

Quid sit, quod possit de proposita materia rectissimè dici, vel agi, considera: quicquid erit, facere tibi vel dicere licet, nemine obstante: neque prætende, te impediri. Neq; prius desine sollicitudinem, quàm ita sis affectus, ut quod voluptuarijs sunt deliciae, id tibi sit actio in subiecta & oblata materia, humanæ constitutioni consentanea. Omne enim id quod licet tibi agere secundum naturā, pro voluptate habendum est: licet autem ubiq;. Nam cylindro quidem non datur, ut quovis loco feratur suo proprio motu: ut neq; aquę, neq; igni, neq; alijs quę à natura aut anima rationis experte reguntur: multa enim sunt quę obstēt eis, & intercipient. Mens autem, siue ratio, per omnia quę resistunt pergere potest, secundum suam naturam & volūtatē. Hanc facultatem ante oculos tuos ponens, quod mens per omnia possit ferri, sicut ignis sursum, lapis deorsum, cylindrus per declivē: nihil præterea require. Reliqua impedimenta aut corporei sunt cadaueris: aut prætē opinionē, ipsiusq;
mentis

mentis remissionem non lædunt, neque vllum afferunt malum. alioquin is qui impediretur, malus confestim fieret. Nā reliquæ res omnes ita sunt comparatæ, vt si quid eis mali accidat, statim dereriores fiant. At hîc, si omnino dicendum est, melior etiam sit homo, maioriq; dignus laude, si rectè vtatur ijs quæ occurrunt. Omnino autem memoria tenendum est, ei qui natura ciuis est, nihil posse nocu-menti accidere, quod non idem ciuitati noceat. Atqui huic nihil nocet, nisi quod obsit legi. Eorum verò quæ incommoda aut infortunia vocâr, nihil legi officit: ergo neq; ciuitati, neq; ciui.

Qui mortuus est à veris dogmatibus, ei ad recordationem vacuitatis dolorum & metus sufficiet vel minimum. quale illud:

Sternit humi ventus folia.——

Haud aliter genus humanum.——

Foliorum verò rationem obtinent & liberi tui, & ij homines qui acclamant & collaudant ita vt fidem mereri videâ-
tur: aut contrà execrantur, aut tacitè re-
præhendunt & subsannât. Foliorum ra-
tionem obtinent & hi, qui famam po-
steritatis excipient. Hæc enim omnia na-
scuntur.

scuntur tempore veris: pòst animus ea deijcit: inde alia ipsorum in locum sylua producit. Breuitas verò temporis omnibus est còmunis. Tu autem omnia perinde atque æterna fugis aut appetis, paulo pòst moriturus: & eum qui te effe-
ret, alius lugebit.

Sani oculi est, omnia visilia cernere, & non viridia tantùm velle: quod faciunt ij, qui vitio aliquo oculorum laborant. Idem de sano auditu & olfactu sentiendum, vtriq; omnia sui generis sensilia esse promptè appræhendenda: qua ratione etiam ventriculus ad omne alimētum paratus debet esse, instar molæ, quæ ad quæcunque molenda parata est. Proinde & mens sana, parata debet esse ad omnia quæ occurrunt. Sed ea quæ hoc tantum curat, vt liberi sint salui, vt ab omnibus laudentur eius actiones, oculo similis est, viridia, aut denti, tenuia tantùm volenti.

Nemo est adeò felix, cui mortuo non sint adstituri quidam, qui malum quod ei obtrigisse putatur, haud malè sint consulturi: probus, dicent, & sapiens erat, nōne ad extremum aliquis dicet secū: Et ipse aliquando respirabo ab hoc pæ-
dago-

dagogo ? Nulli quidem nostram erat grauis, sed sensi tamen clam nos ab eo sperni. Hæc de bono viro dicentur. Nobis quàm multa sunt alia, propter quæ multi sunt qui liberari à nobis cupiant. Hæc moriens si cogites, eo facilius discedes hinc: reputans, te ex ea vita abire, ex qua ij ipsi qui eius sunt participes, quorum gratia tanta certamina sustinui, precatus sum, procuravi, me volunt migrare, fortasse aliquid mea morte allevationis sperantes. Quid est cur diutius hic morari quæras ? Nihilo tamen minus benignus illis discede, morem tuum seruans, amicus, beneuolus, propitius: neque ut is qui abripiatur, sed qui bene moritur, animula facilè se soluentem è corpusculo. Eo modo & ab his discedendum est, quibus nos natura accommodauit & miscuit. Dissoluit nunc? dissoluor, & à familiaribus abducor, non reluctans, non vim patiens. est enim & hoc vnum eorum, quæ sunt secundum naturam.

Aluesce, ut in omni re te ipsum perconteris: Heus tu, quorsum hoc refertur? A' teipso fac initium, teque primo examina. Memento, facultatem motricem corpo-

corporis intus latère. Hæc est facundia, hæc vita, hoc est (vt ita dicam) homo.

Nunquam circumiecta vasa animo tibi propone, & instrumenta hæc tibi afficta: similia enim sunt dolabræ. eo tantum differentia, quòd adnata sunt. Alioquin sine causa, quæ ea mouet & continet, haud maiori sunt vsui, quàm radius textrici, calamus scriptori, flagellum aurigæ.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de vita sua Liber XI.

HÆC propria sunt animi ratione præditi: Seipsum videt, seipsum componit: seipsum talem, qualem vult, efficit: fructus, quos fert, ipse percipit: (etenim plantarum fructus, atq; etiam animalium, alij percipiunt) suum finem consequitur, quicumq; vitæ sit terminus: non vt in saltatione, & agendis fabulis, alijsq; id genus rebus fit, vt si quid offendatur, tota actio fiat irrita: sed is animus omni in parte, vbicumq; deprehendatur, id quod oblatum est, perfectum & nullius

lius rei indigū reddit: ita vt dicere possit, se suum habere. Complectitur præterea totum mundum, eiq; inane circumdatum, figuram eius, infinitatem æui, certis conuersionibus constantem regenerationem vniuersarum rerum contempletur. Inde cognoscit, neq; nouum aliquid posteris euenturum: neque eos qui ante nos fuere, quicquam amplius nobis vidisse: sed quòd is qui est quadraginta annorum, si mente vtatur, ferè omnia præterita & futura videt in rebus eiusdem formæ. Hęc quoque ei sunt propria, amor proximi, veritas, verecundia, vt nihil seipsa præstantius ducat: quod quidem ei cum lege est commune, ita vt nihil intersit inter rectam rationem, & rationem iusticiæ.

Cantilenam iucundam, saltationem, & pancratium contemnes, si vocem suauè sonantem diuidas in singulos sonos, atq; seorsim de singulis ex te ipso quæras, an ab eo patiare vinci: pudore profectò afficeris. Idem de reliquis suo modo intellige. Denique in omnibus illis quæ nō sunt virtus, nec à virtute profiscuntur, memento ad partes eorum respicere, diuisioneq; illa in contemptum
x addu-

adducere: idque in vsum totius vitæ est transferendum.

Qualis est anima quæ parata sit, si iam debeat à corpore solui, & vel extingui, vel dissipari, vel cõstare. Vt autem sic parata sit, à peculiari iudicio venit: non vt simplici obstinatione mortẽ aliquis subeat (id quod Christiani faciunt) sed bene subductis rationibus, & cum grauitate, ita vt & alteri hoc sine verborum exaggeratione persuadere possis.

Egi aliquid ad societatem humanam conducens: ergo vtilitatem sum cõsecutus. Id semper occurrat, neq; vnquã desit. Quam tenes artẽ? Bonus esse. Quãnã fit hoc ratione? Si contempler partim naturã vniuersi, partim hominis structuram.

Initiò tragædiæ prolatae sunt, quæ monerẽt de ijs quæ accidere hominibus solent: eamq; esse rerum naturam, vt sic eueniant: atque vt quibus in scena delectabamini, ijsdem nihil offenderemini in maiore vitæ humanæ theatro. Videris quidem, quòd ita hæc debuerint perfici: quodq; ea ferunt etiam ij qui clamauerunt, Iò Cithæron. Et sanè quædam vtiliter à poëtis dicuntur, quale est illud in primis:

Quod

Quod si dii me negligunt, & liberos:

Rationem habet illud.— item:

Nam reb. irasci sanè nihil expedit. &

Frugiferam vti spicam meæ vitæ metam.

Aliaque id genus. Post tragœdiam, etus comœdia illata est, libertatem disciplinæ accommodatam habens: eaque sola haud inutiliter nos monens, ne fatu extolleremur, cuius simile aliquid etiam Diogenes vsurpauit. Post has & media quædam comœdia, & ad extremum noua, assumptæ sunt, haud alium b finem, quàm ad studium artis imitandæ ostentandæ. Dicit enim & ab his ipsis quædam vtilia, nō ignoratur: sed tota huius poëseos & fabularum scriptionis intentio quæmnâ finem respicit? Quomodo euidens sit, non esse aliud vitæ propotum ita cōmodū ad philosophandū, vtest id quod nūc tenes? Ramus à proximo imputari ramo nō potest, quin & à tota arbore resecerur: sic homo etiā ab vno aulsus homine, nō potest, nō etiam à toto excidisse cœru. Itaq; ramū quidē alius liquis, homo seipsum à proximo separat, cū eum odit aut auersatur: ignorat erò, etiam à tota ciuili societate se eadem ratione abrumpi. Veruntamen

hoc habemus munere Iouis, qui hanc societatem constituit, vt rursus ad crescere proximo, & explere totum possimus. Et tamen si hæc auulsio sæpius admitatur, efficit, vt vniri iterum atq; coalescere haud facile possit id quod erat auulsum. cum verò, quòd fatentur plantatores, non eadē est ratio rami, qui ab initio floruit cum arbore, mansitq; in ea, & eius qui amputatus, rursus deinde est insitus.

2

Oportet igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias.

Quitibi secundum rectam rationem procedenti impedimento sunt, vt auertere te à recta actione non possunt, ita neque tua erga ipsos beneuolentia depellat te: vtrobique te ipsum eundem serua, vt non modò in iudicando constantiam & agēdo, sed & aduersus eos qui te prohibere conantur, aut aliàs indignantur mansuetudinem tuearis. Haud enim minus infirmi est, illis irasci, quàm desistere ab actione, & concidere metu periculum. vtrunque est eius qui ordinem suum deserit: quòd alter metu facit, alter odio cognati sibi, & amici natura.

Nulla natura arte inferior est: quippe cum artes sint naturæ imitatrices. Quod si est,

est, utiq; natura omniū perfectissima,
et omnia compræhendens, artium soler
iæ nequaquam cedit.

Porro omnes artes, præstantiorū gra
ia, faciunt viliora : ergo & communis
natura. Atq; hic est ortus iusticiæ : ab
iac reliquæ virtutes dependent. non e
nim constabit iusticia, si uel rebus suapte
natura neq; bonis neque malis, nimium
tribuamus : vel temerarij, vel errori pro
cliues erimus.

Non veniunt ad te res eæ, quarum fu
ga vel appetitu perturbaris : sed tu quô
dam modo ad eas accedis. iudicium ita
que de ijs quiescat, ita & ipsæ quiescent:
& neq; sequêris eas, neq; fugies.

Animus globo similis est, figurę equa
bilis, quando neq; effert se, neq; contra
hit : sed lumine fulget, quo in omnibus
rebus veritatem cernit, & in se quoque
ipso.

Contemnor ab aliquo; viderit. ego cu
rabo, ne quid contemtu dignum agam,
aut loquar. Odit me aliquis: viderit. ego
quidem omnibus sum placidus & bene
uolus, atq; eo ipso promptus ad ostenden
dos alijs suos errores : neq; hoc expro
brandi causa, aut ut patientiam ostentē

meam, sed ingenuè & probè. Qualis erat Phocion: nisi si id ipsum simulauit. Intus enim omnia oportet rectè habere, & à dijs conspici hominem nullam rem indignè ferentem, aut quiritatem. Quid enim mihi mali accidit, si alius id agit, quod est naturæ tuæ commodum? Non accipies id quod nunc naturæ vniuersi est opportunum, cum sis homo eò destinatus, vt communi vtilitati inferuias.

Qui contemnunt se mutuò, iidem mutuò se demerentur: & qui mutuò de primatu contendunt, mutuò sibi concedunt.

Quàm putidus est, & falsus ille, qui dicit: Statui simpliciter tecum agere. Quid agis? non erat hoc præfari opus: ipsa res hoc ostendet. Statim ipso in vultu inscriptus debet esse sermo, ac statim ex ipsis oculis apparere: quemadmodum ex aspectu amatores sensum sui amasi statim cognoscunt. Omnino vir bonus & simplex hircosi debet aliquid simile habere, vt qui ei adest, velit nolit, tamen eius simplicitatem deprehendat. Ostentatio autem simplicitatis, insidiæ sunt recte: neque verò quicquam turpius est

est subdolis ac infidis congressibus. Hoc omnium maximè fugito. Bonus, simplex & mansuetus vir, hæc omnia in oculis habet, neq; ea latent.

Rectissimè viuendi facultas est in tuo animo posita: nimirum vt res neque bonas neque malas, in nullo ponas discrimine. Id fiet, si vnâ quamlibet earum contempleris diuissim, & ratione totius, memor nullam earum in animis nostris de se posse excitare opinionem, neque ad nos venire: sed ipsas quidem quiescere, nos autem esse qui de ijs iudicia faciamus apud nos, easque nobis quasi depingamus: cum liceat tamen aut omnino non depingere illas, aut si hoc omnino sit admissum, statim delere. Exigui temporis attentio hæc est, inde finis erit vitæ. Quid obstas, quo minus hæc rectè habeant? Quæ si sunt secundum naturam, gaude illis, & erunt facilia: sin cōtra naturam, quære quid sit tibi secundum naturam, adque id contende, etsi gloria careat. Ignoscendū est enim omni ei, qui suum quærit bonum.

Vide vnde venerint omnia, ex quibus constent, in quod mutantur, qualia sint inde futura: tum, nihil mali eis accidere.

x 4 Primūm,

Primùm, quis mihi ad eos respectus. Naris sumus inuicem, vnus alterius gratia. Alia autẽ ratione natus sum, vt ipsis præsim: sicut aries gregi, aut taurus armento.

Rem altius repete. Si non constat mûdus ex atomis, vtiq; natura eum gubernat. Quod si detur, vtiq; deteriora præstantiorum gratia sunt: hæc verò, vnum propter alterum.

Deinde: quales illi sunt in mensa, lecto, alibi? Maximè autẽ, quibus illi sunt necessariò opinionibus addicti, & quanto cum fastu agunt sua.

Tertium est: Si rectè faciunt hæc, non est indignè ferendum: sin secus, at non spontè, sed ignoratione peccant. Omnis enim anima inuita priuatur cùm veritate, tum eo, vt possit cum vno quolibet, vt est dignum, viuere. Itaq; dolore afficiuntur, si iniusti, ingrati, auari, omninoq; iniurij erga alios dicantur.

Quartum est: Ipse quoq; in multis delinquis, esq; ipsorum similis: ac tamen si quibusdam peccatis abstines, tamen habirum ea faciendi habes: ac vel merus, vel gloriæ consecranda causa, aut aliud ob malum, abstines similibus peccatis.

Quin-

Quintum hoc quidē satis scis, an peccent. Quædam enim fato fiunt. Omnino autē multa experiri opus est, antè quàm certum aliquid de aliorum actionibus statuas.

Sextum: Vt maximè stomacheris, tamen vita hominum est momentanea, ac paulo pòst omnes morimur.

Septimum: Nō actiones ipsorum nobis molestiam exhibent, cū eæ sint in ipsorum animis: sed nostræ opiniones. Itaque tolle voluntatem iudicandi de re aliqua, tanquam mala? simul sustuleris iram. Quomodo, inquires, tollam? Si re putes, non esse rem turpem. Nam nisi sola turpitudine malum esset, tu quoq; necessariò multis modis peccares, fieresq; latro, & quid non?

Octauum: Multo grauiora adferunt dolor & ira, quam ob aliorum peccata concipimus, quàm ipsa illa, ob quæ irascimur & dolemus.

Nonum: Mansuetudo, si genuina sit, non adsciticia aut fucata, inuicta est.

Quid verò vel extremæ libidinis homo tibi faciet, si constanter mansuetudinem serues: ac si res ita ferat, placidè eum hor- teris ac doceas eo ipso tempore, vacans

huic rei tum, cùm is te lædere nititur? Si dicas: Noli fili, ad alias res nati sumus: ego quidem non lædar, sed tu. idq; ei aperte & integrè ostendas, neq; apes, neque vllum aliud eorum quæ ad cœtum apta sunt naturà animalium, ita agere. Oportet autem neque irridendi, neque conuiciandi causa hoc facere: sed amanter, atque ita vt ne cor mordeatur, nèue ocio abuti videaris, ac ne quis adstans miretur: sed vt cum solo, ita loqui debes, etiam si alij adsint. Horum nouem capitulorum memento, tanquam à Musis si ea dono accepisses. Ac incipe tandem homo esse, dum viuis. Tam verò cauendum ne irascaris eis, quàm ne aduleris: vtrunque enim à societate est alienum, & damnosum. In promptu tibi sit, ira accedente: Non iram esse viri, sed mäsuetudinem. id vt humanius, ita & virilius est: requiritq; robur, neruos, & fortitudinem: quæ non sunt apud indignâtes, & morosos. Nam quanto propinqui or est mansuetudo vacuitati affectuum, tanto & potentiæ: ac quemadmodum dolor in impotentes cadit, sic & ira. vterque enim vulnus accepit, & herbam porrexit. Quod si lubet, etiam decimum à
duce

duce Musarum donum accipe: nempe, Infani esse velle ne prauī homines peccēt. qui enim hoc petit, id petit, quod fieri non potest. Alijs verò concedere vt sint mali, modò ne in te peccēt, malè sentientis est & tyranni.

Quatuor potissimùm motus animi continenter sunt obseruandi: ac, si eos depræhenderis, inhibendi. Primò, vt dicas, Hęc cogitatio non erat necessaria. Alterum, Hoc facit ad societatis dissolutionem. Tertium, Hoc non ex te dices: nam non à se dicere, inter absurdissima est reputandum. Quartum: Tibi ipsi exprobra, esse hoc eius qui diuiniore sui parte vincatur, & cedat ignobiliori & mortali parti, corpori scilicet, & eius crassius voluptatibus.

Aëreum, & omnes igneæ patriculæ quæ commistæ sunt tuo temperamento, etsi naturà sursum efferantur: tamen vt obediant ordini vniuersi, ab ipsa mixtione continentur. Similiter omne terreum in te, & humidum, cùm natura sua deorsum ferantur, tamen in sublimi manent, non in suo naturali loco. Adeò elementa vniuerso obtemperant, ac si quò destinentur per vim, manent, donec disso-

dissolutionis rursus canat classicū. Nōne igitur iniquum fit, solam tuam rationem nolle obedire, suumq; locum indignè ferre? Et quidem nihil ei violentum imponitur : ea modò, quæ eius naturæ conueniunt. Et tamen ea non sustinet, sed in contrarium fertur. Motus enim ad iniusticiam, luxuriam, iram, dolores & metus, nihil aliud est quàm secessio à natura : & cū animus aliquid eorum quæ eueniunt indignè fert, tunc quoque suum locum deserit. Etenim ad æqualitatem & pietatem constructus est, haud minus quàm ad iusticiā : quia & hæ species sunt virtutum, quibus bene defenditur societas humana, imò etiam antiquiores ipsi iustis actionibus.

Qui non eundem per omnem vitam propositum habet scopum, is vnus & idē esse per totam vitam nequit. Non satis est id quod diximus, nisi & hoc addatur : qualem esse oporteat eum scopum. Quē admodum enim non est similis de bonis vtcunque plurium opinio, sed quæ est certorum quorundam communis : ita & scopus ciuilis, & communitatem respiciens, est statuendus. Ad hunc qui omnes suos animi impetus direxerit, omnes

omnes actiones similes reddet, eoq; modo semper sui erit similis.

Murem montanum, & domesticum, huiusq; pauorem & fugam.

Socrates vulgi quoque opiniones Lamias vocabat, puerorum terricula-
menta.

Lacedæmonij peregrinis sub vmbra
fedem adsignabant in spectaculis, ipsi
quouis loco sedebant.

Socrates Perdicæ quærenti, cur non
ad ipsum veniret, Respondit: Ne turpis-
simo interitu peream. hoc est, ne bene-
ficio affectus, id non possim compen-
sare.

In Ephessorum litteris erat hoc præ-
ceptum, quod iubebat Quotidie remi-
nisci alicuius ex antiquis, qui virtutem
coluissent.

Pythagorei manè nos cælum aspice-
re iuebant, vt recordaremur eorum, qui
semper suum officium præstant: item or-
dinis, puritatis, & simplicitatis nudæ. a-
stris enim nullum velamentum.

Memento qualis fuerit Socrates, cum
pellem præcingeret, vbi Xanthippe ve-
ste sumta processit: ac quæ dixerit so-
cij Socrates pudore affectis, ac rece-
denti-

dentibus, cum viderent eum in isto ornatu.

Nunquàm scribere & legere alios docebis, nisi ipse prius didiceris: id multo magis in vita est præstandum. Seruus es, ratione cares. tum charam cor mihi risum sustulit.

Virtuti grauib; facient conuicia verbis.

Infani est, sicut hyeme quærere. Tale est, puericiam quærere præteritam.

Epicæterus puerum osculatus, interiorius cum eo se collocutum dixit,

Fortassis cras mortem obibis.

Abominabile hoc. Imò nihil dictu graue est, inquit, quod aliquod opus nature designat: nisi abominere, quod specie mutantur. Vua primùm cruda, deinde matura fit, post passa: hæc omnia rei sunt mutationes, non in nihilum, sed in id quod iam non est.

Nemo (ut dicebat Epicæterus) latro est voluntatis. Ars autem, ait idem, inueniēda est in adfentiendo: utq; impetus animi seruentur, ita ut habeant adiunctam exceptionem, spectent societatem & dignitatem.

Cupiditate omnino abstinedū est, neq; inclinandū ad ea quæ nō sunt penes nos.

Itaq;

Itaq;, inquit, non de leui re, sed de insania certatur, nisi Socrates dixit. Vultis ne compotes rationis animos habere, aut non? Volumus. Cuiusmodi: bonosne, an prauos? Canos. Cur ergo non queritis? Quia habemus. Quid igitur contenditis?

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber XII.

OMnia ista quæ per circuitus temporum adipisci optas, iam nûc habere potes, nisi tibi ipsi inuides. hoc est: Si omne id quod præterijt, omittas, futurum prouidentia committas, id modò quod præsens est, dirigens ad sanctitatem & iusticiam: alteram, vt boni consulas ea quæ tibi fatum tribuit (etenim id natura tibi attulit) alterâ, vt liberè ac sine ambagibus veritatem loquaris, agasque secundum legem, & vt dignum est. Non impediat autè te neq; aliena malicia, neq; opinio, neq; vox, neq; sensus circumdatae tibi carnis. Id enim curret, quod afficitur. Itaq; iam in exitu cùm sis, tantùm mentè tuam, idq; quod est in te diuinum

num, veneraberis: neq; mortem metues, sed ne quando vivere non secundum naturam incipias. Sic homo eris dignus mundo, qui te protulit: neq; amplius eris tanquam peregrinus patria tua, admirans ea quæ quotidie eueniunt, neq; de hac vel illa re dependebis.

Videt Deus omnes mentes, nudas à vasis materialibus, & corticibus istis atque repurgamentis. Sola enim sua intelligentia sola ista cōtingit, quæ ab ipso huc defluerunt ac deriuata sunt. Quod ipsum tu quoque si facere adsuescas, magna ex parte efficies, ne ita circumtrahare. Qui enim non aspicit carnem circumiectam, is ne occupetur in veste, domo, gloria, reliquisq; exterioribus, ac quasi tabernaculo contemplando?

Tria sunt, ex quibus constas: Corpus, anima, mens. Priora duo tantum ea ratione tua sunt, quod eorū curam geris: tertium solum verè tuum est. Quod si separe à te, quæ alij dicunt aut faciunt, aut quæ tu ipse, aut quæ te futura perturbāt, aut quæ corpori tibi circumdato, vel animulæ vnà natæ præter tuam voluntatem accidunt, ac quæ fluctus externarum rerum voluit: ita vt intellectus ab
illis

illis rebus quę fato vnà sunt, exemptus liberam apud seipsam vitam viuat, agens inſta, probans euenta, dicens vera: ſi inquam remoueas à mente res quę ei conſenſu quodam naturę adhærent, itemq; futurum & præteritum tempus, efficies ex teipſo globum, qualis ille Empedocleus:

Se ſolo exultans, totus teres atq; rotundus.

Diſces id tantum viuere quod viuis: hoc eſt, in præſentia. Ita fiet, vt quod ad finem uſque vitę tibi ſupereſt, poſſis abſque perturbationibus generoſe, & genium tuum probans atque amans, exigere.

Sæpenuerò mihi mirari ſubijt, quid' nam eſſet rei, quòd homines cùm ſeipſos magis quàm quenquam alium diligant, tamen ſuam de ſeſe exiſtimationem minoris ducant quàm aliorum.

Quòd ſi quis Deus, aut prudens præceptor mander, ne quid homo apud ſeipſum cogitet, animòue concipiat, niſi id ſtatim ſit prolaturus, certè ne vnum quidem diem id toleret: adeò magis veremur quid proximus de nobis ſit exiſtimaturus, quàm quid ipſi nòs.

Qui ſit, quòd dij, cum omnia pulchrè
y &

& humaniter ordinauerint, hoc vnum neglexerint, quod nonnullos homines apprimè bonos, ac qui plurimis suam erga Deum pietatem quasi symbolis fecerunt testatam, numiniq; sese familiares multis pijs actionibus & sacrificijs effecerunt, semel fato functos non reducūt, sed omnino extingui sinunt. Id autem si ita est, scias deos aliter instituturos fuisse, si aliter fieri expediuisset. Nam si erat iustum, erat vtiq; etiam possibile: ac si erat secundum naturam, certè natura id tulisset. Quòd ergo res non ita habet (si tamen nō ita habet) id tibi faciat fidem, nō fuisse ex vsu, vt aliter quàm est fieret. Vides enim ipse quoq;, te, dum hoc scrutaris, cum Deo de iure disceptare. Atqui non hoc modo cum dijs colloqueremur, nisi eos optimos esse & iustissimos putaremus. Si autem tales sunt, nihil certè in rerum dispensatione iniuste ac contra rationem neglectum præterierūt.

Adsuefacte ad ea etiam, de quibus desperas. Etenim læua manus, cū ad alia obeunda sit inhabilis, propterea quòd non consuevit: tamen frænum fortius, quàm dextra, continet.

Qualem te corripiet mors corpore &
ani-

animo? Considera vastitatem æui quod ante & post te est, breuitatem vitæ, materiæ imbecillitatem: causas ipsas, ab integumentis nudas, inspice.

Quò referantur actiones, vide: quid dolor, voluptas, mors, gloria, quis sibi ipsi occupationum sit causa. Neminem ab alio impediri, omnia opinionib. constare.

In vsu placitorum, similem oportet esse pancratiastæ, non gladiatori. hic enim ensen quo vritur, si deponit, interficitur; alter verò manum semper habet paratam, neque alia re indiget, quàm vri eam contorqueat.

Huiusmodi res considerandæ sunt, diuisione earum facta in materiam, formam, & respectū. Quanta est potètia hominis? Cui licet nihil aliud facere quàm id quod Deus sit laudaturus, & amplecti omnia quæ ei Deus obtulerit.

Quod ad naturam consequitur, eius causa Dei non sunt culpandi, (nam neque volentes, neque inuiti peccant) neque homines.

Quàm ridiculus est, & peregrinus, qui miratur ea quæ in vita sunt.

Omnia sunt, aut necessitas fatalis, at-

que ordo ineuitabilis : aut prouidentia placabilis : aut confusio inanis, & nullū habens præfectum. Quòd si est necessitas ineuitabilis , quid reluctaris ? Sin prouidentia, quæ admittit placationem, dignum præbe reipsum diuino auxilio. Sin confusio est, cui præsit nemo: contētus esto, quod in tanto rerum fluctu ipse in te habes mentem. Quòd si te abripiat æstus , abripiat sanè corpusculum, animulam, ac reliqua : mentem quidem non abripiet. Quasi verò lumen candelæ tantisper luceat, dum extinguatur, neq; splendorem amittat: veritas autem in te, & iusticia, & temperantia, ante obitum tuum extingui debeat.

Si quis de se opinionem, peccati præbeat, cogita : Ecquid nosti, sit'ne peccatum? ac si peccauit, quid si ipse seipsum damnet : idque perinde est, ac suum ipsius lædere oculum. Qui autem prauos peccare non vult, eius similis est, qui nō vult ficum in suo fructu succum ferre, infantes plorare, equum hinnire : ac si quæ sunt alia necessaria. Quid enim aliud faceret, qui hunc sibi habitum contraxit ? Si igitur trux est, cura cum moribus.

Sinon

Si non conuenit, ne agas: si non est verum, ne dicas. Tui animi motus ita sint compositi, vt omnia circumspectas. Cogita, quid sit quod cogitationem tibi commouet: idq; excute, diuidendo in causam, materiam, respectum, tempus, intra quod ea res desinet. Senti vel tandem, esse aliquid in te præstantius ac diuinius, quàm ea sunt quæ affectus cient, ac quæ te mouët. Quid enim est intellectus? num metus, num suspicio, num cupiditas, num aliquid aliud tale?

Primò cogita, nihil frustra esse agendum, neq; quod non aliquò referatur: deinde, vt non aliò quàm ad societatem humanam referatur. Paulo pòst nusquàm eris, neq; quicquam eorū quæ nunc cernis, neq; quisquam eorum qui nunc uiuunt. Omnia enim nata sunt ita, vt mutentur, vertantur, & pereant, vt in eorum locum alia nascantur. Omnia opinione constant: hæc autem est in tua potestate. Tolle igitur, cum lubet, opinionem: eruntq; tibi tanquam promontoriū præteruecto omnia serena: & sinus fluctibus vacans. Nulla, quæcunque ea sit actio, malum aliquid patitur, si suo tempore desinat: sicut neq; is qui agit, ea ratione
y 3 aliquid

aliquid mali accipit. Itidem & corpus omnium in vniuersum actionum, quod est vita, si suo tempore desinat, nihil mali ea ratione patitur, neque is qui opportunè finem facit seriei isti actionum, malum aliquod fecit. Tempus verò debitum, & terminum natura constituit: aliquando etiam priuatim, vt in fenestrate: omnino autem vniuersi natura. Cuius quidem partibus mutatis, semper recens & vigens mundus perdurat. Semper verò id pulcrum est, & speciosum, quod conducit vniuerso. Finis itaque vitæ, singulis mala quidem esse non potest: quippe cum non sit turpis. quippe nec voluntate è nostra dependens, & à societate non aliena. Bona autem sit, cū et opportunè fiat respectu vniuersi, et proficit, & diuinitus accidat. His cogitatis, tria hæc in promptu habe. Primum, vt in agendo cures, ne quid frustra agas, aut secus quàm ipsa iusticia egisset. in reb. extrinsecus accidentibus eas fortunæ nutu, aut prouidentia obtigisse: quarū neutra est inculanda. Secundum, quale vnūquodlibet à priuatione fuerit vsq; dū animam accepit, indeq; , donec eam reddidit: ex quibus conflatur sit, & in quæ dissoluatur.

soluatur. Tertium, sursum elato animo humanas res intueri, earumq; multiplicem varietatem: quàm multa circum in aere & in æthere habitent: eaq; te visurum, quoties in sublime attollaris: vt sint omnia vnus speciei, & breui tempore durent: tum quis in ijs fastus.

Eijce opinionem, & saluus es. nemo id prohibebit.

Rem aliquam molestè ferens, oblitus es, omnia fieri secundum Vniuersi naturam, & quod peccatum sit alienum: præterea omnia ita, vt nunc sunt, semper facta esse, & futura, nuncq; fieri vbiq;: item quæ homini sit cum vniuerso genere hominum cōiunctio: non ea sanguinis aut seminis: sed mentis communicatio. Oblitus es etiam, mentem vniuscuiusq; esse deum, & inde fluxisse: nihil cuiquam proprium esse, sed illinc & fœtum & corpusculum & ipsam animulam venisse. Oblitus es omnia versari in opinione: item, quòd id tantùm quod præsens est, vnusquisq; viuit, & amittit.

Crebrò apud animum tuũ recale, eos qui certis de rebus nimium sunt indignati: qui maxima gloria, calamitate, inimicitia, aliæue quacunq; fortuna effloruerũt.

Deinde quære, vbi nam sint ista: nempe fumus sunt, & cinis, & sermo, aut ne hoc ipsum quidem. Simul ad mentem tibi accidat, qualia sint omnia. ut Fabius Catullinus rure, Lucius Lupus in hortis obijt, Stertinius Baijs, Tiberius Capreis, Velius Rufus *

Et omnino opinionis causa discrimen in rebus indifferentibus statutum. Tum, quàm vile sit omne quod resistit. Item, quanto magis sit philosophiæ consentaneum, in data materia rueri iusticiam, modestiam, ac simpliciter dijs obsequi. Fastus enim, qui superbiæ vacuitatem ostendendo exercetur, omnium est grauissimus.

Qui querit, Cur deos colas, quomodo eos videris, aut esse deprehenderis? ei respondebis, Primùm esse eos visiles. deinde, absque hoc sit, tamen animam meam cum non videam, nihilominus magnificatio: ita deos quoq; ex viribus eorū quas identidem percipio, cū esse intelligo, tum veneror. In eo sita est vitæ salus, vt singulas res totas intuearis, quid in ijs formæ sit, quid materiæ. Toto animo age vt iusta agas, & vera dicas. Quid enim superest, quàm vt fruaris vita, bonis

nis bona annectendo, ita vt minimū spaciū intermittas? Vnum est lumen solis, etiam si intercipiatur parietibus, muris, alijsq; innumeris rebus. Vna est communis natura, etsi certo modo affectis corporibus infinitis distincta. Vna anima, etsi naturis innumeris, proprijsq; circumscriptionibus distributa videatur. Vna etiam mens, etsi discreta videatur. Reliquæ proinde dictorum partes, tanquam spiritus & subiecta insensata, & inuicem nihil coniunctionis habentia, tamen ipsa quoq; à mente & eius potentia continentur. At peculiariter intellectus eiusdem generis adiungit se naturis, neq; à societate diuellitur.

Quid quæris? vt viuas? Id est sentire, appetere, crescere, desinere, loqui, cogitare. Quid horum desideratu dignum tibi videtur? Quòd si vilia sunt omnia hæc, ad extremum te confer, nempe vt sequaris rationem & Deum ducem. Sed vtrum huic instituto pugnat, ægré ferre aliquid, an verò mors id abolet?

Quanta pars immensi infiniti æui attributa est vnicuiq;? celeriter ea in æternitate euanescit. Quanta pars vniuersi? quantaq; animæ vniuersæ? quantula in

glebula terræ repis? Hæc omnia tecum cogitans, nihil animo magnum cōcipe. hoc tantum, vt ductu naturæ agas, & feras quæ communis fert natura. Id cura, quomodo mens tua seipsa vtatur: in hoc enim sunt omnia. Cætera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq;.

Id maximè ad contemptum mortis facit, quod hi etiam qui dolorem in malis, & voluptatem in bonis duxerunt, tamè eam despexerunt. Qui id tantum boni nomine dignatur, quod est opportunū, ac cui perinde est pluresne an pauciores secundum rectam rationem præstiterit actiones, neq; in aliquo ponit discrimine, longiorène an breuiori tempore mūdum contempletur, ei mors nequaquam est terrori. Heus tu, ciuis fuisti in hac magna vrbe: quid attinet, vtrum quinquennio? Etenim quod secundum leges, id omnibus est æquum. Quid ergo graue accidit, si te vrbe emittit dominus: non is quidem iniustus iudex, sed natura quæ te introduxit? perinde ac si prætor histrionem emittat è theatro, in quod eum introduxerit. Quòd si is dicat, se non quinque, sed tres modò actus recitasse: re-
cte

Etè dicet. At verò in vita tres actus fabu-
lam implent : finem enim is determi-
nat, qui & concretionis olim fuit, & nūc
est dissolutionis auctor. Tu neutrius es
causa. Discede igitur æquo animo:
nam & is qui te dimittit,
propitius tibi est.

M. ANTONINI 'PHILOSOPHI
Imperatoris, de vita sua librorum finis.

A V T O R V M E L E N-
chus, quorum in hisce Opuscu-
lis testimonia citantur.

<i>Aeschylus</i>	<i>liber.</i>
<i>Aesculapius.</i>	<i>Antisthenes.</i>
<i>Agatharchidis historia</i>	<i>Antoninus Liberalis.</i>
<i>Asiana.</i>	<i>M. Antoninus philoso-</i>
<i>Alcman.</i>	<i>phus & Imp.</i>
<i>Armelesagore descri-</i>	<i>Apollinis oraculum.</i>
<i>ptio Atticæ.</i>	<i>Apollodori annales.</i>
<i>Amometus.</i>	<i>Apollonius grammati-</i>
<i>Anacreon.</i>	<i>cus.</i>
<i>Andron de Sacrificijs.</i>	<i>Apollonius poeta,</i>
<i>Antigonus, siue</i>	<i>& Apollonij Epi-</i>
<i>Antigoni Alterationum</i>	<i>grammata.</i>
	<i>Arche-</i>

A V T O R V M

Archelaus Aegyptius.	Hellanicus Lesbicus.
Archelaus poeta.	Heraclides Cretensis.
Areius Laco.	Heraclides Ponticus.
Aristoteles.	Heraclitus.
Aristoxenus musicus.	Hermes Iamblicus.
Athenade Ambracica.	Herodotus.
Boeus de Avium ortu, sive Ornithogonia.	Hesiodi Eoëa, sive Oriëntalia.
Callimachus Aegyptius.	Hiero.
Callimachus Cyrenæus.	Hieronymus historicus.
Chrysippus.	Hippo Rheginus.
Corinna, de Alteratis.	Hippocrates medicus.
Craterus.	Hippostrati Minos.
Crates.	Lycus Rheginus.
Ctesias.	Megasthenes.
De fabulosis locorum rebus liber.	Menecratis Xanthij Ly- ciaca.
Democritus.	Menippus.
Didymarchi Metamor- phoseon libri.	Myrsili Lesbica.
Dorotheus medicus.	Nicagoras.
Empedocles.	Nicandri Alteratorum libri, sive de Muta- tionibus.
Epicurus.	Orpheus.
Epictetus.	Orus Apollo.
Eudoxus. Cnidius, Rhó- dius.	Pamphylus.
Eumachi Periegesis.	Phanias.
Euripides.	Pherecydes Syrus.
	Phylar-

E L E N C H V S.

Phylarchi historiarum libri 110.	Socrates. Tacus de lapidibus.
Philetas.	Theophrastus.
Philonis Aethiopica.	Theopompus Chius.
Pblegon Trallianus.	Theopompus Sinopen- sis de terræmotibus.
Pindarus.	Timæi Siculi historie.
Polycritus.	Xenocrates.
Pythagoras.	Zeno Cittæus philoso- phus.
Scytinus Chius.	Zenophilus.
Sibylla.	Zoroastres.
Simmias Rhodius, Apol line.	
Simonides.	

ERRATORVM, QVÆ O-
perarum incuria commissa, inter colli-
gendum verò Indicem depre-
hensa sunt, emendatio.

Pag. 4. vers. 14. HENRICI, &c. 7. vlt. copio-
se, tum 6. 11. cùm quæ 8. 1. primario, & 12.
LXVII. 9. 18. legit: lectoq; 11. 1. multos, & 23.
Meleagro 12. 9. post, Diana fecerit. statim sequi
debebāt hæc verba: Hæc & præcedēs narratio, &c.
& 12. Boei & 16. plurimosq; ex ea 13. 5. red-
didit: 14. 5. In summa, & 6. omissus est in margi-
ne numerus 1. 15. 9. Apollini & 18. ob pietatē,
19. iusticiæ 17. penult. summum adiret solium

ERRATA.

19.22. quam alij 20.4. Diomi 21.2. Pietius
 14. mortales cum 22.13. post Solis. statim sub-
 iijciatur: Ibidem hoc nar. 20. ingessisset. 23.13.
 Chelidonidem: & sic etiam in sequētibz. & 20.
 quam ex pacto conuento debebat, tradit. 24.5. se
 filij sui carnes edisse, eas & 19. dele personas &
 23. Aedon in alcyonem 25.3. magis, & 9. post
 Dianā. statim subde: Nicāder lib. Alt. &c. 26.4.
 vi est stu. 29.15. suspendisset. Narratio 30.3. euo-
 larunt. 31.24. post nunciam. statim debet sub-
 iungi, Ex Boei, &c. 32.15. bellum est. Ex eius-
 dem, &c. 34.15. Panactem 36.6. ac Fas inhibue-
 runt, quod fas & 13. post viderunt. statim sequa-
 tur, Hec & preced. & 25. intēdit ipse 38.7. cæ-
 ruleus & 9. indicium 40.6. Othrijs, 41.1 Dina
 Sperchij 43.21. magno aestu, 44.21. sedenti-
 bus. 46.2. Echonem 48.9. incudib. & 12. Alc-
 menæ 49.1. coitum. nam & 21. lembo 52.15.
 concubitus 53. 6. alno excitata, ac pone alnum
 55.3. structarum 56.14. percussis & 20. Rhea
 63.25. iuuarent 66. antepenult. natuq; 67. 6.
 Floruit, & 12. diramq; 71.4. effodere solent,
 effosso 73.25. reuera 76. 15. sententiam: neue
 78.11. adeas & 25. vsquam 79.7. exhinc &
 24. in margine ponatur numerus 1. 82.1. in
 marg. ponatur numerus 2. 83.3. ponatur in marg.
 numerus 3. & 23. Queis 87.14. deleatur, post
 cruciatibus 88.19. Carminio Hyæo & 23. fatales

ERRATA.

89.17. *præcepta* 90.5. *quæ nata, puellæ.* & 8. *Dititū* 96.3. *Alexādræ* & 12. *Euryopa* 98.5. *C. Amurius* & 9. *Primus* & 19. *Nirellius* & 23. *Secūdus*, & 27. *Tertius*, 100.4. *Primus*, & 5. *Potesta*, 102.14. *Fata cano*, 103.20. *inferrent*: & *in marg. ludi sec.* 104. 5. *Elithyas*, & 7. *Atram* 106.10. *cum ei* 109.20. *occidant* 110.2. *quam* 112.18. *in marg. XXVI.* & 20. *terrestrine* & 22. *in margine XXVII.* 113. 22. *grana* 115. 21. *detum*, 117. 9. *defectui* 121. 23. *condidit*, 123.3. *scriptis insigne* 126. 7. *dele* & 128. 10. *aucupij* 129.1. *iuxtā.* 132. 22. *nequeunt* 133. (*qui numerus etiam est deprauatus*) 12. *quæ ei* 135.1. *ferendi penult. utcumq;* 137.18. *fortè legend. pedes non habent.* 138.19. *A' salamandra* & 20. *Ad Hypanim et vlt. careant* 140.1. *in marg. XCVIII.* & 6. *fortè, à testis nonnihil* & 13. *incitandi* 142. 24. *cæcis, claudos cæcosq;* 144. 18. *aconæ* & 24. *plerosq;* 151. *penult. immittantur* 152.17. *non secus quàm* 157. *penult. doctissima* 156.15. *illos*, 160. 4. *è philosophia* 162.18. *prouerbio*) 167.20. *obseruabam* 174. 11. *velint*, & 26. *Apollonium*, 176.4. *dissoluendis, aut meteoris* 181. 12. *emendare illa*, 183. 13. *non sit idem*, 184.15. *aduersatur* 185.18. *aliud, quàm* & 23. *vertuntur*: 186. *vlt. appendicis* 187. *vlt. pone in marg. numerum* 3. 188.24. *tanto* 192.24. *quod possit* 193.12. *decenter obeundam* 194. 3.
pone

ERRATA.

pone in mar. 6. 199. 4. tranquillitatem & 17. vo
 luntate. & antepenult. intellectū, 201. 20. alicū
 de & 202. 13. necessario & 22. quomodo 210.
 9. itaq; 211. 14. ex æquo 213. vlt. pone in marg.
 5. 223. 15. vitam degis & 20. quid sit honore
 227. 12. in marg. 9. 231. 16. eris 232. 15. in mar
 gine 13. 233. 9. autem est, 235. 23. vtcūq; redi
 gar? & vlt. Cum te 236. 14. rebus & 17. vult
 le 240. 1. in marg. 2. 250. 15. ratio non iubet.
 252. dele numerum 2. in marg. 253 2. in margine
 1. 254. 1. in margine 2. 261. 4. Bene esse, 273.
 3. libidinem 27. 19. concrefcere & 287. 16. Ho
 mines, & 20. fertur ingredi, & in marg. * 290.
 4. subiectæ mutationes 292. 1. quoduis est
 . 308. 4. acrei 312. vlt. semina sint
 315. 11 porcello 319. 1. pōst
 autumnus ea.

ANTONI-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίου α.

ΑΡΑ τῷ πάσῳ Οὐνὲρ, ὃ
 καλὸν δὲ, ὁ ἀόργητον. Πα-
 ρὰ τῷ δόξης καὶ μνήμης τῷ παρὲ
 τῷ γεννήσαντ', ὃ αἰδήμονι καὶ
 ἀρρεστικόν. Παρὰ τῷ μητρὸς,
 ὃ δασιεὺς, καὶ μεταδοτικόν· καὶ ἐφεκτικόν,
 ὃ μόνον τῷ κακῷ ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τῷ ὑπὲρ εἰ-
 νοίας γίνεσθαι τοιαύτης, ἐπὶ δὲ ὃ λιτὸν καὶ τὰ
 πλὴν δίδαιται, καὶ πᾶσι τῷ πλουσιακῆς δια-
 τωγῆς. Παρὰ τῷ προπάππῳ, ὃ μὴ εἰς δὴ-
 μοσίαν διατελεῖς φοιτῆσαι, καὶ ὃ ἀγαθοῖς
 διδασκαλῶσι κατ' οἶκον γηρύσασθαι· καὶ τὸ γινώσκειν
 ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα δεῖ ἐκτενῶς ἀναλίσκειν. Πα-
 ρὰ τῷ ῥοφέῳ, ὃ μὴτε πρῶτος μὴτε βενεδια-
 νός, μὴτε παλμονλάειος ἢ σκονταίει· γενέσθαι.
 καὶ ὃ φρέσσον, ὃ ὀλιγοδείς, καὶ αὐτῶν καὶ, ὃ
 τὸ ἀκλύπεστον, καὶ τὸ δυσπρόδικτον δια-
 βολῆς. Παρὰ Διογνήτῳ ὃ ἀκονόσσον· καὶ
 ὃ ἀπιστικόν τοῖς ἑσπέρῳ τῶν τῶν τῶν τῶν καὶ
 γοήτῳ, πᾶσι ἐπιδόν, καὶ πᾶσι δαιμόνων ἀρ-
 πομπῆς καὶ τῶν τοῖς τῶν λεγομένοις. καὶ ὃ μὴ
 ὄρνυ-

ἄφτυγο τροφὴν, μηδὲ ποδὶ τὰ βριαῦτα ἐπιπλάττειν,
 καὶ ῥαγεῖν παρρησίας, καὶ ῥοικεωδῆσαι
 φιλοσοφίας καὶ ῥἀκούειν, πρῶτον μὲν
 Βακχίς, ἔπειτα Τανθάσιδος, καὶ Μαρκιανῶς. καὶ
 ῥαγεῖν Διολόγους οἱ παιδὶ. καὶ ῥοκίμ-
 ποδῶν ἢ δορῶς ὑπὸ θυμῷ, καὶ ὅσα βριαῦ-
 τα τῇ ἑλληνικῇ ἀγωγῇ ἐχόμενα. Παρὰ ῥα-
 σίας τὸ λαβεῖν φαντασίαν τῶν χρηζόντων διορθώ-
 σως ἢ δεραπείας τῶν ἡδύων. ἢ ῥμὴ ἐκτρα-
 πῆναι εἰς ζῆλον βλαστῶν, μηδὲ τῶν συγγρά-
 φων ποδὶ τῇ θεωρηματικῇ, ἢ προτρεπικῇ λο-
 γαίᾳ ἐκτρέφεσθαι, ἢ φαντασιοπολεμικῶς τὸν
 ἀσκητικόν, ἢ τὸ θυεργικὸν ἀνδρῶν ὑποδείκνυσθαι.
 καὶ ῥἀκρῶναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀσφο-
 λογίας. καὶ ῥμὴ οἱ πολλοὶ καὶ τὸ οἶκον ποδὶ πα-
 τεῖν, μηδὲ τὰ βριαῦτα ποιεῖν. καὶ ῥτὰ ὑπο-
 λαβεῖν ἀφελῶς γεγενημένον, ὅσον ῥὺπ' αὐτῶν τὰς
 ἀπὸ Σινδράτης τῇ μητρίᾳ γεγενημένους. καὶ ῥ
 πρὸς τοὺς χαλεπὴναιτας καὶ πολυμελήθους
 θύσανα κλήτως καὶ θύσανα λέκτως, ἐπειδὴν
 τάχιστα αὐτοὶ ἐπαυλῶν ἐκλήσονται Διολόγους.
 καὶ ῥἀκρῶς ἀναγνώσκων, καὶ μὴ ἀρ-
 κῶς ποδὶ νοοῦνται ὁλοφύτως. μηδὲ τοῖς ποδὶ
 λαλῶσι τάχως συγκαταπίπτειν. ὅς ῥοἱ τυ-
 χῶν τοῖς ἐπικτητείοις ἑπομνήμασιν, ὧν οἶκον
 ματίδωκε. Παρὰ Ἀπολλωνίου, ῥὲλθόντων
 καὶ

καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύνετον. καὶ πρὸς μηδὲν
 ὄντο ἀρεστέπειν, μηδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν
 λόγον. καὶ τὸ ἀειδμοιον, οὐ ἀληθεύσιν ὁφείαις,
 οὐ ἀρεστέων τέκνου, οὐ μακράις νόσοις. καὶ τὸ ἰδί
 πᾶδείγματ' ἑλκύντ' ἰδεῖν ἐναργῶς, ὅπ
 δυναται ὁ αὐτὸς σφοδρότατ' εἶναι, καὶ ἀ
 νειμύντ'. καὶ δ' ἐν ταῖς ἱζηγήσεσι μὴ θυχε
 ραυτικόν. καὶ δ' ἰδεῖν ἀνθρώπων σαφῶς ἐλάχι
 στον ἢ ἑαυτῷ καλὸν ἢ γυμνασιὸν τὴν ἐμπειρίαν,
 καὶ τὴν ἐν τῇ χειρὶ τὴν πᾶσι διδόναι τὰ
 θεωρήματα. καὶ τὸ μαθεῖν πῶς δεῖ λαμβάνειν
 τὰς δοκίμασας χάριτας πᾶσι φίλως, μήτε
 ἱζητῶμενον δὲ ταῦτα μήτε ἀναισθητῶς πᾶσι
 πέμποντα. Παρὰ Σέξτεν, τὸ θυμὸν καὶ τὸ
 πᾶδείγμα τῷ οἴκῳ τῷ πατρὸς νομομύνου, καὶ
 τὴν ἐννοίαν τῇ φύσει ζῆν, καὶ τὸ σεμνὸν ἀπολά
 σως, ὅτ' ὁ τοχαστικὸν τῇ φίλῳ κηδεμονικῶς,
 καὶ τὸ ἀνέκτικόν τῇ ἰδίῳ τῇ, καὶ δ' ἀδελφώ
 τον τῇ οἰομύνων, καὶ τὸ πρὸς πάντας θυμῶ
 μου. ὥστε κελακείας μὲν πάσης προσκινεῖται
 εἶναι τὴν ὁμιλίαν αὐτῷ, αἰδεσιμώτατον δὲ
 αὐτοῖς ἐκείνοις πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν εἶναι.
 καὶ τὸ καταληπτικῶς καὶ ὁδῶ ἱζητετικὸν τε καὶ
 τακτικόν, τῇ εἰς βίον ἀναγκαίων δογμαμάτων.
 καὶ τὸ μηδὲ ἐμφασίῳ ποτε ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς
 πάθους πᾶσι εἶναι. ἀλλὰ ἅμα μὲν ἀπαθείσατον
 εἶναι,

εἶναι, αἶμα δὲ φιλοποροῦντα. καὶ τὸ εὐφημοῦν,
καὶ ἰσοῦ ἀφοφί. καὶ τὸ πολυμαθὲς αἰεπι-
φαίντως. Παρὰ Ἀλεξάνδρου τῷ γραμμα-
τικῷ δ' αἰεπίωλκον, καὶ τὸ μὴ ὀφθιστικῶς
ὑπὸ λαμβάνειν τῇν βαρβαρον, ἢ σόλοικόν τι,
ἢ ἀπὸ πηχὺς προσεγκυμλίων, δὴ ὑπὸ δεξίως αὐ-
τὸ μόνον ἐκείνο, ὃ ἐδὲ εἰς ἡδὲται προφέρειν, οὐ
τῷ ὀφθαλμῷ ἀρκείσειας, ἢ συνεπιμαρτυρήσειας, ἢ
συνδιαλήψεως πρὸς αὐτὸ τῷ πράγματι,
ὅχι πρὸς τῷ ῥήματι, ἢ δὲ ἐτόρας πρὸς τοιαύ-
της ἐμμελῶς πρὸς τὴν ἀπομνήσεως. Παρὰ Φρόν-
τωνος τὸ ὑπὸ τῇν οἶα ἢ τυραννικὴ βασιλεία,
καὶ ποικιλία, καὶ ὑποκρίσις. καὶ ὅτι ὡς ἐ-
πίπαν οἱ καλούμενοι εἶσι πρὸς ἡμῖν ὑπατεί-
σαι, ἀπορογότροι πως εἰσὶ. Παρὰ Ἀλεξάν-
δρου τῷ πλατωνικῷ, τὸ μὴ πολυμαθὲς, μηδὲ
χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρὸς τινα, ἢ οὐ ὑπὸ το-
λῇ γράφειν, ὅτι ἀσολός εἰμι. μηδὲ δὲ τοῦτου
πρὸς τὸν συνεχῶς πρὸς αὐτῶν τὰ κτ' τὰς πρὸς
τοῦ συμβιῶντας χέσεις καὶ δέκοντα, πρὸς βαλ-
λόμενον τὰ πρὸς τῶν πράγματα. Παρὰ
Κατὰ τοῦ, τὸ μὴ ὀλιγόφως εἶχεν οὐκ αἰτιωμέ-
νῃ τι, καὶ τὴν ἀλόγως αἰτιώμεναι. ἀλλὰ
πειρᾶται καὶ ἀρκυαδιστῶναι ἢ δ' οὐκ οὐκ. καὶ δ' πε-
ρὶ τῇν διδασκαλίαν ἐκλήμους εὐφημον, οἶα τὰ
πρὸς Δομητίου καὶ Ἀθηνοφύτου ἀρκυνημονοῦμενα.

καὶ δ'

καὶ δ' ἐπὶ τὰ τέκνα ἀληθινῶς ἀγαπήκεν. Πα-
 ρὰ τ' ἀδελφῶν Σεδήρ, δ' ἐλθούκφον, καὶ ἐλθά-
 λης, δ' ἐλθούδικαιον. Ὁ δὲ αὐτὸν γινώσκων
 Θρασίην, Ἐλπίδιον, Κάτωναν, Δίωνα, Βρεῦζον, καὶ
 φαντασίην λαβεῖν πολίτας ἰδιόμους, καὶ ἰσότη-
 τας καὶ ἰσηγορίαν διοικημάτων, καὶ βασιλείας τιμω-
 ρίας πάντων μάλιστ' ἐλθούθειαν τ' ἀρχομέ-
 νων· καὶ ἐπὶ πρ' αὐτῶν δ' ἀμελές, ὁ μόνον ἐν τῇ
 πρὸς ἐλθούθειας, καὶ τὸ ἐνδοκίμον, καὶ δ' ἀμει-
 τάδου ἐκτενῶς, καὶ τὸ ἐλπί, καὶ δ' ἐπιστή-
 κων ἐπὶ τ' ἐπὶ τ' ἐλθόν ἐλθούθ, ὁ δ' ἀν-
 πίπτου πρὸς αὐτὴν κατὰ γνώσεως ἐπ' αὐτῶν
 τυγχάνοντας, καὶ τὸ μὴ δεῖσθαι σοχασμῶν αὐτῶν ἐλ-
 λους αὐτῶν ἐπὶ τ' ἐπὶ τ' ἐλπί, ἢ π' οὐδέ λει, ἀλλὰ
 δὴ λει εἶν. Παράκλησις Μαξήμων, τὸ κρα-
 τεῖν ἐαυτῶν, καὶ καὶ μηδὲν πρίφορον εἶναι. καὶ
 τὸ ἐνδοκίμον ἐν τῇ ταῖς ἄλλαις ἐπὶ δόξαι, καὶ
 ἐν ταῖς νόσοις, καὶ τὸ ἐνδοκίμον τῶν ἡδύτων, καὶ
 μελίχον, καὶ γόρπον, καὶ ὁδετλίως κατε-
 γασκὼν τῇ προκειμένων. καὶ τὸ πάντας
 αὐτῶν ἐπιστήν, ἐπὶ ὧν λέγει ὅτι ὅπως φρονεῖ·
 καὶ ἐπὶ ὧν πρῶτοι, ὅτι ἐκ κακῶς πρῶτη. καὶ
 τὸ ἀθύμασον καὶ ἀνέκωλκον, καὶ μηδὲν ἐπει-
 γόμενον, ἢ ὁκνῶν, ἢ ἀμνηστῶν, ἢ κατὰ φῆς ἢ προ-
 σεπρὸς, ἢ πάλιν θυμώμενον, ἢ ἐφορώμενον, καὶ τὸ
 ἐνδοκίμον, καὶ δ' ἐν γινώσκον, καὶ τὸ ἀφ' ἐλπί
 καὶ

καὶ ἀδελφὸς μᾶλλον ἢ διορθωτὴς φαντα-
 σίαν πῆχαις, καὶ ὅπῃ ἔτε ὥνθη αὐτὸς τις
 ὑπερορέαζ ὑπ' αὐτῷ, ἔτε ὑπόμενον αὐτὸν κρεί-
 τωνα αὐτῷ αὐτὸν ὑπολαβεῖν. καὶ τὸ δὲ χαρι-
 σάμενος. Παρὰ τῷ πατρὶ ὁ ἡμέτερος ἐμνε-
 πικὸν ἀσκαλῶτως ὑπὲρ τῆς ἱζητασμενῶς κρι-
 θήτων. καὶ ὁ ἀκρόδοξον πρὸς τὰς δοκῶσας
 πριάς, καὶ τὸ φιλόπονον καὶ εὐδελείας. καὶ
 ὁ ἀκουστικὸν τῆς ἐχόντων πικρῶν φελές ἐσφέ-
 ρειν. καὶ τὸ ἀπῶν τρεπῶς εἰς τὸ κατ' ἀξίαν ἀ-
 πονεμῆκὸν ἐκείνῳ. καὶ τὸ ἐμπειρον, ὡς μὲν
 χρῆα εὐταΐσεως, ὡς δὲ ἀνέσεως. καὶ τὸ παῦ-
 σαι τὰ πρὸς τὸν δῶτα τῆς μερακίων. καὶ ἡ
 κρινονομοσιῶν· ἢ τὸ ἐφῆαζ τοῖς φίλοις μήτε
 (ωδὲ πνῆν αὐτῷ πάντως, μήτε (ωδὲ ποδὲ κμῆν
 ἐπαίνα γκῶς· ἀεὶ δὲ ὁμοιον αὐτὸν καταλαμβα-
 νῶσαι ὑπὸ τῆς ἀλλοτρίας πριάς ἀφαιρεθῆναι
 τῆς. καὶ τὸ ζητηκὸν ἀκρίτως αὐτὸς συμβου-
 λίοις, καὶ ἐπίμονον, ὅλη' ἔτ' ὁ προαΐεση τῆς
 ἐθύνης ἀρεκῶς εἰς ταῦς προχείροις φαντασίαις.
 καὶ τὸ δὲ τρηπικὸν τῆς φίλῳ, καὶ μηδὲ μὲν
 ἀψίκερον, μηδὲ ὑπὸ μανῆς· καὶ τὸ αὐταρκῆς αὐ-
 τῶν, καὶ ὁ φαιδρὸν, καὶ τὸ πρὸ ῥῶθαι προ-
 νοητικὸν, καὶ τῆς ἐλαχίστων προδιοικητικῶς
 ἀτρεα γῶδως. καὶ τὰς ὑπὸ βοήσεως, καὶ παῖ-
 ραι κηλακείαν ἐπ' αὐτῷ σαλῆναι· ὁ δὲ φυλα-
 κτικὸν

ἔπικόν ἀεὶ τῷ αἰαγκαλίῳ τῇ ἀρχῇ, καὶ ταμιευ-
 κὸν τῷ χορηγίᾳ, καὶ ὑπομακρικὸν τῷ ὑπὸ τῆν
 ποιῶτων τοιῶν καὶ ταπεινότητος. καὶ τὸ μῆτε πε-
 εἰς τοῦ θεοῦ δεισιδύμον, μῆτε πόλιν ἀνθρώπου
 δημοκοπικὸν ἢ ἀρεσκυτικὸν ἢ ὀχλοχαρὲς, ἀλ-
 λά νῆφον ἐν πᾶσι, καὶ βέβαιον, καὶ μισομισῶ
 ἀπειρόκαλον, μηδὲ καινοτόμον. καὶ τὸ τοῖς εἰς
 θυμολογίαν βίου φέρουσί τι, ὧν ἡ τύχη πᾶν ἔχει
 ἀφίλφαν χρηστικὸν ἀτύφως ἅμα, ὃ ἀπροφα-
 σίστως, ὥστε πρὸντων μὲν ἀνεπιπόδῳ τῶς ἀπῆ-
 ρσαι, ἀπόντων δὲ μὴ δεῖσθαι· καὶ τὸ μῆτε ἀντιπα-
 εἶπῃν μῆτε ὅτι σοφιστὴς, μῆτε ὅτι ὀγκυλῆς ὑπε-
 ράκλος, μῆτε ὅτι σχολαστικὸς, ἀλλ' ὅτι ἀνὴρ πᾶ-
 πειρῶ, τέλειθ, ἀκράδαντῶ, προεστάναι
 δυνάμεθα καὶ τῇ ἑαυτοῦ καὶ ἄλλων. πρὸς
 τούτοις δὲ καὶ εἰς ὑμῖν τῇ ἀληθῶς φιλο-
 σοφῇ τῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις εἰς ἰσχυροειδιστὸν. ἔτι
 δὲ τὸ θυόμλον, καὶ θυχαρὶ ὃ καὶ τακῶς. καὶ
 εἰς τῷ ἰδίου σώματι ὑπὸ μελετικὸν ἐμμέτρως·
 οὔτε ὡς αὐτὶς φιλόζωθ, οὔτε πρὸς καλῶ-
 πισμόν, ὅτε μὲν ὀλιγώρως· ἀλλ' ὥστε διὰ πᾶν
 ἰδίαν πρὸς χιῶν, εἰς ὀλίγιστά ἰατρικῶν χρῆζαν
 ἢ φαρμακῶν καὶ ὑπὸ θεμάτων ἐκτὸς. μά-
 λιστα ὃ τὸ πρᾶγμα τῆς ἀβασκάνως τοῖς θυῶν
 μένιν καὶ κληρικῶν· ὅσον πᾶν φραστικὸν, ἢ τῇ
 πᾶν ἰσοείας νόμων, ἢ ἐθῶν ἢ ἄλλων ὑπὸ τῶς

163 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πραγμάτην. καὶ συσπουδαστὴν αὐτοῖς, ἵνα
ἐκαστοι κτ' τὰ ἴδια προτὸρήματα διδουσκίμως
πάντα δὲ κτ' τὰ πάτρια πράσων, ἔδ' αὐτῷ
ἴδω ὡδὶ τοῦ δύον φαίνεσθαι τὸ τὰ πάτρια φυ-
λάσκειν. ἔτι δὲ τὸ μὴ δύμετα κίνητον καὶ ῥιπῆ-
σικόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ποῖς καὶ πράγμασι τοῖς αὐ-
τοῖς ὁδοῖται πικόν. καὶ τὸ μὲν εἶναι πρὸς
μὲν τ' κεφαλαλγίας, νευρὸν δύδους καὶ ἀκ-
μαῖον πρὸς τὰ (υνήθη ὄργα. καὶ δ' μὴ εἶναι
αὐτῷ πολλὰ τὰ ἀπόρρητα, ἀλλὰ ὀλίγιστα καὶ
σπανιώτατα, καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῆν κοινῶν μό-
νον. καὶ τὸ ἔμφρον καὶ μεμετρημένον εἴτε θεω-
ριῶν ὡδὶ τελέσει, καὶ ὄργον καὶ τασκηναῖς, ὁ
ἀθροισμῶς, καὶ τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις, πρὸς
αὐτῷ τὸ θεῖον πράττειναι διδουσκέσθαι, ἔ
πρὸς τὴν ὡδὶ τοῖς πράττεισι διδουσκίαν. ἔκ
ὧν ἄωρεῖ
λούσης. οὐχὶ φιλοικουδύμθαι, οὐ πᾶσι τὰς ἐδω-
σας ὡδὶ νοητής. ἔ
πᾶσι ἐδωκῶν ὑφ' αὐτῶν χρῶας,
ἔ
πᾶσι ὁμαλῶν ὥρας. ἔ
ἀπὸ χειρὸς πολλῆ, ἀνὰ
γύσσει ἀπὸ τ' καὶ τῶ ἐπαύλειος, καὶ τ' ἐν
λαττοσίᾳ
τὰ πολλὰ, τῷ τε λῶνι ὧν τὸ σκλοῖς πρᾶιττομί-
νη ὡς ἐχρήσατο, καὶ πᾶς ὁ τοῖς τ' τρὸς τ' ἔ
ἔ
ἀπὸ νῆς, ἔ
μὲν ἀδυσώπητον, ἔ
λάβρον, οὐ
δὲ ὡς αὐτῷ πᾶσι εἶπεν ποτε ἰως ἰδού τ' ἔ
ἀλλὰ
πάντα διαλημμένα λελογίσθαι ὡς ὡδὶ ἁ-
λῆς, ἀταράχως, πεταγμένως, ἔ
ῥωμέ
νης.

ἴως, συμφώνως ἑαυτοῖς. Ἐφαρμόσει δ' αὖ
 αὐτοῖς τὸ πᾶν τοῦ Ζωηράτους μνημονεύμε-
 νους, ὅτι καὶ ἀπέχεσθαι καὶ ἀφλαύειν ἐ-
 δυνάτο τούτῃ, ὧν πολλοὶ πρὸς τὰς ἀρ-
 χὰς ἀδελφῶς, καὶ πρὸς τὰς ἀφλαύσεις ἐν-
 δοτικῶς ἔχουσι. Τὸ δὲ ἰσχύειν καὶ ἐπὶ καρτε-
 ρεῖν καὶ ἀνῆφεν ἑκάτέρω, ἀνδρὸς ὅστιν ἀρπιοὺς
 καὶ ἀκήνητον ψυχὴν ἔχοντες, ὅτιον αὖ τῇ νόσῳ
 τῇ Μαξίμου. Παρὰ τῷ Θεῷ, δ' ἀγαθούς πάπ-
 πους, ἀγαθούς γονίμους, ἀγαθὸν ἀδελφὸν,
 ἀγαθὸν διδάσκαλον, ἀγαθὸν οἰκέοντα,
 συγγενεῖς φίλους, χεῖρον ἅπαντα χεῖν. καὶ
 ὅτι πᾶν ὃ δέον αὐτῇ προέπεισον πλημμελῶ-
 ς, καὶ τοὶ διαθεσίως ἔχον τοιαύτως, ἀφ'
 ἧς, εἴτε τυχεῖς, καὶ ἐπεξέλπι τοιοῦτο. Ὁ Θεὸς
 ὁ δύποιος τὸ μηδεὶς αὐτῶν (μυθεομένην πραγμάτων
 γενέσθαι, ἥτις ἐμελεμε ἐλέγξαι. Ὁ τὸ μὴ πλείον
 ἐκτραφῆναι παρὰ τῇ παλακῇ τῷ πάπ-
 που. καὶ τὸ πᾶν ὥραν ἀφασάσαι. καὶ τὸ μὴ
 πρὸ ὥρας ἀνδραγαθῆναι, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ὑπὸ λα-
 βῇ τῷ χρόνου. Ὁ ἀρῶντι καὶ πατεῖ ἑκά-
 ταχθῆναι, ὅς ἐμελλον πάντα τὸν τύπον ἀφαι-
 ρῆσαι μὲν, καὶ εἰς ἀνοιαν ἄξει τῷ ὁ, πᾶσι κα-
 τὰ τὸν ὅτι αὐτῶν βιοῦντα, μήτε δορυφορέσθαι
 χρῆσθαι, μήτε ἐσθῆτῃν σημειωτῶς μήτε λαμ-
 πρῶς καὶ ἀνδραγαθῇ τριωνδῇ πινῶς καὶ

τῶ ὁμοίῳ κήρυ· ἀλλ' ἐξιστὶν ἐγγυτάτω ἰδιώ-
 τε συζέλειν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ διὰ τοῦτο ταπεινὸς
 τόπον ἢ ῥαθυμότοπον ἔχειν πρὸς τὰ ὑπὲρ τῆς
 κοινῶν ἰγμονικῶς πρᾶχθῆναι θέοντα. Τὸ αὖ-
 τε λαφῶ τοιαῦτα τυχεῖν, διωαμὸν μετὰ δὲ καὶ
 ἐπεγείρει με πρὸς ὑδιμίλειαν ἑμαυτῷ· ἅμα δὲ
 καὶ τιμῇ καὶ σοφίᾳ θύφραίνοντός με, εἰ παιδί-
 μοι ἀφυῆ μὴ γενέσθω, μηδὲ κ' εἰ σωμάτιον διά-
 στροφα. Τὸ μὴ ἐπίπλεον με περὶ τοῦ αὐτοῦ
 ποικίλῃ καὶ ποικιλίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑδιπιδό-
 μασι, οἷς ὅτε ἴσως αὖ κατεχέθω, εἰ καὶ ὁμοίως ἑ-
 μαυτοῦς ἐν ὁδῶς περὶόντα. Τὸ φθάσαι, οὐ
 τροφείας ἐν ἀξιώματι καὶ ταῖς σῆσαι, οὐ δὲ ἰδόντων
 μοι ὑδιθυμῆν, καὶ μὴ ἀναβαλέσθαι ἐλπίδι, τῶ
 μὴ ἐπεὶ νέοι ἐτι ἦσαν, ὕστερον αὐτὸ πρᾶξθαι. Τὸ
 γινώσκειν Ἀπολλώνιον Εὐστάθιον, Μάξιμον. Τὸ
 φαντασθῆναι περὶ τῆς φύσιν βίου ἀναρχῶς
 καὶ πολλὰς, οἷον τίς ἐστι. ὥστε ὅταν ὑδι τοῖς
 δικαῖς, καὶ τοῖς ἐκείθεν διὰ δόσεις καὶ συλλή-
 ψας, καὶ ἐπνοίας, μηδὲν κωλύειν ἢ δὴ κατὰ
 φύσιν ζῶμε, ἢ ἀπλείψασθαι ἐτι τὰς πρᾶ-
 τιν ἐμὴν αἰτίαν, καὶ πρᾶ εἰ μὴ δὲ τηρεῖν τὰς
 ἐκ τῆς θεῶν ὑπομνήσεις, καὶ μόνον ἐχὶ δι-
 δασκαλίας. Τὸ ἀνέχεσθαι μοι τὸ σῶμα ὑδι τοῦ
 αὐτοῦ ἐν τοῖς βίῳ. Τὸ μὴ τε Βονεδίκτης ἀφα-
 ρθαι, μὴ τε Θεόδωτον· ἀλλὰ καὶ ὕστερον οἷ ἐρω-
 ῶκοις

πικρὸς πάθει γινόμενος ὑγιαίνει. Τὸ χαλεπὸ
 ιαίνεται πολλάκις ῥησίκῳ, μηδὲν πλεονέχον πρᾶξαι,
 ἐφ' ᾧ καὶ μετέγων. Τὸ μέλλουσαν νέαν τελευτᾶν
 τὴν τεκῶσαν ὁμοίως οἰκῆσαι μετ' ἐμοῦ. τὰ τελευ-
 ταιᾶ ἐστι. Τὸ ὁσάκις ἐβουλήθην ὑποκυρῆσαι
 πρὶν πενομένην, ἢ εἰς ἄλλο τι χρῆζοντι, μηδὲν
 τε ἀκούσαι με ὅτι ἐκ' ἐστὶ μοι χρέμαί τε ὅθεν
 γένεται. καὶ ὅ αὐτῷ ἐμοὶ χρεῖαν ὁμοίαν ὥς
 ἥν' ἐτόρουν μεταλαβεῖν, μὴ συμπαρεῖν. Τὸ πῶ
 γυναικα τοιαύτῳ εἶναι, ὅπως μὲν περὶ ἡνιόχον,
 ὅπως δὲ φιλότορον, οὕτως δὲ ἀφελῆ. Τὸ ὑπο-
 τιθεῖν τροφίαν εἰς τὰ παιδία διώκοντα. Τὸ
 δι' ὄνειράτων βουλήματα δοῦναι ἄλλα τε
 ὥς μὴ πύφναιμα, καὶ μὴ ἰλιγγιαῖ· καὶ τούτου
 ἐν Καϊήτῃ ὡς πρὶν χρῆσθαι. ὅπως τε ἐπεθύμῃσι
 φιλοφροσύνης, μὴ ἐμπαρεῖν εἰς πῖνα φουδῶν
 καὶ ἀρκυθῆσαι ὑπὸ τῶν συγγραφέων, ἢ συλ-
 λογισμὸς ἀναλύειν, ἢ πρὸς τὰ μεταφωλογικὰ
 καταγινώσκει. Πάντα γὰρ ταῦτα διὰ βου-
 λῶν καὶ τύχης δέχεται.

Ταῦτα ἐν κενάδοις πρὸς τῷ γράνοντι. Α.

Ἐσθον προλέγειν ἑαυτῷ, σωτὴρ εἶμαι πρὸς
 ὄργην, ἀχαρίστω, ὑβριστῇ, δουρῶ, βασανί-
 στω, ἀκατωπῶντι. Πάντα ταῦτα συμβέβηκεν ἰ-
 κάνοις πρὸς τὴν ἀγνοίαν τῆν ἀγαθῶν καὶ κα-
 κῶν. Ἐξ ὧν δὲ περὶ τῶν κακῶν τὴν φύσιν τῶ ἀγα-

ΙΕΣ ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

δοῦ, ὅτι καλόν, καὶ τῷ κακῷ, ὅτι αἰσχρόν, καὶ
 πῶς αὐτῷ τῷ ἁμαρτάνοντος φύσιν ὅτι μοι συγ-
 γνής, οὐχὶ αἵματός ἢ σπέρματος τῷ αὐτῷ,
 διὰ τοῦ, καὶ θείας ἀκροαίας μέτεχθ', οὔτε
 βλαβῆναι ὑπὸ πινθ' αὐτῷ διώμασι· αἰσχρὸν
 γὰρ με οὐδὲς πειράσσει, ὅτε ὀργίζεσθαι θεῷ
 συγγενῇ διώμασι, ὅτε ἀπέχουσαι αὐτῷ.
 γεγόναι γὰρ πρὸς ζωοργίαν ὡς πόδες, ὡς
 χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς οἱ τοῖχοι τῇ αἰῶνι καὶ
 τῇ κείνῃ ὁδόντων. Τὸ ἐν αὐτῷ πρέσβειν ἄλ-
 λήλοις πᾶσι φύσιν. αὐτῷ πρέσβειν δὲ δ' ἀ-
 γανακτεῖν καὶ ἀκροαίεσθαι. ὅτι ποτε τῷ-
 τό ἐμῷ, σαρκίᾳ ὅτι, καὶ πνεύματι, καὶ δ'
 ἡγεμονικῶς. Ἄφες τὰ βιβλία, μηκέτι παῖς.
 Οὐδέδοται. ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἀκροαίοντων τῇ μὲν
 σαρκίᾳ καὶ ταφροσύνῃ λύθη καὶ ὁσάεια, καὶ
 κροκύφαλλον, ἐκ νύκτων, φιλίαν, ἀρπυγιῶν
 πλεγματόν. Θείαται ὅτι καὶ δ' πνεύματι ὁδοῖον π-
 εῖν· αὐτῷ, ὅδε αἰετὶ αὐτῷ, ἀλλὰ πείσης ὥρας
 ὑπεμέμνητον, καὶ πάλιν ῥοφέμενον. τείτον δὲ
 ὅτι ἡγεμονικόν. ὥδε ἀκροαίοντων. Γόρων ἐ· μηκέτι
 ὅτι ἰαλός δ' ἐλδοῦσαι· μηκέτι καὶ δ' ὁρμῇ ἀ-
 κροαίοντων νύκτωρ ἀσπασθῆναι· μηκέτι δ' ἁμαρ-
 μῶν, ἢ πᾶσι δυσχεραῖναι, ἢ μέλλον ὑποδύεσθαι.
 τὰ τῇ θείᾳ προνοίας μεσά. τὰ τῷ τύχῃ οὐκ
 καὶ φύσεως ἢ συγκλώσεως, ὅτι ὑποδύεσθαι τῷ

πρηνόια διοικουμένων πάντα ἐκείθεν ῥεῖ. πρὸς
 ἐστὶ δὲ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ τὸ τοῦ ὅλου κόσμου
 συμφέρον, ἔμμεν ἔ. Παντὶ δὲ φύσεως μέρος
 ἀγαθόν. ὁ φέρει ἢ τῷ ὅλῳ φύσις, καὶ δὲ κείνης
 ὅσι βέλτερον. σώζονται δὲ κόσμον ὡς πρὸς αἱ τῶν
 στοιχείων ἕως καὶ αἱ τῶν συγκριμάτων μετα-
 βολαί, ταῦτά σοι ἀρκέτω, ἀεὶ φεύματα ἔσω.
 Τὴν δὲ τῶν βιβλίων δίψαν ῥίψον, ἵνα μὴ γογ-
 γύζων ἀρθάνης, ὁλῆς ἰλεως ἀληθῶς, καὶ ἀπὸ
 καρδίας βύχαις τῶν θεῶν.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Ε.

ΜΕΜΝΗΣΘΕΚ ΠΟΘΟΥ ΤΑΥΤΑ
 ἀναβάλλη, καὶ ὁποσάν τις πειθε-
 σμίαν λαβὼν πρὸς τῶν θεῶν οὐ
 χρά αὐταῖς· δὲ ἡ ἡδὴ ποτὶ αἰ-
 δέσζοντος κόσμου μέρος εἶ, καὶ τί
 νος διοικῆτος τὸν κόσμον ἀφ' ἑρροῖα ὑπέστης, ὅτι
 ὅρος ἐστὶ σοι πάλιν γεραμμένος τὸν χρόνον· ὡς ἂν
 εἰς τὸ μὴ ἀπαυθριάσαι χρόνον, ὁ χήσε, καὶ οὐ χήσῃ,
 καὶ αὐτὸς ἔχῃ. Γάσῃς ὥρας φροντίζε σιβαρῶς
 εἰς βασιλείας καὶ ἀρῆν τὸν αἰχρὸς μὲν τὸ ἀκριβὲς καὶ
 λ 4 ἀπλάσει

ἀπλάστου σεμνότητος, καὶ φιλοσοφίας, καὶ
 ἐλευθερίας, καὶ δικαιοσύνης πρέσβειαν, καὶ
 πολλῶν σαυτοῦ ἀπὸ πάντων τῶν ἄλλων φαντα-
 σίων ποιεῖται. ποιεῖς δὲ αὐτὸς ὡς ἐχάπτω τὸ εἶναι
 ἐκείνῳ πρᾶξιν ἐνέργειας ἀπὸ πηλὴς γαλῆς πάσης
 ἐκαιοσύνης καὶ ἐμπαιδούς ἀκροατοῦ ἀπὸ τῆς
 κίρουνης λόγου, καὶ ὑποκρίσεως, καὶ φιλα-
 ντίας. καὶ δυσταρτησίως πρὸς τὰ συμμειρομα-
 ρία. Ὅρας πῶς ὀλίγα ἐστὶν ὧν κρηπίδας τις,
 δύναται ὑφ' ὧν καὶ θεοὶ βιώσου βίον; καὶ
 γὰρ οἱ θεοὶ πλείον ἔστιν ἀπαιτῆσαι πρὸς τῆς
 παῦτα φυλάσσοντος. Ὑβρίζει ὑβρίζει αὐτὸν ὡς
 ψυχῇ, τῇ δὲ πρῆσαι σεαυτὸν ἐκείνῳ καιρὸν
 ἔχεις. εὖ γὰρ ὁ βίος ἐκείνῳ, ἔστι δέοι χεῖρον
 δύναιται, μὴ αἰδομένη σεαυτὸν, ἀλλ' ὡς ταῖς
 ἄλλων ψυχαῖς πρὸς τὴν οὐκ ἐμμοιρία, καὶ
 πρὸς τὰς πῶς τὰ ἐξωθεν ἐμπέττονται καὶ ἀρ-
 λυὴν πάρεχε σεαυτῷ τῇ προσμαρτυρίᾳ ἀγα-
 θόν τι, καὶ παῖσι συμβόλῳ. Ἦδη ὃ καὶ
 τὸν ἐτόρην ποδιφορὰν φυλακτίον. λαρεῖσι
 καὶ ἀπὸ πρᾶξεων, οἱ κεκμηκότες τοῦ βίου, οἱ
 μὴ ἔχοντες σκεπὸν, ἐφ' ὃν πᾶσαν δρῶν καὶ
 καὶ δαπάνη φαντασίαν ἀπὸ δυνάμεως. Παρεῖ
 Ἄρ' οὐκ ἐφιστάνη τίς ἐν τῇ ἄλλου ψυχῇ γίγνεται,
 ὅρα δὲ τις πρὸς ὧν καὶ καταμονῇ. εἴθ' ὃ τοῖς
 τῇ ἰδίας ψυχῆς κινήμασι μὴ πρὸς ἀνδρῶνταις,
 αὐτὰ καὶ

ἀνάγκη κακῶσαι μὲν ἑαυτάς. Τὰ τῶν ἀδ' δ' εἰ με-
μνησθ'. τίς ἦ τῶν ὀλβον φύσις, καὶ τίς ἡ ἐμὴ, καὶ
πᾶς χύτη πρὸς ἐκείνῳ ἔχουσα, καὶ ὁποῖόν τι
μέρεθ', ὁποῖον τῶ ὀλβου ἔσται. καὶ ὅτι ἔδ' εἰς ὁ κρ-
λύως τὰ ἀκόλουθα τῇ φύσει, ἥς μόρεθ' εἰς
πράσφιν τε ἀεὶ καὶ λείπει.

Φιλοσόφως ὁ Θεόφραστος αὐτῇ συγκρίσει
τῶν ἀμαρτημάτων, ὥς αὖ τις κρινότορος τὰ
ποιῶντα συγκρίνει φησί· βαρύτερα εἶναι τὰ
κατ' ὑπιδρυμίαν πλεμμελομένηα τῶν κατὰ
θυμόν. ὁ γὰρ θυμὸς μετὰ πινθ' λύπης
καὶ λεληθῆος συστολῆς φαίνεται δ' ἄν λόγον ἀ-
ποστρεφόμενθ'· ὁ δὲ κατ' ὑπιδρυμίαν ἀμαρ-
τανών, ὑφ' ἡδονῆς ἡπώμενθ' ἀκολαπότορος
πως φαίνεται, καὶ πληύτερθ' αὐταῖς ἀμαρ-
τίαις. ὅρθως ἔν καὶ φιλοσοφίᾳ ἀξίως ἔφη,
μέζονθ' ἐγκλήματθ' ἔχειν τὸ μετ' ἡδονῆς ἀ-
μαρτανόμενον, ἢ πρὸς τὸ μετὰ λύπης. ὀλβος τε ὁ
μὲν περὶ δικημελίᾳ μάλλον εἴοικε, καὶ ἀφ' ἡδ-
πινῆς ἀγαγεσμενῶ θυμῷ θῆναι. ὁ δὲ, αὐτόθεν
πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὥρμηθ', φερόμενθ' ὡς πρᾶ-
ξαί πνα κατ' ὑπιδρυμίαν. εἰς ἡδὴ διωκτῶ ὄν-
τθ' ἵκναι τῶ βίου, οὕτως ἔχουσα ποιεῖν καὶ
δρανοῖσθ'. Τὸ δ' ἵκναι ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, ἢ ἢ
ἡτοί εἶσιν, οὐδ' αὖ δεινόν· καὶ γὰρ οἱ ἄλλοι πε-
σβαλοῖεν. ἢ δὲ ὅτι π' ἔκ εἶσιν, ἢ οὐ μέλ' αὐτοῖς

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

τῶ ἀνθρώπων· τί μοι ζῶν ἐν κόσμῳ κενῷ θεῶν,
 ἢ περιούσιος κενῷ. Ἀλλὰ καὶ εἰσι, καὶ μέλει αὐ-
 τοῖς τῇν ἀνθρωπείων. καὶ τοῖς μὲν κατ' ἀλή-
 θειαν κακῶς, ἵνα μὴ ποδὲς πίπῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐπ'
 αὐτοῦ τὰ πάντα ἐδυνάτω. τῇν δὲ λοιπῶν ἔτι κα-
 κὸν ἦν καὶ ἔδωκε αὐτῷ προῖδοντο, ἵνα ἐπ' αὐτῷ
 τὸ μὴ ποδὲς πίπῃ αὐτῷ. ὁ δὲ χεῖρ μὴ ποιεῖ ἄν-
 θρώπου, πῶς αὐτῷ βίους ἀνθρώπου χεῖρ
 ποιήσειεν; οὔτε ἵκατ' ἄγνοιαν, ὅτε εἰδῆα ἡ,
 μὴ δυναμὲν ἵκατ' ἐκφυλάξασθαι, ἢ διορθώσασθαι
 ταῦτα, ἢ τὸ ὄλγον φύσις παρῆθεν αὐτῷ. ὅτε αὐτῷ
 λικυῖος ἡμαρτελς ἡτοιμασθῇ ἀδυναμία, ἢ
 πρὸς ἀτεχνίαν, ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ
 ἐπίσης τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς κα-
 κῶς πεφυρμένως συμβαίνει. Θάνατος δὲ γὰρ
 καὶ ζῶν, δόξα καὶ ἀδοξία, πόνος καὶ ἡδονή,
 πλοῦτος καὶ πενία, πάντα ταῦτα ἐπίσης
 συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς
 κακῶς, οὔτε καλὰ ὄντα, οὔτε αἰσχρὰ, οὔτε
 ἀρ' ἀγαθὰ, οὔτε κακὰ ὄντα. Πῶς πάντα τα-
 χέως ὀφθαλμίζονται, τοῦ μὲν κόσμου αὐτὰ τὰ
 σώματα, τοῦ ἵαυτον αἰμνήματι αὐτῇ, οἷον ὅτι
 τὰ αἰσθητὰ πάντα, καὶ μάλιστα τὰ ἡδονῇ δι-
 λιάζονται, ἢ τοῦ πόνου φοβοῦνται, ἢ τοῦ τύφου
 ἐλαβεσθαι, πῶς ἐντελὴ καὶ ἐνκαταφρόνεται,
 ὅτι ῥυτίδα, καὶ ὕφθαρτα, καὶ νεκρά, νοεῖας
 δυνατά

σωόμεως, ἐπιστάναι τί ἐσιν ὅτοι ὥς αἱ ἔσπε-
 λήεις καὶ αἱ φωναί, πῶ οὐδεξίαν. τί ὅστις
 ὁ ἀρχθαιέν, ὅτι ἐάν τις αὐτὸ μόνον ἐδῇ, καὶ
 θεῖ μορφομῶ τῇ οἰνοίας, δαλύση τὰ ἐμφαν-
 ταζόμενα αὐτῷ, οὐκ ἐπὶ δὴμό γε ἔσπελῆνται
 αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως δῖον. φύσεως ὃ δῖον εἶ-
 πς φοβεῖται, παιδίον δῖ. ὅσο μὲν τοι οὐ μόνον
 φύσεως δῖον ὅστις, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῇ.
 πῶς ἄπῃται θεοῦ ἀνθρώπου, καὶ κτ' τί αὐτῷ
 μορῶ, καὶ ὅταν πῶς ἔχη δακύνται τὸ τοῦ
 ἀνθρώπου ὅσο μόριον; ὅθεν ἀθλιώτορον τῷ
 πάντα κύκλῳ ἐκ πῶδερχομίου, ὅτι τὰ νῦν
 δὴν γὰρ φησὶν ἐρηνῶντῶ, ὅτι τὰ αὐταῖς ψυ-
 χαῖς τῇ πηλοσίον ἀλλὰ τεκμάρσεως (ητοῦντῶ,
 μὴ αἰσθητομίου δὲ ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνον θεῖ ὅ-
 δον ἐαυτῷ δαίμονι εἶναι, καὶ τῶτον γνησίως δι-
 ραπύφ. διραπεία δὲ αὐτῷ καὶ διαρὸν παίδους
 δακτῆρῃν, ὅτι ἐκαίοντῶ ὅτι δυσχερῆσεως τῇ
 πρὸς τὰ ἐκ θεῶν ὅτι ἀνθρώπων γνόμενα. τὰ
 μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσμεα δι' ἀρετῶν. τὰ ὃ
 ὅτι ἀνθρώπων φίλα ἀλλὰ συγγόναν, ἔστι δὲ ὅτι
 ὅτι τρόπον πῶς ἐλεῖν, δι' ἀγνοίας ἀγαθῶν ὅ-
 κακῶν οὐκ ἐλατῶν ἢ πέρωσις αὐτῇ τῆς σε-
 εισκύνσεως τοῦ ἀλλὰ κρίνεν τὰ λυκὰ καὶ μέ-
 λαια. Καὶν τεράλεια ἔτη βιώσεσθαι μέ-
 λαι, ὅτι ποικυτάκις μύει, ὅμως μέμνηται, ὅτι
 οὐδὲν

ΒΓΛ Μ ΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

οὐδὲς ἄλλον ἀρβάλλει βίον, ἢ ῥῶτον οὐ ζῆ· ὃν
 ἄλλον ζῆ ἢ ὃν ἀρβάλλει. εἰς ταῦτ' ἔν κε θίστα
 ῥ' μήκατον τῷ βραχυτάτῳ. ὃ γὰρ πῦον, πᾶ-
 σιν ἴσον, εἰ καὶ ὃ ἀρλύνειον, οὐκ ἴδιον, καὶ ὃ
 ἀρβάλλομενον, ὅπως ἀκρεῖαιον ἀναφαίνεται.
 οὐτε γὰρ ῥ' πῦφικὸς, ὅτε ὃ μέλλον ἀρβάλλει
 λοι αὖ τις. ὃ γὰρ ἔκ' ἔχει, πῶς αὖ τις ῥῶτο αὐτῷ
 ἀφείλαιο; Τέτων ἔν τῇν δύο δεῖ μινυῖσθαι· ἐνός
 μὲν ὅτι παῖτα ἴς αἰδίου ὁμοειδῆ, καὶ ἀνα-
 κυκλούμενα, καὶ οὐδὲν διαφίρει, πότορον αὖ
 ἔκαστον ἔτεσιν, ἢ ἐν ἀλκυοσίοις, ἢ ἐν ῥῶδ' ἀπεί-
 ρω χρόνῳ τὰ αὐτὰ τις ὁφείτα. ἐτόρον δὲ, ὅτι
 καὶ ὃ παλυχρονιώτα τῷ, καὶ ὃ τάχιστα τεθνη-
 σόμενῳ, τὸ ἴσον ἀρβάλλει. τὸ γὰρ πῦον ὅτι
 μόνον ἔσθρῖσκειται μέλλει, ὅπῃ γε ἔχει, καὶ
 ῥῶτο μόνον. καὶ ὃ μὴ ἔχει τις, οὐκ ἀρβάλλει.
 ὅτι παῖ ὑπόληψις, δηλα μὲν γὰρ τὰ πρὸς τῷ
 κυνικὸν Μόνιμον λεγόμενα. δηλον ὅτι καὶ ὃ χρε-
 σίμον τῷ λεγομένου, ἐὰν τις αὐτῷ ὃ νόστιμον μέ-
 ρει τῷ ἀλκυοῦς δέχεται. ἔσθρῖζει ἑαυτῷ ἢ τῷ
 αἰθρώπων ψυχῇ· μάλιστα μὲν, ὅταν ἀπὸ
 σπῆμα, καὶ οἷον φῦμα τῷ κόσμου ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ
 ῥέγεται. ὃ γὰρ δυσχεραίνειν ἱνὶ τῇν γινόμε-
 των ἀπόστασις ὅτι τῆς φύσεως, ἢς αὖ μέρει, ἐκεί-
 νου ἢ τῷ λογίων φύσεις πᾶν ἔχονται· ἔπειτα ὅτι
 ὅταν αἰθρώπων ἱνα ἀρῶτα φῆ, ἢ καὶ ἀντὶα
 φέρεται,

φθίσκται, ὡς βλαψισσα. οἷαί εἰσι αἱ τῶν ὀργισ-
 τριμλίων. τείτον ὑβρίζει αὐτῶν, ὅταν κατατα-
 ῖσθην, ἢ πόνου. τέταρτον, ὅταν ἔσονται κρίν-
 ται, καὶ ὑπὸ πλάσας, καὶ ἀναλίσκως πᾶσι,
 ἡλίγη. πέμπτον, ὅταν πᾶξίν πῖναί εἰαυτῶν καὶ
 ὀργμῶν, ἐπ' ὅθεν σκεπὸν ἀφίη, ἀλλὰ ἐκὶ καὶ
 ἀπὸ ἀκαθάρτου. ὅπῃ ἀνέργη. δέον καὶ το-
 μικρότατα, καὶ πῶν ὑπὸ τὸ τέλος ἀναφορὰν
 γίνεσθαι. τέλος δὲ λογικῶν ζώων τὸ ἐπεσθαι
 τοῦ τῷ πόλεως καὶ πολιτείας τῷ προσκυτάτης
 λόγῳ καὶ θεσμῷ.

Τεῦ ἀνθρώπου βίου, ὁ μὲν χρόνῳ, σπυ-
 ρμῇ. ἡ δὲ θοία, ῥέονσα. ἡ δὲ αἰσθησις, ἀμνησσία.
 ἡ δὲ ὄλου τῷ σώματι σύγκεισις, εὐσκηπῆ.
 ἡ δὲ ψυχῇ, ῥεμβός. ἡ δὲ τύχη, δυστέκμαρτος.
 ἡ δὲ φήμη, ἀκείτον. σωελόν τι δὲ εἰπεῖν, πάν-
 τα, τὰ μὲν τῷ σώματι, ποταμός. τὰ δὲ
 τῆς ψυχῆς, ὄνησθαι καὶ τύφθαι. ὁ δὲ βίος,
 πόλεμος, ἐξείον ἰδιότης. ἡ ὑπεροφημία
 δὲ, λήθη. τί ἐν τῷ πᾶσι πέμψαι διωάμενον; οὐ
 καὶ μόνον φιλοσοφία. ὅσοι δὲ, ἐν τῷ τρεῖν ὅν
 οὐδὲν δαίμονα αὐτῷ ἔσπον, καὶ ἀσπῆ, ὑδοντῶ καὶ
 πόνων κρείστονα, μηδὲν εἰκὴ ποιοῦντα, μηδὲ δι-
 ψυχομλῶς καὶ μετ' ἔσονται σεως. αἰσθητῶ τῷ
 ἄλλον ποιῆσαι τι, ἢ μὴ ποιῆσαι. ἐτι δὲ τὰ συμ-
 βαίνοντα ἐξ ἀκνημόμηναι δεχόμενον, ὡς ἐκείθεν
 πᾶσι

173 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πρὸς ὁμοῦ, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν. καὶ πάλιν
 δάνατον ἵλεω τῇ γνώμῃ πόλεμον, ὥς οὐδὲν
 ἄλλο ἢ λύσιν τῇ σιχείῳ, ὅς ὦν ἐκαστον ζῶας
 συγκρίνεται. εἰ δὲ αὐτοῖς τοῖς σιχείοις μηδὲν
 δεινὸν οὐ τοῦ ἐκαστον διηγεῖται εἰς ἑτόρον μετα-
 βάλλειν, ἀλλὰ τί ὑπάρχει πρὸς τὴν αἰτίαν με-
 ταβολῆς καὶ διάλυσιν; καὶ φύσιν γὰρ οὐδὲν εἶ-
 ναι καὶ φύσιν.

Τὰ οὐ Κερνοῦται

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
 τὸν Βιβλίον γ.

ἔτι δὲ μόνον δεῖ λογί-
 ζεσθαι, ὅτι καὶ ἐκείνῳ ἡμέραν ἀ-
 παραλίσκεται ὁ εἶς, ὁ μέ-
 ρος ἐλαττωσὶ αὐτὸ καταλεί-
 πεται. ἀλλὰ καὶ ἡ λογιστική,
 ὅτι αὐτὴ πλέον βίωσις, ἐκείνῳ γε ἀσπλῆτον, εἰ
 ἀρκέσει ὁμοίᾳ αὐτῇ ἢ διανοίᾳ πρὸς τὴν σὺν-
 τήν πραγματικὴν, καὶ τὴν θεωρίαν τὴν σὺν-
 τήν εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῇ πειρίῳ καὶ τῇ αἰ-
 δεσθαι.

θεραπείαν. Ἐὰν γὰρ πῦρα ληρῆιν ἀρῇκη, τὸ μὲν
 διαπνέει, καὶ τρέφει, καὶ φαντάζει, καὶ
 ὀρμαῖν, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, οὐκ αἰδέεσθαι. Τὸ
 ἑξαυτῷ χρῆται, ὅθεν τὸ καλῆκον τὸ ἀριθμὸν
 ἀκριβὲς, καὶ τὰ πεφαινόμενα διαθέρει, ὅταν
 εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος ἰσχυρὸν αὐτὸν ἐπιλαμβάνει,
 καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμέ-
 νου παννυχίζει, πρὸς ἀποσβέννυνται. χρῆ ὅν ἐν
 πείγῃ, οὐ μόνον τῷ ἐγγυτέρῳ τῷ θανάτῳ
 ἐκείνῳ γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πᾶν ὀνόμα-
 σιν τῇ προσημασίᾳ καὶ πᾶσι πᾶσι ἀκολουθίᾳ
 πρὸς πολλήν. χρῆ καὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσι φυ-
 λάσκειν, ὅτι ὅταν τὰ ὑπὸ γινόμενα τοῖς φύσει γι-
 νομένοις, ἔχει τι εὐχάρι καὶ ἐπαχρὸν. οἷον αἴτις
 ὁ πῶς μὲν παρὰ ῥήγνυνται τινὰ μέρη καὶ ταῦτα
 ἐν ταῖς δεικνύουσιν ὅπως καὶ τρόπον τινὰ πᾶσι τὸ
 πάγῳ γινόμενα τὸ ἀρῶν ποιῶν ἔχοντα, ὑπὸ πρὸς
 πᾶσι καὶ πρὸς θυμῶν πρὸς τῷ ῥοφίῳ ἰδίως ἀνα-
 κινεῖ. πάλιν τε τὰ σὺν ὅποτε ὡραίοτατα ὄντα
 κίχηναι. ὅταν ταῖς φρονεούσιν ἐλαίαις, αὐτὸ
 τὸ ἐγγὺς τῇ σήφει, ἰδίον τι καὶ μὲν τῷ καρπῷ
 πρὸς τὴν δεικνύουσιν. οἱ σάχυνες ἡμέτεροι ἰδίον τῷ
 τῷ λέοντος ὑπὸ σκύνιον, ὅθεν τὸ σὺν ἐκ τῷ τόμα-
 τος ῥέων ἀφρός, καὶ πολλὰ ἑτοῖα κατ' ἰδίαν εἴτις
 σκεπτομένη, πόρρω ὄντα τῷ θεῷ ὅς, ὅμως δὲ τὸ τοῖς
 φύσει γινόμενοις ἐπακολουθεῖν, συνεπισκοπεῖ,
 καὶ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

καὶ ψυχὰς γῆ. ὥς ἂν πρὸς ἑαυτὸν παύσῃ καὶ ὁ
 βασιλεὺς πρὸς τὰ ἐν τῷ ὅλῳ γινόμενα,
 χερσὶν ἑαυτοῦ οὐκ ἔχοντα, αὐτῷ καὶ τῇ κατ' ἐπα-
 καλὴν δὴσιν συμβαινόντων ἰδέσθαι πῶς διασω-
 σάσθαι. ὅπως δὲ καὶ θείων ἀληθῆ χάσμα-
 τα, ἔχοντες ἰδέσθαι, ἢ ὅσα γραφεῖς,
 καὶ πλάσαι μνησθέντες δεικνύουσιν. καὶ γὰρ
 καὶ γέροντες ἀκμῶν ἔχοντες καὶ ὄραν, καὶ δὲ
 παλαιὴν ἐπαφροδίτου, τοῖς ἑαυτῶν σώφροσιν ὁφ-
 θαλμοῖς ὄραν διωθήσεται. καὶ πολλὰ τοιαύ-
 τα ὅσα πάντῃ πιθανὰ, μόνον δὲ τοῦ πρὸς τὴν
 φύσιν, καὶ τὰ ταύτης ὅσα γνησίως ὡς κη-
 μίῳ περὶ πείσεται.

Ἰσχυρὰ τῆς πολλῆς νόσος ἰασάμεν, νο-
 σήσας ἀπώσαντες. οἱ χαλδαῖοι πολλῶν θανά-
 τους προηγόρευον ἔτα καὶ αὐτῶν τὸ πρὸς
 μέλλον κατέλαβον. Ἀλέξανδρος καὶ Πομπήϊος,
 καὶ γὰρ καὶ Καῖσαρ, ὅλας πόλεις ἀνδρῶν πο-
 σωνταῖς ἀνελόντες, καὶ ἐν πᾶσι ταῖς πολ-
 λαῖς μυριάσιν ἰππέων καὶ πεζῶν καὶ τακτικῶν,
 καὶ αὐτοὶ ποτε ἰσχυροὶ τῷ βίῳ. Ἡρόκλητος,
 πάλιν τῷ κόσμῳ ἐκ πυρώσεως πᾶσι τα φυ-
 σιολογίας, ὅσα τῶν τὰ ἐν τῷ πᾶσι πᾶσι, βολ-
 ῖται καὶ τακτικῶν ἀπώσαντες. Δημό-
 κριτον δὲ, οἱ φθῆρες.

Σωκράτῃ δὲ, ἄλλοι φθῆρες ἀπέκτειναν. Τὸ
 ταῦτα;

ταῦτα; ἐνέκως, ἐπλθουσας, καὶ τήλθης; ἐκείνη. εἰ
 μὲν ἐφ' ἐτόρου βίον, οὐδὲν θανάτων κενόν οὐδὲ ἐκεί.
 εἰ δ' ἐὼ ἀναισθησία, παύσῃ πόνων καὶ ἡδονῶν
 ἀνιχόμενθ', καὶ λατρεῖν ποσύντω χεῖρον
 τοῦ ἀγγέλου. ἢ ποτεῖς τὸ ὑπηρετοῦν· τὸ μὲν γὰρ
 ῥῆς καὶ δαίμον, τὸ δὲ γῆ καὶ λύθηθ'. μὴ κα-
 τατείψης τὸ ὑπολιπόμηνον τῶ βίῳ μόρθ' ἐν
 ταῖς ποτεῖς ἐτέρων φαντασίαις, ὅ ποτεται μὴ τῇ
 αἰσφορᾷ ἐπὶ πικρῶφιλες ποτεῖς. ἢτοι γὰρ ἄλ-
 λου ὄργου σέση. τοῦτέστι, φανταζόμενθ' ὅτι
 δεῖνα πράσῃ, καὶ πίνῃ οἶνον, καὶ τί λέγει,
 καὶ τί ὠθυμείται, καὶ τί τεχνάζεται, καὶ ὅσα
 ποιᾷται ποτεῖς ἀκρῶς ἐμβεβαδὺς τῇ τῶ ἰδίῳ ἡγεμο-
 νικῶν πᾶσιν ἐκείνης. Χρὴ μὲν ἐν καὶ δ' εἰκὴ καὶ
 μάττω ἐν τοῦ εἰρημῶ τῇ φαντασιῶν ποτεῖσαι
 αὐτῶν· πολὺ δ' ἐμάλιστα τὸ ποτεῖν ὄργον, καὶ κα-
 κήθου. καὶ ἐπιστῇ ἐαυτὸν, μόνον φανταζέσθ'
 ποτεῖν ὧν εἰς πρὸς ἀφνω ἐπανέροιτο, τί νῦν ἀφ-
 νοῖ, μὲν παρρησίας πᾶσιν χρῆμα αὐτῷ ἀρκεῖναι,
 ὅτι δ', καὶ τὸ. ὡς ἴδ' αὐτῷ βούλῃ δῆλα εἶναι, ὅτι
 πάντα ἀπὸ αὐτοῦ καὶ θυμῷ, ἐξ ὧν κρινωνικῶν, καὶ
 ἀμειλῶν τῶ ἡδονικῶν, ἢ καὶ δάπαξ ἀκρῶς
 κῶν φαντασμάτῃν ἢ φιλονεικίας πινός, ἢ βασ-
 κινίας καὶ ὑποψίας, ἢ ἄλλου πινός, ἐφ' ὃ αὐτῷ
 ἐρυθραίας ἴση γένετος, ὅτι αὐτῷ αὐτὸ εἶχες.
 ὁ γὰρ τοῖς αἰνῶς ὁ τοῖς τῶ, οὐκ ἐπὶ ὑποβλεψίμῃ

ὅτι ὡς αἱ ἀρίστες ἤδη εἰν^{αι}, ἰσχυρὸς πρὸς Σὺππε-
 ρὸς θεῶν, χρώματος ὅτι τῷ εἶδον ἰσχυρῶς αὐτῷ,
 ὃ πῆχεται τὸν ἀνθρώπων ἄχραντον ἡδονῶν, ἄ-
 τρώον ἕως πάντος πόνου, πάσης ὑβρεως ἀνέ-
 παφον, πάσης ἀναισθητὸν πονηρίας, ἀθλη-
 τῶν ἀθλοῦ τῷ μεγίστου, τῷ ἕως μηδενὸς πά-
 λους καὶ ταβληθῆναι, δικαιοσύνη βεβαμμέ-
 νον εἰς βάθος, ἀπαζόμενον ἢ ἰσχυρὸς τῷ ψυ-
 χῆς τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἀκρεμόμνηνα πάντα
 μὴ πολλὰ κίς δὲ, μηδὲ χρεῖς μεγάλης ὅτι κί-
 νωφελὲς ἀνάγκης φανταζόμενον, τίποτε ἄλλ-
 ῶς λέγει, ἢ πρῶτος, ἢ ὁλοκαύται. μόνον γὰρ τὰ
 ἐκὼς πρὸς ἐργεῖαν ἔχει, ὅτι τὰ ἐαυτῷ ἐκ τῆς
 ὁλοῦν συγκλωδόμενα δικαιοῶς εἰνοῖ. καὶ κί-
 να μὲν καλὰ πῆχεται, ταῦτα ὃ ἀγαθὰ
 εἶναι πέπεισται. Ἡ γὰρ ἐκείνη νεμομένη μοῖρα
 ὡς ἐμφέρειται τε καὶ σὺν ἐμφέρει. Μένεται ὃ,
 καὶ ὅτι συγγενὲς πᾶν δὲ λογικόν. ὅτι κί-
 δεῖται μὲν πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῷ τῷ ἀν-
 θρώπου φύσιν εἶναι. δοξῆς δὲ οὐχὶ τῷ πᾶσι πᾶν-
 τῶν ἀνδεκτέων, ἀλλὰ τῶν ὁμολογουμένων τῇ
 φύσει βιοῦν τῶν μόνον. οἱ ὃ μὴ οὕτως βιοῦντες,
 ὅποιοι πινεσὶ οἶκτι τε ὅτι ἔξω τῷ οἰκίας, ὅτι νύκτωρ
 Σ μεθ' ἡμέραν, οἱ οἱ μεθ' οἷως φύρονται, με-
 μνημένῳ ἀλατελῇ. οὐ τίνυς οὐδὲ δὲ πᾶσι
 τῶν τοιούτων ἐπαμνοῦς αἱ λόγῳ τίθεται, εἰγε
 οὐδὲ

οὐδὲ αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἀρείσκονται . μήτε ἀκούσθ^ω
 ἐνέργει^α, μήτε ἀκρινώνηθ^ω, μήτε ἀνέξετασθ^ω,
 μήτε ἀνδελκόμηνθ^ω, μήτε κομφεῖα τῷ δια-
 νοίαν σου καὶ λωπιζέτω . μήτε πολυρρόημον, μή-
 τε πολυπράγμον ἔσθ^ω . ἐπὶ ᾧ ὁ ἐν σοὶ θεὸς ἔστω
 προστάτης ζωῶν ἀρρέσθ^ω, καὶ πρεσβύτου, καὶ
 πελιπικῦ, καὶ Ῥωμαίου, καὶ ἀρχοντ^ω, ἀ-
 νικεταχότ^ω ἐαυτὸν, οἷθ^ω αὖ ἐκ τις ποδι-
 μνίων τὸ ἀνάκληπκόν ἐκ τῷ βίου δούλ^ωτ^ω,
 μήτε ὀρκου δεόμεθ^ω, μήτε ἀνθρώπου πρὸς μαρ-
 τυρ^ωθ^ω . Ἐν δὲ τῷ φαισρόν, καὶ τῷ ἀπρωσθεῖς τ^ω
 ἔξωθεν ὑπηρεσίας, καὶ τῷ ἀπρωσθεῖς ἡσυχίας,
 ὡς ἄλλοι παρέχουσιν . ὁρῶν δὲ ἐν^{ταῦθα} χρῆ, ὅχι ὁρ-
 θόμενον . Εἰ μὲν κρῆττον δύειν κείν^ω ἐν τῷ ἀνθεω-
 πίνῳ βίῳ δικαιοσύνης, ἀληθείας, σωφροσύνης,
 ἀνδρείας, καὶ καὶ θαλάσσης τῷ ἀρεκείσθαι ἐαυτῇ
 τῷ διάνοιαν σου ἐν οἷς καὶ τὰ δὲ λόγον τ^ω ὁρῶν
 πράσσοντά σε πᾶν ἔχειται, καὶ ἐν τῇ ἐμαρμελίνῃ,
 ἐν τοῖς ἀπρωσθεῖς ἀκρινεμομνίοις . εἰ τούτου
 φημι κρῆσσόν πόρεας, ἐπ' ἐκείνο ἵδ^ω ὅλης τ^ω ψυ-
 χῆς τραπόμεθ^ω, τῷ αἰεὶς δὲ εἰσοκρμλίου ἀ-
 πόλαυε . εἰ ᾧ μηδὲν κρῆττον φαίνεται αὐτῷ τῷ
 ὁρίστυμλίου ἐν σοὶ δαίμον^ωθ^ω, τίς τε ἰδίας ὁρ-
 μάς ὑποτίταχτος ἐκ τῷ, ἢ τὰς φαντασίας
 ἵζετίζοντ^ωθ^ω, καὶ τῇ αἰσθητικῶν πείσεων, ὡς
 ὁ Σωκράτης ἐλεγε, ἐαυτὸς ἀφ' ἑλκυστ^ωθ^ω,

καὶ τοῖς θεοῖς ἑωθεταχότθ' ἑαυτοῖς, καὶ
τῇ ἀνθρώπων προκκομλίῳ. εἰ γὰρ τοῦ πα-
τα τὰ ἄλλα μικρότερα ὁ θεὸς τελέεσθαι θέλει
καὶ, μηδὲν ἄλλο δίδου ἐπὶ τῷ, πρὸς ὃ ῥέξαι
ἄπαξ καὶ ἀρκλίναι, οὐκ ἐπὶ ἀποδιδάσκει
δ' ἀγαθὸν ἐκείνο δ' ἴδιον, καὶ δ' σὸν προ-
μαῖν διωκῶν. Ἀντικαθίσταται γὰρ τοῦ λογικῶ
καὶ ποιητικῶ ἀγαθῷ, οὐδέ τις οὐδ' ὅτι οὐν ἐπὶ
ρογενὲς. οἷον δ' ἐν πᾶσι πολλῶς ἐπαίνον, ἢ ἀ-
χὰς, ἢ πλοῦτον, ἢ ἀρκλύνσεις ἡδονῶν. πάντ'
ταῦτα, καὶ πρὸς ὀλίγον ἀαρμύζειν δόξῃ, καὶ
τεκράτῃσιν ἄφνω, καὶ πᾶσι γινώσκον. Σὺ δὲ φησὶ
ἀπὸ τῶν καὶ ἐλθὼν θεοῖς ἐλθὼν τὸ κρείττονον,
τούτου ἀντίχρ. κρείττονον δὲ, δ' συμφέρον
εἰ μὲν δ' ὡς λογικῶ, ἔσθ' ἡ τῆς. εἰ δὲ δ' ὡς ζῶν
ἀτόφῃ, καὶ ἀτύφως φύλασσε τὸν κρίσιν μά-
νον, ὅπως ἀσφαλῶς τῇ ἰδέτασιν ποιῶν. μὴ γὰρ
μήποτε ποτὶ ὡς συμφέρον σε αὐτῷ, ὁ ἀναγκάσ-
σεται ποτε τὸν πίσιν πᾶσιν, τὸν αἰδῶ ἐγχε-
ταλιπεῖν, μισῶναι πᾶσι, ἑωπῆδύσαι, καὶ τα-
ράσασθαι, ἑωπκρίνασθαι, ἡδονῶν καὶ πᾶσι
τοῖς καὶ πᾶσι πετασμάτῃν δεομλίου. ὁ δὲ
ἐν ἑαυτῷ νοῦν ὁ δαίμονα, ὁ τὰ ὄντα τῇ
ἐντολῇ ἀρετῇ προελόμενός, τραγωδίαν
ποιεῖ, ὃ σενάζει, ὃ ἐρημίας, ὃ πολυπραγμοσύνη
αἰσῶται, τὸ μέγιστον, ζήσῃ, μήτε διώκων, μήτε

εφύλῃ. τὸ τὸρον δὲ ἐν τῷ πολίον διάστημα χρό-
 νου τοῦ σώματος προμετρήσῃ τῇ ψυχῇ, ἢ ἐπ' ἑ-
 καστον, χρήσεται, ὅδ' ὅπου αὐτῷ μέλει. καὶ
 ἀρ' ἡδὴ ἀπαλλάσσεσθαι δέη, οὕτως δὴλύτως
 πεισιν, ὡς ἄλλο τι τῇ αἰδημόνως καὶ κρο-
 ῖως ἐνεργεῖσθαι διωκαμένων ἀνεργήσεων. ὅσοι
 ὄνομα πρ' ὅλον τὸν βίον θύλαβούμενοι, δὴ
 ἐν δianoίαν αἱ πῖνι τῇ οἰκείων νεορῶν πολιτι-
 ῶν ζώου τροπῇ γενέσθαι, οὐδὲν αἱ αἱ τῇ δι-
 ῶν τῇ κεκλασμένον, καὶ ἐκκεκλασμενίου
 νῶδες, οὐδὲ μὴ μεμολυσμένον, οὐδὲ ὕπου-
 ρον θύροις, οὐδὲ ἀσυντελῆ τὸν βίον αὐτῇ ἢ πε-
 ρετρήσῃ καὶ λαμβάνει, ὡς αἱ πῖς εἴποσι τὸς
 ραγῶδες πρὸ τοῦ τελέσαι καὶ διαδραμα-
 τῶν ἀπαλλάσσεσθαι. ἐπὶ δὲ ὅθεν δοῦλον, οὐ-
 δὲ κρυφόν, ὅδε προσδεμένον, ὅδε ἀπεχισμέ-
 νον, οὐδὲ ὑπὸ θυνοῖν, οὐδὲ ἐμφωλῶτον. τὴν ὑπο-
 κηπικὴν δυνάμιν σείβον. αἱ ταύται δ' πᾶν, ἵνα
 πᾶσι τοῖς ἡγεμονικῶσιν μικρὴ ἐγγρά-
 ραι ἀνακάλυπτον τῇ φύσει, καὶ τῇ τῇ λογικῇ
 ὡς κατὰ σκῆψιν. αὕτη δὲ ἐπαγγέλλεται ἀ-
 ρεπῶσιαν, καὶ τὴν πρὸς ἀνθρώπου οἰκείωσιν,
 καὶ τὴν πρὸς θεοῖς ἀκολουθίαν. Πάντα ἐν ῥί-
 σι, ταῦτα μόνον τὰ ὀλίγα ζῶντες. καὶ ἐπὶ συμ-
 νημόνθαι, ὅτι μόνον ζῇ ἐκαστος τὸ πρὸν ὅσοι, δὴ
 καὶ εἰς τὰ ἄλλα, ἢ βιβιώται, ἢ αἱ ἀδύλα.

μικρὸν μὲν ἔν ὃ ζῆεναι, μικρὸν δὲ τὸ τῆς
 γῆς χρονίδιον, ὅπου ζῆ· μικρὸν ὃ καὶ ἡ μηκίστη
 ὑστεροφημία. καὶ αὐτὴ δὲ κτ' ὁραδὲ χλὺ ἀνθρώ-
 πῶν τάχιστα τεθνηξομένων, καὶ ἔκ ἐδοῦτῃν ἔ-
 δεῖ εὐσεβεῖν, ὅτε γε τὸν πῶπαλαι τεθνηκότα.
 τοῖς ὃ ἐρημνίοις πᾶσῃμασιν ἐπὶ πρὸς ἑσῶ, τὸ
 ὄρον ἢ ὑπογραφῶν ἀπὸ ποιήσας τὸ ὑποπῆπτον
 τῷ φανταστῷ, ὥς αὐτὸ ὁποῖόν ὅτι κατ' ἑ-
 σίαν γυμνόν, ὅλον δὲ ὅλον διηρημνίως ἐλέπην
 ὃ τὸ ἴδιον ὄνομα αὐτῷ, ὃ τὰ ὀνόματ' ἐκείνων ὕ-
 ὤν σωμακρίθη, καὶ εἰς ἃ ἀναλυθήσεται, λέγην
 πρὸ ἑαυτῶ. ἔδ' ἐν γὰρ ὅτως μεγαλοφροσύνης
 ποιητικόν, ὡς τὸ ἐλέγχειν ὁδῶ καὶ ἀληθείᾳ ἑ-
 κασον τῇ τῷ βίῳ ὑποπῆπτόν τῃ διώσασθαι, καὶ
 τὸ ἀπὸ ὅτως εἰς αὐτὰ ὁρᾶν, ὥς συνεπιβάλλει
 ὁποῖω πνὶ τῷ κόσμῳ, ὁποῖαν ἵνα ἴστω χρεῖαν
 πρεχόμενον, τίνα μὲν ἔχει ἀξίαν ὡς πρὸς τὸ ὅ-
 λον, τίνα δὲ ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπων, πολί-
 τῳ ὄντα πόλεως τ' αἰωτάτης, ἥς αἱ λοιπαὶ
 πόλεις ὡσπερ οἰκίαι εἰσίν.

Τί ἐστὶ, καὶ ἐκ τίνων συγκείμεται, καὶ πό-
 σον χρόνον πέφυκε πᾶμνῆν ἴστω, εἰ πῶ φαν-
 τασίαν μοι νῦν ποιοῦν, καὶ τίν' ἄρετῆς πρὸς
 αὐτὸ χρεῖα; οἷον ἡμδρότητ', ἀνδρείας, ἀλη-
 θείας, πίστεως, ἀφελείας, αὐταρκειάς, τῇ
 λοιπῶς. διὸ δ' ἐφ' ἑκάστου λέγεις, ἴστω
 μὲν

ἀλλ' ἢ πρὸς θεοῦ ἦκε, ὅσοι δὲ κτ' πλὴν συνέλθῃν,
καὶ πλὴν συμμενηνομένων σύγκλωσιν, καὶ πλὴν
ποιεῖ πλὴν (ὡς θυξίν τε καὶ τύχην). ὅσοι δὲ πρὸς
τοῦ συμφύλου καὶ συγγενούς καὶ κρινώοντος
ἔγνωσεν ὅτι μὴ τοι ὅτι πᾶσι θεοῖς κτ' φύσιν ἐστίν.
ἀλλ' ἐνθ' ἐκ ἀγνοίας. ὅσα ὅσοι χρώμεται αὐτοῖς
κτ' ὅν τ' κοινωνίας φυσικὸν νόμον, δύνας, καὶ
δικαίως, ἀναμνήτοι τ' κατ' ἀξίαν ὡς τοῖς μέ-
σοις συτοχάζομαι.

Ἐάν τ' πρὸν ἀεργῆς, ἐπόμενον τῷ ὁρθῷ λό-
γῳ ἐκπονοῦσάσμενως, ἐξέμενως, δύμενως, Σμη-
δέν πρὸς πόρθημα, ἀλλὰ ὅν ἐκ τῆς δαίμονας
καθαρὸν ἐστὶν τα πηρῆς, ὡς εἰ καὶ ἦδη ἀρδέναι
δεοί, ἐάν ὅσοι (ὡς αὐτῆς μὴ δὲ πρὸς μενῶας, μη-
δὲ φύτων, ἀλλὰ τῇ πρὸς κτ' φύσιν ἀδργεία,
καὶ τῇ ὡν λέγεις καὶ φθέρῃ, ἡρώικῃ ἀλη-
θείᾳ ἀρκέμεν, θύωσεις. ἔστι δὲ ὁδεὶς ὁ ὅσοι
καλύπτει διωλόμεν. Ὅσοι οἱ ἰατροὶ αἰεὶ τὰ ὁρ-
γανα καὶ σιδήρια πρὸς χεραῖς ἔχουσιν πρὸς τὰ αἰφνί-
δια τῶν θεραπυμᾶτῃν. ὅτω τὰ ὁδύματα σὺ
ἔτοιμα ἔχει πρὸς τὸ τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα εἰδέ-
ναι, καὶ πᾶν καὶ δ' μικρότατον ὅτω ποιῆν, ὡς τ'
ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλα σιωδέσεως μεμνημέ-
νον. ὅτε γὰρ ἀνθρώπινόν τι αὐτὸ τ' ὡς τὰ θεῖα
(ὡς ἀναφορᾶς δύ' πρὸς ἀξίως, ὅτε ἐμπαινον. Μικέτι
πᾶν, ὅτε τ' τὰ ὑπομνηματῶν ὅσα μέλας ἀνα-

γινώσκων, οὔτε τὰς τῇ ἀρχαίων Ῥωμαίων
 ἑλάνων πράξεις, καὶ τὰς ἐκ τῇ συγγραμ-
 ματῇ ἐκλογάς, ἃς εἰς τὸ γῆρας σου τῷ ἀπο-
 πίθῃ. πῶς δὲ ἐν αὐτῷ τέλῃ, καὶ τὰς κενὰς
 ἐλπίδας ἀφ᾽ ἑαυτοῦ βοῦναι, εἴ π σοι μέλει
 σκευῶν ὡς ἐξίστιν. Οὐκ ἴσουςι πόσα σημαίνει τὸ
 κλεπῆν, τὸ ἀπείρην, τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἡσυχάζειν,
 τὸ ὀρεῖν τὰ πρᾶκτα, ὃ ἔκ ὀφθαλμοῖς γίνεται,
 ἀλλ' ἐπὶ ῥαζὶ ὄφει. σῶμα, ψυχὴ, νῆς, σώμα-
 τος αἰσθήσεις, ψυχῆς ὁρμαί, τοῦ δόγματα.
 Τὸ μὲν τυπῶνται φανταστικῶς, καὶ τῇ βοο-
 κηματῇ· τὸ δὲ ἐνδρόσπασθαι ὁρμητικῶς, καὶ
 τῇ θηρίων, καὶ τῇ αἰδουγύνων, καὶ φαλα-
 εῖδ'· καὶ Νέρωνος. τὸ δὲ τὸν νοῦν ἡγεμό-
 να ἔχειν ὑπὲρ τὰ φαινόμενα καὶ θῆκοντα, καὶ
 τῇ θεοῦς μὴ νομιζόντων, καὶ τῇ πλὴν πατρί-
 δα ἐγκρατεῶντων, ὅ τῇ ποιῶν τῇ ἐπει-
 δαὶ κλείσσει τὰς θύρας. * Εἰ δὲ τὰ λοιπὰ κρι-
 νά ὅτι πρὸς τὰ ἐρημνία, λοιπὸν τὸ ἰδίον ὅτι τὸ
 ἀγαθόν, φιλεῖν μὲν καὶ ἀποαῖμας τὰ συμβαί-
 νοντα, καὶ συγκλωθεῖν αὐτῷ· τὸν δ' εἶδεν αὐ-
 τῷ σῆθαι ἰσχυρὸν οὐδ' αἰμονα μὴ φύσιν, μηδὲ δο-
 ρεῖν ὅχλῳ φαντασιῶν, ἀλλὰ ἴλιων ὁλοπ-
 ρεῖν, κοσμίως ἐπὶ μὲν ὡς θεῶν, μήτε φθι-
 γμόντων ἢ πρὸς τὰ ἀληθῆ, μήτε ἐνδρῶντα πα-
 ρὰ τὰ δῖα. εἰ δὲ ἀπιοῦσιν αὐτῷ πάντες
 αἰθεῖς

ἄνθρωποι, ὅτι ἀπλῶς ἢ αἰσθημένως καὶ διθυ-
 λως βιοῖ, ὅτε χαλεπαίνει τινὶ τέτων, ὅτε πα-
 ιατρὶ περὶ τοῦ ὁδοῦ ἀγούσης ὑπὲρ τὸ τέλος τῆς
 βίης, ἐφ' ὃ δὲ ἐλθεῖν καὶ θάρον, ἡσύχιον, δύλυτον,
 ἐβιάσως τῇ ἑαυτοῦ μοίρᾳ σωησμοσμήν.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Δ΄.

Ο ὁδὸν κυριεύον, ὅταν κατὰ
 φύσιν ἔχη, ὅπως ἔσκηκε πρὸς
 τὰ συμβαίνοντα, ὥστε αἰεὶ πρὸς
 εὐδωατὸν ἐδιδύμενον μετα-
 τίθεσθαι ῥαδίως. ὕλιν γὰρ
 ἄρτετα γυμνῶν ἔδεμίαν φιλεῖ· ὀνηὰ ὁρμᾷ ἡ
 πρὸς τὰ ἡγεύμενα μεθ' ὑπεξαίρεσις, τὸ δὲ αἰ-
 τεισαγόμινον ὕλιν ἑαυτῷ ποιεῖ. ὥσπερ τὸ
 πῦρ, ὅταν ὑπὸ κρητῇ τ' ἐπεμπηρόν τ' ἦν, ὑφ' ὧν
 αἶν' μικρὸς ἵεσ λύχνῃ δὲ εἴδη. τὸ δὲ λαμ-
 πρὸν πῦρ, τὰ χεῖρα ἵζεφκείσων ἑαυτῷ τὰ ὑπὲρ
 φορέμενα, ἢ κατὰ ἴσιν ἀλγροσεν, ἢ ἵζαυτ' ἐκείνων ὡς
 μεῖζον ἦρθη. Μηδὲν ἐνέργημα εἰκῆ, μηδὲ ἄλλως ἢ
 κατὰ δέωρημα συμπληρωμένον τῇ τέχνῃς οὐρεγεί-
 σθω. Ἀναχωρήσεις αὐτοῖς ἡγεῖσιν ἀγροικίας,
 μ ε καὶ

85 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

αἰμαλὲς, καὶ ὅτε ἔωθας ὃ σὺ τὰ θιαυ-
 σα μάλιστα ποθεῖν. ὅλο ὃ ὅσο ἰδιωτικώτα-
 τὸν ὄσιν, ἴζον ἥς αὐτὸς ὥρας ἐδελέσθης εἰς ἐκὺτὸν ἀ-
 ναχωρεῖν. ὁδοῦ γὰρ οὔτε ἡσυχώτορον, οὔτε
 ἀπραγμονέστερον ἀνθρώπου ἀναχωρεῖ, ἢ εἰς
 τὴν ἐκὺτὸς ψυχὴν· μάλιστ' ὅστις ἔχει αὐτὸν τοιαῦ-
 τα, εἰς ἀεγνύφας, ἐν πάσῃ δυνάμει δυνάμεις
 γίνεται· πῶς δὲ δυνάμειν ἔδωκε ἄλλο λέγων, ἢ
 δύναμειαν. Συνεχῶς ὅν δίδου σεαυτῷ παύτως
 πῶς ἀναχωρεῖς, καὶ ἀνένειο σεαυτὸν. Βραχίαι
 δὲ ἔσω καὶ σοι χειώδῃ, ἀδύνατος ἀπαντήσαντα,
 ἀρκέσει εἰς τὸ πᾶσαν αὐτῷ ἀρκλύσαι, καὶ
 ἀρκυμέναι σε, μὴ δυσχεραίνοντά ἐκείνοις ἐφ' ἃ
 ἔπαινον ἔχῃ. Τίτι γὰρ δυσχεραίνεις; τῇ τῇ αὐ-
 θρώπων κακία; ἀναλογισάμεθα τὸ κρίμα, ὅτι
 τὰ λογικὰ ζῶα ἀλλήλων ἐνεκα γέγονον· καὶ ὅ-
 τι ἂν ἀνέχεσθαι μέρῃ τῶ δικαιοσύνης· ὅτι
 ἀκοντὸς ἀμαρτάνουσι, καὶ πόσοι ἤδη διεχθὲς δύν-
 αμεντες, ἔσποπθύναντες, μισήσαντες; ἀφ-
 ὀδραλιστὰς ἐκτέτανον, τετέφρωνον, πάντες
 ποτε. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκ τῶ ὄχλου ἀπονεμομένοις
 δυσχεραίνεις, ἀνανεωσάμεθα τὸ διεχθυμένον,
 ἢ τοι πρόνοια, ἢ ἀπομνησμοσύνη, ἢ ἴσ' ὅσον ἀπεδείχθη,
 ὅτι ὁ κόσμος ὡς ἀνὴρ ὄντως. ἀλλὰ τὰ θεματικά
 οὐκ ἀφεται; ἐπὶ ἀνοήσας ὅτι ἐκ ὑδριμύγνου λεί-
 πος ἢ τραχέως κινουμένης πυθμένας ἢ διάνοιας
 ἐπε-

ἐπειδὴ αὐτὸς ἐαυτὸν ἀφράβη, καὶ γνωρίσῃ
 τὴν ἰδίαν ἰζουσίαν. καὶ λοιπὸν ὅσα πρὸς πό-
 νου καὶ ἡδονῆς ἀκήκοας, συγκατέθου. Ἀλλὰ
 ὃ διξάειόν σε πειρασάσει. ἀπιδὼν εἰς τὸ τά-
 χθ' τῆς πάντην λήθης, καὶ τὸ χάθ' τῆς ἐφ'
 ἐκείτορα ἀπείρου αἰῶνθ', καὶ ὃ καὶ τὸν τῆς
 ἀπὸ πηχέσεως, καὶ ὃ δύμα τάβωλον καὶ ἀκριβοῦς
 τῆς ἐφ' ἡμῖν δοκούντῃν, καὶ ὃ σκῶν τῆς τόπῃς αἰῶ-
 πιδι γράφεται. ὅλητε γὰρ ἡ γῆ σιγῇ, καὶ ταύ-
 τῃς πόσιν γωνίδιον ἢ καὶ οἰκιστὴς αὐτῇ, καὶ αὐτῶ-
 να πόσοι, καὶ οἱ οἱ πινες οἱ ἐπαινεσόμενοι; Λοιπὸν
 ἐν μέμνηθ' τῆς ὑποχρέσεως τῆς ἐφ' ἡμῖν ὅ-
 αὐθρίδιον ἐαυτῷ, καὶ πρὸ πάντων μὴ πῶ, μη-
 δὲ καταιτίου, ἀλλὰ ἐλθὺνδεθ' ἐσο, καὶ ὅρα
 τὰ πράγματα ὡς αἰὲρ, ὡς αἰθρῶν, ὡς π-
 λίτης, ὡς θνητὸν ζῶν. Ἐν δὲ τοῖς περὶ χειροτά-
 ποις εἰς αἰὲρ γκῆφς, ταῦτα ἐσὼ τὰ δύο. ἐν μὲν, ὅ-
 τι τὰ πράγματα οὐχ ἀπὸ τῆς φύξης, ἀλλ'
 ἔξω ἔσθηκαν ἀτρεμοῦντα· αἱ δὲ ὀχλήσεις, ἐκ μέ-
 νης τῆς αἰθρῆς ὑπελήφεις. ἔδορον, δὲ ὅτι πάντα
 ταῦτα ὅσα ὁρᾷς, ὅσιν οὐδέπω μεταβάλλῃ, ὅ-
 οὐκ ἔστι· καὶ ὅσας ἡδὴ μεταβολαῖς αὐ-
 τὸς παρὰ τετύχηκας, (ὡς ἡμεῖς ἀφ' αὐτοῦ. ὁ
 κόσμος, ἀλλοίωσις· ὁ βίος, ὑπόληψις. Εἰ
 ὃ νερόν τις ἡμῖν κρινόν, καὶ ὁ λόγος καὶ ἐν
 λογικῇ δὲ μὲν κρινός· ἐφ' ἡμῖν, καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν

κὺς τῇν ποιητίων, ἢ μὴ λόγος κρινός· εἰ ἴδω, καὶ ὁ νόμος κρινός· εἰ ἴδω, πολιταὶς μὲν· εἰ τῷ, πολιτῷματός πινθ μετέχον· εἰ τῷ, ὁ κόσμος ὥσπερ πόλις ὅτι· πινθ γὰρ ἄλλου φήσει τις, δὲ τῇν ἀνθρώπων παύλειθ κρινού πολιτῷματῷ μετέχον· ἐκείθεν δὲ ἐκ τῆς κρινῆς ταύτης πόλεως, καὶ αὐτὸ δὲ νοερόν καὶ λογικὸν καὶ νομικὸν ἡμῖν, ἢ πόθεν· ὡς περ γὰρ δὲ γὰρ δὲ μοι ἀπὸ πινθ γῆς ἀκριμείσαι, ὅτι ὑγρόν ἀφ' ἐτέρου σοιχείου, καὶ τὸ πνευματικὸν ἀπὸ πηγῆς πινθ, καὶ τὸ θερμὸν καὶ πυρῶδες ἐκ πινθ ἰδίας πηγῆς (ὅθεν γὰρ ἐκ τῆς μηδενὸς ὄρχεται, ὥσπερ μὲν εἰς τὸ οὐκ ὄν ἀπέρχεται) ἔτω δὲ καὶ τὸ νοερόν ἡκεῖ ποδὲν· ὁ θάνατῷ θιούτῳ, οἷον γένεσις, φύσεως μυστήριον, σύγκρισις ἐκ τῇν αὐτῇ σοιχείων εἰς ταυτὰ, ὅλως δ' ἐκ ἐφ' ᾧ αὖτις αἰχλωθήν· ὅ γὰρ πᾶς τὸ εἶναι τῷ νοερῷ (ὡς), ὅδε πᾶς τὸν λόγον τὸ πᾶσιν οὐκ οὐκ ταύτα ἔτως ἔπειτα τῷ τοιούτῳ πᾶσι γίνεσθαι ἢ ἀνάγκης· ὁ δὲ τῷ μὴ δέλφον, δέλφον τὸν συκλῶ ὅπὸν μὴ ἔχειν· ὅλως δ' ἐκείνο μέμνηται, ὅτι αὖτις ὀλίγου χρόνου καὶ σὺ καὶ ἔτθ τεθνήσκω· μετὰ βραχὺ δέ, ὅδε ὄνομα ὑμῶν ἔπειτα φήσει· ἄρον τὸν ὑπόληψιν, ἢ τὸ βέβλαμμαι· ἄρον τὸ βέβλαμμαι, ἢ τὸ βλάβη· ὁ χεῖρ αὐτὸ ἐαυτῷ ἀνθρώπων ὅτι ποιεῖ, τῷ ὅδε τὸ βίον αὐτῷ

αὐτῷ χεῖρω ποιεῖ, ὅδε βλάβη, ὅτε ἔξωθεν, ὅτε
 εἰσὸν. ἢ ἀγασσάμεν ἢ τῷ συμφέροντι φύσις
 τῷ ποιεῖν· ὅτι πάντες συμβαίνοισι, δικαίως
 συμβαίνει. ὁ ἐὰν ἀκριβῶς πρᾶφνάλῃ, δὴ
 σεις, ὅδε μόνον κατὰ τὸ ἔξῃς, δὴ ὅτι κατὰ
 τὸ δίκαιον, καὶ ὡς αὐτὸ πινθ' ἀχρὲς μόνον
 κατ' ἀξίαν. πρᾶφνάλῃς ὅν ὡς ἡρξω· καὶ ὅδε
 αὐτὸ ποιῇς, σὺ δὲ τῷ ποιεῖς, σὺ δὲ ἀγαθὸς εἶναι
 κατ' ὁρμήν. ἰδίως ὁ ἀγαθός, τῷ ὡς πᾶσι
 σεις ἀρεγείας σῶζει. Μὴ τοιαῦτα ἔσονται
 ναι, οἷα ὁ ὑβρίζων κείναι ἢ οἷα σε κείναι βλάβη.
 δὴ αὐτὸ αὐτὰ, ὅπως κατ' ἀλήθειαν ὅδε. δύο
 ταῦτα ἐπιμότῃς ἔχειν αἰετὶ, τὴν μὲν,
 πρὸς τὸ πρᾶξαι μόνον, ὅπως αὐτὸ ὁ βασιλι-
 κῆς καὶ νομοθετικῆς λόγῳ ἔσονται, ἐπὶ
 ὡφιλείας ἀνθρώπων. τὴν δὲ, πρὸς τὸ μεταδίδειν,
 ἐὰν αὐτὸς τις πρὸς διορθῶν καὶ μετὰ τὸν ἀπό τι-
 νθ' οἰήσεως. τὴν μὲν δὲ μεταγυλῶν, αἰετὶ ἀπὸ
 τινθ' πιθανότητι ὡς δικαίου, ἢ κρινωφίλῃς
 γίνεσθαι, καὶ τὰ πρᾶτλήσια τοιαῦτα μόνον εἶναι
 δεῖ, ὅχι ὅτι ἡδὺ ἢ εὐδοξον ἐφάνη. Λόγον ἔχεις
 ἔγωγε. τί ὅν ὅδε χρᾶ; τοῦτον γὰρ τὸ αὐτῷ ποιοῦντος,
 τί ἄλλο δέλεις; ἔννυπνός τις ὡς μέρος ἀναφανι-
 σθένος τῷ γενέσθαι· μάλλον δὲ ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν λόγον αὐτῷ τὸν ἀπερματικὸν κατὰ με-
 ταβολῇ. Πολλὰ λιβανωτῶν βολαγία ὡς τῷ
 αὐτῷ

αὐτῷ βωμῷ, δ' ἄλλ' ἔπειτα, δ' ἄλλ' ὕπε-
ρον. Διὰ φέρει δ' οὐδέν. Ἐντὸς δέκα ἡμέρας
θεὸς αὐτοῖς ὁδούς, οἷς νῦν θηρίοις καὶ πτη-
νοῖς, ἐὰν ἀνακαμφθῇς ὑπὸ τὰ δόγματα, καὶ τὸν
σεβασμὸν τῷ λόγῳ, μὴ ὡς μύρια μέμωας ἔτη
ζῶ. τὸ χρεώας ἐπὶ ῥηται, ἕως ζῆς, ἕως ἔξῃ,
ἀγαθὸς γένῃ. Ὅσπιν ἀρχολίαν κορδαίνει δὲ μὴ βλέ-
πων, τί ὁ πωλοῖον εἶπεν, ἢ ἔπραξεν, ἢ διενόησεν.
ἀλλὰ μόνον πᾶν αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τῷ δι-
καιῷ, καὶ ὅσπιν, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέλαν
ἦσθ' ἀποβλέψας, ἀλλ' ὑπὸ τῷ γράμμῳ
τρέχον ὁρῶν, μὴ διερρίμμενον. Ὁ πῶς τῷ ὑ-
περφημίαν ἐπὶ κηλύνει δ' φαντάζεται, ὅτι
καὶ τῷ τῷ κηλύνων αὐτῷ τὰ χεῖρα καὶ αὐ-
τὸς ἀρθρῶνται. ἔτι πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ κη-
λον ὁρῶν ἀμύνει, μέχρι καὶ πᾶσα ἡ μνήμη ἀ-
ποσβῇ. Διὰ ἐπὶ κηλύνων καὶ σβαννυμένων περιῶσα.
Ἦν δ' οὐδὲν δ' ὅτι ὁ ἀθάνατοι μὴ οἱ μεμνησόμενοι,
ἀθάνατοι δ' ἡ μνήμη, τί ἐν τῷ πρὸς σέ; καὶ
ἐδὲν λέγω ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα, ἀλλὰ πρὸς
τὸν ζῶντα. τί ὁ ἐπαινεῖ. πάλιν ἀρχὴ δι' οἰκονο-
μίαν πινά. πᾶρβ' γὰρ νῦν ἀκαίρως τῷ φυσι-
κῷ ὁδοῖν, ἄλλου πινὸς ἐχόμενον λόγου λοιπὸν.
Γὰρ δ' καὶ ὁ πωλοῖ καλὸν, ὅς ἐαυτῷ καλὸς
ᾖ, καὶ ἐφ' ἐκ τῷ κατὰ λήγῃ, ὅς ἐχον μόρος ἐαυ-
τῷ ἐν ἐπαινον. ὅτε γοῶ χεῖρον ἢ κρείττονος γίνε-
ται

ται δ' ἐπαινούμενον. τὸ τό φημι καὶ ὑδὶ τ' κοι-
 νότερον καὶ ἄλλων λεγομένων · οἷον ὑδὶ τ' ὑλικῶν,
 καὶ ὑδὶ τῇ τεχνικῶν κατασκευασμάτων.
 τὸ δὲ δι' ὄντως καλὸν πνὸς χρεῖαν ἔχει, οὐ μάλ-
 λον ἢ νόμος, οὐ μᾶλλον ἢ ἀλήθεια · οὐ μᾶλλον
 ἢ δύνoια, ἢ αἰδώς, τί τούτῃ διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι
 καλόν ἐστιν, ἢ φερόμενος φθείρεται; σμαραγ-
 διον γὰρ ἐκ τοῦ χειροῦ γίνεται, εἰ μὴ ἐπαινῇ-
 ται; τί δὲ χρυσός, ἐλέφας, πορφύρα, μαχαί-
 ριον, ἀνδύμιον, δασυρύθιον; Εἰ δὲ φερόμενοι
 αἱ ψυχαὶ, πῶς αὐτὰς ἴξαι αἰδίου χωρεῖ ὁ ἀήρ;
 πῶς ὃ ἢ γῆ χωρεῖ τὰ τῇ ἐκ τοσούτου αἰώνθ'
 διαπνεύων σώματα · ὥστε γὰρ αἰθάδε, ἢ
 τούτῃ πρὸς ἣν τινα ὑδὶ δαμονίῳ μεταβολῇ καὶ
 διάλυσιν χώραν ὄλοις νέκρωσι ποιῇ, ὅπως αἰ-
 εῖς ἐν αἰέρα μεθυσάμεναι ψυχαὶ, ἐπὶ πόδας
 συμμέναι μετὰ ἐάλλουσι, καὶ χέονται, καὶ
 ἴξαι πτόνται, εἰς τὸν τῇ ὄλῳν ἀπερματικῆς
 λόγον ἀναλαμβάνομεναι. καὶ τῶν τὸν βόων
 χώραν ταῖς περὶ νοικιζομέναις πνέχουσι. τῶ-
 ν δ' αὖ τις ἀρκεῖναι το, ἐφ' ὑποθέσει τ' τὰς ψυ-
 χὰς δαμονίῳ. καὶ ὃ μὴ μόνον ἀνθυμεῖσθαι δ' πλῆ-
 θος τ' θαπτομένων ἔτωσι σμάτων, ἀλλὰ ὅτι
 τ' ἐκείνης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ἐφ' ἡμῶν τε
 ὅτι τῇ ἄλλων ζώων. ὅσος γὰρ ἀριθμὸς κατανα-
 λίσκται, καὶ ἔτωσί πως δαπνέται ἐν τοῖς τ'

τρεφο

τρεφομένων σώμασι, καὶ ὁμοῦς δέχεται ἡ χάρις
 αὕτη διὰ τὰς ἰσχυματώσεις, διὰ τὰς ἐκ
 κερῶδεις ἢ πυρῶδεις ἀλμοιώσεις, πῶς ἡδὴ πύ-
 του ἡ ἰσχυρία τῆς ἀληθείας; διαίρεσις εἰς τὸ ὑπε-
 ρόν, καὶ εἰς τὸ ἀπώδεις μὴ ἀκρῆξις, ἀλλ'
 ἡδὴ πάσης ὁρμῆς εἰς δίκαιον ἀκρῆξις. Ὁ ἡδὴ
 πάσης φαντασίας σώζειν τὸ καὶ ταλπηρῶδες. Πα-
 μοι (σωαζόμενος, ὁ σοὶ θυάρευστον ὄψι, ὃ κόσμος. εἰ
 δέν μοι πρέωρον, εἰδὲ ὄψιμον, τὸ σοὶ θυκαρῶδες
 πάν μοι καρπὸς, ὃ φέρουσιν αἱ (αἱ ὥραι. ὃ φύ-
 σις, ἐκ σὺ πάντα, ἐκ σοὶ πάντα, εἰς σὲ πάν-
 τα. ἐκένθ' μὲν φησι, πόλι' ὅλην Κένροπθ'
 σὺ ἵ' ἐκ ἐρεῖς, ὃ πόλι' ὅλην διός; ὀλίγα πρῶτος
 φησιν, εἰ μέλλεις θυθυμήσειν μηδὲς ἀμεινον του
 αἰαγκαῖα πρέωρον, καὶ ὅσα ὁ πῶ φύσει πόλι'
 πικρὺ ζῶν λόγθ' αἰρεῖ, καὶ ὡς αἰρεῖ. τὸ γοῖ
 μόνον πῶς ἀπὸ τῆς καλῆς πρέωρον θυθυμία
 φέρει, ἀλλὰ καὶ πῶς ἀπὸ τῆς ὀλίγα πρέωρον. τὸ
 πλεῖστα γὰρ ὡς λέγομεν καὶ πρέωρον, ἐκ αἰαγ-
 καῖα ὄντα, ἐάν τις πλεῖστη, θυθυρότορθ' καὶ
 ἀταρακτότορθ' ἔσται. ὅθεν δ' εἰ καὶ πρ' ἔκστα ἐ-
 αὐτ' ἔστω μνησθῆναι, μὴ τι τῶ εἰς τὴν αἰαγκαῖαν
 δεῖ ἢ μὴ μόνον πρέωρον τὰς μὴ αἰαγκαῖας πλε-
 αρεῖν, ἀλλὰ καὶ φαντασίας. ὅτως γὰρ εἰδὲ πρέ-
 ξεις πρὲλκενται ἐπακροῦς θήσουσι. Γείρασον πῶ
 σοι χαρεῖ καὶ ὁ πῶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου βίθ'

τὸ ἀρδουμνίου μὲν τοῖς ἐκ τῆς ὁλφης ἀφηνευσ-
 τοίοις, ἀρδουμνίου δὲ τῇ ἰδίᾳ πράξει διακρίει καὶ
 ὁλφ. δέσσει θύμωσι. ἐφάρμας ἐκείνη, ἴδι καὶ ταύ-
 τα. Σιωπὴν μὴ τάρασσε. ἄπολῳτον σεαυτὸν.
 ἁμαρτάνει τις; ἑαυτῷ ἁμαρτάνει. Συμβιβασ-
 θῇ τῇ καλῶς, ἐκ τῆς ὁλφης ἀπ' ἀρχῆς τοῖς συγ-
 γαθέμαρτο, καὶ σιωπῶνδε τοῦ πατρὸς τοῦ συμ-
 βαινον. Τὸ δ' ὅλον βραχὺς ὁ βίθ'· καρδαντίον
 τὸ πρὸν (ὡς θύλογισία καὶ δίκη, νῆφει ἀνδμύθ'·
 ἥτοι κόσμῳ ἀλγετετα γμύθ', ἥ κυκίων, συμ-
 μεφορημύθ' μὲν, ἀλλὰ κόσμῳ. ἥ ἐπὶ τοῖς μύθ-
 οῖς κόσμος ὑφίσταται διῶα, αἶν δὲ τῷ πατρὶ ἀ-
 κωμία; καὶ ταῦτα, ὅπως πάντῃν ὁλφικει-
 μύθων καὶ ὁλφικχυμύθων ἐ συμπαθῶν. Μέλαν
 ἥθος, θῆλυ ἥθος, πῶλοσκελὲς ἥθος, θπειῶδες,
 βοσκηματῶδες, παιδαρειῶδες, ελακικόν, κήβ-
 δηλόν, βῶμολόχον, καπλικόν, τυραννικόν. Εἰ
 ξείνος κόσμος ὁμὴ γνωεῖζων τὰ αὐτῷ ὄντα,
 ὅχ' ἥπλον ξείνος, ἐπὶ ὁμὴ γνωεῖζων τὰ γινόμενα,
 φυγαῖς ὁ φθύγην τ' πολιτικὸν λόγον. τυφλός
 ὁ καταιμύων τῷ νοερῷ ὄμματι. πῶχός ὁ οἰδεὴς
 ἑτέρου, καὶ μὴ πάντα ἔχων πρὶ ἑαυτῆς τὰ εἰς θν
 βίον χρήσιμα. ἀπόσημα κόσμου ὁ ἀφιστάμενος,
 καὶ χωεῖζων ἑαυτὴν τ' τ' κρινῆς φύσεως λόγῳ, ἀλ-
 γ' ὁ δυσαρεεῖν τοῖς συμβαίνουσιν. ἐκείνη δ' φέρει τῶ-
 το, ἥ ἐπὶ ἥνεγκον. ἀπόχισμα πόλεως ὁ τ' ἰδίαν
 ψυχὴν

ψυχῇ τῆς τῆν λογικῶν ἀρχίζων, μιᾶς ὅσῃς
 ὁ μὲν χρεῖς χιτῶνθ' οὐλοσσοφῇ, ὁ δὲ χρεῖς Βι-
 βλῆς, ἀλλ' ὅτως ἡμίγυμνθ' . ἀρ' τοὺς ἐκ
 ἔχῃ φησὶ, καὶ ἐμμοῶ τῷ λόγῳ. ἐγὼ δὲ τροφὰς
 τὰς ἐκ μαθημάτων ἐκ ἔχῃ, καὶ ἐμμοῶ. Τὸ τε-
 χνίον δ' ἐμαυτὸς φάσκει, τὸ τῷ πελοποιάτῳ, ὃ
 δὲ ὑπόλοιπον τῷ βίῳ διέειλε, ὡς θεοῖς ἢ ὑπὲρ
 τεροφῶς τὰ σεαυτῷ πάντα ἵδ' ὅλης τῆς ψυχῆς,
 ἀνθρώπων δὲ μηδ' αὖτ' μήτε τύραννον, μήτε δὲ
 λον ἑαυτὸν καλίστας. Ἐπινόησον λόγῳ χάριν ὅτι
 ὑπὲρ οὐκ ἀποσιανθ' καιρὸς, ὅτι ταῦτα πάντα
 γαμουῦντας, παιδοτροφῶντας, νοσθῶντας, ἀρ-
 θροκένοντας, πολεμῶντας, ἐορτάζοντας, ἐμπα-
 ρθυομένους, γεωργοῦντας, κηλακθύνοντας, αὐθα-
 διζομένους, ὑποπθύνοντας, ὑπὲρ βλαθύνοντας, ἀ-
 ποθανεῖν πινὰς θυχομένους, γογγύζοντας ἢ ποῖς
 πρῶτον, ἐρωτῶντας, δημοσιεύοντας, ὑπατέας,
 βασιλείας ὑπὲρ θυμῶντας. Ἐκκεῖνος ἢ ὁ τῶ-
 ν βίος, ἐκ ἐπὶ ὁδῶν. Πάλιν ἢ ὅτι καιρὸς ὅτι
 τραϊανῷ μετέβηθι· πάλιν τὰ αὐτὰ πάντα. πέ-
 ρνηκε κακῆνος ὁ βίος. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ὑπὲρ
 γραφὰς χρόνων καὶ ὅλῃν ἐθνῶν ὑπὲρ θείῃ καὶ ἐλέ-
 γε πόσοι κατὰ ταῦτα γένετο, μεταμικρὸν ἔπεον,
 καὶ ἀνελύθησαν εἰς τὰ τοιχεῖα. Μάλιστα δὲ ἀναπο-
 ληπτόν ἐκείνους οὖν αὐτὸς ἐγὼ καὶ ἀπομνήσας,
 ἀφ' ὧν τὰς ποιεῖ τὸ κατὰ τῆς ἰδίας κατὰ σκελὴν, ὅτι
 ζῶν

ὅτε ἀπεῖξ ἔχασ, © τὸ τῷ ἀρεῖᾳ. Ἀνα-
 κούον ὃ ὧδε ῥομηνῆας, ὅτι καὶ ἡ ὑπὸ τῆς φωνῆ καὶ
 ἄσκησιν πρᾶξιν, ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετεῖαν.
 τως γὰρ οὐκ ἀφροδυσσεύσεις, ἐὰν μὴ ὑπὸ
 πλεονὴ προσῇκε πρὸς τὰ ἐλαύτω καὶ τα γίνῃ.
 ἐπάλαι (ωὴ θεις λέξεις, ἡλωσθήματα νῦν.
 τως ὅν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πάλαι πο-
 νυμνῆτῶν, πῶν τρώων πινὰ ἡλωσθήματα ὄσιν.
 ἡμιλλος, Καίθεος, Οὐόλεος, Λεοννάτθ.
 αὐτ' ὀλίγον ὃ καὶ Σκιπίων, καὶ Κάλτων, ἔτα
 καὶ Αὐγούτος, ἔτα καὶ Ἀδριανός, καὶ Ἀντων-
 ῖνθ. ἡμιλλὰ γὰρ πάντα, καὶ μυθώδη τα-
 χύ γίνετ. ταχύ ὃ καὶ παρτελής λήθη καὶ τέχνη.
 ὃ ταῦτα λέγω ὑπὸ τῷ θαυμαστῶς πως λαμ-
 ψαίντῃ. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα τοῦ ἐκπνέουσιν,
 ἔτοι, ἄπυτοι. Τί ὃ καὶ ὄσιν ὅλως ῥομηνῆας; ὅλον
 ῥόν. Τί ὅν ὄσιν πρὸς ὃ δ' ἔσπερεται;
 ὃ τῶν, διάνοια δικαία, καὶ πρᾶξεις κρινονικαί,
 ὃ λόγος οἷος μήποτε ὀλαφύσασθ, © διάθεσις
 ὀπαζομένη πᾶν δ' συμβαῖνον ὡς ἀναγκαῖον;
 ὅς γνώριμον, ὡς ἀπ' ἀρχῆς τοιαύτης καὶ πηγῆς
 ὅσον. ἐκὼν σεαυτὸν τῇ κλωδοῖ σιωπεπιδίδε,
 πρέχων (ωὴ θεις, οἷς πσίποτε πρᾶγμασι βέ-
 λετα. πᾶν ἐφ' ἡμῶν, καὶ τὸ μνημονεύον, © τὸ
 μνημονοῦμενον, θεῶν δ' ὀλεως πᾶν καὶ με-
 ταβολῇ γνώμενα γίνεται. © ἐξίζον ἀνοῖας,

ἥτις ἐδὲν ἑταρῶν ἐλθέει τῇν ὁλοφύσις, ὡς δὲ
 τὰ ὄντα μεταβάλλει, καὶ παρὶν ἵνα ὁμοίως
 ἀπέρμα γὰρ τρόπον πινά πᾶν ἥ ὅν τῷ ἴδιον αὐτῷ
 ἐθμοῦ. σὺ δὲ μόνον ἀπέρματα φαίνεται, τοῦ
 εἰς γλῶ, ἡ μήτραν καὶ μεταβάλλονται τῷ τοῦ ἱλίου
 ἰδίω πικρὸν. Ἡ δὲ τεθνήκει, καὶ ἔγωγε ἔτε ἀπὸ ἑαυτοῦ
 ἔτε ἀπαράχος, ἔτε αὐτοῦ πῶς τῷ βλαβύνα
 αὐτῷ ἐξωθῶν, ἔτε ἱλίου πρὸς πάντας. ἔτε τὸ φρο
 νεῖν αὐτῷ μόνον τῷ δικαίῳ παρὶν πιδέμεν. Το
 ῦτο γνημονικὰ αὐτῇ διαβλάπτει, καὶ ἐν φρονί
 μως, οἷα μὲν φεύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν. Ἐν ἄλλ
 ῳ τείνῃ γνημονικῶ κακὸν σὸν ἔχῃ ὑφίσταται, ὅ
 μιν αὐτῷ πινι τροπῇ καὶ ἐτεροιάσει τῷ πιδέχον
 τος. τοῦτο ὅν, ὅπως τὸ πιδὲ κακὸν ὑπολαμβάνει
 οἷον, τῷ τοῦτο μὴ ὑπολαμβάνεται, καὶ πάντοτε
 αὐτῷ ἔχει. καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτῷ ἥ σωματικῶν
 τῆμεν, καὶ τῷ, ὅλα πύσκη, σῆπη, ὁμοίως τὸ ὑ
 πολαμβάνει πιδὲ τῷ τῇν κρείον, ἡσυχάζει τῷ
 τοῦτο ὅν. κρινίτω μᾶτε κακὸν πῶς, μᾶτε ἀ
 γαλῶν, ὅ ἐπίσης διύεται κακῶ αὐτῷ. ὅ ἀγα
 θῶ συμβαίνει. ὅ ἢ καὶ τῷ κτ' φύσιν βουῶν πῶς ἐπί
 σης συμβαίνει. ἔτε τῷ κτ' φύσιν ὅσιν, ἔτε πῶς
 φύσιν. ὅς αὐτῷ ζῶν τὸ κόσμον, μίαν ἐστίαν, καὶ ψυ
 χλὴν μίαν ἐπέχει, συνεχῶς ὑπιδέσθαι. καὶ πῶς
 εἰς αἰδοῖσιν μίαν, πῶς τῷ πάντα ἀναδίδω
 τα. καὶ πῶς ὁρμῇ μίαν πάντα πράσσει. ὅ πῶς
 πάντα

ὅπ' εἰ δὲ ὥσπερ καθύδοντας ποιεῖν καὶ λ
 γειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιεῖν καὶ λέγειν
 καὶ ὅπ' οὐδ' εἰ παῖδας τοκέων ὧν τὸ τ' ἐστὶ καὶ τ
 φίλον καὶ ὅπ' πῆλ' ἡφάμεν. ὥσπερ εἴ τι
 σοὶ θεῶν εἴπω, ὅπ' αὖτις θεοθήξῃ, ἢ πα
 τὼς εἰς τείτῃ, ὅκ' ἐτ' αὖ πᾶς μέγα ἐποιοί
 ῃ εἰς τείτῃ μάλλον, ἢ αὖτις, εἴ γε μὴ ἐχά
 τως ἀγνοῖς εἰς πόδον γὰρ ὅτι τὸ μεταξὺ; ὅτι
 καὶ τὸ εἰς πολλοὺς ἔως μάλλον, ἢ αὖτις, μι
 θέν μέγα εἶναι νόμιζε. Ἐννοεῖν συνεχῶς. πο
 μεν ἰατροὶ ἀρετὴν ἡγήσασιν, πολλὰς τὰς ὁφρῦ
 ὑπὲρ τῆν ἀρετῶν συναλλογούμενοι. πόσοι δὲ μα
 θηταὶ καὶ, ἄλλων θανάτους ὡς ἡ μέγα πρὸς
 πόνοις; πόσοι δὲ φιλόσοφοι πόδι θανάτου ἢ ἀ
 θανάτου μνεία διὰ τεινὰ μνησιν; πόσοι δὲ ἀε
 σῆς πολλὰς ἀρετὰς κτείναντες; πόσοι δὲ τύραννοι
 ὕψιστά ψυχῶν μετὰ δεινοῦ φρονήματα ὡ
 ἀθάνατοι κεχρημένοι; πόσοι δὲ πόλεις ὅλας
 ἴν' οὕτως εἴπω, τεθήκησιν. Ἐλίκη, καὶ Πομ
 πηίοι, καὶ Ἡρακλῆον, καὶ ἄλλαι ἀναείθμη
 ποι. Ἐπὶ δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλον ἐπ' ἄλ
 λω, ὁ μὲν τῶν κηρύσσας, εἴτα ἵσταται, ὁ δὲ
 ἐκείνον. πάντα δὲ οὐ βραχὺ. τὸ γὰρ ὅλα καὶ τ
 δεῖν αἰετὰ ἀνθρώπινα ὡς ἐφίμερα καὶ βίβλη
 καὶ ἐχθὲς μὲν μνησθῆναι. αὖτις δὲ τάδε
 χθ' , ἢ τέφρα. ὅτι ἀκαταίμακτος ὅτι τοῦτο π

χρόνου κατὰ φύσιν διελθῆς, καὶ ἰλιων κα-
 ταλῦσαι· ὥς αὖ εἰ ἐλαία πέπρεθ' ἡλιομένη,
 ἐπιπῆν, βύφημοῦσα πλὴν οἰεγκῆσαν, καὶ χάριν
 εἰδῆα τοῦ φύσαντε δαΐδρω. ὅμοιον εἶναι τῇ
 ἄκρῃ, ἢ διωκεῖς τὰ κύματα προσρήσεται.
 ἢ δὲ ἔσηκε καὶ πόδι αὐτῶν καμίζεται τὰ
 φλεγμύναντα τοῦ ὕδατος. Ἀτυχὴς γὰρ ὅπ-
 ποῦ μοι (ωῆβη· οὐ μλινουν, δ' ἡ βύτυχὴς γὰρ,
 ὅτι τέττε μοι συμβεβηκὸς, ἄλυπός θ' ἄλ-
 τελῶ, οὔτε ἔσθ' ἡ πόντος θραυόμενος, οὔτε
 ἐπὶ φόβου μλιν. συμβεβῆκε μὲν γὰρ τὸ τοῦ
 παντὶ ἐδωῆκε· ἄλυπός δ' ἔσθ' ἡ πᾶς ὕδρι
 τέττω αὖ διετέλεισεν. ἄλ τι δ' ἐκείνο μάλλον ἀ-
 τύχημα, ἢ τὸ βύτύχημα; λέγεις ὅτι ὅλως ἀτύχη-
 μα ἀνθρώπου. δ' ἔκ' ἐστιν ἀπὸ τυγμᾶς τῆ φύσεως
 τῆ ἀνθρώπου. ἀπὸ τυγμᾶς ὅτι τῆ φύσεως τῆ ἀνθρώ-
 που εἶναι σοι δοκεῖ, ὅμνη πρὸς τὸ βέλημα τῆ φύ-
 σεως αὐτῆς ὅτι. τί δ' ἐκ τῆς βέλημα; μεμάθηκας; μή τι
 δ' ἐκ συμβεβηκὸς τῆς κοιλύσεως δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόφυχοι; σώφρονα; ἐμφρονα; ἀπρόπῳτον;
 ἀδιδύχουτον; αἰδήμονα; ἐλδύθερον; τ' ἄλλα αἰ
 συμπρόντων ἢ φύσις ἢ τῆ ἀνθρώπου ἀπέχει τὰ ἰ-
 δια. Μέννησολοιπὸν ὕδρι παντός τ' εἰς λύπην
 σε πρὸς γαμλῆς, τέττω χρῆσθαι τῷ θόγματι. ἔχῃ
 π' ὅτι τὸ ἀτύχημα, ἀλλὰ τὸ φέρει αὐτὸ ἡ γενναίως,
 βύτύχημα, ἰδιωτικὸν μὲν, ὅμως ὅτι ἀντικὸν βοήθη-

179 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

μα πρὸς θανάτῳ καταφρόνῳ, ἡ αἰαπόλα
 οἷς τὴν γλίσχως ὡδὲ τελειάτην τῷ ζῳ. τ
 ὦν αὐτοῖς πλείον, ἢ τοῖς ἀώροις; πάντως παύ.
 ποτε κείνται, Καδικιανός, Φάβιθ, Ιουλιανός
 Δέπιδθ. ἡ ἔπισ βιῶτος, οἱ πολλὰς ἰζυέγκαν
 ἔται ἰζυέγκαν. ὅλον μικρόν ὅτι ῥ διάσημα
 καὶ τῷ δι' ὅσον, καὶ μεθ' ὅσον ἰζαντ λῶμνον
 καὶ οἱ οἷω σωματίω; μὲν ὅν ὡς πᾶγμα. βλέπ
 γὰρ ὅπισθ ῥ ἀχανὲς τῷ αἰῶνθ, καὶ δ' πρὸ.
 πῶ ἄλλο ἄπειρον. οἱ δὲ βύτῳ, τί διαφῶρε
 πεινῶνθ τῷ τελεονίς. Ἐπὶ πῶν ζῳτο
 μον αἰετρίε. σῶντομθ δὲ ἡ κ' φύσιν. ὥσε κα
 παρ' ὅσον αὐτὸν παῦ λέγειν ἢ πρᾶσεν. ἀπαλ
 λάσσει γὰρ ἡ βιαιότη πρὸς θεοῖς, κόπων,
 ὁ στρατείας, ὁ πάσης οἰκονομίας
 καὶ κομψίας.

ΜΑΡΚΟ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος Θ', τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον Ε΄.

Ῥ Θ Ρ Ο Υ ὅταν δυσόκνως ὕψι-
 γέρῃ, πρὸ χειρὸν ἔσω, ὅπῃ ὑπὲρ
 αὐθρόπου δ' ὄρον ἐγείρομαι. ἔτε
 ὅν δυσκολαίνω εἰ πορθέομαι
 ὡς ῥ ποιεῖν, ὡν εὐκτα γέγονα,
 καὶ ὡν χάρις προῆγμα εἰς δ' ἡ κόσμος. ἢ
 ἐπὶ τῷ κατεκνήσιασμαί, ἵνα κατεκνήσθῃ
 τοῖς σρωματίοις ἐμαυτὸς δαίλω. ἀλλὰ τοῦ-
 πο ἡδίας. πρὸς δ' ἡδεῖται ὅν γέγονας, ὅλως
 δὲ οὐ πρὸς ποιεῖν ἢ πρὸς ἀέργειαν; οὐ βλέ-
 πεις τὰ φυτάεια, τὰ σρωματίεια, εἰς μὲν
 μνησας, εἰς ἀρχαίχας, τὰς μελίστας, τὸν κατ'
 αὐτὰς συγκρομοῦσας κόσμον. σὺ δ' ἀίλεις τὰ
 αὐθροπικά ποιεῖν; ἢ γέρεῖς ὑπὲρ ῥ καὶ πλὴν οὐ
 φύσιν; ἀλλὰ δεῖ καὶ ἀναπάντω. δὲ. ἔδωκε
 καὶ τὸ μέτρον ἡ φύσις. ἔδωκε μὲν τοῖς καὶ τοῦ
 ἐοδίου, καὶ πίνειν. καὶ ὅμως σὺ, ὑπὲρ ταμέ-
 τρον, ὑπὲρ τὰ ἀρκυῦτα προχωρεῖς. οἱ τὰς
 πρᾶξις, ὅς ἐκ' ἐπὶ δ' ὅς ὅς τῃ σρωματί. Οὐ γὰρ
 φιλεῖς σεαυτὸν. ἐπεὶ τοι καὶ τὸν φύσιν αὐτοῦ,
 καὶ τὸ βούλημα ταύτης ἐφίλεις. ἀλλοί τι τὰς
 ὦς τέχνης

τέχνας ἐαυτῷ φιλοῦντος, συγκατατίθενται
 τοῖς κατ' αὐτάς ὅροις, ἅλθοι. ὧς αἱσιτοί. σ
 πῶ φύσιν πῶ σαυτῷ ἔλασσον τιμᾶς, ἢ ὁ θρονυτῆ
 τῷ θρονυπικῶ. ἢ ὁ ὀρχηστῆς τῷ ὀρχηστικῶ. ἢ ὁ φι
 λάργυρος τὸ ἀργύριον. ἢ ὁ κενόδοξος τὸ δοξά
 ριον. καὶ οἷοι ὅταν προπαθῶσιν, ὅτε φαγῶν
 οὔτε κριμὴ θῆναι θέλῃσι μᾶλλον, ἢ ταῦτα συ
 ναύξην πρὸς ἃ φέρονται. σοὶ ὅτι αἱ κοινωνικαὶ προ
 ξῆς ὡς τελέεσθαι φαίνονται, καὶ ἡσόνθ' ἀποδῆ
 ἄξιαι; ὥς δύκλον ἀπώσαθ, καὶ ἀπαλειψαι
 πᾶσαν φαντασίαν πῶ ὀχληρὰν, ἢ ἀνοίκειον, καὶ
 δύθους ἐν πάσῃ γαλήνῃ εἶναι. Ἄξιον ἐαυτὸν κρίνειν
 πᾶν ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ, τῷ φύσιν, ἢ μὴ σὲ πᾶν
 πᾶτῳ ἢ ἐπακταθῆσαι πινῶν μέμψις. ἢ λόγος.
 ἀλλὰ ἐκάλον πεπεῖσθαι, ἢ εἰρηάζ, μὴ σεαυτὸν
 ἀπαξίει. ἐκείνοι μὲν γὰρ, ἴδιον ἢ γέμονικὸν ἔχουσι,
 ὃ ἴδιον ὀρεμῇ χρῶνται. ἃ σὺ μὴ πᾶν βλέπεις, δὴ
 δύθειαν πέραν, ἀκταθῶν τῇ θύσῃ τῇ ἰδίᾳ καὶ τῇ
 κοινῇ. Μία ὅτι ἀμφοτέρων τῶν ἢ ὁδοῦ. Πορεύομαι
 ἀπὸ τῆς φύσιν, μέχρι πεσὼν ἀναπαύσο
 μαι ὡς ἀποπνύσας μὲν τῷ τῷ, ἵς ὃ καὶ ἡ
 μέραν ἀναπνέω. πεσὼν δὲ ὡς τῷ τῷ, ἵς ὃ καὶ
 τὸ ἀδρμάτιον ὁ πατήρ μου ἐπέλεξε, καὶ τὸ αἰ
 μάτιον ἢ μήτηρ, καὶ τὸ γαλακτικὸν ἢ τροφός, ἵς
 ὃ καὶ ἡμέραν τοσούτοις ἔτεσι βόσκομαι, καὶ ἀρ
 δαίνομαι, ὃ φέρει με παταῦτα, ὃ εἰς τοσαῦτα
 ἀπέρχω

ἀποχρώμενον ἑαυτῷ· Δριμύτητά σε ἔκ' ἔχου
 σιθαυμάσαι· ἔστω ἄλλὰ ἔτορα πολλά, ἐφ' ὧν ἔκ'
 ἔχῃς εἰπεῖν, ἔγωγὰρ πέφυκα. ἐκείνα δ' ἢ πῆλιν,
 ἃ περ ὅλα ἐστὶν αὐτοῖς τὸ ἀκίβδηλον, τὸ σεμνόν, τὸ
 φερέπον, τὸ ἀφελήθον, δ' ἀμεμψήμοιρος,
 τὸ ὀλιγοδέες, τὸ δύμνεις, τὸ ἐλδύθειρον, τὸ ἀπεί-
 ριστον, τὸ ἀφλύαρον, τὸ μεγαλεῖον, ἔκ' αἰσθάνει,
 πόσα ἦδη πῆλιν δεινὰ μὲν ἐστὶν, ἐφ' ὧν ἔδε-
 μία ἀφύιας καὶ ἀνεπιτηδεύουτος πρόφασις,
 ὅμοιος ἐπὶ καὶ τῶ μὲν ἐκόν; ἢ καὶ γογγύζειν,
 καὶ γλιαχθύνειν, καὶ κολακίδην, καὶ τὸ ὁμά-
 πον καταπᾶσθαι, καὶ ἀρίσκειν, καὶ περ πε-
 ρύειν, καὶ ποσάυτ' ἐπιπάζεσθαι τῇ ψυχῇ, δὲ
 τὸ ἀφύιας κατακυνάειν ἀναγκάζει; ἔ, μὰ τοῦ
 θεῶς, ἀλλὰ τὸ τῇ μὲν πάλαι ἀπημάλχθαι ἐ-
 δυνάτω. μόνον δὲ εἰς αὐτὸν ὡς βραδίτ' ὄν, καὶ
 δυσαρὰ κελουσιτότ' ὄν καὶ ἀγνώσκων. καὶ
 τὸ τοῦ ἀσκητιῶν μὴ πῆλιν θυμουμένῳ, μηδ' ἐμ-
 φηλοδονοῦν τῇ νοθείᾳ. ὃ μὲν τίς ὄν, ὅταν τι δε-
 ξιὸν ποδὶ πῖνα πράξει, πτόχειρος καὶ λογισα-
 σθαι αὐτῷ τῇ χάριν. ὃ δὲ πτόχειρος τὸ μὲν ἔπτοχειρος,
 ἄλλως μὲν τοῖς πῆλιν ἑαυτῷ, ὡς ποδὶ χρεώσθαι ἀγα-
 νοεῖ, τοῖς οἰδων ὅτι πεποίηκεν. ὃ δὲ πτοχειρος τὸ
 νὰ ἔδε οἰδων ὅτι πεποίηκεν· ἀλλὰ ὁμοίος ὄν ἀμ-
 πέλω βότρυον ἐνεγκέσθαι, καὶ μηδ' ἐν ἄλλο πτοσε-
 πίζηται, μετὰ τὸ ἀπαξ τὸν ἴδιον καὶ πτόχειρος
 εἶναι.

εἰπνοχέναι. Ἰππὸς θ' ὄρα μὲν, κύων ἐχθρὸς αἰ-
 μέλιασσι μέλι ποθήσασα. αἰθρῶπι θ' ὄν τρι-
 σας οὐκ ὑπιδέσθαι· ἀλλὰ μεταβαίνει ἐφ' ἑτε-
 ρον ὡς ἄμπελ' ὑπὶ τὸ πάλιν αἰ τῇ ὥρᾳ θ' ἔν-
 βότρυς ἀνεγκέιν. αἰ τούτοις θ' δὲ εἶναι, τοῖς
 πρότερον πινὰ ἀπ' ἀκροαθῆτως αὐτὸ ποτίσκει-
 ναι. ἀλλ' αὐτὸ τὸτο, δὲ π' ἀκροαθῆναι. ἴδιον
 γὰρ φησι τὸ κρινωνικοῦ, τὸ αἰσθάνεσθαι ὅτι κρι-
 νωνικῶς ἀνεργεῖ. καὶ νῦν δὲ βέβαιον καὶ θ' ἔν-
 κρινωνὸν αἰσθάνεσθαι. ἀλλὰ μὲν ὅτι δὲ λέγεις· τὸ
 δὲ νῦν λεγόμενον π' ἀκροαθῆναι. θ' τὸτο ἔστι εἰς ἐ-
 κείνων, ὧν πρότερον ἐπεμνήσθην. Ὁ γὰρ ἐκείνοι
 λογικῇ πινὶ πιθανότητι π' ἀγνοοῦνται. ἐὰν δὲ δε-
 λήσας ζῶναι τίποτε ὅτι τὸ λεγόμενον, μὴ φο-
 βῆ, μὴ π' αὐτὸ π' ἀλίπιδος τὴν ὁρῶν κρινωνικόν.
 Εὐχὴ Ἀθηναίων, ἔσθι, ἔσθι ὡς φίλε (ὁ κ' τ' ἀρε-
 ρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς πεδίων. ἢ τοι εἰ δὲ
 εὐχῆσθαι, ἢ οὕτως ἀπολῶς καὶ ἐλθὼν δέξω.
 Ὅπως οὖν ὅτι θ' λεγόμενος, ὅτι σωέταξον ὁ
 Ἀσκληπὶος τὸτο ἰππασίαν· ἢ ψυχρολογίαν,
 ἢ ἀνυποδοχίαν ποτίσθαι ὅτι καὶ θ' σωέταξον
 τὸτο ἢ τῆς ὁρῶν φύσις, νόσος, ἢ πῆρως, ἢ
 ἀρρολὴν ἢ ὀλίγον τῆς βίου τῆς. καὶ γὰρ ἐκεί-
 ν' (σωέταξον ποτίσθαι π' σημαίνει. ἔταξε τὸτο
 πρὸς τὸτο, ὡς κατάλληλον εἰς ὑγίαν. καὶ
 εἰταρῶν θ' συμβαίνει ἐκείνῳ τίτακται πῶς
 πρὸς

πρὸς αὐτὸ κατὰλληλον εἰς πλὴν ἐμαρμένω.
 ἔτῳ γὰρ καὶ συμβαίνειν αὐτὰ ἡμῖν λέγουσι,
 ὥς καὶ εὖ τετραγώνους λίθους αὐτοῖς τείχε-
 σι, ἢ ταῖς πυραμίσι συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέ-
 γουσι, σωμαρμόζοντας ἀλλήλοις τῇ ποιᾷ ζω-
 οῦσι. Ὅλως γὰρ ἀρμονία ἐστὶ μία. καὶ ὡσαύ-
 τεκ παύτην τῇ σωματῇ ὁ κόσμος τοιοῦτος
 σῶμα συμπληρεται, ἔτῳ ἐκ παύτην τῇ
 ἐκπῶν ἢ ἐμαρμένῃ τοιαύτη αἰτία συμπληρε-
 ται. Νοῶσι δὲ ὁ λέγων, καὶ οἱ τέλειον ἰδιώται.
 φασὶ γὰρ ἔδωκεν αὐτῷ. ὄντων τῶ τοῦ-
 τῳ ἐφέριτο, καὶ ἔδωκεν τούτῳ σωετάρητο. δε-
 χόμεθα οὖν αὐτὰ, ὥς ἐκεῖνα ὁ Ἀσκληπιὸς ζω-
 οῦται. πολλὰ γοῦν καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις ὅσι τραχέα
 ἀλλὰ ἀσπαζόμεθα τῇ ἐλπίδι τῆς ὑγείας. Ζῶ-
 τὸν πὶ δοκεῖτω, ἀνυσίς καὶ ζωτέλφα τῇ τῇ
 κρινῇ φύσει δοκύντῃ, ὅσον ἢ σὴ ὑγία. καὶ οὐ-
 τῶς ἀσπαζοῦν παρὰ τὸ γινόμενον, καὶ ἀπηνέσε-
 ρον δοκῇ, διὰ τὸ ἐκεῖ ἄγειν, ὡδὶ πλὴν τῶ κόσμου
 ὑγίαν, καὶ πλὴν τῶ Διὸς θιόδαν καὶ θυπραγίαν.
 ἔτι γὰρ αὐτῶ τὸ πὶ ἐφόρον, εἰμὴ τῷ ὅλῳ ζωέφε-
 ρει. ἔτι γὰρ ἢ τυχοῦσα φύσις φέρει π, ὅμν τῷ διοι-
 κερμένῳ ὑπ' αὐτῷ κατὰλληλόν ὅσι. Οὐκοῦν καὶ
 δύο λόγους σέργειν χρὴ τὸ συμβαίνειν τοι. καὶ
 οἷα μὲν, ὅπῃ τοι ἐγίνετο, καὶ τοι σωετάρητο,
 καὶ πρὸς σὲ πως εἴχει αἰῶθεν ἐκ τῇ πρὸς βυ-
 τάρῃ

τά τῃν αἰτίων συγκλωδόμενον. καθ' ἑτέρον δ',
 ὅτι τῷ ῥόλῳ διοικῶντι τῆς θυσίας καὶ τῆς σω-
 τελείας, καὶ νῆ δία τῆς συμμοῦνῆς αὐτῆς αἰτίων
 εἰσι. περὶ γὰρ ῥόλοκληρον, εἰ καὶ ὅτι ἐν
 ἀγκύπῃς τῆς σωφείας ὡς σωχείας ὡς σωρε-
 τῆς μωρείων, ἔτω δ' καὶ τῆς αἰτίων. ἀγκύπῃς
 δὲ ὅσον ὡς σοι, ὅταν δυσαρρεῖς, καὶ τῶτον πι-
 νά ἀναίρεῖς. Μὴ σιχαίνεσθαι μηδὲ ἀπαυδαῖν, μη-
 δ' ἀρ' ἀπαυτεῖν, εἰ μὴ καὶ ταπυνῶταί σοι τὸ ἀρ'
 δογματῆς ἀρετῶν ἐκείνα πείσσειν. ἀλλὰ ἐκ-
 κρησθαι, πάλιν ἐπανιέναι, καὶ ἀσμενίζῃς εἰς
 τὰ πλείω ἀνθρωπικότερα, ὅτι φιλεῖν ὅσον, ἐφ'
 ὅτι ἐπανέρχῃ. καὶ μὴ ὡς πρὸς παιδαγωγὸν πῶς
 φιλοσοφίαν ἐπανιέναι. ἀλλ' ὡς οἱ ὀφθαλμίων-
 τες πρὸς τὸ πογγάριον ὅτι ὥον, ὡς ἀλλοθ'
 πρὸς κατὰ πλοῦμα, ὡς πρὸς καταιόνησιν. οὐ-
 τως γὰρ ὅθεν ὡς δέξει ῥόλον περὶ τῷ λόγῳ,
 ἀλλὰ περὶ ἀναπαύσει αὐτῷ. Μένειν δ' ὅτι φι-
 λοσοφία μόνον θέλει ἢ φύσις σε θέλει. οὐ δ'
 ἄλλο ἢ θέλει οὐ καὶ φύσιν. τί γὰρ τῶν περ-
 σιωέσεων; ἢ ἢ ἡδονὴ ἔχει. ἀλλὰ οὐ σφάλλει; ἀλλὰ
 θέλει εἰ περσιωέσεων μεγαλοφυχία, ἐλθουθε-
 εία, ἀπλότης, δύγνωμοσύνη, ὁσιότης. αὐτῆς γὰρ
 φρονήσεως τί περσιωέσεων; ὅταν τὸ ἀπῆλσον καὶ
 δύσεν αὐτῶν τῆς τῆς ἡκολαθῆκε καὶ ὡς σκρο-
 τικῆς διωχόμεως ἀνδρῶν. Τὰ μὲν πείγματα
 αὐτοῦ

ἰ τοιαύτῃ τρώπον πινὰ ἐγκαλύψῃ ἐστίν, ὥστε
 πολλοῖς ἐκ ὀλίγοις ὃ τῷ τυχόντι ἐδοξε ἢ
 γὰρ τὰ πασὶν ἀκατάληπτα εἶναι, πολλὴν αὐτοῖς
 ἐκ τῶν Στωϊκῶν δυσκατάληπτα δοκεῖ. καὶ πᾶσαι
 ἡμετέρας συγκατάθεσις, μετὰ πᾶσι, ὥστε γὰρ ὁ
 μακάριος; μέλει τοίνυν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἔσχατα
 εἰμένα, ὥς ὀλιγόχρονα, καὶ ὅτε λή, καὶ διωάμενα
 ἢ κτήσεται κιναιδὸς, ἢ πόρνης, ἢ λκοῦ εἶναι. μετὰ
 ὅτ' ἐπὶ τῷ ὡς τὸ συμβεβηκέναι ἢ δὴ, ὧν μόλις
 ἐστὶ τῷ χαλεπότητι ἀνασχέσθαι, ἵνα μὴ λέγω
 καὶ ἐαυτὸν περὶ μόλις ἔσχατον. Ἐν τοιαύτῳ
 ἐν ὁφθαλμῷ, ὅτε ὡς καὶ ποσά τῃ ῥήσει τ' τε δόξας,
 καὶ τὸ χρόνον, ὅτε τὴν κινήσεως, καὶ τὴν κινήσεων, πᾶσι
 ποτ' ἐστὶ τὸ ἐκλεμνηθῆναι ἢ τὸ ὅλως ἀποδεδωχῆναι
 καὶ διωάμενον, ἐδ' ὡς δίδωμι. Ἐναντίον δ' εἰ πα-
 ραμυθεύμενον ἐαυτὸν περὶ μὲν τῇ φυσικῇ λύ-
 ριν, καὶ μὴ ἀλλά τῇ τῇ δόξῃ, ἀλλὰ τῷ τοῖς μό-
 ροις προσαναπαύεσθαι. εἰ δὲ τῷ ὅτι οὐδὲν συμ-
 βῆκεταί μοι, ὅτε καὶ τὸ τῷ ὅλων φύσιν ἐστίν.
 ἐπὶ τῷ ὅτι, ὅτι ἐξ ἐστί μοι μηδὲν πράσσειν πᾶσι τὸν ἐ-
 μὸν θεὸν καὶ δαίμονα. ἐδ' εἰς γὰρ ὁ ἀναγκάσων τὸ
 τὸν πᾶσι. Πρὸς τί ποτε αἶψα νῦν χρῶμαι τῇ
 ἐμαυτῇ ψυχῇ; πᾶσι ἐκαστον ὅτ' ἐπ' ἀναγκάσων ἐαυ-
 τὸν, καὶ ἵζεταί τινι, τί μοι ὅτι νῦν εἰ τούτῳ τῷ
 μωρίῳ, ὅτε δὴ ἡ γαμονικὸν καλεῖται; ὅτε πᾶσι ἄρα
 νῦν ἔχω ψυχὴν, μή τι παιδίου; μή τι μερῶν ὅν,
 μή τι

μήτι γυναικείον, μήτι τυράννον; μήτι κτή-
 νους, μήτι θηρία; ὅτι πᾶσι πᾶσι τὰ τοῖς πα-
 λαῖς δοκῶντα ἀγαθὰ, καὶ αὐτῶνδ' αὖ λαῖς
 εἴ γάρ τις ὑπονοήσειεν ὑπάρχοντά πᾶσι ὡς ἀλ-
 θῶς ἀγαθὰ, οἷος φρόνσις, ὠφροσύνη,
 δικαιοσύνη, ἀνδρεία, οὐκ αὖ ταῦτα πᾶσι
 πᾶσι νοήσας, ἐπ' ἀκούσει διωθεῖται τι. Ἐπὶ τοῖς
 ἀγαθῶ γὰρ ἐφαρμόσει. τὰ δέ γε πᾶσι πολλοῖς
 φαινόμενα ἀγαθὰ πρὸς πᾶσι τίς ἵσταται
 σεται, καὶ ῥαδίως δέξεται, ὡς οἰκείως ὑπὸ
 νόμον τὸ ἔπ' αὐτῶν κωμικῶν ἐρημίων. οὕτως
 καὶ οἱ πολλοὶ φανταζονται τῷ ὄλβῳ. οὐ γὰρ
 γὰρ αὖ ἴσως μὲν ἐπὶ πρὸς ἐκείνους καὶ ἀπεχθύνου-
 σι δὲ ὑπὸ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ πρὸς τρυφῇ
 ὁδὸν ἐκκλησῶν τῇ πρὸς ἐκείνους, ὡς ἱκνῶ-
 νται καὶ ἀσέως ἐρημίων. πρὸς οὖν καὶ ἐ-
 ρώτα, εἴ τιμῶν καὶ ἀγαθὰ ἔπ' αὐτῶν πᾶσι
 τοῖς αὐτοῖς, ὡς πρὸς πᾶσι τῇ οἰκείως αὖ ὑπὸ
 τοῖς, ὅτι κακῶν αὐτὰ ἔπ' αὐτοῖς. ὅτι αὖ
 ἐκ' ἐκείνων ὅσοι χεῖν.

Ἐξ αἰτιῶδους καὶ ὑλικῶν σωείας. οὐδὲ
 τὸν δὲ τούτῳ εἰς τὸ μὴ ὄν φθαρῆσεται ὡς αὖ
 ὅτι ἐκ' τῷ μὴ ὄντι ὑπὸς, ἐκείνους κατὰ ταχὺ
 σέται πᾶσι μέρθ' ἐμὸς κατὰ μεταβολὴν ἐπὶ
 μέρθ' τι τῷ κόσμῳ, καὶ πάλιν ἐκείνους εἰς ἐτε-
 ρον μέρθ' τῷ κόσμῳ μεταβαλῇ. καὶ ἡδὲ εἰ
 ἄπειρον

ἄπειρον. κατὰ βιαύτῳ δὲ μεταβολῇ καὶ χρό-
νῳ, καὶ οἱ ἐμὲ γεννήσαντες, καὶ ἐπανιόν-
τι εἰς ἄλλο ἄπειρον. ἔδεν γὰρ κωλύει ἕτως φά-
ναι, καὶ ἂν καὶ παροδὸς πεπορασμένης ὁ κόσμος
διοικῆται.

Ὁ λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέχνη διωαίμεις
εἰσὶν ἑαυταῖς ἀρχέμενοι, καὶ τοῖς κατ' ἑαυ-
ταῖς ὁρῶσι. ὁρμῶνται μὲν ἀπὸ τῆς οἰκείας ἀρ-
χῆς. ὁ δὲ οὐσι ἵκται τὸ προκείμενον τέλος. καὶ οὗ
καὶ ὁρμῶσι. αἱ τοιαῦται πράξεις ὀνομάζονται,
τῇ ὁρμῇ τῇ ὁδῷ σημαίνουσαι. Οὐδ' αὖ τῆς τῆς
ἐκτεῖον ἀνθρώπου, ἃ ἀνθρώπῳ κατ' ἀνθρώπου
ᾧ, ἃ καὶ ὁρμῇ. ἃ ἐστὶν ἀπαιτήματα ἀνθρώ-
που, ἃ ἐπαγγέλλεται αὐτὰ ἡ τῆς ἀνθρώπου φύ-
σις. ἃ τελεσιότητες εἰσι τῇ τῆς ἀνθρώπου φύ-
σεως. ἃ τοίνυν ἃ τὸ τέλος αὐτοῖς ᾧ τῷ ἀν-
θρώπῳ κείμενον. ἃ τὸ συμπληρωτικὸν τῆς τέ-
λους τὸ ἀγαθόν. ἐπὶ ἢ τῇ τῆς ὁρμῇ καὶ
τῷ ἀνθρώπῳ, ἃ καὶ τὸ ὑπὲρ φρονεῖν αὐτῇ, καὶ
κατεξάνισαθαι, ὁρμῇ καὶ τῇ. ἃ ἐπαίτιος
ἢ ὁ ἀποδοθῇ τῇ ἑαυτὸν πρὸς ὁρμῇ. ἃ
αὖ ὁ ἐλαττωτικὸς ἑαυτῇ αὖ πινι τῇ ἀγαθὸς
ἢ, ἢ ἐπὶ ταῦτα ἀγαθὰ ἢ. Νῦν δ' ὁ ὁρμῇ
πλείω τις ἀφαιρῶν ἑαυτῇ τούτῃ, ἢ τοιού-
τῃ ἐπὶ ὁρμῇ, ἢ καὶ ἀφαιρούμενά τι τῇ ἀνέ-
χεται, τοσῶδε μᾶλλον ἀγαθὸς ᾧ. Οἷα αὖ πολλ-

ξ λάκεις

λάκις φαντασθῆς, ζιεύτησι ἔσαι ἢ διάνοια
 βιάπεται γὰρ ὑπὸ τῇ φαντασιῶν ἢ ψυχῇ
 βιάπτε ἐν αὐτῷ, τῇ συνεχείᾳ τῇ ζεύτῃ φαν-
 τασιῶν. οἷον, ὅτι ὅπου ζῶ ὄσιν, ἐκεῖ καὶ αὖ ζῶ
 αὐτῷ δὲ ζῶ ὄσιν, ἐστὶν ἄρα καὶ αὖ ζῶ αὐ-
 τῷ. Καὶ πάλιν, ὅτι ὅπου ἔνεον ἐκαστον κατὰ
 κδύαται. πρὸς ὃ δὲ κατὰ κδύαται, πρὸς τὸ
 πο φέρεται. πρὸς ὃ φέρεται δὲ, αὐτὸ τὸ ῥῆμα
 αὐτῷ. ὅπου δὲ ῥῆμα τέλει, ἐκεῖ καὶ δὴ συμφέρον,
 καὶ τὰ γὰρ ἐκαστὸν ἐκαστὸν. ῥῆμα ἄρα ἀγαθὸν τὸ λογ-
 κῶς ζῶον, κοινωνία. ὅτι γὰρ πρὸς κοινωνίαν γε-
 γοναμὸς, πάλαι δέδωκεται. ἢ ὅτι αὐτῷ ἀναρχῆς,
 ὅτι τὰ χεῖρα τῇ κρείττονων ἐνεκεν, τὰ δὲ κρεί-
 ττω ἀλλήλων; κρείττω ὅτι τῇ μὴ ἀψύχων, τὰ ἐμ-
 ψυχά. τῇ δὲ ἐμψύχων, τὰ λογικῶν. Τὸ τὰ ἀ-
 δυνάτα διώκειν, μανικόν. ἀδύνατον ὅτι ῥῆμα φαί-
 λος μὴ ποιῶντα πᾶσι ποιεῖν. Οὐδὲν ὅθεν συμ-
 βαίνει, ὅτι ἐκείνο πέφυκεν φέρεται αὐτῷ. ἄλλα
 τὰ αὐτὰ συμβαίνει. καὶ ἡτοι ἄγνων ὅτι συμ-
 βέβαιον, ἢ ὑπὸ διδασκάλου μεγάλου φροσύνη
 οὐσαδε, ὅτι ἀκρίβητος μύησι. δεινὸν ἐν ἄγνοια
 καὶ ἀρεσκείᾳ. ἰσχυροτόρας εἶναι φρονήσεως.
 τὰ πράγματα αὐτὰ ὅτι ὅπως οὖν ψυχῆς
 ἀπῆται. ὅτι ἔχει εἰσοδὸν πρὸς ψυχῶν. ὅτι
 τρέφει, ὅτι κινῆσαι ψυχῶν διώαται. τρέπει
 καὶ κινεῖ αὐτὴν ἐαυτῷ μόνῃ. ὅτι οἷον αὐτῷ κριμα-

τὴν κατὰ ξίωσιν ἑαυτῶν, τοιαῦτα ἑαυτῇ ποιῇ
 τὰ πρὸς συφεσῶτα. Καθ' ἐτόρον ἡλόγον ἡμῖν
 ἔστιν οἰκειότατον ἀνθρώπου, καθ' ὅσον δὲ ποιη-
 τέον αὐτῶν καὶ ἀνεκτέον. καθ' ὅσον δὲ αἰσάνται
 πῖναι εἰς τὰ οἰκεία ὄργα, ὡς π τὴν ἀδελφότητων
 οἱ γίνεται ὁ ἀνθρώπου, ὅς ἡσόν ἢ ἡλίθ, ἢ
 αἰμίθ, ἢ θηρίον. ὑπὸ τῆς δὲ αἰεργείας μὴ-
 πς ἐμποδιασθῆναι αὐτῶν. ὁρμῆς δὲ καὶ ἀδελφότητος,
 ὅς γίνεται ἐμποδισθῆναι αὐτῶν ὑπεξαίρεσιν, καὶ τὴν
 πρὸς τὴν πῶν. πρὸς τὴν πῶν γὰρ καὶ μεδίσκει
 πρὸς τὴν πῶν ἀδελφότητος κρύψμα ἢ διαλυσία εἰς τὴν
 πρὸς τὴν πῶν. καὶ πρὸς ὄργα γίνεται τὸ τὴν ὄργ-
 ας τῶν ἐφεκτικῶν. καὶ πρὸς ὄργα, τὸ τὴν ὄργα ταύ-
 τος αὐτῶν. Τῶν αὐτῶν κόσμῳ τὸ κρύπτειν τὴν
 μα. ἐστὶ δὲ ὅσον, τὸ πᾶσι χρώμλιον, ὅς πᾶσι
 διέπον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν αὐτῶν τὸ κρύπτειν τὴν
 μα. ἐστὶ δὲ ὅσον, τὸ ἐκείνῳ ὁμογενές. καὶ γὰρ ὡς
 τὸ τὸ τοῖς ἄλλοις χρώμλιον, τὸ τὸ ὅσον, καὶ ὁ σὸς
 βίθ, ὑπὸ τῆς δὲ διοικεῖται.

Ὁ τὴν πόλιν ἐκ ὅσον βλαβερὸν, ὅσον τὴν πόλιν
 βλάβη. ὡς πᾶσι τὴν τὴν βλάβη φαντα-
 θίας. ὅσον ἐπαγε τὴν κανόνα. εἰ ἡ πόλις ὑπὸ τῆς
 τῶν μὴ βλάβη, ὅσον ἐπὶ βλάβη. εἰ δὲ ἡ
 πόλις βλάβηται, ὅσον ὁργισέον τὴν βλάβη πῶν
 τὴν πόλιν. πῶν τὴν πρὸς τὴν. Πολλάκις αὐτὸς,
 τὸ τῶν τὴν πρὸς τὴν καὶ ὑπεξαίρεσιν τὴν

ὄντην τε καὶ γινόμενων. ἦτε γὰρ ὅσια οἶον προ-
 ταμός οἱ διπνεκὴ ῥύσει, καὶ αἱ ἐνέργειαι οἱ συ-
 νεχίσι μεταβολαῖς, καὶ τὰ αἵτια ἐν μυρίαις
 τροπαῖς, καὶ χεδὸν ἔδεν ἑσῶς, ὃ ῥ' ἦτορ γυγύς.
 ῥ' δὲ ἄπειρον τῷ τε πῶχνηκτόν τε καὶ μέλλον-
 τόν τε ἀχανές, ὥς πάντα ἀναφανίζεται. πῶς ἔν
 ἔμφωρος, ὃ οἱ τῶτοις φυνώμενον, ἢ ἀνώμενος,
 ἢ χετλιάζων, ὥς οἱ πνι χρόνῳ καὶ ἰδίῳ μικρὸν
 ἀνοχλήσαντι; μέμνησο τ' συμπάσης ὁσίας, ἥς
 ὀλίγιστον μετέχεις, καὶ τῷ συμπαντί τ' αἰῶνος,
 ὃ βραχὺ καὶ ἀκαλειῶν σοι διάστημα ἀφώρειται,
 καὶ τ' ἐμαρμυλῆς, ἥς πόσον εἰ μέρθ'. Ἄλλοθ'
 ἄμαρτανεῖ τι εἰς ἐμέ, ὅψεται. ἰδίαν ἔχει δια-
 δικασίαν, ἰδίαν ἐνέργειαν. ἔγωγ' ἔχω ὅ με δέλει
 νῦν ἔχειν ἢ κοινὴ φύσις, καὶ πρὸς τῷ ὅ με νῦν πρὸς
 σεν δέλει ἢ ἐμὴ φύσις. Τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κυ-
 ρεύον τ' ψυχῆς θυμὸν μέρθ', ἄτρεπτον ἔστω, ὥστε
 τ' οἱ τῇ σαρκὶ λείας ἢ τραχείας κινήσεως. καὶ
 μὴ συγκεινέσθω, ἀλλὰ πᾶσι γράφετω αὐτὸ,
 καὶ πᾶσι βουλεύετω τὰς πείσεις ἐκείνας οἱ τοῖς
 μετέοις. ὅταν δὲ ἀναδιδῶνται κατὰ τὴν ἐτέ-
 ραν συμπάθειαν εἰς τὴν διάνοιαν, ὥς οἱ σώ-
 ματι ἡνωμένῳ, τότε πρὸς μὲν τὴν αἰσθησιν, φυ-
 σικὴν ἔσθ' ὅς τ' εἰρατέον ἀντιβαίνειν. τὴν δ' ἡ
 πόλιν, τῇ ὥς πᾶσι ἀγαθὸν ἢ κακὸν, μὴ προσ-
 τελέτω ῥ' ἡγεμονικὸν ἵδ' αὐτ'. Συζῶν θεοῖς. Συζῶν
 ἡ θεοῖς

ἢ θεοῖς ὁ συνεχῶς δεικνύς αὐτοῖς πλὴν ἑαυτῆ ψυ-
 χὴν ἀρεσκυμένῳ μὲν τοῖς ἀρεσκομένοις. ποιῶ-
 σαν ἢ ὅσα βέλεται ὁ δαίμων, ὃν ἐκείνῳ προσά-
 πτω καὶ ἡγμένονα ὁ ζῶς ἔδωκεν, ἀπόπασμα
 ἑαυτῆ. ἔτ' ὁ δὲ ὅσιν, ὁ ἐκείνους νοῦς καὶ λόγ' ὁ.
 τῷ χράσθαι μή τι ὀργίζη; μή τι τῷ ὀλοσόμεν ὀρ-
 γίζη; τί τοι ποιήσει; τοῖς τὸν σῶμα ἔχει, τοιαύ-
 τας μάλας ἔχει, ἀνάγκη τοιαύτῳ ἀρφοραὶ
 ἀπὸ τοιούτῃ γίνεσθαι. Ἀλλ' ὁ ἀνθρώπ' ὁ λό-
 γον ἔχει φησί, καὶ διώσται ζωνοεῖν ἐφελσάνως
 τί πωλημμελεῖ. οὐ τοι γένοιτο. τοιγαρὲν καὶ σὺ
 λόγον ἔχεις, κίνητον λογικῇ διαδέσει, λογι-
 κῶς διάδεσθαι. δέξον, ὑπόμνητον. εἰ γὰρ ἐπαίψ,
 θόρα πδύσεις, καὶ ὁ χρεῖα ὀργῆς. ἔτε τραγω-
 δός, ἔτε πόρνη. ὡς ἰζεληθὼν ζῶς ὄχρα νοῦ, ἔτως
 αὐταῦθα ζῶς ἔξεστιν. Εὰν ἢ μὴ ἰδιτρεῖπωσι, τό-
 τε καὶ τῆ ζῶς ἔξειθι, ἔτως μὲν τοι, ὡς μηδὲν κα-
 κὸν πάχων. καὶ καπνός ὅστι, ἀπέρχομαι, τί
 αὐτὸ πρᾶγμα δοκεῖς. μέχρι δὲ με τοῖς τὸν ἔδεν
 ἰζάγει, μὲν ὡς ἐλδύθου. καὶ ἔδεις με κωλύσει
 ποιεῖν ἃ θέλω. θέλω δὲ καὶ φύσιν τῆ λογικῆς
 καὶ κρινωνικῆς ζῶς.

Ὁ τῆ ὁλου νῆς, κρινωνικῆς. πεποιήκε γὰρ τὰ
 χεῖρω τῇ κρητήριον ὥσπερ. ἢ τὰ κρητῆρα ἀλλή-
 λους συνήρμωσεν. ὁρᾷς πῶς ὑπέταξε, συνέτα-
 ξε, καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἀποπέμψεν ἐκείνοις, καὶ τὰ

κραιπνύοντα εἰς ὁμόνοιαν ἀλλήλων σωή-
 γαγε. πῶς προσκλήνεται μέχρι τῶν θεοῦ γονυ-
 σιν, ἀδελφοῖς, γυναικί, τέκνοις, διδασκα-
 λοῖς, τροφῶσι, φίλοις, οἰκείοις, οἰκέταις; εἰ
 πρὸς πάντας σοι μέχρι νῦν ἔστι τὸ μήτε πῖνα ρέ-
 ξαι ἐξαίσιος, μήτε εἰπεῖν; Ἀναμνησκου δέ,
 καὶ δι' οἶων διελέλυθας, καὶ οἷα ἤρκεσας ὑ-
 πομῆναι. καὶ ὅτι πλήρης ἦδη σοι ἰσχύει τοῦ
 βίου, καὶ τελεία ἡ λειτουργία. Ὡς πόσα ὥπῃ
 καλὰ, καὶ πόσων μὲν ἡδονῶν καὶ πόνων ὑπε-
 ρείδω; πόσα δὲ ὠδύνα πῇ εἶδω; εἰς ὅσους δὲ
 ἀγνώμονας ἀγνώμων ἐγένε; διὰ τί συγχέου-
 σιν ἄτεχνοι καὶ ἀμαθεῖς ψυχὰς ἄτεχνον καὶ
 ὠδισήμονα; τίς ἐν ψυχῇ ἄτεχνοῦ ὠδισή-
 μων; ἢ εἰδὴ ἀρχὴν καὶ τέλος. καὶ ὅτι δι' τὸ
 οὐσίας διήκοντα λόγον, καὶ διὰ πάντος τοῦ
 αἰῶνος κατὰ πόδας τεταγμένας οἰκονομεῖν-
 τα τὸ παῦ. Ὅσον οὐδέπω ἀποδός, ἢ σκέλετος,
 καὶ ἦτοι ὄνομα, ἢ οὐδέ ὄνομα. τὸ δὲ ὄνομα, φό-
 φος καὶ ἀπῆχημα. τὰ δὲ αὖ θεὸς βίω πολυ-
 πύκναι, κοῦα, καὶ σαπρὰ, καὶ μεμρά, καὶ
 κυνὶ διὰ δαδανόμηναι, καὶ παιδία φιλοῦν-
 κα, γελῶντα, εἴτα ὠδύς κλαίοντα. πίστις
 δὲ καὶ αἰδώς, καὶ δίκη, καὶ ἀλήθεια, πρὸς ὁ-
 λυμπον, ἀπὸ χθονὸς ὑπερυδείης. Τί ἐν ἐπὶ δ' αὖ-
 ταῦτα κατέχον; εἴ γε τὰ μὲν αἰσθητὰ, ὑμετέ-
 ρητα,

ελπιτω, καὶ ἔχ' ἐσώτα· τὰ δὲ αἰσθητήρια, ἀμνη-
 σθῶ καὶ θυπῶ πᾶσι πῶτα. αὐτὸ δὲ τὸ ψυχάριον,
 ἀναδυμιάσις ἀφ' αἵματός· ὃ δὲ διδοκμιῶν
 πῶτ' αὖ τοῖς τοῖς, κενόν· τί δὲ πῶμιλῆς; ἴλιως
 πῶν ἢ τε σβέσιν, ἢ τε μετὰ σασιν. ἕως δὲ ἐκείνης
 ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρκῇ; τί δ' ἄλλο ἢ θεὸς
 μὲν σέβει καὶ θυφνέειν· ἀνθρώπους δὲ θυποι-
 εῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι. ὅ-
 σα δὲ ἐκ τῶν ὄρων τῶ κρεαδίου, καὶ τῶ πινου-
 ματίου, ταῦτα μεμνηῖσθαι μήτε σὰ ὄντα, μή-
 τε ὑπὸ σοί. διῶναι ἀνὲρ θυρεῖν, εἶγε καὶ ὁ-
 δύειν, εἶγε καὶ ὁδῶ ὑπολαμβάνειν, καὶ
 πῶσιν δύο ταῦτα κρινά, τῆτε τῶ θεοῦ, καὶ
 τῆτε τῶ ἀνθρώπου, καὶ πᾶσι τοῖς λογικῶ ζώου ψυ-
 χῶ, τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ὑπὸ ἄλλου. καὶ τὸ οὐ
 τῆ δικαιοσύνης ἀφ' ἧς καὶ πῶς εἶχε ὁ ἀγα-
 λῶν. καὶ οὐταῦτα πῶν ὁρεξίας ἀρλήγειν. Εἰ
 μήτε κακία ὅτι ὅσοι ἐμὴ, μήτε ἐνέργεια κατὰ
 κακίαν ἐμὴν· μήτε δ' κρινὸς βλάβηται, τί
 ὑπὲρ αὐτῶν ὁλοφύρομαι; τίς δὲ βλάβη τῶ κρι-
 νοῦ; μὴ ὁλοφύρομαι τῇ φαντασίᾳ συναρπάζε-
 σθαι· ὁλοφύρομαι μὲν κατὰ δυνάμιν. Ἐκ τῆ
 ἀξίαν, καὶ εἰς τὰ μίση ἐλατῶνται. μὴ μὲντοι
 βλάβηται αὐτὸ φανταζέσθαι, κακὸν ἢ ἔσθαι. ὁλοφύ-
 ρω ὁ γέρον ἀπελθὼν τὸν τῶ θρέπτου ῥόμβου
 ἀπὸ τῆ μεμνημένης ὅτι ῥόμβος· ὅπως ἐν καὶ
 ξ 4 ὡς.

214 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ὧδε . ἐπεὶ τοὶ γῆνη καλῶν ἐπὶ τῇ ἐμβόλῃ . αἰ-
 θρώπε ἐπελάδου τί ταῦτα ἦν ; ναὶ ἀλλὰ τού-
 τοις πῶλυ ἀσάσαι . διὰ τῶτ' ἔν καὶ σὺ μωρός
 γυνή ; ἐγλυόμην ὥστε ὅπου δὴ ποτε καταλει-
 φθεὶς ἔν μοι ῥ' ἀνθρώπῳ , τὸ δὲ ἔν μοι ῥ' ἀγα-
 θῶ μοῖραν σε αὐτῷ ἀρνεύμας . ἀγαθαὶ ἡ μοῖ-
 ραι , ἀγαθαὶ τροφαὶ ψυχῆς , ἀγαθαὶ ὄρμαι ,
 ἀγαθαὶ πρᾶξις .

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ' , Τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίον 5 .

ΤΩΝ ὄλῃν ὅσια , δι' πέρας ,
 καὶ δι' τρεπῆς ὁ δὲ ταύτῃ διοι-
 κῶν λόγῳ ἔδεμίαν αὐτῷ
 αἰτίαν ἔχει τῷ κακῷ ποιεῖν . κα-
 κίαν γὰρ ἔκ ἔχει , ὅδε τι κακῶς
 ποιεῖ . ὅδε ἐλαττῆται πῦπ' ἐκείνῳ . πάντα ἡ
 κατ' ἐκείνον γίνεται , καὶ πῶραίνεται . Μὴ ὄλῃ-
 φέρεσσι πῶτόρον ῥιζῶν , ἢ θαλπώμην τὸ πρέ-
 πον ποιεῖς . καὶ πῶτόρον νυσάζων , ἢ ἱκανῶς
 ὕπνου ἔχων , καὶ πῶτόρον κακῶς ἀκρύων , ἢ δι-
 φημέμην , καὶ πῶτόρον ἀρθνήσκων , ἢ πρᾶτ-
 τῇ π' ἀλλοῖον . μία γὰρ τῇ βιωπικῶν πρᾶξιων
 καὶ

καὶ αὐτὴ ὅσι, καὶ ὡς ἀχθνήσκοντες. ἀρκεῖ ἔν
καὶ ὑπὲρ ταύτης ὅτι πρὸν οὐ θέλει. Ἐγὼ βλέ-
πω. μηδενὸς πρᾶγμα τὸ μήτε ἡ ἰδία ποιότης,
μήτε ἡ ἀξία πρᾶτρεχέτω. πάντα τὰ ἔσω
κέμνη τάχιστα μεταβάλῃ, καὶ ἥτοι ἐκδυ-
μαθήσῃ, εἴ πορ ἦν ὡς ἡ ὁσία, ἢ σκεδαθήσε-
ται. ὁ διοικῶν λόγος οἶδε πῶς διακείμενός,
καὶ τί ποιῇ, καὶ ὑπὲρ τίνος ὕλης. Ἄεισθ
τρέπῃ τὸ ἀμύνεσθαι, ὅ μὴ ὁμοιωθῇ. Ἐνί
τόρῳ, καὶ προσαναπαύου, ἵνα ἀπὸ πρᾶ-
ξεως κοινωνικῆς μεταβαίνειν ὑπὲρ πρᾶξιν κοινο-
νικῶ σὺ μνήμη θεῶ. τὸ ἡγεμονικὸς ὅσι, ὅτι
ἐαυτὸ ἐγείρον καὶ τρέπον, καὶ ποιῶν μὲν ἐαυ-
τὸ οἶον αὐτὸ καὶ ἴδελαι. παιδὸν δὲ ἐαυτῷ φαίνασθαι
πάν ὅ συμβαίνειν, οἶον αὐτὸ θέλει κατὰ πλὴν
τῷ ὅλῳ φύσιν ἐκείνη ποταίνεται. ὅ γὰρ κατ'
ἄλλῳ γένηται φύσιν, ἥτοι ἐξωθεν ποταίνεται,
ἢ ἐμπροσθεν μὲν αὐτὸν, ἢ ἐξω ἀπὸ πρᾶξιν μὲν,
ἥτοι κυκλῶν, καὶ ἀντεμωλοκή, καὶ σκεδασ-
μὸς. ἢ ὥσις καὶ τάξις, πρόνοια. εἰ μὲν ἔν
τὰ πρότερα, τί καὶ ὑπὲρ θυμῷ ἐκείνῳ συγ-
κείμεναι, καὶ φερμῷ ποταίνεται ὁ δὲ τείβει;
τί δέ μοι καὶ μέλει ἄλλου πινός, ἢ τοῦ ὁπῶς
ποταίνεται αἴα γίνεσθαι; τί δέ καὶ ταρᾶσθαι;
ἥξει γὰρ ἐπ' ἐμὲ ὁ σκεδασμὸς ὅ, πᾶν ποταίνεται.
εἰ δὲ θάτορά ὅσι, σέβω καὶ οὐσαθῶ, καὶ θάρ-
ξαι

ῥῶ θεῷ διοικῶντι. Ὅταν αἰαγκασθῇς ἐπὶ τῇ
 πωλεισηκῇ τῇ ὀιονεὶ ὅλα ταυραχθῆναι ταχέως ἐ-
 πάνιθι εἰς ἑαυτὸν, καὶ μὴ ὑπερ ταὶ αἰαγκασ-
 ῖζίσαι τοῦ ῥυθμοῦ. ἔσθι γὰρ ἐγκρατίστου τῆ
 ἑρμονίας τῶ ζωυχῶς εἰς αὐτὴν ἐπαπέρχεται
 Εἰ μητρὶα τε ἅμα εἶχες καὶ μητόρα, ἐκένω-
 τ' αὐτὸν ἐκ ἐκράπιδος, καὶ ὁμῶς ἢ ἐπαπόδός σοι
 πρὸς τὴν μητόρα ζωυχῆς ἐγίνετο. τὸ τοῦ νυκ-
 τὸς ἢ αὐλῆς, καὶ οὐλοσοφία. ὧδε πολλὰ κινεῖ
 ἐπ' αὐτῇ, καὶ προσαναπαύου ταύτη, δι' ἣν
 τὰ ἐκείσοι ἀνεκτὰ φαίνεται, καὶ σὺ οὐ αὐτοῖς
 ἀνεκτός. Οἶον δὲ δ' φαντασίαν λαμβάνειν ὑπὸ
 τῇ ὄψων, καὶ τῇ ὀιονῇ ἐδωδύμων. ὅτι νε-
 κρός ἔσθι ἰχθύου, ἔσθι δὲ νεκρός ὄρνιθου,
 ἢ χοίρου. καὶ πάλιν ὅτι ὁ φαλέρου, χυλα-
 εῖον ἐστὶ σαφυλῆς. καὶ ἢ πωλειπύρρου, τει-
 χία πωλειπύρρου αἰματῶς ἐγγυλῆς δωδύμων, καὶ
 ὑπὸ τῇ κτ' τὴν ζωυχῶς, ἐπὶ τῇ πῶλειπύρρου,
 καὶ μετὰ τινος πωλειπύρρου ἐκκεισὶς, οἶον
 δὲ αὐταὶ εἰσὶς αἱ φαντασίαι καὶ δικινύμεναι
 αὐτῇ τῇ πωλειπύρρου καὶ διξιοῦσαι δι' αὐ-
 τῇ, ὥς ὅρα ἅπινά ποτ' ἐστίν. ἔσθι δ' ἐπ' αὐ-
 ὄλον τὸν βίον πωλειπύρρου, καὶ ὅπως λίαν ἀξιοπιστότα-
 τα πράγματα φαντάζεται ἀργυμνῶν αὐ-
 τὰ, καὶ τὴν διπύρρου αὐτῇ καὶ πωλειπύρρου, καὶ τὴν
 ἰσοεῖαν ὑφ' ἢ σμινύμεται πωλειπύρρου. δεινός γὰρ
 ὁ τυφῶ

τῷ φθ' πῶλοισις, καὶ ὅτε δοκῇς μάλιστα
 πρὶ τὰ σωσθῆναι καὶ γίνεσθαι, τότε μάλι-
 στα καταγοητεύει. Ὅρα γυνὸ Κραύτης, τί πρὶ
 αὐτῷ τῷ παροικράτης λέγει. τὰ πλεῖστα ὧν ἡ
 πλῆθὺς θαυμαίνει, εἰς γενικώτατα ἀνάγε-
 ται, τὰ ὑπὸ ἑξέως ἢ φύσεως συνεχόμενα· λί-
 θος, ξύλα, συκῆς, ἀμπελὺς, ἐλαίαι· τὰ δ' ὑπὸ
 τῇ ὀλίγῃ μετεωροτόρῳ, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς οἶον,
 ποίμνας, ἀγέλας· τὰ δ' ὑπὸ τῇ ἐπιχαριετέ-
 ρῳ, εἰς τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, ὅ μὲν τοὶ καθο-
 λικῆς, ἀλλὰ καὶ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πῶς ἐντρε-
 χῆς, ἢ κτ' ἕτερον, τὸ πλεῖστον ἀνθρώπων ὁδὸν
 κεκτῆσθαι. Ὁ δὲ ψυχῶν λογικῶν καὶ πολιτικῶν
 καὶ πολιτικῶν πρῶτον, οὐδὲν ἐπὶ τῇ ἄλλῳ
 ὁδῷ στρέφεται, πρὸ ἀπαίτην δ' αὐτῶν ψυ-
 χῶν λογικῶς καὶ κοινωνικῶς ἔχουσιν, καὶ κε-
 νομελῶν διασώζει, καὶ τῷ ὁμογενεῖ εἰς ὅσον συ-
 νόργει. τὰ μὲν αὐτῶν γίνεσθαι, τὰ δ' αὐτῶν γε-
 γονέναι, καὶ τοῦ γινομένου δὲ ἥδη τὴν ἀπεσβε-
 σμένην καὶ ἀλλοιωμένην, αἰαντοῦσι δ' ἂν ἀπειρον
 αἰῶνα τὸν κόσμον διηκῶς, ὥστε ἡ τοῦ χρόνου
 ἀδιάλειπτος φορὰ νέου ἀεὶ πᾶν ἔχεται. Ἐν δὲ
 τούτῳ θεῷ ποταμῷ, πᾶν τις τούτων τῇ
 πᾶσι δυνάμεσιν ἐκτιμήσειεν, ἐφ' οὗ σῆναι ἔκ-
 ξισιν; ὥστε εἰ τις πᾶν πᾶσι δυνάμεσιν ἐκτιμή-
 σιεν, οὐδ' ἔτι ὅφθαλμοις
 ἀπελ-

ἀπελήλυθα. τοιοῦτον δὴ π καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐ
 κείνου, οἷον ἢ ἀφ' αἵματός ἀναθυμιάσις, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναπνεύσις. ὁποῖον γὰρ ὅστις τ
 ἀπαξ ἐλκῦσαι τὸν αἶρα καὶ ἀρδύναι, ὅπου
 πῦρεός τον ποιεῖται, βίβτον ὅστις καὶ δ' πλὴν πᾶ
 ῥων ἀναπνευστικῶς διώχμεν, λὺ χθὲς καὶ πρῶ
 τω ἀρτεχθὲς ἐκτίθω, ἀρδύναι ἐκεῖ, ὅθεν
 δ' πρῶτον ἔσπασας, ὡς τὰ φυτὰ τίμον ὄντ
 δ' ὀξυπνεῖσθαι, οὔτε δ' ἀναπνεῖς ὡς τὰ βο
 σκήματα ἐ τὰ θηρία· ἔτε τὸ τυποῦσθαι κα
 τὰ φαντασίαν. ἔτε τὸν νυδροσπασεῖσθαι καὶ
 ὀσμῶν, ἔτε δ' συναγελαῖσθαι, ἔτε τὸ τρέ
 φεσθαι ὅσον ἢ ὁμοιον τῷ ἀρκείνῃ τὰ πόδι τῶ
 ματα τῆ τροφῆς. τί ἐν τίμον; τό κροτέσθαι; ἔ
 χι οὐκ οὖν οὐδὲ δ' ἔσθαι γλωσσῶν κροτέσθαι· αἱ γ
 πᾶς τῆν πολλῶν δύφημίαι, κρότός γλωσ
 σῶν. ἀφῆκας ἐν καὶ δ' ὀξείον, τί καὶ ἰαλεί
 πεται τίμον; δοκῶ μὲν δ' ἐπ' πλὴν ἰδίαν καὶ ἰα
 σκεδύλῳ κινεῖσθαι, καὶ ἰσκεισθαι. ἐφ' ὅ ἐ αἱ ὑπὸ μελέφει
 ἄγουσι ὡς αἱ τέχναι. ἢ τε γὰρ τέχνη πᾶσα ὅσον
 σοχαῖται. ἵνα δ' κατὰ σκεδύλῳ ἐν ὑπὸ μελέφει
 ὡς ἔχει πρὸς δ' ὄργον πρὸς ὃ κατὰ σκεδύλῳ. ὅ
 τε φυνδονεγὸς ὁ ὑπὸ μελέφει τῆ ἀμώλῃ, καὶ
 ὁ πωλοσάμνης, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ὑπὸ μελέφει
 ὅσον ζητεῖ. αἱ δὲ παιδαγωγίαι, αἱ διδασκα
 λίαι ὑπὸ τί σκεδύλῳ. ὡς ἐν τῷ τίμον. κα

ἔσο μὲν αὖ οὐ ἔχη, ἔδεν τῇ ἄλλων ποδὶ ποιή-
 η σεαυτοῦ· ἔπαύση καὶ ἄλλα πολλὰ πμῶν·
 ὅτ' ἐν ἐλπίδι ἐστὶν, ἔτε αὐτάρκης οὔτε ἀ-
 ταρῆς. ἀνάγκη γὰρ φρονεῖν, ζήλο τυπεῖν, ὑφρα-
 ᾶσθαι ἑὸν ἀφελέσθαι ἐκείνα διωαμένους· ὡδὶ-
 οὐλδύειν τοῖς ἔχουσι δ' πμῶμνον ἔσπεδον.
 λφρς πεφύρθαι ἀνάγκη τὸν ἐκείνων πνός ἀδεῖ.
 πρῶτε ὃ πολλὰ ἐ τοῖς θεοῖς μέμφειας. ἡ δὲ τῷ
 δίας δ' ἄνθρωπος αἰδώς ἐ πμῇ, σεαυτοῦ τε ἀρετὸν
 τε ποιήσῃ, καὶ τοῖς κοινωνικοῖς δι' ἀρμυτον, ἐ
 τοῖς θεοῖς σύμφωνον, τουτέστιν, ἐπαινοῦντα ὅ-
 τα ἐκείνοι δ' ἄνθρωποι καὶ δι' ἀρετὰς ταῖς χάσιν. Ἄνω,
 μέτω, κύκλω φορεῖ τῇ σοιχείων. ἡ δὲ τῆς
 ἀρετῆς κίνησις ἀ' ἐδεμιᾶ τούτῃν, ἄλλὰ θεοῖς τε-
 ρόν π, καὶ ὁδῶ δυσεπινόητῳ περὶ ἔσπεδον δι' ὁδῆ.
 ὅτιον ὅτι ὁ ποιῶσιν. ἑὸν μὲν ὡδὶ τῷ αὐτῷ χρό-
 νῳ, ἐ μὲν ἑαυτῷ ζῶντας ἀνθρώπους δι' ἀρετὴν
 ἐ δέλυσιν. αὐτοὶ ὃ ἔσπεδον τῷ μῆτα γενεσέρων δι' ἀρε-
 τηθῶναι, ἔς ἔτε εἶδον ποτὲ, ἔτε ὅσον, ποδὶ ὡλ-
 λῶ ποιουῶ. τῷ ὃ ἐγγύς ὅτι τῷ λυπηθῶναι αὐ-
 ὅτι ἐχὶ καὶ οἱ προγενέστεροι ποδὶ οὐ λόγος δι' ἀρε-
 τας ἐ ποιουῶ. Μὴ εἴπῃ αὐτῷ τοῖς δυσεπινόητῳ,
 τῷ ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαμβάνειν. ἀλλ' εἴ π
 ἀνθρώπῳ διωατ' καὶ οἰκείον, τῷ καὶ σεαυτῷ ἐ φιλο-
 τ' νόμιζε. Ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ὄντι κατέδραφε
 πς, ἐ τῇ κεφαλῇ ἐρράγεις, πλῆγῳ ἐπώρην.
 δμῇ

220 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ἀλλ' ἔπε ὑπὸ σπικμανόμεθα, ἔτε προσκῆπτομεθα,
 ἔτε ὑφορώμεθα ὑπερον ὡς ἐπίβουλον, καὶ τοι
 φυλαττόμεθα, ἔ μὲν τοι ὡς ἐχθρόν· ἔδὲ μεθ' ὑ-
 ποψίας, ἀλλ' ἐκκλίσεως δὲ μὲν ἔστι. τοιούτων τοι
 γινέσθω, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τ' βίῃ. ὅλ-
 λα πῶς πρὸς θυμώμεθα τ' οἷον προσγυμναζομένην.
 ἐξεστὶ δ' ὡς ἐφ' ἑκκλίνεσθαι, καὶ μὴ δ' ἐπὶ τοῖς
 μὴ δ' ἐπὶ χεῖρας. Εἰ τις μὲ ἐλέγξαι τ' πρὸς ἡμέ-
 ραι, ὅτι ἐκ ὁρῶς ἐπὶ λαμβάνω, ἢ πρὸς ἡμέ-
 ραι, χαίρων μετὰ θησομαι. ἡ δ' ἔστι τὴν ἀλή-
 θειαν, ὑφ' ἧς ἐδὲ πῶς ποτε ἐβλάστη. ἐβλάστη δ' ὅ-
 ὁ ὑπὸ μὲν ὑπὸ τ' ἐαυτ' ἀπάτης καὶ ἀγνοίας.
 ὅτι ἐμὰ τ' καὶ θησὶν πρὶν. τὰ ἄλλα μετ' ὑπο-
 ψίας. ἡ τοι δ' ἀψυχὰ, ἢ ἀλογα, ἢ πεπλανημένη, καὶ
 τ' ὁδὸν ἀγνοῦντα. τοῖς δ' ἀλόγοις ζώοις, καὶ καθό-
 λα πρὸς ἡμέρας, ὡς λόγον ἔχων,
 λόγον μὴ ἔχων, καὶ μετὰ φρόνως καὶ ἐλευθε-
 ρως. τοῖς δ' ἀνθρώποις, ὡς λόγον ἔχων, καὶ κατὰ
 νικῶς. Ἐφ' ἧς πασι δ' θεὸς ὑπὸ καλῶς, καὶ μὴ ὁρῶ
 πρὸς τ' πῶς χρόνῳ ταῦτα πρὸς ἡμέρας. ἀρκῶσι
 δ' καὶ ἡμεῖς ὡς καὶ τοιαῦτα. Αἰετὶς δ' ὁ μακεδόν,
 τ' ὁ ὁρῶ καὶ αὐτ' ἀρδανόντος εἰς τ' αὐτὸ
 καὶ ἡμεῖς. ἡ τοι δ' ἐλήφθησαν εἰς τὸν αὐτὸν τὸ
 πρὸς ἀπορρηματικὸς λόγους· ἡ δ' ἐπὶ ἀσθενῶν
 ὁμοίως εἰς τὰς ἀτόμους. Ἐν θυμῷ δ' ἡμεῖς καὶ τ'
 αὐτ' ἀκρίβειαν χρόνον ἐν ἐκείνῳ ἡμεῖς ἀμα γίνε-
 ται,

πλε, ἑμαίεκα ὁμῶς καὶ ψυχικά, καὶ ὅτως ὁ θαυμά-
 ρεις εἰς τὸ πλεόν, μᾶλλον ὃ πάντα τὰ γινώ-
 σκοντα ἐν τῷ ἐνί τε καὶ σύμπαντι, ὃ δὴ κόσμον ὀνο-
 μάζομεν, ἅμα ἐννοήσας. εἰς πᾶσι σοι προβάλη-
 τῶς γράφει ὁ Ἀντωνίνος ὄνομα; μή τι κατεντε-
 ῖς ὁμολος προοίσι. ἔκαστον τῶν τοιχείων, τίς ἐν εἰς ὁρ-
 ῖζων, μή τι ἀνδρῶν; μή τι ἐκ ἰσχυροῦς πρῶ-
 τος, προῖων ἔκαστον τῶν γραμματέων; ὅτως δὲ ὁ
 ἰσχυρὸς μέμνηται, ὅτι πᾶν κατέστηκεν ἰς ἀειθερῶν
 πνέων συμπληρῶς. τὰς δὲ τῶν θεῶν, ὁ μὴ ἐο-
 ρεῖται, μηδὲ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἀντιδυσχεραί-
 νοντα, προοίσι εἰδῶ ὁ προκείμενον. πῶς ὁμολο-
 γοῖ μὴ ἰδιόπεπον τοῖς ἀνθρώποις ὁρῶν ἰδίαι
 φαινόμενα αὐτοῖς οἰκεία ὁ συμφέροντα. καὶ τὰ
 ἰδιῶτον πᾶσι ὁ συγχωρεῖς αὐτοῖς τῶν τοιχείων, ὅταν
 ἐξαπακτεῖς ὅτι ἀμαρτάνουσιν. φέρον ὁ πᾶν-
 τος ὡς ὁ οἰκεία καὶ συμφέροντα αὐτοῖς. Ἀλλ' ἐκ
 ἔχει ὅτως. ἐκκαὶ δίδασκε, καὶ δείκνυε, μὴ ἀγα-
 πακτῶ. ὁ ἀνάπαυλα αἰσθητικῆς ἀντίτυ-
 πίας, καὶ ὁρμητικῆς νύκτωρ παύσεως, καὶ ὁ ἀνομιαν
 διεξόδῳ, καὶ τῶν πρὸς τῇ σάρκι λειψυγίας. αἰσθρόν
 ἐστὶν ὅτι εἰς τὸ σῶμα τοῖς ἀπαυδαῖς, ὡς τὸ τῶν
 ψυχῶν προαπαυδαῖς. ὅρα μὴ ἀχρηματωθῇς,
 καὶ βαφῆς. γίνε ὁ τῶν τῶν σεαυτὸν ἀπολῶν, ἀγα-
 θόν, ἀκέραιον, σεμνόν, ἀκροφόν, τῶν δικαίων φίλον,
 θεοσεβῆ, ὁμιλῆ, φιλόστοργον, ἐξ ὁμιλίων πρὸς τὰ
 πρὸς ὅντα

πρέποντα ἔργα ἀγνίσει, ἵνα τοιοῦτ' συμ-
 μένης, οἷόν σε ἠθέλησε ποιῆσαι φιλοφρο-
 σιδεῖν θεοὺς, σώζει ἀνθρώπους, βραχὺς ὁ βίος
 εἰς καρπὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς διάδοσις ὅσια
 καὶ πράξεις κοινωνικαί. Πάντα ὡς Ἀντωνίνου
 μαθητής. τὸ ὑπὲρ τῆς κατὰ λόγον πρὸς
 θεοῦ ἐκείνου, καὶ τὸ ὁμαλὲς πάντα
 ζῆν, καὶ τὸ ὅσιον, καὶ τὸ βύοδιον τῆς προσώπου
 καὶ τὸ μελίχιον, καὶ τὸ ἀκονόδοξον· καὶ τὸ πε-
 εἰ τὴν κατὰ λήψιν τῆς πραγματικῆς φιλοφρο-
 σιδεῖν. καὶ ὡς ἐκείν' ἔκ' αὖ π' ὅλως πῆνκεν, με-
 πρότερον δὲ μάλα κίλεδὼν, καὶ σαφῶς νοήσας
 καὶ ὡς ἐφ' ὅσον ἐκείν' ἔδ' ἀδίκως αὐτὸν μεμ-
 φομένους μὴ αὐτὸ μεμφομέν'· καὶ ὡς ἐπ' ὅδε
 ἔσπευθεν, καὶ ὡς δολοφίας οὐκ ἐδέχετο· καὶ
 ὡς ἀκρεβῆς ὡς ἰσότητος ἡδῶν καὶ πράξεων
 καὶ οὐκ ὀνειδισῆς, ἔ' φοφοδῆς, οὐχ ὑπόπτης
 ἔ' θεοφῆς· καὶ ὡς ὀλίγοις ἀρεσκυμέν'· οἷον δι-
 κήσει, σωμνῆ, ἐσθῆτι, τροφῇ, ὑπηρεσίᾳ. καὶ
 ὡς φιλόπον'· καὶ μακρόθυμ'· καὶ οἶθ'
 Ἄν' τῷ μέχρ' ἐσπέραις δὲ τὴν λιτὴν διαίταν, με-
 δὲ τ' ἀρεκρινθῆν ταὶ πόδι τῶματα πρὸς τ' (σωμνῆ).
 ὡς ὥραν χρῆζων, καὶ τὸ βέβαιον ὅμοιον αὐτῶν
 φιλίας αὐτ'· ὅτι τὸ ἀνέχεσθαι αὐτῶν νότων πα-
 ρησιαστικῶς ταῖς γνώμας αὐτ'· καὶ χαίρειν, ἔτι καὶ
 δ' φκνύοι κρητήν. ὅτι ὡς θεοσεβῆς χρεῖς δ' φσιδα-
 μονίας.

λονίας, ἢ ὅπως θύζωιδήτω σοι ἐπισῆ ἢ τελευ-
 ταία ὥρα ὡς ἐκείνῳ. Ἀνάγκη κὴ ἀναγκάλου σε-
 ωτ', ὅ ἔξυνωνιαθεὶς πάλιν κὴ ἀνοήσας ὅτι ὄνη-
 οῖ τοι ἡνώχλου, πάλιν ἐρηγορῶς βλέπει ταῦ-
 α ὡς ἐκείνῳ ἔβλεπες ἐκ ὧμα πρὸς, εἰμὴ κὴ ψυχῆς.
 τῷ μὲν ὅν ὧματίῳ, πάντα ἀδιαφόρα. ἔδὲ γὰρ
 διὰ τὸ Διὰ φέρειαι. τῇ ὃ διάνοια ἀδιαφόρα, ὅ-
 τα μὴ ὄσιν, αὐτὸ ἀνεργήματα. ὅσα δὲ γε αὐτὸ ὄσιν
 ἀνεργήματα, ταῦτα πάντα ἐπ' αὐτῇ ὄσιν. κὴ τὰ
 τῇ μὲν τοι ἅ παρὰ μόνον. ὃ πρὸν πραγματεύε-
 ται. τὰ δὲ μέλλοντα κὴ πρῶχικέτα ἀνεργήματα
 αὐτὸ, ὅ αὐτὰ ἡδὴ ἀδιάφορα. Οὐκ ἔστιν ὁ πῶν
 τῇ χειρὶ, ὃ τῷ ποδὶ πρὸ φύσιν, μέχρις αὐ πρὶν
 ὁ πρὸς τὸ τῷ ποδός, κὴ ἡ χεὶρ τὰ τῷ χειρός. ὅπως ὅν
 ἔδὲ ἀνθρώπῳ ὡς ἀνθρώπῳ παρὰ φύσιν ὄσιν ὁ
 πόνος, μέχρις αὐ πῶν τὰ τῷ ἀνθρώπῳ. εἰ ὃ πρὸ
 φύσιν αὐτῷ ὃ ἔστιν, ἔδὲ κακὸν ὃ ἔστιν αὐτῷ. Ἡ λί-
 κας ἡδονὰς ἡδὴ ἔχον λησταὶ κίναιδι, παῖδα λαοῖαι,
 τύραννοι, ὃ ὅρας πῶς οἱ βάλανυσοι τεχνίτῳ ἄρ-
 μόζοντ' ἢ ἄχρι τινὸς πρὸς τὰς ἰδιώτας, ἔδὲν
 ἡσόν μὲν τοι αὐτὸν τῷ λόγῳ τῷ τέχνης, κὴ τὰ τὰ
 ἀρσιῶναι ὃ ἔχον μὲν τῶν. Οὐδὲν εἰ ὁ ἀρχιτέ-
 κτων, κὴ ὁ ἰατρός μᾶλλον αἰδέοντ' ὃ τῷ ἰδίας τέ-
 χνης λόγον, ἢ ὁ ἀνθρώπος τὸ ἑαυτῷ, ὃς αὐτῷ κρινός
 ὃ πρὸς τὸν θεόν. Ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη, γυνίαι τὰ
 κόσμος, παῖ πέλαιος, σαλὸν τὸν κόσμος, ἄθως ὢ-
 λάειον

λαλειον τ' κόσμῳ. παν δ' αἰσῶς τ' χρόνῳ, σι
 μὴ τ' αἰώνῳ. πάντα μικρά, ὅ, ῥεπτα, ἀναφα
 ζώμια, πάντα ἐκείθεν ὅ, ῥε, ἀπ' ἐκείνῳ τ'
 κενῷ ἡγεμονικῷ ὁρμήσαντα, ἡ κατ' ἐπακροῦ
 θησιν. ἡ δ' χαλσμά δ' τῷ λέοντος, ὅ δ' δηλητῆ
 ριον, καὶ πᾶσα κακουργία, ὡς ἀκάνθα, ὡς βόρ
 βορος, ἐκείνων ὑπογλήματ' αἶ. Τῶν σεμνῶν ὅ κα
 λῶν, μὴ δ' αὐτὰ ἀλλότεια τέττα ὅ σέβας φά
 τὰ ζῷ. ἀλλὰ τ' πάντα τὴν πηγὴν ὑπολογίζῃ. ὅ
 τὰ νῦν ἰδῶν, πάντα ἐώρακεν, ὅσα τε ἴδ' αἰδῶς
 γένετο, ἡ ὅσα εἰς δ' ἀπὸ φρονέσαι. πάντα ῥ' ὁμο
 γυνῇ ἡ ὁμοφῶν. πολλὰ κινεσθῆναι τ' ὑποκινῶν
 πάντων τ' αὐτῷ κόσμῳ, ὅ χέσιν πρὸς ἀλλήλων
 ῥόπον γὰρ πᾶνα πάντα ἀλλήλοις ἐπιπέσκει
 ἡ πάντ' αἶ τῷ φίλῳ ἀλλήλοις ἐστὶ. ἡ δ' ἀλλ'
 ἐξῆς ὅτι ὅ, ὅ, ὅ, τ' τοπικῶν κίνησιν ἡ σύμπνοια
 αἶ, ἡ τῶν ἐνωσιν τ' ὅσας. Οἷς συγκεκλήρωτα
 πρᾶγμασι, τέττα ὑποκινῶν σεαυτ' ἡ οἷς συ
 κείληχας ἀνθρώποις, τέττα φίλῳ, ἀλλ' ἀλλή
 ῳ, ὅργανον, ἐργαλείον, σκεῦος πάν, εἰ πρὸς ὅ κα
 τεσκέυασται ποιεῖ, ὅ, ὅ, ἡ τοι ἐκεί ὅ κατ' αὐτοῦ
 σας ἐκ ποδῶν. ὅ, ὅ, τ' ὑπὸ φύσεως ὑποκινῶν
 νων, αἰδῶν ὅτι, ἡ πᾶσα μὲν ἡ κατ' αὐτοῦ ἀσάσσα δ' ὅ
 ναμιν καθὸ ἡ μάλλον αἰδῶν αὐτ' ὅ δ' ἡ νομί
 ζῃν, ἐὰν κατ' ὅ βέλημα ταύτης ἔχῃς ἡ διεξαγά
 γῃς ἔχῃ ὅ πάντ' αἶ νοῦν, ἔχῃ ὅ ὅτως ὅ ὅ

σαυτὶ κτ' κοῦν τὰ ἑαυτῷ. Ὅπ' αὖ τ' ἀποαιρέτην
 ἑωσέσης αὐτῷ ἀγαθόν, ἢ κακόν, ἀνάγκη κτ'
 τῷ πᾶσι πῶσιν τ' τοῖς τε κακῷ ἢ τ' ἀποτόν-
 ουν τ' τοῖς τε ἀγαθῷ, μέμψασθαι σε θεοῖς, ἢ ἀν-
 θρώπους ἢ μισήσαι τοὺς αἰτίους ὄντας, ἢ ὑποπύου-
 σθαι ἐσεαυτὸν τ' ἀρετῆς, ἢ τ' πᾶσι πῶσιν.
 Ὁ ἀδικῶν πολλὰ, ἀλλὰ τ' πρὸς ταῦτα δια-
 φοραί. εἰ μὴ τὸ μόνον τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ ἢ κακὰ
 κινῶμεν, ὅθεν μὲν αἰτία κατὰλείπει, ὅτε θεῶν
 ἐγκαλέσθαι, ὅτε πρὸς ἀνθρώπων σῆναι σάσιν το-
 λμήεις. πάντες εἰς οὗ ἀρετῆς τέλος (συνεργῶμεν,
 οἱ μὲν ἐδύτως ἢ πρὸς ἀρετῆς τέλος; οἱ δ' αὖ ἐπὶ
 σάτῳ. ὡς περὶ καὶ τοὺς καθύδοντας οἶμαι ὁ Ἡρά-
 κλειτος ἐργάτας εἶναι λέγει, ἢ συνεργῶν τ' οὐ τῷ
 κόσμῳ γινόμενων. ἄλλος δ' κατ' ἄλλο συνεργεῖ,
 ἐκ πᾶσι τοῖς δ' ὁ μεμφομένης, ἢ ὁ αἰτιώ-
 νων πρὸς τοῖς, ὁ ἀναιρέειν τὰ γινόμενα. Ὁ δ' τ' τῶν
 τοῖς τε ἐχρῆσθαι ὁ κόσμος. λοιπὸν δὲ σύνες εἰς πᾶ-
 ντας ἑαυτὸν κατὰ τάσιν. ἐκείνῳ μὲν πάντως
 οἱ καλῶς χρῆσται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν. Ὁ πρὸς
 δέξεται σε εἰς μέρῳ π' τ' συνεργῶν ὁ συνεργῶν
 πικρῶν. ἀλλὰ σὺ μὴ τοῖς τοῖς μέρῳ γίνῃ. οἷος ὁ δὲ τε-
 λῆς ἢ γελῶς σίχος οὐ τῷ σφαίματι, ὁ Χρῆσιπ-
 πος μέμνηται. Μήτι ὁ ἥλιος τὰ τῶν ἡμέρῳ ποιεῖν;
 μήτι ὁ ἄσκληπιος τὰ τ' καρποφόρου; τί δὲ
 τῶν ἄστρον ἐκείνῳ, ὅχι διαφορά μὲν, (συνε-
 ργᾷ δὲ

γὰρ δὲ πρὸς ταυτὸν; Εἰ μὲν ὅν ἐβουλόμην πρὸς
 ἐμὲ καὶ ἢ ἐμοὶ συμβῆναι ὀφειλόντην οἱ θεοὶ, καὶ
 λῆρς ἐβουλόμην. ἄβελον γὰρ θεόν; ὅδε ἰδι-
 νοῦμαι ῥάδιον. καὶ ποιῆσαι δὲ με ὅλα τίνα αἰτίαν
 ἔμελλον ὀρμαῖν; τί ἢ αὐτοῖς ἢ τῷ κρινῶ ἔμάλιστα
 πρὸν σῶμαι, ἐκ ζύτου πρὸς ἐχέμεν; εἰ δὲ με
 ἐβουλόμην κατ' ἰδίαν πρὸς ἐμοῦ, πρὶ γὰρ
 τῇ κρινῶς πάντως ἐβουλόμην, οἷς κατ'
 ἐπακλούθῃσιν καὶ ταῦτα συμβαίνοντα, ἀσπλ-
 ζεσθαι καὶ σέργειν ὀφείλω. εἰ δ' ἄρα πρὶ μηδε-
 νὸς βουλόμην, πιστεύει μ' ὅχι ὅσον. ἢ μηδ' ἐθύω
 μιν, μηδ' ἐβύχουμεθα, μηδ' ἐδυνώμεθα, μηδ' ἐτά-
 ῃσιν. ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας, ἀπὸρ ἐκείνους ὡς πρὸς πρὸν-
 τας καὶ συμβιῶντας ὅν θεοὺς πρὸς ἅπαντας. εἰ
 δὲ ἄρα πρὸς μηδένος τῇ καὶ ἢ ἡμῶν βουλόμην-
 ται. ἐμοὶ μὲν ἔστι πρὶ ἐμαυτῷ βουλόμην. ἐ-
 μοὶ δὲ ὅτι σκέψαι πρὶ τῷ συμφέροντι. συμ-
 φέρει ἢ ἐκείνους, τὸ κατὰ τὴν ἑαυτῷ καὶ ταῖς σκεψαῖς
 καὶ φύσιν. ἢ δὲ ἐμὴ φύσις λογικὴ καὶ πολιτι-
 κή· πόλις καὶ πατεῖς, ὡς μὲν Ἀντωνίῳ μοι ἢ
 ῥώμῃ, ὡς ἢ ἀνθρώπῳ, ὁ κόσμος. τὰ ταῦς πολισι-
 ὅν ταῦταις ὀφείλω μόνον ἐστὶ μοι ἀγαθὰ. ὅσα
 ἐκείνους συμβαίνει, ταῦτα ἔσθ' ὅλα συμφέρει. ἢ
 καὶ ὅσοι, ἀλλ' ἐπὶ ἐκείνους ὡς ἐπίπαν ὅτι πρὸς
 λαφάρους. ὅσα ἀνθρώπῳ ἢ ἐτόροις ἀνθρώποις. κρινῶ
 τὸν ὅτι νῦν τὸ συμφέρον ἰδίῳ ἢ μέσων λαμβά-
 νει.

ἰδοὺ. Ὅσοι περὶ σῶσαι σοι τὰ ἀμφὶ τῷ θεῷ
 ἔω, καὶ τοῖς τοῖς τοῖς χερσίν, ὡς αἰεὶ τὰ αὐτὰ ὁρώ-
 ντα, καὶ τὸ ὁμοφρόνως προσκρῖν τῷ θεῷ πατρὶ. Τὸ
 ὅλον τὸ εἶς πάσῃ. πάντα γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ
 αὐτὰ, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς. μέχρι τίνος ὄν; ὁ νόμος (ὡς
 πάντες ἀνθρώπων, καὶ πάντων τῶν ὡδὶ τῆς
 θυμῶν, πάντων ἀπάντων τῶν ἐθνῶν τεθνεώτας. ὡς
 αἰσθάναι τὸ τομέχρι φιλιζίνωνος καὶ φοίβου, ὅς ὁ-
 γανίωνος. μέπι θυῶν τὰ ἄλλα φύλα. ἐκεί δὲ
 μεταβαλεῖν ἡμεῖς δέ, ὅπως τοῖς τοῖς μὲν δφνοὶ ῥή-
 ῥες, τοῖς τοῖς ὁ σέμνοι φιλόσοφοι. Ἡράκλειτος,
 θυθαγόρας, Σωκράτης. τοῖς τοῖς ἡρώες πρότε-
 ρον. τοῖς τοῖς ὕστερον στρατηγοὶ, τύραννοι, τὰ
 τοῖς τῶν Εὐδόξος. Ἰππάρχος, Ἀρχιμήδης, ἄλλαι
 φύσεις ὅξῃαι μεγάλῳ φρονες, φιλῶπνοι, πα-
 ῖργοι, αὐθάδεις, αὐτῶν τῶν ἐπικήρ καὶ ἐφικμῆρ τῶν
 ἀνθρώπων ζωῆς χλυσασαί, οἷον Μένιππος, καὶ
 ὅσοι τοῖς τοῖς. πῶρὶ πάντων τῶν τῶν ἀνῶν ὅτι πᾶ-
 λαι κῆνται. τί ὅν τῶν τοῖς τοῖς αὐτοῖς; τί δαί τοῖς
 καὶ ὁνομαχομένοισι ὅλως. Ἐν ᾧ δὲ πολλοὶ ἄξιον,
 τὸ μετ' ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης θυμῶν τοῖς
 φύσεως καὶ ἀδίκους ἀφισιουῶ. Ὅταν θυφρα-
 ναι σεαυτὸν θέλῃς ἀνθυμῶ τὰ πεπορήματα τῶν
 συμπεπνῶν. οἷον τῶν τῶν, τὸ δραστήριον. τὸ τὸ αἰ-
 σθητόν. τὸ τὸ θυμῶν ἀδίκον, ἄλλος τὸ ἄλλο π. ὅ-
 δὲν γὰρ ὅπως θυφραίνει, ὡς τὰ ὁμοιώματα τῶν
 0 3 ἀρετῶν

ἀρετῇ ἐμφαινόμενα τοῖς ἡθεσι τῷ συζώνῳ, ὡς αὐ-
 θροά ὡς οἶόν τε συμπίπῃοντα. διὸ καὶ πρόχειρα αὐ-
 τὰ ἐκτίον. μή τι δυσχεραίνῃς ὅτι βωῶν ἢ πιῶν λι-
 βῶν εἴ, καὶ ὅτι τειχευομένων, ὅτι δὴ καὶ ὅτε μέχρι βωῶν
 ἢ ἐπὶ τῷ βιωτέον σοι, καὶ ὅτι μέχρι πωλείοντος. ὡς περὶ
 τῶν σίας, ὅσον ἀφώρῃται τοῖς σέργῃς, ὅπως ὡς
 τῷ χρόνῳ περὶ μὲν πείθειν αὐτῶν. Πράττει ἢ ὡς
 ἀκοντῆν, ὅταν τῷ δικαιοσύνης ὁ λόγος ὅπως
 ἄγῃ. ἐὰν μὲντοι βία τις προαγόμενος ἐνίστηται,
 μεταβαίνει ὑπὸ δὲ δύναμιν ὡς ἀλυστον, ὡς συγ-
 γράφει εἰς ἄλλῳ ἀρετῇ τῇ κρυφύσει. ὡς μέμνηται
 ὅτι μετ' ὑπεξαίρεσεως ὁρμῆς, ὅτι ὡς ἀδυνα-
 τῇ ἐκ ὁρέγῃ. πίνῃ δὲ; τῷ τοιαύτης δὲ πίνῃ ὁρμῆς.
 τὰ τὰ ἢ τυγχάνῃς, ἐφ' οἷς προήχθημεν, ταῦτα
 γίνεσθαι. ὁ φιλόδοξος ἀλλοτεῖαν ἐνεργῆσαν ἰδίαν
 ἀγαθὸν ὑπολαμβάνῃ. ὁ ἢ φιλόδοξος ἰδίαν πεί-
 σιν. ὁ ἢ ἐν ἔχον ἰδίαν προῆξιν. ἔστι πάλιν τὰ τὰ
 μηδὲν ὑπολαμβάνῃ, ὡς μὴ ὀχλήσῃ τῇ ψυχῇ, αὐ-
 τὰ δὲ τὰ πράγματα ἐκ ἑχέφουσιν ποικιλικῶς τῷ
 ἡμετέρων κρίσεων. ἔθιτον σεαυτὸν πρὸς τὸ ὑφ' ἐ-
 τέρῃ λεγομένῳ γίνεσθαι ἀπαρενδυμένως, καὶ
 ὡς οἶόν τε ἐν τῇ ψυχῇ τῷ λέγοντι γίνεσθαι. τὸ βού-
 ληται μὴ συμφέρον, ὅτι τῇ μελίᾳ συμφέρον. ἐκ
 βουλήν, οἶναυ, ἢ ἰατρῶνται οἱ κάμνοντες κα-
 κῶς ἔλεγον, ἄλλῳ πίνῃ αὐτὸν πωλείον, ἢ πῶς αὐ-
 τὸς ἀνερῶν, ὅτι τοῖς ἐμὲ πωλείον σωτήριον, ἢ ὅτι

θεραπυομένων ὑγιφόν; πόσοι μεθ' ὧν εἰσῆλθον
 ἰς τὸν κόσμον ἦδη ἀπεληλύθασι; ἰκτοριῶσι, δ'
 ἀέλι πικρὸν φαίνεται. καὶ λυασοθήκῃς δ' ὕ-
 λω φοβερόν· καὶ παιδίθ' δ' σφαιρίον καλόν.
 τί ἔν' ὀργίζομαι, ἢ δοκεῖ σοι ἔλαστον ἰαχὴν δ'
 διψιδυσμένον, ἢ δ' ἄλγιον ἱερὸν ἰκτεριῶν π, καὶ
 ἰ ἰός τῷ λυασοθήκῃ. κ' δ' ἔν' λόγον τ' σῆς φύ-
 τεως, βιοῦν σε ἔδεις καλύσει. π' ἄ δ' ἔν' λόγον
 τ' κρινῆς φύσεως ἔδωκε σοι συμβήσεται οἱοί εἰ-
 σιν οἷς θέλουσιν ἀρέσκειν, καὶ δ' οἷα πόδι γνό-
 μενα; ἢ δ' οἷαν ἀνεργειῶν; ὡς ταχέως ὁ αἰὼν
 πάντα καλύψει, καὶ ὅσα ἐκάλυψε ἦδη.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
 τὸν Βιβλίον Ζ'.

Ἰ. ὅτι κακία τούτ' ἐστὶς ὁ πολ-
 λακίς εἶδος. καὶ ὑπὲρ παν-
 τὸς δ' ἐ τοῦ συμβαίνοντ' πρό-
 χειροῦς ἔχε, ὅτι τοῦ τό ὅστις
 ὁ πολλάκις εἶδος. ὅλως ἀν-
 κέτω τὰ αὐτὰ ἐνρήσεις, ὥς μετὰ αἱ ἰσο-
 εἶαι αἱ παλαιαί, αἱ μέγαι, αἱ ὑπόγμοι, ὥς
 νῦν μετὰ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι, ἔδεν καινόν·

πάντα καὶ συνήθη ὀλιγοχρόνια. τὰ ὄνυμα τὰ
 πῶς ἄλλως διῶναι ὁ νεκρωθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ κα-
 τὰλληλοι αἰῶνι φαίνεται οἷα σβειδῶσιν, ὡς δι-
 πεκῶς ἀναζωπυρεῖν, ὡς σοὶ ὅτι διῶματι πᾶσι
 τὰτα ὁ δὲ ἔτι λαμβάνει· εἰ διῶματι, τί τα-
 ράσομαι; τὰ ἐξω τῇ ἐμῇ δεικνύσας ἔδεν ὅπως
 πρὸς τῇ ἐμῇ διακνύσας. ὅσοι πάντες, καὶ ὁρθός ἐστι.
 ἀναβιώναι σοὶ ἐξέστιν. ἴδε πάλιν τὰ πρᾶγματα ὡς
 ἐώρας· εἰ τὰτα ἢ ὁ ἀναβιώναι. Πομπῆς κοι-
 σπουδία, ὡς σκηνῆς σφράγματα, ποιμένα, ἀγέλαι,
 δεικνύσας, κυνιδίους ὁσάκειον ἐρρίμμενον, ψα-
 μίον εἰς τὰς τῇ ἰχθύων δεξαμενάς. μυρμήκων τα-
 λαιπωεῖαι, καὶ ἀχαιοφοεῖαι, μυιδίων ἐπιομένων
 διαδύομαι. σιγμάειαν νευροσπασμένην. καὶ
 ὅτι ἐν τὰτοις δύμνως μὲν ὅτι μὴ φρενατόμενον ἐ-
 σάναι. πᾶσα λαθεῖν μὲν τοι, ὅτι ὅσοις ἀξίος ἐ-
 κείνος ὅστιν, ὅσοι ἀξία ὅτι ταῦτα πᾶσι αἱ ἐπὶ ὁδοῖ-
 κα. Δεῖ καὶ λέγειν πᾶσα λαθεῖν ὅτις λεγομένοις, ὡς
 καὶ ἐκείνην ὁρμὴν τοῖς γινόμενοις. καὶ ὡς ἂν ἐπὶ
 ρα, ὁρμὴν ὁρμῶν ὡς πᾶσι σκεπὸν ἢ ἀναφορὰ. ὡς ὅτι
 ἐπὶ τὰ πᾶσι φυλάσσειν τί τὸ σημεινόμενον. ὡς
 ρον ἵσταρπεί ἢ διακνύσας πρὸς ὅσοι, ἢ ὅτι. εἰ ἂν ἐ-
 ξαρκεῖ, χρᾶμαι αὐτῇ πρὸς τὸ ἔργον ὡς ὁρμάνω
 πᾶσι τῇ ὅσον φύσεως ὁδοῖται. εἰ ὅτι μὴ ἵσταρ-
 κεί, ἢ τοι πᾶσι χωρὶς τῇ ἔργα τῷ διναμένῳ κρέττον
 ὑπὸ τῇ ἐλπίδι, ἐὰν ἄλλως ὅσοι μὴ καθήκει. ἢ πρᾶσ-
 ῶς

ὥς διώμασι προσπῆα λαβὼν τὸ διωάμενον
 ἔπ' ἐπ' ὅρασι τὸ ἐμὸν ἡγεμονικὸν ποιῆσαι τὸ εἰς
 πλὴν κρινωνίαν νυκτὸ καίριον ἐχρήσιμον. ὅτι ἰὲρ αὐτῷ
 δι' ἐμαυτῶν, ἢ σὺν ἄλλῳ ποιῶ, ὥδε μόνον χρὴ (ὡς
 πτείνην, εἰς τὸ κρινῆ χρήσιμον ὡς ὑάερμοςον. Ὅσοι μὲν
 πολὺ ὑμνήσοι γελόμενοι, ἤδη λήθῃ πῆα δέδον-
 ται. ὅτι δὲ τὰς τρεῖς ὑμνήσαντες, πάλαι ἐκ πε-
 δῶν. Μὴ αἰχμὴν βοηθῶμεν. Πρὸς γὰρ οἱ
 εὐδὲν δ' ἰδιβαλλόν, ὡς στραπὶ ὡς τειχε-
 μαχία. Τί ὅν ἐάν σὺ μὲν χολαίνων ἢ πλὴν ἐπαλ-
 ξιν ἀναβῶμαι μόνος μὴ διώμ, σὺ δ' ἄλλῳ διωα-
 ρὸν ἢ τῷ; Τὰ μέλλοντα μὴ ταρσάτω. ἥξει γὰρ
 ἐπ' αὐτὰ ἐάν θεήσῃ, φέρον τὸ αὐτὸ λόγον, ὡς νυκτὸ
 πρὸς τὰ πρὸντα χρᾶ. Πάντα δὴ μὴ λείπει ἰδι-
 πλέκεται. ὅτι ἡ (ὡς δέοις ἱερά, ὅτι χερόν τι εἶδεν
 δὴ μὴ ὅριον δὴ μὴ δὴ μὴ, συγκατατίταται ἰὲρ ἢ συγ-
 κρομῆ τὸ αὐτὸ κόσμον. κόσμος τε γὰρ εἰς διὰ ἀ-
 παύτην, ἢ θεὸς εἰς διὰ πάντην, καὶ ἐσὶα μία
 καὶ νόμος εἰς. λόγος κρινὸς πάντην τὸ νοεῶν
 ζώων, ὅτι ἀλήθεια μία, εἶχε ἢ τελεφότης μία τὸ ὁ-
 μογενῶν, ἢ τὸ αὐτὸ λόγον μετεχόντην ζώων.
 πάντ' ὅν ὅν, ἀφανίζει τὰ χίσα τῇ τὸ ὅλον
 ἐσὶα ἢ πάντ' αἵτιον, εἰς τὸ τὸ ὅλον λόγον τὰ χίσα
 ἀναλαμβάνει τὸ πᾶν μὴ μὴ τὰ χίσα ἐγκα-
 ταχύνεται τῷ αἰῶνι. τῷ λογικῷ ζώῳ ἢ αὐτὴ
 πρᾶξις κτ' φύσιν ὅσι, ὅτι λόγον ὁρᾶς, ἢ ὁρᾶς
 οὐ μὲν.

212 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

μυρος. οἷον ὅσιν αὖ ἠνωμένοις τὰ μέλη τῆ σάρκα-
τος, τῶν ἔχει τὸ λόγον αὖ διεσῶσι τὰ λογικὰ,
πρὸς μίαν πινὰ ζωογίαν καὶ ποικιλιασμένην.
μᾶλλον δέ σοι ἢ τέττα νόκοις προαπεισέται ἐὰν
πρὸς ἑαυτὴ πολλάκις λέγῃς, ὅτι μέλος ἐμὶ τῆ
ἐκ τῶ λογικῶν συστήματι. ἐὰν δὲ διὰ τῆ εἰ-
ποιχείας μέρος εἴνῃ ἑαυτὴ λέγῃς, ὅτι πᾶσα καρδίας
φιλίης εἰς ἀνθρώπου. ὅτι πᾶσα καὶ λαλητήριος
θυφραίνῃ τὸ θυόργετέιν. ἔτι ὡς πρὶς τὸν αὐτὸν ψ-
λὸν ποιήεις. ὅτι πᾶσα ὡς αὐτὴ θυ ποιεῶν. ὅτι δὲ ἐξω-
θεν προαπεισέτω τοῖς παθεῖν ἐκ τῆ προαπώ-
σεως ταύτης δυναμένοις. ἐκείνα γὰρ ἐὰν θελήσῃ
μὲν ψεῖ τὰ παθόντα. ἐγὼ δὲ ἐὰν μὴ ὑπολάβω ὅτι
κακὸν τὸ συμβεβηκός, ὅτι πᾶσα βέλταμμαι. ἐξέστι δὲ
μοι μὴ ὑπολαβεῖν. ὅτι πᾶσα πᾶσα ποιῇ ἢ λέγῃ, ἐμὲ
δὲ ἀγαθὸν εἶναι. ὡς αὖ εἰ ὁ χρυσὸς ἢ ὁ σμαράγ-
δος, ἢ ἡ πορφύρα εἴτε ἀεὶ ἐλεγετο, ὅτι πᾶσα ποιῇ,
ἢ λέγῃ, ἐμὲ δὲ σμαράγδον εἶναι, καὶ τὸ ἐμαυτῶ χρῶ-
μα ἔχον. τὸ ἡγεμονικόν, αὐτὸ ἑαυτῶ ὅτι ἐνοχλεῖ.
οἷον λέγω, ὅτι φοβεῖ ἑαυτὸ εἰς ὑπὸ θυμῶν. εἰ δὲ τίς
ἄλλος αὐτὸ φοβῆσαι ἢ λυπῆσαι διώκῃ, ποιή-
τω. αὐτὸ γὰρ ἑαυτὸ ὑποληπτικῶς ὅτι τρέφῃ εἰς
ποιαύτας τροπαίας. τὸ βράπον μὴ πάθῃ τι, αὐτὸ
μεινναῖτω εἰ διώκεται, καὶ λεγέτω εἰ τι πάσῃ.
τὸ δὲ ψυχάλειον, τὸ φοβέμενον, τὸ λυπούμενον, τὸ
πολεῖ τὴν ὁλῶς ὑπολαμβάνον, ὅτι μὴ πά-

213

η. ἔπ' ἔφεσ αὐτὸς κείσιν βραχύνω. ἀπ' οὐδεὶς
 ἔστιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, τὸ ἡγεμονικόν, ἐὰν μὴ ἑαυτῷ
 ἡδύαται ποιεῖν. καὶ τὰ ταυτὰ ἵ' αὐτὰραχον, καὶ
 ἐν ἐμὸν πόδιστον, ἐὰν μὴ ἑαυτὸ παραλάσῃ καὶ ἐμπο-
 ῖσθαι. Εὐδοκίμονία ὅστις, δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγα-
 θόν. τί δ' ὦδε ποιεῖς ὧ φαντασία; ἀπέρχου
 δὲ θεός σοι, ὡς ἦλθες, εἴ μ' ἤρξωσθαι. ἐλλήνθας
 ἵ' κ' τὸ ἀρχαῖον ἔδος. ἐκ ὀργίζομαι σοι. μόνον
 ἔπιθι. φοβῆταί τις μεταβολῇ. τί γὰρ διώαται
 χωρὶς μεταβολῆς γενέσθαι; τί δαὲ φίλτορον ἢ
 οἰκιστότορον τῇ τ' ὄλθον φύσει; Σὺ δ' αὖθ' ἔλθου
 αὐτὸς διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ξύλα μεταβάλλῃ; τραφῇ-
 ναι δ' διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ἐδωδισμα μεταβάλλῃ;
 ἄλλο δ' ἔτι τ' χρησίμων δύναται (σωτὴρ) ἐλεσθῆναι χω-
 ρὶς μεταβολῆς; εἴ οὐκ ἔστι δ' ὅτι καὶ αὐτὸ τόσε μετα-
 βαλῆν ὁμοίον ὅστις, καὶ ὁμοίως ἀναγκαῖον τῇ τ' ὄ-
 λθον φύσει διὰ τ' ὅλθον εἰσίας, ὡς ὅλθ' ἡμῶν
 εἴς δι' ἐκ πορεύειται πάντα τὰ σώματα, τῷ ὅλθ' συμ-
 φυῇ αὐτῶν, ὡς τὰ ἡμέτερά μέρη ἀλλήλοις.
 πόσος ἦδη ὁ αἰὼν Χρυσίππης, πόσος Σωκρά-
 νης, πόσος Ἐπικτήτης καὶ ἄλλοι πέπωκεν; εἴ δ' αὖ-
 τ' ἡμῶν πάντος ἐπινοοῦν σοι ἀνθρώπου τε καὶ
 πράγματός περὶ ἀπὸ πῆτος. Ἐμὲ δ' ἄν μόνον πε-
 ρεωῶ, μή τι αὐτὸς ποιήσω, ὃ ἢ καὶ τα σκεδὴν τῶ
 αὐτῶν πονεῖ δέλεφ, ἢ ὡς εἴ δέλει, ἢ ὀνυῶν δέλεφ.
 ἐγγὺς μὲν ἡσὶν πᾶσι πάντῃν λήθη. ἐγγὺς δ' εἴ
 ἡσὶν

ἢ πάντῃν πᾶσι τοῦ λάθῃ. Ἰδιον αἰθρῶν
 φιλῆν καὶ σὺν πῆλίοις τας. τὸ δὲ γίνεται, ἐκ
 συμπεσώπῃς, ὅτι καὶ συγγενῆς, καὶ διὰ
 γνοίαν, ὅτι ἀκοντὸς ἀμαρτάνουσι, καὶ ὡς μετ' ὀλί-
 γον ἀμφοτέρω τεθνήξετε. ὅτι πρὸ πάντων, ὅτι ἐκ
 ἐβλαψέσε. ὅτι ἡ γὰρ ἡγεμονικὴν τοῦ χείρον ἐποί-
 σεν, ἢ πρὸς αὐτῷ. ἢ τῇ ὁλῳ φύσις, ἐκ τῆς
 λῃς ἐσίας, ὡς κηρῶ, καὶ μὲν ἰππᾶειον ἐπὶ λα-
 συγγέασα δὲ ῥῶν, εἰς δ' αὖθις φύσιν σωτηρί-
 σατο τῇ ὑλῇ αὐτῇ. εἴτα εἰς ἀνθρωπάειον; εἴτα
 εἰς ἄλλο τι. ἐκαστον δὲ τούτων πρὸς ὀλίγον
 ὑπέστη. δεινὸν δὲ οὐδ' ἐν τῷ ὁλῳ λυθῆναι τῷ κω-
 τῷ. ὡς περὶ ἐδ' ἐδ' συμπαγλῶναι. Τὸ ἐπὶ κῶν
 τῷ προσώπου λίαν πᾶσι φύσιν, ὅταν πολλὰ
 καὶ ἀναποθνήσκῃ ἢ πρὸς ἄλλο. ἢ τὸ τελευτᾶν
 ἀπεσβέσθῃ, ὡς ὁλῳς ὁλῳ φθῆναι μὴ διύαθῃ.
 αὐτῷ γε τῷ πᾶσι κῶν πειρῶ, ὅτι πᾶσι
 δ' ὁ λόγον. εἰ γὰρ καὶ ἡ σωτηρία τῷ ἀμαρ-
 τάνῃ οἰχίσεται, πῶς ἐπὶ τῷ ζῶν αἰτία; Πάν-
 τα ὅσα ὁρᾷς, ὅσον οὐ πᾶσι μεταβαλεῖ ἢ τὰ ὅλα
 διοικεῖς φύσις, καὶ ἄλλα ἐκ τῆς οὐσίας αὐ-
 τῶν ποιήσει. καὶ πάλιν ἄλλα ἐκ τῆς ἐκείνων οὐ-
 σίας, ἵνα ἀεὶ καρὸς ἢ ὁ κόσμος. ὅταν τις ἀ-
 μάρτη τις σέ, ὅτι οὐκ ἀδύνατον τὴν ἀγαθὴν ἢ κα-
 κὴν ἐπολαβὼν ἡμαρτε. ῥῶν γὰρ ἰδὼν, ἐλε-
 σεις αὐτὸν, καὶ οὐτε θαυμάσεις, οὐτε ὀργισθήσῃ.

τοι γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ αὐτὸς ἐκείνῳ ἀγαθὸν ἐπι-
 πολαμβαίεις, ἢ ἄλλο ὁμοειδὲς. δὲ οὐὲ συγ-
 γίωσκεν. εἰ δὲ μικρότερον ὑπολαμβάνεις τὰ τοιαῦ-
 τα ἀγαθὰ καὶ κακά, ῥᾶσι διμνήσκῃς τῷ πα-
 ρωνί. Μὴ τὰ ἀπόντα ὀνόειν ὡς ἤδη ὄντα· ἀλ-
 λά τῇ πρὸν τῇ τὰ δεξιότατα ἐκλογίσεαι,
 καὶ τῶν χαρίων ὑπομνήσκου, πῶς αὖ ἐ-
 πιζητεῖς, εἰ μὴ πρῆν· ἅμα μὲν τοι φυλάσσει, μὴ
 ἴσθαι τῷ ὅπως ἀσμενίζῃς αὐτοῖς, ἐδίσης ἐκτιμᾶν
 αὐτὰ, ὥστε εἰάν ποτε μὴ πρῆ παραχθήσεαι. εἰς
 αὐτὴν σωφλῆς· φύσιν ἔχει ὁ λογικὸν ἡγεμονικόν,
 αὐτῷ ἀρκέσθαι δικαιοπραγοῦντι, καὶ πρῶ-
 τὸν ὅσον γαλήνην ἔχοντι. Ἰσχυρόν τὴν φαν-
 τασίαν· σῆδον τὴν νουοπάσιν· ποδείχεται
 τὸ ὅπως τῷ χρόνῳ, γινώσκον ὁ συμβαίνειν, ἢ οἷ,
 ἢ ἄλλῳ, δέλεα καὶ μέριον δὲ ὑπεκείμενον, εἰς
 τὸ ἀπώδεις καὶ ὑλικόν· ὀνόειν τὴν ἐσχάτῳ
 ὥραν. Τὸ ἐκείνῳ ἀμαρτηθὲν, ἐκεῖ κατὰ λίαν,
 ὅπως ἡ ἀμαρτία ὑπέστη. συμπτύκτειν τὴν νό-
 σιν τοῖς λογισμοῖς. εἰσδύει τὸν νοῦν εἰς τὰ γί-
 νόμια ὅποιουται. φαίσκειν σεαυτὸν ἀπλό-
 τητι καὶ αἰδοί, καὶ τῇ πρὸς δὲ ἀνὰ μέδον ἀρετῇ
 καὶ κακίας ἀδελφοφεία. φίλον δὲ ἀνθρώπινον
 γένος ἀεθλοῦσθαι θεῷ. ἐκείνῳ μὲν φησιν, ὅ-
 τι πάντα νομισί. ἐπὶ εἰ δαίμονα τὰ σοιχεῖα.
 ἀρκεῖ ὑμνήσθαι, ὅτι τὰ πάντα νομισί ἔχει, ἢ
 δηλίου

136 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

θελίαν ὀλίγα. Περὶ θανάτου, εἰσκιδασμός, ἢ ἄ-
 θρομοι, ἢ καύσεις, ἢ τοισβείσις, ἢ μίσαισις. Περὶ τῶ-
 νος δ' ἢ ἀφόρητον, ἢ βάλγῃ. ὅς ὃ χρονίζον, φορη-
 τόν. ὅς ὃ διάνοια τῇ ἐαυτῷ γαλιώλῳ κ' ἀπόλη-
 ψιν ὀλαπρεῖ, ὅς ὃ χεῖρον δ' ἢ γεμονικὴν γέγονεν.
 Τὰ ὃ κακὸν μὲν μέρη ἔσθ' ὃ πόνος, εἴτε διωά-
 τωδὲ αὐτῷ ἀρεφλωάτω. Περὶ δοξῆς ἴδε τὰς δια-
 νοίας αὐτῷ, οἶαι. ὅς ὃ οἶα ἢ φδύγονται. οἶα ὃ διώ-
 κονται. κ' ὃ πῶς αἱ θῖνες ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ὠδι.
 φορὸν μὲναι κρύπτεισι τὰ πρότῳρα οὐτως εἰ τὰ
 βίω, τὰ πρότῳρα ὑπὸ τῷ ἐπαιχθέντων τὰ χεῖρα
 ἐκαλύφθη. Πλατωνικόν. ὅς ὃν ὑπάρχει διάνοια
 μεγαλοπρεπής, ὅς ὃ θεωρία πάντος μὲν χρόνου.
 πάσης ὃ οὐσίας, ἄρα οἶδ' ὅς τῷ μέγα τι δοκῇν εἶναι
 τὸν ἀνθρώπινον βίον; ἀδιωάτον, ἢ δ' ὅς. ὅς ὃν ὅς
 δαίνατον οὐ δεινόν π' ἢ γήσεται ὁ τοιοῦτος; ἢ κη-
 σάγῃ. Ἀνποθενικόν. Βασιλικὸς ἢ δὲ πρᾶτῃς.
 κακῶς δὲ ἀκούειν. αἰαχρόν ὅς ὃ μὲν πρῶτω πῶς
 ὑπῆκον εἶναι καὶ χηματίζωται, ὅς ὃ κατὰ κακομῆ-
 ωται ὡς κελδίς ἢ διάνοια, αὐτῷ δ' ὑφ' ἐαυτῷ
 μὴ χηματίζωται καὶ κατὰ κακομῆωται,

Τοῖς πράγμασι τ' ὅχι θυμῶς χρεῶν.

Μέλει γὰρ αὐτοῖς ὅδεν.

Ἀθανάτοισ τε θεοῖς, ὅς ὃ ἡμῖν χάριμα δοῖναι.

Βίον δορίζον ὡς κέρπιμον σάχυν.

Καὶ δ' ὅς ὃ μὲν εἶναι, ὅς ὃ δὲ μὴ.

Εἰ δ' ἡμελήθην ἐν θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶ.

Ἐχθ' λόγον καὶ ῥῶο.

Τὸ γὰρ οὐ μετ' ἐμῶ καὶ εἰ δίκαιον. μὴ βυεπι-
θελῶεν. μὴ σφύζην.

ΠΑΤΩΝΙΚΑ'.

ΕΓΩ ὅ τ' ἔτ' ὁ δέκαλον αὐτ' λόγον αὐτ' εἰποιμι.
ὅτι εἰ καλῶς λέγεις ὡς ἀνθρώπε, εἰ οἶδ' εἶν
κίνδυνόν ὑπολογίζεσθαι τῷ ζῶν, ἢ τεθνάναι αὐ-
θρα, ὅτι καὶ σμικρὸν ὄφελος. ἀλλ' ἐκ ἐκείνου
μόνον σκεπτεῖν ὅταν πράττῃ, πότον δίκαιον ἢ ἄ-
δικον πράττῃ, καὶ αὐτοῦ ἀγαθὸν ὄντα ἢ κακόν.
Οὕτω δ' ἔχουσιν ἀνθρώποις Ἀθηναῖοι τῇ ἀληθείᾳ, εἰ
αὐτὸς αὐτὸ ταῖς ἡγεσι μὲν βέλτιστον εἶναι, ἢ ὑπὸ
ἀρχόντων ταχῆς, ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ μέ-
νοντα κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογίζόμενον, μήτε
θάνατον, μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸς τῷ αἵματι. Ἀλλ'
ὡς μακάρις, ὅρα μὴ ἄλλο τι γινώσκων, καὶ εἰ ἀ-
γαθόν, ἢ εἰ σώζῃ τε καὶ σώζεσθαι. μὴ γὰρ ῥῶο
μὲν εἰ ζῶν ὅσον δὴ χρόνον τ' γε ὡς ἀληθῶς αὐ-
θρα ἐατέον ὅτι. ὅτι οὐλοφυχητέον, ἀλλ' ὑπὲρ
φαντα πρὸς τούτῃ τῷ θεῷ, καὶ πιστεύονται
ταῖς γυναιξίν, ὅτι τ' ἡμαρμύλῃ οὐδεὶς αὐτὸν ἐκ-
φύγοι. Τὸ μὲν τ' ἔτ' ὁ σκεπτεῖν, πῶς αὐτὸς ὅσον
τῶν ὄντων μέλλει χρόνον εἶναι ὡς ἀεὶ εἶναι. Περὶ
σκεπτεῖν ἀστρων ὁρῶν, ὡς περὶ συμπεριθέοντα
καὶ

Ὡς τῶν σοιχείων εἰς ἄλληλα μετὰ βολὰς συ-
 νεχῶς οἰνοῖν. ἀρεκαθαίρεσι δ' αἱ τὰ τῶν φαντα-
 σίας ἔν τῷ ῥύτῳ τῷ χαμαὶ βίου. Καλὸν δ' ἔ-
 Πλάτων θ'· καὶ δὴ πρὸς ἀνθρώπων οὐδ' λόγος
 ποιούμενον, ὑποκοπεῖν δ' εἰ καὶ τὰ ἐπίγνα, ὡς
 πέρ ποθεν αἰῶθεν κ' ἀγέλας, στρατὸν ματα-
 γαῖα, γάμος, διαλύσεις, γένεσις, θανά-
 τος, δίκασθαι ἄνθρωπον, ἐρήμους χώρας βαρ-
 βάρων ἔθνη ποικίλα, ἐορτάς, θρήνους, ἀγοράς
 δ' παμμιγῆς ὅς ἐκ τῶν οὐρανίων συγκρομέ-
 μιν. τὰ προγεγονότα ἀναδιωρεῖν τὰς ποσά-
 τας τῶν ἡγεμονίων μεταβολὰς. ἔστι καὶ τὰ ἐ-
 σόμνα προφῶραν. ὁμοειδὴ γὰρ πάντως ἔσται
 καὶ ὅς οἱον τε ἐκβῆναι τῷ ῥυθμῷ τῶν νῦν γινόμε-
 νων. ὁθεν ὅσον, δ' τεσσάρων ἔτεσιν ἰσορῆσαι
 δ' ἀνθρώπινον βίον, τῷ ὅς ἐτη μύρια. τί δ' ὅλ-
 ον ὅς; καὶ τὰ ἐκ γῆς μὲν φύντα, εἰς γαῖαν· τα-
 δ' ἀπ' αἰθέρος βλαστῶντα γένη, εἰς αἰθέριον πε-
 λιν ἤλθε πόλον. ἢ ὅσον διαλύσεις τῶν αὐτῶν
 ἀτόμοις ἀντεμωλοκῶν, καὶ τοιούτος τις σκερ-
 πισμός τῶν ἀπαθῶν σοιχείων.

Καὶ σίβοι καὶ ῥότοις, Σμαγχανύμασι

Παρεκβέπωντες ὀχετὸν, ὥς μὴ θανεῖν.

Θιόθεν δ' ἐπνέοντ' ἔρον

Ἀνάγκη τλῆναι καμάτοις ἀνοδύροις.

Οὐκ ἔστιν ἀρχὴ ὅσον, ἀλλ' ὅτ' αἰωπόρῳ τῶν πε-
 τῶν

κατακράτεισθαι ὑπ' ἐκείνων δικαίως γε. τῷ
φυκε γὰρ χρηστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις. τείδον αὖ τ
λογικὴ κατασκευὴ τὸ ἀπρόπῳτον καὶ ἀνεξαπεί
τητον. τούτῳ οὖν ἐχόμενον δ' ἡγεμονικὸν διδασκ
ποδραινέτω, καὶ ἔχει τὰ ἑαυτοῦ. ὥς ἀρτεθνη
κῆτα δ' εἰ καὶ μέχρι νῦν βεβιωκῆτα, δ' ἁπλοῦς
ἐκ τῶ πῶλόντ' ἤσσοι καὶ τὴν φύσιν, μόνον
φιλεῖν τὸ ἑαυτῷ συμβαῖνον καὶ συγκλωδόμε
νον. τί γὰρ ἀρμοδιώτορον; Ἐφ' ἐκείνῃ συμβάμα
τ' ἐκείνους πρὸ ὁμμάτῳ ἔχειν, οἷς τὰ αὐτῶ
σιωέβαινον. ἔπειτα ἤχθοντο, ἐξαιζόντο, ἐμέμ
φοντο. νῦν δ' ἐκείνοι τῶ; οὐδαμοῦ. Τί δ' ἐν τῷ σ
δέλφει ὁμοίως; οὐχὶ δὲ τὰς μὲν ἀλλοτείας τρε
πὰς καταλιπεῖν τοῖς τρέπονσι καὶ τρεπομένοις
αὐτὸς δὲ πῶλὶ τὸ πῶς χρῆσθαι αὐτοῖς ὅλ' ἡμέ
ρῃ. χρῆσθαι γὰρ καλῶς, καὶ ὑλῆσου ἔσται, μόνον
πρόσεχε καὶ θέλει σεαυτῷ καλὸς εἶναι, καὶ τῶ
τὸς δ' ἐπ' αὐτῶς, καὶ μέμνητο ἀμφοτέρων, ὅτι καὶ
διάφορον ἐφ' ἧς ἡ πρῶξις. Ἐνδοξὸν βλέπει, αὐτὸ
ἢ πηγὴ τῶ ἀγαθοῦ, καὶ αἰεὶ ἀναβλύειν διωαμέ
νη, αἰεὶ αἰεὶ σιγάπῃς. Δεῖ καὶ δ' σῶμα πεπλη
γνῆναι, καὶ μὴ διερρίφθαι, μήτε αὖ κινήσει
μήτε αὖ χέσει. οἷον γὰρ πῶλὶ τῶ πρὸς ὧ τῶ
πῶλ' ἐχ' ἢ διάνοια, σιωπὸν αὐτὸ καὶ δύσχευ
σιωτηροῦσα, τοιοῦτο καὶ ὑπὸ ὅλ' τῶ σώμα
τ' ἀπατητέον, πάντα δὲ ταῦτα σιωπῶν

ἀνεπιτηδούτῳ φυλακτίᾳ. Ἡ βιωτικὴ τῇ πα-
 λαισικῇ ὁμοιοτάτα ἢ πρὸς τῇ ὀρχησικῇ. καὶ δὲ
 πρὸς τὰ ἐμπύπνοντα καὶ οὐ προεγνωσμένα, ἐ-
 ποιμῆται καὶ ἀπ' ἑξῆς ἐσάναι. Συνηχῶς ἐφιστάμεθα,
 πίνες εἰσὶν ἔτοιμα ὧν μαρτυρεῖσθαι θέλεις, καὶ
 τίνα ἡγεμονικὰ ἔχουσιν. ὅτε γὰρ μέμνηται τοῖς
 ἀκρυσίως πρᾶνόντων, οὐτε ὑπὸ μαρτυρήσεως
 δέκον, εἰ βλέπων εἰς τὰς πηγὰς τῆς ὑπολή-
 ψεως καὶ ὁρμῆς αὐτῇ. Πᾶσα ψυχὴ ἀκρυσί-
 (φροσίν) σέρεται ἀληθείας. ὅτως ἐν καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ σωφροσύνης, καὶ εὐμελείας, καὶ
 πάντος τῆς τοιούτου. ἀναγκασιότατον δὲ δὲ δικ-
 ηκῶς τούτου μεμνησθαι. ἔστι γὰρ πρὸς πάν-
 τας προνόμιον. ὑπὸ μὲν πάντος πόνου, προ-
 χειρον ἔσω ὅτι ἐκ αἰχρὸν, ἐδὲ τὴν διάνοιαν
 τῇ κυβερνᾶν χεῖρῳ ποιεῖ. ὅτε γὰρ καλὸ
 ὑλικὸν ὅσιν, ὅτε καλὸ κοινωνικὸν ὁλοφθέρει αὐ-
 τῷ. ὑπὸ μὲν τοῖς τῇ πλείστον πόνων, καὶ τὸ τῆ
 ἐπικρύπτει σοι βοηθεῖτω, ὅτι ὅτε ἀφόρητον ὅτε
 αἰώνιον, ἐὰν τῇ ὁρῶν μνημοσύνης, καὶ μὴ προ-
 δόξας. καὶ κείνου δὲ μεμνησο ὅτι πολλὰ πόνων
 τὰ αὐτὰ ὄντα, λαμβάνει δυσχόραινόμενα.
 οἷον δὲ νυσάζειν, καὶ τὸ καυμάτιζεσθαι, καὶ τὸ ἀ-
 νορεκτεῖν. ὅταν ἐν πινὶ τῆς δυσαρρεσῆς, λέγει
 ἑαυτῷ, ὅτι πόνω ἐν δίδως. Ὅρα μὴ ποτε τοιοῦ-
 τον πάσης πρὸς τοῦ ἀπανθρώπου, οἷον οἱ ἀνθρώ-

ποὶ πρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Πόθεν ἴσμεν εἰ τιλαύ-
 ρης Σωκράτης, καὶ διαλέσιν κρείσσων ἦν. οὐ-
 γὰρ ἄρκεῖ εἰ Σωκράτης διδοξότρονον ἀπέθανον,
 καὶ ἐν τρεχέσει τοῖς σοφισταῖς διελέχτο, καὶ
 καρτόρικον τῶν ἐν τῷ παγῷ διενυκτόρουν, το-
 ῦτον Σαλαμίνιον κελυθεῖς ἄγειν, γενναίωτε-
 ρον ἐδοξέν αὐτὸς εἶναι, καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς ἐξουθενε-
 το. πόρῃ δ' καὶ μάλιστα αὐτὸς ἰωδισήσεται εἰ πόρ-
 ας ἡδὺς ἦν. ἀλλ' ἐκεῖνο δὲ σκεπτεῖν, ποῖαν πινά-
 τιν ψυχλὴν εἶχε Σωκράτης καὶ εἰ διωαῖο ἀρ-
 κέας τῷ δίκῳ. Θ' εἶναι τὰ πρὸς ἀνθρώπου, καὶ ὁ-
 στος τὰ πρὸς θεῶν, μήτε εἰ καὶ πρὸς τὴν κακίαν
 ἀγανακτῇ, μηδὲ μὴ δολύων πρὸς ἀγνοίαν, μή-
 τε τῇν ἀχρεμομένων ἐκ τῶ ὅλα ὡς ξείον τι δε-
 χόμενος ἢ ὡς ἀφόρητον ὑπερμένων, μήτε τοῖς τῶ
 σαρκιδίου πάθεσιν ἐμπιέχων συμπάσῃ τοῦ
 νοῦν. Ἡ φύσις οὐχ ὅτως (ωκεῖρασε τοῦ συγ-
 κρίματι, ὡς μὴ ἐφείσθαι πόμοις ζῆν ἐκ τόν, το-
 τὰ ἐαυτῷ ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖται. λίαν γὰρ ἐνδε-
 χεται θεῖον αἶσρα γινέσθαι, καὶ ὑπὸ μηδενός
 γνωεσθῆναι. τέττα μέμνησο ἀεὶ, καὶ ἐπ' ἐκεί-
 νου, ὅτι ἐν ὀλίγοις κείται δ' ὀυδαμόνως βιώ-
 σαι. καὶ μὴ ὅτι ἀπὴλπιστας δολεκτικῶς ἐφυ-
 σικὸς ἐσεσθαι, ἀλλὰ τοῦτο ἀχρυνῶς καὶ ἐλθύθερος, καὶ
 αἰδήμων, καὶ κοινωνικὸς, καὶ δῦπειθης θεῷ. Ἀ-
 βάτως δὲ ζῆσαι ἐν πλείσῃ θυμῷ, καὶ ἐν πάν-

τὸς καὶ ταῖς αἰσῶσιν ἅπανα βέλονται, καὶ τὰ θη-
 εῖα διασῶν τὰ μελύθρια τῶ ποδὶ Ἰερραμμένον
 τὰ τε φυράματα. ἥρ' κωλύει πᾶσι τῶν
 τῶ δ' αἰσῶσιν σωζόμεν ὡς γαλήνη, ὅ κείσθ
 τῇ ποδὶ τῇ ὡς εἰς τὴν ἀληθείαν, καὶ χήσει
 τῇ ὡς εἰς τὴν ἀληθείαν ἔοικη; ὥς τῶ μὲν κεί-
 σιν λέγειν τῶ προσηπῶντι, ὅσο ὑπάρχεις
 κατ' ὅσιν, καὶ κ' δόξαν ἀλλοῖον φανῇ. τῶ
 ὡς χήσιν λέγειν τῶ ὡς εἰς τὴν ἀληθείαν, σε ἐξήταν. ἀεὶ
 γὰρ μοι τὸ πῶν ὡς εἰς τὴν ἀληθείαν ἔοικη καὶ πολιτι-
 κῆς καὶ τὸ (ὡς εἰς τὴν ἀληθείαν ἀνθρώπου ἢ θεοῦ. πᾶν
 γὰρ τὸ συμβαῖνον, θεῶ ἢ ἀνθρώπῳ ἴσσοικε), ὅ
 ὅτε καὶ τὸν, ὅτε δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ γνώ-
 ειμον καὶ δύεργος. τοῦτο ἔχει ἡ τελειότης τῶ
 ἡδους, τὸ πᾶσαν ἡμέραν ὡς τελουταίαν διεξά-
 γειν, καὶ μήτε σφύζειν, μήτε ναρκᾶν, μήτε ὡς
 κείσθαι. οἱ θεοὶ ἀθάνατοι ὄντες, οὐ δυσχε-
 ραίνουσιν, ὅτι ὡς τοσούτῳ αἰῶνι δέσσει αὐτοῦ
 πάντως ἀεὶ τοιοῦτῇ ὄντῇ καὶ τοσούτῇ φάυ-
 λον αἰέχεσθαι. προσέτι δὲ καὶ κήδονται αὐ-
 τῇ παντοίως. σὺ δὲ ὅσον οὐδέ πω λήγῃ μέλ-
 λους ἀπαυδάς, καὶ ταῦτα εἰς ὧν τῇ φάυ-
 λον. Γελοῖόν ἐστι τῶ μὲν ἰδίαν κακίαν μὴ φεύ-
 γειν, ὅ καὶ διωατόν ἐστι. τῶ δὲ τῇ ἄλλως
 φεύγειν, ὅπερ ἀδιώατον. ὅ αὖ ἡ λογικὴ καὶ
 πολιτικὴ διώαμις δύεισκη μήτε νεορόν, μήτε

κρινονικόν, δι' ὅτως κατὰ δεύτερον ἐαυτῆς κεί-
νη. Ὅταν σὺ δι' πεπονηκώς ᾖς, καὶ ἅμα δι'
πεπονηθώς, τί ἐπὶ ζητεῖς τρίτον πρὸς ταῦτα
ὥσπερ οἱ μαθητοὶ καὶ δοῦλοι δι' πεπονηκῶσαι, ἢ
καὶ ἀμειβῆς τυχεῖν. οὐδὲς γὰρ κἀμνην ὠφελόμενός,
ὠφέλεια δὲ πρᾶξις καὶ φύσις. μὴ δὲ κἀμνην ὠφε-
λόμενός, ἀλλ' ὡφελῆς. Ἡ δὲ ὅλα φύσις ὑπὲρ
τὴν κοσμοποιίαν ὤρμησεν. νῦν δὲ ἡτοιμασθὲν δι'
νόμνον κατ' ἐπακροάσθην γίνεται, ἢ ἀλόγι-
στα καὶ τὰ κρυψώτατά ὄντιν, ἐφ' ἃ ποιεῖται
ἰδίαν ὁρμὴν δι' τὴν κόσμου ἡγεμονικόν. εἰς πολ-
λὰ σε γαλιωτόδροις ποιεῖσαι, ὅσοις μνημο-
νυόμενον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίων ἡ.

Αἱ δὲ ὅσοι πρὸς τὴν ἀκτινὸδοξον φέ-
ρεται, ὅτι ἐκ' ἐπὶ διώκει τὸν εἶον
ὅλον, ἢ τὸν γε ἀπὸ νεότητος
φιλόσοφον βιβιωκέναι. ἀλ-
λὰ πολλοῖς τε ἄλλοις, καὶ αὐ-
τὸς σεαυτῷ δῆλος γέγονας, πόρρω φιλοσοφίας
ῶν. ἀπέφυγε δὲ, ὥστε τὴν μὲν δοῦσαι τὴν δὲ φι-
λοσοφίαν

λαοφόρου κτήσασθαι, ἔκτεπ' σοι ῥάδιον. αὐτα γρ
 νίκεται δὲ καὶ ἡ ὑπόθεσις. εἴ πορ' οὖν ἀληθῶς
 ἐώρακας τῶν κείτου θ' πρᾶγμα, θ' μὲν τῇ
 δόξῃ, ἄφες· ἀρκέσθῃ δὲ, εἰ καὶν θ' λοιπὸν τῆ
 βίου ὄν δὴ ποτε ἡ σὴ φύσις θέλει βιώσῃν. καί
 πανόησον εἴ τί θέλει, καὶ ἄλλο μηδὲν πόλει πά-
 τω. πεπείραται γὰρ πόλις πόσα πλανηθεῖς,
 ἔδαμ' ὄρεσ' ἢ θύζω. ἔκ εἰς συλλογισμοῖς,
 ἔκ εἰς πολούτῳ, οὐκ εἰς δόξῃ, οὐκ εἰς ἀχρλαύσει,
 οὐδαμοῦ· τῶν εἴδῃν; εἰ τοῦ ποιεῖν, αἰ ὑπὸ ζή-
 τεϊ ἢ τῆ ἀνθρώπου φύσις, πῶς εἴν ταῦτα ποιή-
 σει; ἐπ' αὖν δόγματα ἔχει ἀφ' ὧν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ
 πράξεις. τίνα δόγματα; τὰ πόλι ἀγαθῶν καὶ
 κακῶν. ὥς οὐδ' αὖτος μὲν ἀγαθοῦ ὄντ' ἀνθρώ-
 πῳ, ὃ οὐχὶ ποιεῖ δίκαιον, σώφρονα, ἀνδρείον,
 ἐλδύθερον, ἔδ' αὖτος δὲ κακῷ ὃ οὐχὶ ποιεῖ τ' ἀν-
 τίαι τοῖς εἰρημίοις. Καθ' ἐκείνῳ πρᾶξις ἐ-
 ρώτα σεαυτὸν, πῶς μοι αὕτη ἔχει, μὴ μετα-
 νοήσω ἐπ' αὐτῇ, μικρότερος καὶ τέθνηκα, καὶ
 πάντ' ἐκ μέσου. τί πλεόντες ὑπὸ ζήτησιν, εἰ θ'
 πρὸν ὄντον ζώου νοεροῦ καὶ κρινῶ νικῶ καὶ ἰσ-
 νόμα θεῷ. Ἀλέξανδρ' ὁ δὲ καὶ Γάϊ' ὁ, καὶ
 Γομπήϊ' ὁ τί πρὸς Διογένη, καὶ Ἡρακλεῖτον,
 καὶ Σωκράτην; οἱ μὲν γὰρ εἶδον τὰ πρᾶγματ' αἰ,
 καὶ τὰς αἰτίας, καὶ τὰς ὕλας, καὶ τὰ ἡγεμονι-
 κά καὶ αὐτῶν ταῦτά. ἐκεί δὲ ὅσων πρῶνοια, καὶ

δ' αλλ' αὖτως, ὅτι οὐδ' αὖ ἦτον τὰ αὐτὰ ποιή-
 σαι, καὶ σὺ διαρρήγῃς. Τὸ πρῶτον μὴ παράσῃς.
 πάντα γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ὅλου φύσιν, καὶ ὁλί-
 γου χρόνου, ἔδ' εἰς ἑτάμου ἔσθ' ὥστε, ὥστε ἔδ' Ἀ-
 δριανός, ἔδ' Αὐγύστης. ἔπειτα ἀτρίβας ἐς
 τὸ πρῶτον, ἴδε αὖτ', καὶ συμνημονεύσας, ὅτι
 ἀγαθὸν σε ἀνθρώπον εἶναι δέ, ὅτι τὴν ἀνθρώ-
 πῳ ἢ φύσιν ἀπαιτεῖ, πρῶτον ὅσον ἀμετατρέ-
 πῃ, καὶ εἰπὼς ὡς δικαιοῦται τὸν φαίνεται σοι, μό-
 νον δύνειως, καὶ αἰδημόνως, ὅσον ἀνυποκρίτως.
 Ἡ τὴν ὅλων φύσιν ὅσον ὅσον ἔχει, τὰ ὅσα ὄν-
 τα ἐκεῖ μετὰ πῶς, μετὰ βάλαν, αἶψα αἶ-
 θον καὶ ἐκεῖ φέρει. πάντα τροπαί, οὐχ ὥστε φο-
 βηθῆναι, μή τι κακόν. πάντα σωτήρη. ἀλλὰ
 καὶ ἴσται αἱ ἀκρυστάσεις. Ἀρκεῖ τὸ πᾶσα φύσιν
 ἑαυτῇ θύοδ' ὅση φύσιν ἵλαση θύοδ' εἶ, ὡς ἡ φαν-
 τασία, μήτε τὸ θύοδ' εἶ μήτε ἀδήλω συγκατα-
 πημιλῆ. τὰς ὁρμὰς ἵππῃ τὰ κρινωνικὰ ὅσον
 μόνα ἀπὸ θύοδ' εἶ, τὰς ὁρμὰς δὲ καὶ τὰς ἐκ-
 κλίσεις τὴν ἐφ' ἡμῖν μόνον πεποιημένη. τὸ δὲ ὅσον
 τὴν κρινῶς φύσεως ἀκρυστάσεις, πάντα ἀσπασί-
 νη. μέρεθ' εἰ αὐτὸ ὅσον. ὡς ἡ τὴν φύλου φύσιν τὴν
 τὴν φύσιν φύσεως, πᾶσι ὅτι ἐκεῖ μὲν ἡ τὴν φύ-
 λος φύσιν, μέρεθ' ὅσον φύσεως καὶ ἀναισθήτου, καὶ
 ἀλόγου, καὶ ἐμποδίζεσθαι διωκμένης. ἡ δὲ τὴν
 ἀνθρώπου φύσιν, μέρεθ' ὅσον ἀνέμωδ' εἶ φύ-

πως καὶ νοεῶς καὶ δικαίας· εἴ γε ἴσως καὶ
 κατ' ἀξίαν τοῦ μερισμοῦ χρόνων, ὁσίας, αἰτίου,
 ἐνεργείας, συμβάσεως, ἐκαστοῖς ποιεῖται. σκη-
 πει δὲ, μὴ εἶναι πρὸς τὸ εἶναι ἴσον δύεσθαι ἐπὶ πάν-
 τος. ἀλλὰ εἰ συλλήβδην τὰ πάντα. τῷ δὲ πρὸς
 ἀθρόα τὰ τῷ ἐτορᾷ ἀναγινώσκην ἔκ' ἐξέστιν· ἀλ-
 λά ὕβριν ἀνείργην ἔξέστιν, ἀλλὰ ἡδονῶν καὶ πό-
 των καὶ τυπὸν τὸρρεῖν ἔξέστιν· ἀλλὰ τῷ δοξαρίου
 ὑπεράνω εἶναι ἔξέστιν· διὰ ἀναισθητοῖς καὶ ἀ-
 χαρείστοις μὴ θυμῶσαι, προσέτι κηδεῶς αὐ-
 τῶν ἔξέστιν μηκέτι σου μηδεὶς ἀκρόσῃ κατὰ μεμ-
 φομένην τὴν αὐτῆς βίον. μηδ' ἐπὶ σεαυτῷ. Ἡ με-
 τάνοια ὅσιν ἐπὶ ληψίς τις ἑαυτῷ, ὡς χρήσιμόν τι
 πῆφ' ἔσθ'· τὸ δὲ ἀγαθὸν χρήσιμόν τι δ' εἶναι, καὶ
 ἐπιμελητέον αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ καὶ καλῷ ἀνδρὶ.
 οὐδεὶς δ' αὖ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ μετανοή-
 σκει, ὡδὶ τῷ ἡδονῷ πῖνα πῆφ' ἔσθ'· ὅτε ἄρα
 χρήσιμον, ὅτε ἀγαθὸν ἡδονή· ἴδωρ τί ὅσιν αὐτῷ
 καὶ ἑαυτὸ τῇ ἰδίᾳ κατασκυλῇ, τί μὲν τὸ ὁσιώ-
 δες αὐτῷ καὶ ὑλικόν· τί δὲ τὸ αἰπώδες, τί δὲ
 ποιεῖ αὐτῷ κόσμῳ· πόσον δὲ χρόνον ὑφίσταται.
 Ὅταν ἴδῃ ὑπνον δυσχερῶς ἐγείρη, ἀναμνη-
 σκευ, ὅπ' κ' ἔτι πῶς κατασκυλῷ· οὐδ' ἴδῃ, καὶ κ' ἔτι
 πῶς ἀνθρώπινῳ φύσιν, ὅτ' πρᾶξις κοινωνικὰς
 ἀφροδίσια. τὸ δὲ καθύδιν, κρινόν καὶ τῶν
 ἀλόγων ζώων. ὅτ' κατὰ φύσιν ἐκείνῳ, ἴδωρ

οἰκείοτρόπον καὶ προσφύεσερον, καὶ δὴ καὶ προ-
 σπνέσερον· διηνεκῶς καὶ ὑπὲρ πάσης ἐοϊόας τε
 φαντασίας· φυσιολογεῖν, παθολογεῖν, ἀφ-
 λεκτικθῆναι ὥς αὖ ἐντυχάνης διδύς σου τῶ
 πρόλεγε· ἔτθ', πῖνα δόγματα ἔχει πρὸς ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν; ἢ γὰρ πρὸς ἡδονῆς ὁ πόνη καὶ τῶν
 ποικητικῶν ἐκαστόν, καὶ πρὸς οὐδένος, ἀδοξίας,
 θανάτου, ζωῆς· οἷα δὲ πῖνα δόγματα ἔχειν ἔ-
 δειν θαυμαστὸν ἢ ξένον μοι δοξεῖ, ἐὰν τὰ ὅτι πῖνα
 ποιεῖ· ὁ μνησόμενα, ὅτι ἀναγκάζει ἔσως ποι-
 εῖν· μέμνητο ὅτι ὡς περ αἰχρὸν ἐκνίζεαι, εἰ ἡσυχῇ
 σὺ καὶ φέρει, ἔσως εἰ ὁ κόσμος τὰ δὲ πῖνα φέρει,
 ὧν ὅτι φορέας· ὁ ἰατρὸς ὅτι καὶ κυβερνήτης, αἰχρὸν ἐκ-
 νίζεαι εἰ πεπύρεχαι ἔτθ', ἢ εἰ ἀντίπνοια γέγο-
 ναι· μέμνητο ὅτι ὁ δὲ μετατίθεσθαι ὅτι ἐπεσθαι
 τῶν διορθούντων, ὁμοίως ἐλδύθερόν ὅτι· σὺ γὰρ
 ἐνέργειαι καὶ πῶς ὡς ὁρμῶν ὁ κρίσιν, ὁ δὲ ὁ
 καὶ νοῦν δὲ σὸν πρᾶξι νομῶν· εἰ μὲν ὑπὲρ σοί, τὴν
 αὐτὸ ποιεῖς, εἰ δὲ ἐπ' ἄλλω, πῖνι μέμνη; τοῖς
 ἀτόμοις, ἢ τοῖς θεοῖς, ἀμφοτέρωτα μακρώδης· ἔ-
 δοξεν μεμπόμεν· εἰ μὲν γὰρ διώσκει, διόρθωσεν
 πόδε πρᾶξι αὐτό· εἰ ὅτι ὅτι μὴ διώσκει, πρὸς
 πᾶσι σοὶ φέρει ὅτι μέμνησθαι; εἰ καὶ γὰρ ἔδωκε
 ποικητικόν· ἔξω τῶ κόσμου δὲ ἀφ' ὧν οὐκ ἐπὶ πᾶσι
 εἰ ὡς μὲν ὁ μεταβάλλει, ὡς ὁ ἀφ' ὧν
 ταῖς εἰς τὰ ἴδια, αἱ σοιχεῖα ὅτι τῶ κόσμου καὶ σοὶ·

ὁ αὖ

αὐτὰ δὲ μεταβάλλει, καὶ οὐ γογγύζει. ἱ-
 ασον πρὸς τι γέροντι, ἱππῶ, ἄμωλῶ, τί
 αὐμαλῆς; καὶ ὁ ἥλιος ἔρει πρὸς τὴν ὄρῳ γέ-
 ρονα, καὶ οἱ λοιποὶ θεοὶ. σὺ δὲ πρὸς τί; τὸ ἥδι-
 ον; ἴδε εἰ ἀνέχεται ἡ ἄννοια. ἡ φύσις ἐσόχα-
 σαι ἐκείνου. οὐδ' αὖτε ἔλασσον τ' ἀχλὺς, ἢ τ'
 ραχῆς τε καὶ διεξαρχῆς. ὥς ὁ ἀναβάλλων πλὴν
 φαῖραν. τί δὲ ἀγαθὸν τοῦ σφαιεῖω ἀναφερο-
 μένῳ, ἢ κακὸν κατὰ φερομένῳ, ἢ καὶ πεπρωκέτι;
 τί δὲ ἀγαθὸν τῇ πομφόλυγι (ωεσώσῃ, ἢ κα-
 θὼν ἀλυσθείσῃ; τὰ ὁμοῖα ὃ καὶ τὸ λύχνος. ἐκ-
 ρεφον, καὶ θέαται οἷόν ὅστι, γηραῖαν ὃ οἷον γίνε-
 ται, νοσῆαν ὃ πορνεύαν, βραχύβιον ὃ, καὶ ὁ
 παλινδῶν, καὶ ὁ ἐπαινούμενός, καὶ ὁ μνημονεύων,
 καὶ ὁ μνημονιζόμενός. προσέτι δὲ καὶ αὐτὸς
 ἰατοῦτος τῷ κλίματι, καὶ οὐδὲ αὐταῦτα
 πάντες συμφωνοῦσι, καὶ οὐδὲ αὐτὸς τις ἑαυ-
 τῷ, καὶ ὅλη δὲ ἡ γῆ στιγμή. πρόσχε τῷ ἑσπεί-
 ρειμένῳ, ἢ τῷ δέγματι, ἢ τῇ ἀεργείᾳ, ἢ τοῦ
 σημανομένου. δικαίως ταῦτα πάχεις. μάλ-
 λον ὃ θέλεις ἀγαθὸς αὖριον γενέσθαι, ἢ σήμερον
 εἶναι. πρῶτος τίς; πρῶτος ἐπ' ἀνθρώπων δι' αἰῶνα
 ἀναφέρων. συμβαίνει τί μοι, δέχομαι, ὑπὲρ τοῦ
 θεοῦ ἀναφέρων, καὶ πλὴν πάντων πηγνύω, ἀφ'
 ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμηνύεται. ὅπως οἶον
 σοι φαίνεται δ' ἄλγεα; ἔλαιον, ἰσθῶς, ῥύπτος,
 ὕδωρ,

ὑδωρ, γλοιῶδες, πᾶν τα σικχαντᾶ. τοιῶν πα-
 μέρος τ' βίει, ἢ πᾶν ὑποκείμενον Λόκιμα Οὐν-
 ρον, ἢ τα Λόκιμα Σεκένδα. Μάξιμον, ἢ τα Σε-
 κένδα, ὑδιτύγχανθ' Δίοπιμον, ἢ τα ὑδιτύγ-
 χανθ' Φωσίναν, Ἀντωνῖνθ'. ἢ τα Ἀντωνῖνθ'
 τοιῶντα πᾶντα. Κέλερ, Ἀδριανόν· ἢ τα Κε-
 λερ. Οἱ δ' ὅδε μεῖς ἐκείνο, ἢ προγνωστικῶν, ἢ τετυφω-
 μένοι, πῶς οἶον δευτέρους μὲν, χιάρας καὶ Δημή-
 τριθ' ὁ Πλατωνικός, Σέβουδαίμων, καὶ ἢ ἐπι-
 τοιῶνθ'. πᾶντα ἐφήμεζα, τεθνηκότα πάλαι
 αἰόιοι μὲν ὅδε ἐπ' ὀλίγον μνημονοῦντες· οἱ δ' ἐπὶ
 μύθος μεταβάλλοντες· οἱ δὲ ἥδη καὶ ἐκ μύθω
 ἰζήτηλοι. τῶντων οὖν μεμνηῶς ὅτι θέσει ἢ πε-
 σκεῖσθαι τὸ συγκριμάπὸν σου, ἢ σβεσθῆ-
 ναι δ' ἐκδύμαπτον, ἢ μετασθῆναι, καὶ ἀμαχί-
 καταταχθῆναι. ὑποφροσύνη ἀνθρώπου, ποιεῖ
 τὰ ἴδια ἀνθρώπου. ἴδιον δ' ἀνθρώπου βύνοια πρὸς
 τὸ ὁμόφυλον, ὑπὸ ὁράσις τῇ αἰσθητικῶν κα-
 νήσεως, διακρίσις τῇ πιθανῶν φαντα-
 σιῶν, ὑδιθεώρησις τ' τῇ ὁλῶν φύσεως, ὅτι
 κατ' αὐτὴν γινόμενων. ἴσως θέσεις. ἢ μὲν πρὸς τὸ
 αἶπτον δ' ὑποκείμενον. ἢ δ' πρὸς τὴν θείαν αἰτίαν
 ἐκ τῆς συμβαίνου πᾶσιν πάντα· ἢ δ' πρὸς τὸν συ-
 βιέντας. ὁ πόνθ' ἢ τοι ὅδε σώματι κακόν, ἐκ δ'
 ἀρφαυένω ἢ τῇ ψυχῇ. δὲ ἢ ἐξέστιν αὐτῇ τῶν
 διασπείραν καὶ γαλήνῃ διαφυλάσσον, καὶ μ

ἔπολαμβαίνην ὅπικόν. πᾶσα ῥ' κρίσις, ὅρε-
 μῆ, καὶ ὄρεϊς, ὅ κηλίσσις, ὠδόν, ὅ δέν κακόν
 ὠδὲ ἀναβαίνει. Ἰζάλφφει τὰς φαῖσας, ὡρε-
 χῶς σεαυτῷ λέγων· ἵν' ἐμοί δῶν, ἵνα ὦ ταύ-
 τη τῇ ψυχῇ μηδεμία πονηρία ἢ, μηδὲ ὑδιδυ-
 μία, μηδὲ ὄλως ταραχὴ πρὸς ὅλην βλέπων παύ-
 τα ὅποια δῶν, χρῶμαι ἐκαστῇ ἀξίαν μέ-
 μνητο ταύτης τ' Ἰζασίας, κ' φύσιν λαλεῖν, καὶ ὦ
 συγκλήτῳ, ὅς πρὸς πάνθ' ὄντων κημῶς. μὴ
 ποδῶν ὡς ὑγίᾳ λόγῳ χρῆσθαι. Αὐλὴ Αὐγῆς,
 γυνή, θυγάτηρ, ἐγγονοί, πέγονοί, ἀδελφὴ, Ἀ-
 γρίππας, συγγενεῖς, ὁ κῆποι, φίλοι, Ἀρφός, Μα-
 κήνας, ἰαροί, θυῖ, ὅλης αὐλῆς θάνατος, εἴτα ἔ-
 πιθι τὰς ἄλλας, μὴ κατ' ἐνός ἀνθρώπου θάνατον·
 οἶον Πομπηίων. καὶ κῆποι ὅς ὑδιδυχοφόμενον τοῖς
 μνήμασιν, ἔχων τὸ ἰδίον γένος ὑδιδυχοφόμενον.
 τῶσα ἐπαπαθησαν οἱ πρὸ αὐτῶ ἵνα διαδεχόν-
 τιν κατὰλίπωσιν. εἴτα, ἀνάγκη ἔχοντ' ἵνα
 γένεσθαι. πάλιν ὠδὲ ὄλως γένος θάνατον ὡρε-
 λέναι δὲ τὸν βίον, κ' μίαν πρᾶξιν. καὶ εἰ ἐκ-
 σῇ τὸ ἑαυτῷ πᾶν ὡς οἶόν τε ἀρκέσθαι. ἵνα
 δὲ τὸ ἑαυτῷ ἀπέχη, ὅδε εἰς σε καλίσθαι δύναται.
 ἀλλὰ σῆσε ταύτ' ἐξ ὧν; ὅδε, εἰς γὰρ τὸ δικαίως
 ὅς φρόνως καὶ δολογίως. ἄλλο δὲ ἵνα ἴσως ἐ-
 νεργητικὸν καλυθῇσεται; ἀλλὰ τῇ πρὸς αὐτὸ
 τὸ κώλυμα διαρεσῇσεται, καὶ τῇ ὑδὶ τὸ διδομένον
 ὡγνώ-

ὁ γινώμονι μεταβάλσει θύτης ἄλλη πρᾶξις αὐ-
 τῆς δίσταται, ἀναρμόνισα εἰς τὴν συνθεσιν
 πᾶσι ἡς ὁ λόγος. ἀτύφως μὲν λαβεῖν, θύλως
 ἀφείναι. Εἴ ποτε εἶδες χεῖρα ἀρκετομυλῶν,
 πόσα ἢ κεφαλῶν ἀρτεμυλῶν χωρεῖς πᾶσι πο-
 τε ἀπὸ τῆς λοιπῆς σώματι καμύλῶν, τοιοῦτο
 ἑαυτὸν ποιῇ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ὁ μὴ θέλων τὸ συμ-
 βαῖνον, καὶ ἀρραγῶν ἑαυτὸν. ἢ ὁ ἀκρινὸν κτῶ-
 τι πρᾶστων. ἀπερρίψαι πᾶσι τότε ἀπὸ τῆς κτῶ-
 φύσιν ἐνώσεως. ἐπεφύκης γὰρ μέρος. νῦν σεαυ-
 τὸν ἀπέκοψας. ἀλλ' ὥδε κομψὸν ἐκείνο, ὅτι ἕξες
 σοὶ πάλιν ἐνώσαι σεαυτὸν, ὅσοι ἄλλω μέρος ἔδεν
 θεὸς ἐπέβλεψεν, χωροθέντι, ὁ δὲ κομψὸν, πάλ-
 λιν βυελθεῖν. ἀλλὰ σκέψαι τὴν χρηστότητα,
 τετμήκετον ἀνθρώπον. καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν
 μὴ ἀρρῶν γὰρ ἀπὸ τῆς ὅλου, ἐπ' αὐτῷ ἐποίκοι
 καὶ ἀρρῶν γὰρ πάλιν ἐπαυελθεῖν καὶ συμφῶ-
 ναι, καὶ τὴν τῆς μέρους τάξιν ἀρλαβεῖν ἐποίκοι
 σον. ὥστε τὰς ἄλλας διωαμεις ἕκαστος τῆς
 λογικῶν χεδὸν ὅσον ἢ τῆς λογικῶν φύσις. ἔτω
 καὶ ταύτῃ πρ' αὐτῆς εἰλήφαι. ὅν τρῶπῳ
 ἐκείνη πᾶσι τὸ ἀνιστάμενον καὶ ἀνιπαῖνον, ὡς
 πᾶσι τρέπει, καὶ κατὰ τάσιν εἰς τὴν εἰμαρμέ-
 νῃ, καὶ μέρος ἑαυτῷ ποιῇ, ἔτω καὶ τὸ λογικόν
 κὼν ζῶν' διώαται πᾶσι κώλυμα, ὅλλω ἑαυτῷ
 ποιεῖν. καὶ χρῆσθαι αὐτῷ ἐφ' οἷον αὐτὸν ἢ ὡς κομψόν

λόγῳ· ἔγω· ἔκουν ὁ μὲν λόγος αὐτὸς ἐαυτῷ
 μὴ λυπεῖται· εἰ δὲ πᾶλλοι κακῶς ἔχει, ἔτι
 λαβέτω αὐτὸ παρὰ αὐτῶ· Ἐμποδισμός αἰσθη-
 σεως, κακὸν ζωτικῆς φύσεως· Ἐμποδισμός ὁρμη-
 ὁμοίως κακὸν ζωτικῆς φύσεως· ἐστὶ δὲ πᾶλλο ὁ-
 μοίως Ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κα-
 τασκευῆς· ἔτι τὸ πᾶν Ἐμποδισμός νῦν, κακὸν
 νοεῶς φύσεως· πάντα δὲ ταῦτα, ὡς σεκυτῶ με-
 τὰ φερε· πόνος, ἡδονὴ ἀπὸ ταῦτα· ὅτε δὲ αἰσθη-
 σις· ὁρμήσαντι αἰσθημα ἐχέμετο· εἰ μὲν αἰσθημα-
 ρέτως ὥρμας ἡδὴ ὡς λογικῶς κακὸν· εἰ δὲ τὸ κοινὸν
 λαμβανέας, ἔτι βλαβερὰ, ἔτι Ἐμποδιστικὰ
 τὰ μὲν τοῦ νοῦ· ὅλα ἔτι αἰσθημα ἔτι Ἐμπο-
 διστικόν· τὰ τὰ γὰρ, ἔτι πῦρ, ἔτι σιδήρεος, ἔτι τύραννος,
 ἔτι βλασφημία, ἔτι ὁπὲν ἀπὸ τῶ· ὅταν γλῆν
 σφαιρῶν, κυκλοτορῆς μὲν· Οὐκ εἰ μὴ ἀξίῳ ἔ-
 μιν δὲ λυπεῖν, ἔτι γὰρ ἄλλον πᾶν ὅτε ἐκόν ἔ-
 λυπηται· δύφραίνῃ ἄλλον, ἄλλο· ἐμὲ δὲ ἐὰν ὑγι-
 ἔχω τὸ ἡγεμονικόν, μὴ ἀφαιρετόμηνον, μήτε αἰ-
 θρωπὸν πᾶν· μήτε τὸ ἀνθρώποις συμβαινόντων
 ἀλλὰ πᾶν δύμνῃσιν ὁφθαλμοῖς ὁρῶντα, καὶ
 δεχόμενον, καὶ χρώμενον ἐκείνῳ κατ' ἀξίαν· ὅτε
 ἰδὲ δὲ χρόνον σεκυτῶ χαλεπῶ· οἱ τῶν ὑπερ-
 φημίαν μᾶλλον δῶκοντες, ἔτι λογίζονται, ὅτι
 ἄλλοι τοῖσιν μέλεσιν ἐκείνοι εἰν, οἷοί εἰσιν ἔτι
 ἔτι βαρύνονται· καὶ ἐκείνοι δὲ θνητοί· τί δὲ ὅλα

πρὸς

εὖς σὲ αὖ ἐκείνοι φωναῖς τοιαύταις ἀπηχά-
 ν, ἢ ὑπόληψιν τοιαύτῃ πόδι οὐ ἔχουσιν. Ἄρουν μὲν
 ἡ βαλλεῖ οὐκ ἔστιν. ἐκεί γὰρ ἔξω τὸν ἐμὸν δαί-
 μονα ἰλεων, τὸτ' ἔστιν ἀρκέμενον εἰ ἔχει. Ὁ ἀνερ-
 γὴς κ' ὁ ἔξῃς τῇ ἰδίᾳ κατασκευῇ. ἄρα ὁ αὖτ' ἄξιον,
 καὶ αὐτὸ κακῶς μετέχει ψυχῇ, καὶ χεῖρον ἑαυ-
 τῷ, ταπηνόμην, ὀρεγομένη, (σωδυομένη, πην-
 μένη; καὶ τί δὴ ῥήσῃς τὸτ' ἄξιον; Ἀνθρώπων οὐ-
 κ' ἐν συμβαίνῃ πιθύνεται, ὁ οὐκ ὄντι ἀνθρωπικὸν
 ἡμῶν. ὁ δὲ βοῖ, ὁ οὐκ ἔστι βοικόν. ὁ δὲ ἀμ-
 ἐλῶ, ὁ οὐκ ἔστιν ἀμπελικόν. ὁ δὲ λίθῳ, ὁ οὐκ ἔστι
 λίθῳ ἰδίῳ. εἰ δὲν ἐκάσῃ συμβαίνῃ, ὁ καὶ εἰωθεν,
 πέφυκεν, τί αὖ δυσχεραίνουσιν; ὁ γὰρ ἀφόρη-
 τὸν σοὶ ἐφερευῇ ἡ κοινὴ φύσις. εἰ μὲν διὰ τὴν ἐκ-
 τὸς λυπῇ, οὐκ ἐκείνῳ τοι ὀνοχλεῖ, ἀλλὰ τὸ σὸν
 πόδι αὐτῷ κείμεν. ὁ δὲ ἡδὴ ἵσταται ἐπὶ
 τοῖς οὐκ ὄντι. εἰ δὲ λυπεῖ σέ τι τῶν ἐν τῇ σῇ ὁρᾷ θέσει,
 ὁ οὐκ ὀφλύνων διορθῶσαι τὸ δόγμα; ὁ μὲν δὲ
 λυπῇ, ὅτι οὐκ ἔστι δὲ τι ἀνδργεῖς ὑγιὲς σοὶ φαι-
 ῶμενον, π' οὐκ ἔστι μάλλον ἀνδργεῖς ἢ λυπῇ; ἀλλὰ
 χρυρότορον τι κρίνεται. μὴ δὲν λυποῦ. ὁ γὰρ πα-
 ρα σέ ἡ αἰτία τῷ μὴ ἀνδργεῖσθαι. ἀλλὰ οὐκ ἄξιον
 τῷ μὴ ἀνδργουμένῳ τούτου. ἀπὸ οὗτος ἐκ-
 τὸς τῷ δὴ μὲν, ἢ ὁ ἀνδργῶς ἀφ' ὧν ἡσυχία
 λεως τοῖς κρίνεται. Μέννησο ὅτι ἀκαταμα-
 λητοὺς γίνεται τὸ ἡγεμονικόν, ὅταν εἰς ἑαυτὸ

συγγραφεὶ ἀρκεσθῇ ἐαυτῷ, μὴ ποιῶν τι ὁρμη-
 λει, καὶ ἂν ἀλόγως παρατάξῃται. τί δὲ ὅτι καὶ
 μετὰ λόγον ποδωκεμμένως κρίνῃ ποδὶ πνυθ-
 ῶν ῥῶτο ἀκρόπολις ὅσιν ἡ ἐλδυστέρα παθῶν
 διανοοῖα. οὐδὲν γὰρ ὁχυρώτερος ἔχει ἀνδρω-
 ποθ, ἐφ' ὃ καταφυγὴν ἀνάλουτο λοιπὸν
 αὐτῶν. ὁ μὲν δὲ μὴ ἐωρακῶς ῥῶτο, ἀμαθής. ὁ δὲ
 ἐωρακῶς καὶ μὴ καταφύγας, ἀτυχής. Μη-
 δὲ πλεονασμῶς λέγε, ὧν αἱ προσηγόμεναι
 φαντασίαι ἀναγγέλουσι. ἡ γγελται ὅτι ὁ
 δεῖνα σε κακῶς λέγει. ἡ γγελται ῥῶτο δ' δὲ ὅτι
 βλέλαται, οὐκ ἡ γγελται. βλέπω ὅτι νοσεῖ ὁ
 παιδίον. βλέπω. ὅτι δὲ κινδυνεύει, οὐ βλέπω.
 οὕτως δὲ μὲν αἰεὶ ὡς τῇ πρῶτῳ φαντα-
 σιῶν, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἐπὶ δεξιᾷ ἐπίλεγε, καὶ
 οὐδὲν σοι γίνεται. μάλλους δὲ ἐπίλεγε ὡς γνω-
 εῖζας ἐκείνα τῇ αὐτῶν κόσμῳ συμβαινόντων.
 σίκυθ πικρὸς, ἄφες. βλέπει αὐτῶν ὅδῳ, ἐκ-
 κλιπὸς. ἀρκῇ, μὴ προσηγόμενης. τί δὲ καὶ ἐ-
 γίνετο ταῦτα αὐτῶν κόσμῳ. ἐπεὶ καταγελα-
 σθήσῃ ἕως ἀνθρώπου φυσιολόγου, ὡς αὐτὸ καὶ
 ἕως τέκτονος καὶ σκυτέως γελασθήσῃ, κα-
 ταγνώσκων ὅτι αὐτῶν ἐργασθεῖω ξέσματα καὶ
 ποδωκεμμένα τῇ κατασκευαζομένῳ ὁρᾷ.
 καὶ τοῖς ἐκείνοι γε ἔχουσι τοῦ αὐτῶν ῥήσεως. ἡ
 δὲ τῇ ὁλγος φύσις, ἔξω οὐδὲν ἔχει, ἀλλὰ τὸ
 θαυμαστὸν

αυμασὸν τῆς τέχνης ταύτης ὅτι ποιοῦ-
 ῖσαισα ἐαυτῷ, πᾶν δ' εὖδον διὰ φθείρεσθαι
 αὐτὸν καὶ ἀχρηστον εἶναι δοκεῖν, εἰς ἐαυ-
 τὸν μεταβάλλει, καὶ ὅτι πάλιν ἄλλα νεχρά ἐκ
 ὧν αὐτῷ ποιεῖν ἵνα μὴτε οὐσίας ἔξωθεν χρε-
 ῖται, μὴτε ὅπου ἐμβαλεῖ τὰ σαπρότερὰ πρὸς
 ἑαυτὸν. ἀρκεῖται δὲ καὶ χάριτι τῇ ἐαυτοῦ, καὶ
 λητῇ τῇ ἐαυτοῦ, καὶ τέχνῃ τῇ ἰδίᾳ. Μὴτε ἐν ταῖς
 πράξεσιν ὑποσύρξῃ, μὴτε ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύ-
 ρῃ· μὴτε ἐν ταῖς φαντασίαις ἀλλοθῇ· μὴτε
 τῇ ψυχῇ καὶ θάπαξ ἐμεικλεσθαι, ἢ ἐκδορνε-
 σθαι, μὴτε ἐν τοῖς βίῳ ἀσχελεσθαι· κτείνουσι,
 ὑρεανομοῦσι, καὶ τάραχος ἐλαύνουσι. τί δὲ ταῦ-
 τα πρὸς δ' αὐτὸν διάνοιαν μὴ καὶ θάραξ, φρε-
 νήρη, σάφρονα, δικαίαν; οἷον εἰ πρὸς πᾶσας πηγὰς
 ἀφ' ὧν καὶ ἄλλοι, βλασφημοῖν αὐτῷ, ἢ
 δὲ ἐπ' αὐτῷ πᾶσι ἀναβλύσας. καὶ πηλὸν
 ἐμβαλεῖ καὶ ἐκπρίαν, τὰ χίστα διασκεδάσει αὐ-
 τὰ καὶ ἐκκλύσει, ὥστε οὐδ' αὖτε βαφίσει. πῶς
 δὲ πηλὸν ἀνέκαον ἔξῃς, ὥστε μὴ φρέαρ; φύσσεαυτὸν
 πάσης ὥρας εἰς ἐλδουδεῖαν, μὴ δ' ὅτι οὐδ' αὖτε
 ἀπλῶς, ἢ αἰδημόνως. ὅτι μὴ εἰδὼς ὅτι ἐστὶ κρύ-
 μνον, οὐκ οἶδεν ὅπου ἐστίν. ὅδε μὴ εἰδὼς πρὸς ὅτι
 πέφυκεν, οὐκ οἶδεν ὅστις ἐστίν, οὐδὲ τί ὅτι κρύ-
 μνον. ὅδε ἐν τούτῳ ἀφελίπῳ, οὐδὲ
 πρὸς ὅ, πᾶσι τὸς πέφυκεν εἶποι. τίς δὲ φαίνεται

σοι ὁ ὢν τῇ κροῖσιν τῇ ἐπαινον φθύγων ἢ δίκων
 ἢ οἱ οὐδ' ὅπου εἰσιν, οὔτε οἱ πινές εἰσι γινώσκουσιν.
 Ἐπαινεῖσθαι θέλει ὑπὸ ἀνθρώπου, τὴν
 τῷ ὥρας ἑαυτοῦ κατὰ ρωμίου. ἀρίσκειν θέλει
 ἀνθρώπῳ, ὅς ἐκ ἀρίσκει ἑαυτοῦ; ἀρίσκει ἑαυ-
 τῷ ὁ μετανοῶν ἐφ' ἅπανσι χερδὸν οἷς πράσῃ; Μ-
 κέ τι μόνον συμπνεῖν τοῦ πωδὲ ἔχον πᾶσι, δὴ
 ἡδὴ καὶ συμφρονεῖν τοῦ πωδὲ ἔχοντι πάντες
 νοεῶν. ὅς ἢ ἦτον ἢ τῷ νοεῖν διώκεις πάντῃ κα-
 χυτοῦ δὲ ἀπεφοίτηκε πᾶσαι διωαμνίῳ, ἢ πῶ-
 ἢ ἀερώδης τῷ ἀναπνέουσι διωαμνίῳ. Γενικῶ-
 μιν ἢ κακία ὁδὸν βλάπτει δὴ κόσμον· ἢ ὅς κ' ἐ-
 ρθ' ὁδὸν βλάπτει τὸν ἑτόρον. μόνῳ ὅς βλαβε-
 ῶς τὸ τῷ, ὡς ἰδίῳ τέτραπται καὶ ἀπὸ πλάττει αὐ-
 τῆς, ὅπως ταν πρῶτον ὅπως θελήσῃ. Τῷ ἐμῷ
 πρῶτον πικρῷ ὅς τῷ πωλοσίον πρῶτον πικρὸν ἐπισ-
 ἀδιάφορον ὅσιν, ὡς καὶ τὸ πωλομάτιον αὐτῷ
 καὶ ὅς σαρκίδιον. καὶ ἢ ἐπὶ πᾶσι καὶ ἀλλήλων ἐν-
 κεν γέγονα μιν· ὅπως τὰ ἢ γεμονικὰ ἢ μῶν, ἐκασ-
 τὸν τῷ ἰδίαν κυρίαν ἔχει. ἐπεὶ τοι ἐμελλεν ἢ τῷ
 πωλοσίον κακία ἐμῷ κακὸν εἶναι, ὅπως ἐκ ὁδοῦ τῷ
 θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ἢ ὅς ἐμὲ ἀτυχῇν. Ὁ ἥλιος
 κατὰ κεχύαζ δοκεῖ, καὶ πάντῃ γὰρ ἐκέχεται ἐ-
 μῶν ἐκκέχεται. ἢ γὰρ χύσις αὐτῇ τῷ σίς ὅσιν
 ἀκτῖνες γὰρ αἱ αὐγαὶ αὐτῇ, ἀπὸ τῇ ἐκτείνε-
 αζ λέγονται. ὅπως ὅσον δὲ πᾶσι ἀκτῖς, ἰσοδὸς αἱ
 εἰ δὴ.

διὰ πινος σενῶ εἰς ἐσκίασμονον οἶκον τὸ ἀφ' ἡ-
 ἱς φῶς ἐσοδύμνον θεαύτα. γίνεται γὰρ κατ'
 ἰδύ. καὶ ὡς περ διαμερείται δὴ πρὸς τὸ σερίμ-
 ον, ὅτι αὐτὸ ἀπαντήσῃ διέρχον δ' ἐν ἐπέκφρα ἀ-
 ρα. αὐτῶν θὰ δὲ ἔσῃ, καὶ ὁ κατώλιαθεν, ὅδε ἔπε-
 ε. τοιαύτῳ δ' ἐν τῷ λύπιν καὶ διάχυσιν τῆς οὐρα-
 νίας εἰν^{αι} χρῆ, μηδὲ μὲν ἔκχυσιν ἀλλὰ παύσιν. καὶ
 ῥος τὰ ἀπαντῶντα κωλύματα, μη βίαιον, μη
 ἐργασίαν τῶν ἐπείσοιν ποιῆσαι. μηδὲ μὲν
 αὐτὰ πίπτειν, ἀλλὰ ἴστασθ, καὶ ὑπὸ λαμπρῶν τὸ δε-
 ῶμνον. αὐτὸ ῥ' ἐαυτὸ σερήσει τῆς αὐγῆς τὸ μὴ
 πρῶτον αὐτῶν. ὁ ῥον θάνατον φοβέμε-
 θ, ἢ τοὶ ἀναμνησίου φοβεῖται, ἢ αἰσθῶσιν ἐτε-
 ρίαν. ἀλλ' εἴτε ὁκέτι αἰσθῶσιν, ὅδε κακὸς πινθ
 αἰσθῶσιν, εἴτε δὴ μοιοτόραν αἰσθῶσιν κτήσῃ, ἀλ-
 λ' οἶον ζῶον ἔσῃ, καὶ τῷ ζῶν παύσῃ. οἱ ἄνθρω-
 ποι γεγόνασιν ἀλλήλων ἐνεκαὶν. δίδασκε δ' ἐν, ἢ
 φέρε. ἄλλως βέλθ, ἄλλως νῶς φέρεται. μέν-
 ποι νῶς καὶ ὅταν διλαβῇται καὶ ὅταν ποδὶ
 τῶν σκέφῃ σρέφῃται, φέρεται κατ' ἰδύ ὁ-
 ἐν ἡτῶν, καὶ ὑπὸ τὸ προκείμενον εἰσέναι εἰς τὸ
 ἡγεμονικὸν ἐκάσθ. πῦρεχει δὲ καὶ ἐτόρῳ
 παντὶ εἰσέναι εἰς τὸ ἐαυτῷ
 ἡγεμονικόν.

260 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 ΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΘ, ΤΩΜ ΕΙΣ ΕΑΥ-
 ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Θ.

ἀδικῶν, ἀσεβῆ. τῆς γὰρ τῆν ὁ-
 λων φύσεως κατ' οὐκὸν καὶ κατὰ
 τὰ λογικὰ ζῶα ἕνεκεν ἀλλή-
 λων, ὥστε ὠφελεῖν μὲν ἄλληλο-
 κατ' ἀξίαν, βλάπτειν δὲ μηδα-
 μῶς, ὃ ἔβουλημα ταύτης πᾶσαινων, ἀσε-
 βῆ δηλονότι εἰς τὴν πρεσβυτάτῃ τῆν θεῶν
 ἢ γὰρ τῆν ὁλων φύσιν, ὅν τῆν εἰς φύσιν. τὰ δὲ γ-
 ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως ἔχει
 ἔτι δὲ καὶ ἀλήθεια αὐτῇ ὀνομάζεται καὶ τῆν ἀ-
 ληθῶν ἀπάντῃ πρῶτη αἰτία ἐστίν. ὁ μὲν δὲ
 κῶν ἑαυτοῦ μὲν ἀσεβῆ, καλοῦσιν ἱεραπατῆ
 ἀδικεῖ· ὁ δὲ ἄκρον, καλοῦσιν διαφωεῖ τῇ τῆν ὁ-
 λων φύσει, καὶ καλοῦσιν ἀκοσμεῖ, μαχόμεν
 τῇ τῆν κόσμου φύσει. μάχεται γὰρ ὁ ὕψι πάν-
 ταντῶν τοῖς ἀληθεῖσι φερόμεν πρὸ ἑαυτὸν
 ἀφορμὰς γὰρ προειλήφθαι πρὸς τὴν φύσεως, ὥ-
 ἀμελήσας οὐχ οἶός τέ ἐστι ὅτι ὅν δὲ κερνῆν τὰ ἑαυ-
 τῶν ἀπὸ τῆν ἀληθῶν. ὁ μὲν δὲ τὰς ἡδονὰς ὡς ἀ-
 γάθας διώκειν, τὸν δὲ πόνους ὡς κακὰ φεύγει
 ἀσεβῆ. ἀνάγκη γὰρ ὅν ζῆτον, μέμφεται

πολ

πολλάκις τῇ κενῇ φύσει, ὡς πρὸ ἀξίας πᾶ-
 πονεμούνη τοῖς φαύλοις καὶ τοῖς πονηραῖς,
 ἀλλὰ δὲ πολλάκις καὶ μὲν φαύλους ἐν ἡδοναῖς
 εἶναι, καὶ τὰ ποιητικὰ τούτων καταδο-
 ῦν δὲ πονηράτους, πόρῳ, καὶ τοῖς ποιητικαῖς
 γὰρ τὰς ἀρετὰς ἐπιπείθει. ἐπὶ δὲ ὁ φοβούμενος καὶ πό-
 ρους, φοβήθητε τοὺς ποτε τῶν ἐσθλῶν πᾶσι τῶ
 ὅσῳ. ὅσοι δὲ ἦσαν ἀσεβεῖς. ὅτε διώκων τὰς ἡ-
 δονὰς, οὐκ ἀφίξεταί τῃ ἀδικίᾳ. ὅσοι δὲ ἐν ἀρ-
 ρῇ ἀσεβεῖς. χρὴ δὲ πρὸς ἃ ἡ κενὴ φύσις ἐπίσης
 ἔχει (ὅ γὰρ ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῖς, εἴ μὴ πρὸς ἀμφο-
 τέρω ἐπίσης ἔχει) πρὸς ταῦτα ὅτι καὶ τῇ φύσει
 βουλομένης ἐπεδοῦν, ὁμογνώμονας ὄντας ἐ-
 πίσης διακρίνει. ὅστις δὲ πρὸς πόρους καὶ ἡδ-
 ονὰς, ἢ θάνατον ὁ ζῶν, ἢ δόξαν ὁ ἀδοξίαν, οἷς
 ἐπίσης ἢ τῶν ὁλοφύσις χρῆται, αὐτὸς οὐκ
 ἐπίσης ἔχει, δηλῶν ὡς ἀσεβεῖ. λέγων δὲ τὸ χρῆ-
 σθαι τέτοις ἐπίσης πρὸς κενὴν φύσιν, ἀντὶ τῆς
 κατὰ τὴν συμβαίνουσαν ἐπίσης κατὰ τὴν ἐξῆς γνο-
 μένῃ, ὅτι ἡδηγούμενοι ὁρμῇ πρὸς ἀρχαίᾳ τῆς
 προνοίας καὶ ὡς ἀπὸ πρὸς ἀρχῆς ὁρμῆς
 ἐπὶ τῷ δὲ πρὸς διακρίσειν, συλλαβοῦσα πρὸς
 λόγους τῶν ἐσθλῶν, ὁ δυνάμεις γονίμους ἀ-
 φορείσασα, ὡς ἀπὸ πάντων, ὁ μεταβολῆς
 ἀλλοτρίως τοιοῦτον. Χειρότερον μὲν ὡς αὐ-
 τὸς ἀγνοῖ τὴν φύσιν, καὶ πάσης ὡς

κείσεως καὶ τρυφῆς καὶ τύφου γενόμενον, ἵνα
 ἀνθρώπων ἀπελθῇν. τό δ' ὅτι κρεῖσσεται γε τὸ
 τὴν ἀρχινύου, δούτορ θ' αὐτοῦς ἢ περὶ κρη-
 πτοκαθῆται τῇ κακίᾳ· καὶ ὅπως οὐδὲ ἡ πα-
 ρα πείθει φθύνει ἐκ τῆς λοιμοῦ. λοιμὸς γὰρ ἀφ' οὗ
 φθορὰ δ' αὐτοῦ πολὺ γε μᾶλλον ἢ πόρ ἢ τ' πε-
 ρικεχυμένον τὰς πνεύματι τοιαύτῃς πρὸς
 κρᾶσι καὶ τροπῇ. αὐτὴ μὲν γὰρ ζώων λοιμὸς
 καλὸς ζῶα. ὅστις ἐκείνη δὲ ἀνθρώπων καλὸς ἀν-
 θρωποὶ εἰσιν. Μὴ καταφρόνει θανάτου, ἀλλὰ
 θυαρέσθαι αὐτῷ, ὡς καὶ τὰς ἐνός ὄντος, ὧν ἡ φύ-
 σις ἐδέχθη. οἷον γὰρ ὅτι τὸ νεύειν, καὶ τὸ κρησῆσαι καὶ
 τὸ αὐξῆσαι, καὶ τὸ ἀκμάσαι, καὶ ὀδόντας, καὶ
 γένειον, καὶ πολιὰς ἀνεγκῆν, καὶ παῖδας, καὶ κυο-
 φορῆσαι, καὶ ἀρκυῆσαι, καὶ τὰ ἄλλα τὰ φυ-
 σικὰ ἀνεργήματα, ὅσα αἱ τ' τοῦ βίου ὥρα φέρου-
 σιν, τοιοῦτο ὁ δὲ λυθῆναι. ὅσοι μὲν ὅτι κατα-
 ἀνθρώπων ἐστὶ λελογμένον, μὴ ὀλοχρεῶς, μη-
 δὲ ὠστικῶς, μηδὲ ὑπὸρρηφάνως πρὸς τὸν θάνατον
 ἔχειν· ἀλλὰ περιμένειν ὡς μίαν τὴν φυσικῶν ἐ-
 νεργειῶν. ὡς νῦν περιμένεις, τότε ἔμβρυον ἐκ τῆς
 γαστρὸς τῆς γυναικὸς σε ἵξεται, ὅπως ἐκδέχε-
 σθαι πλὴν ὥραν αἱ ἡ τὸ ψυχάειον σε τῆς ἐλύτρου
 τὰς ἐκπεσῇται. εἰ δέ ὁ ἰδιωτικὸν πρῶτον
 μα ἀμφιγέρδιον θέλεις, μάλιστα σε θυγατέρα
 πρὸς τὸ θάνατον ποιήσει, ἢ ἐπίστασις ἢ τὰ ὑπὸ
 κείμηναι,

κείμενα, ὧν μέλλεις ἀφίσαθαι. Σμεῖθ' οἶον
ἡ θῶν ἐκέτι ἔσται ἡ ἐμπεφυρμένη. προσκῶπτεσθ
μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡκιστα δεῖ, ἀλλὰ καὶ κηδεύειν, ὅ
πρὸς φέρειν. μεμνήσθαι μάλιστα ὅτι ἐκ ἀπ'
ἀνθρώπων ὁμοδογματοῦν τὴν σοὶ ἡ ἀπαλλαγὴν
ἔσται. ἴσως γὰρ μόνον εἶπερ ἄρα ἀνδείλκεν ἀν' ἡ
κατέχει αὐτῷ ζῶν, εἰ συζῶν ἐφείβοις τὰ βιαῦ-
τα δόγματα πᾶσι ποικιλιόις. νῦν δ' ὁρᾷς ὅ-
σοι ὁ κύπεθ' αὐτῇ διαφωνία τ' συμβιώσεως,
ὥστε εἶπέν, θάπρον ἔλθης ὃ θάνατε μὴ πονεῖ καὶ
αὐτὸς ὑπὸ λαλῶμαι ἐμχυτῷ.

Ὁ ἁμαρτάνων ἐαυτῷ ἁμαρτάνει. ὁ ἀδι-
κῶς ἐαυτὸς κακῷ, κακὸν ἐαυτὸν ποιεῖν. ἀ-
δικεῖ πολλάκις ὁ μὴ ποιεῖν τι, ὁ μόνον ὁ ποιεῖν
τι. ἀρετὴ ἡ πᾶσα ὑπόληψις κατὰ ληπτικὴν,
καὶ ἡ πρῶτα πρᾶξις κοινωνικὴ καὶ ἡ παρθε-
σα διάθεσις δυναρετικὴ πρὸς πάντας ὅ παρὰ τὸ
ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον, ἵσταλῆναι φαντα-
σίαν, σῆσαι, ὁρμῶν, σβέσαι ὁρεῖν, ἐφ' ἐαυτῷ
ἔχεις τὸ ἡγεμονικόν, εἰς μὲν τὰ ἄλογα ζῶα,
μία ψυχὴ διήρηται. εἰς δὲ τὰ λογικὰ μία νοε-
ρὰ ψυχὴ μεμείριται. ὥστε καὶ μία γῆ ἐστὶς
ἅπαντας τῶς γλωσσῶν, καὶ ἐνὶ φωτὶ ὁρῶ-
μεν. Σῆνα ἀέρα ἀναπνέομεν, ὅσα ὁρατικὰ ὅ
ἐμφυχα πάντα. Ὅσα κρινῶν πινθ' μετέχει,
πρὸς τὸ ὁμογενὲς αὐτῷ. Τὸ γὰρ πᾶν

ῥέπει ὑδὶ γλῶ, τὸ ὑγρόν παῦ, σύρρους, δ' αἰετῶδες ὁμοίως, ὥς ἡμῶς τῇ διερχομένη καὶ βίας. Τὸ πῦρ ἀνωφερὲς μὲν, ὅθεν δ' ποιεῖται πῦρ. παρὰ δὲ πρὸς αὐτῷ παρὰ πρὸς δ' (ὡς ἐκτεταταῖ ἐτοιμοί. οὕτως, ὥς καὶ παρὰ δ' ὑλικῶς δ' ἀλίγω ξηρότερος, θυεῖται πρὸς εἶναι, ὅθεν ῥ' ἐλαττωρ ἐγκεκρωσθαι αὐτῷ δ' κωλυτικὸν πρὸς ἐξαίρετον. καὶ τοίνυν παρὰ τὸ κρινῆς νοεῖας φύσεως μέτρον, πρὸς δ' συγγενὲς ὁμοίως αἰετῶδες, ἢ καὶ μάλλον. ὅτε γὰρ ὅτι κρεῖττον πρὸς τὰ ἄλλα, ὅσοντες καὶ πρὸς δ' συγκρινῶνται τῷ οἰκίῳ καὶ συγχρῶνται ἐτοιμότητον. οὕτως γοῦν ὑδὶ μὲν τῇ ἀεὶ λόγον διέρεται σμήνη, καὶ ἀγέλαι, καὶ νεοστροφίαι, καὶ οἷον ὁρωτῶς. ψυχὰ γὰρ ἡδὴ ἡδὴ αὐτῷ παρὰ, καὶ τὸ σωματικὸν αὐτῷ κρεῖττον ὑδὶ τεινόμενον διέσκεπτο, οἷον οὐτε ὑδὶ φυτῶν ὡς, οὐτε ὑδὶ λίθων, ἢ ξύλων. ὑδὶ δὲ τῇ λογικῶν ζώων, πολιτεῖαι, καὶ οὐλῶν, καὶ οἰκῶν, καὶ σύμβολοι, καὶ αὐτῶν πολέμοις (ὡς δὴ καὶ αὐτοὶ καί. ὑδὶ δὲ τῇ ἐπὶ κρεῖττονων, καὶ ἐκδιεστηκῶς τῇ τρώπῳ πρὸς αἰώσις ὑπέρση, οἷα ὑδὶ τῇ ἄστρον. οὕτως ἢ ἐπὶ δ' κρεῖττον ἐπαναβάσις συμπαθεῖαι καὶ αὐτῶν διεσῶσιν ἐργάσασθαι ἐδύνκατο. ὅρα ὅτι τὸ νῦν γ' ὁμῶς. μόνον γὰρ τὰ νοερά νῦν ὑδὶ λείπεται τ' πρὸς ἄλλα ἀποδοῖς καὶ (ὡς δὴ

ευωνύσεως, καὶ τὸ σῦρρον ὧδε μόνον οὐ βλέ-
 πεται. ἀλλ' ὁμως καίτοι φύγοντες πόδικα-
 τα λαμβάνονται. κρᾶτει γὰρ ἡ φύσις. ὅψι δὲ
 ὁ λῆξ πῖραφυλάσων. θάσσον γεῦν ὄροι πε-
 αὐ γὰρ δὲς πικρὸς γὰρ δὲς πικρὸς πικρὸς πικρὸς,
 ἡ πικρὸς ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀπὸ ἀνθρώπου. Φέ-
 ρει καρπὸν καὶ ἀνθρώπου καὶ θεός, καὶ ὁ κόσ-
 μος, ἐν ταῖς οἰκίαις ὥραις ἐκείναις φέρει. εἰ ἡ ἡ-
 νία κυρίως τέτροφον ἐπὶ ἀμπέλαι καὶ τῇ ὁ-
 μοίᾳ οὐδ' ἐν τῷ. ὁ λόγος δὲ καὶ κρινόν καὶ
 ἴδιον καρπὸν ἔχει, καὶ γίνεται ἵδ' αὐτῷ τοιαῦτα
 ἔτορα, ὅπως οὐκ αὐτὸς ὅστις ὁ λόγος. Εἰ μὲν δὲ
 ναίει μετὰ διδασκαλίας· εἰ δὲ μὴ, μέμνησο ὅτι πρὸς
 ἑαυτὸν ἡ δύμναιά σοι δέδοται. καὶ οἱ θεοὶ δὲ δύ-
 μναις τοῖς τοιούτοις εἰσὶν, εἰς ὧν δὲ καὶ συνε-
 γοῦσιν, εἰς ὑγίαν, εἰς πολυόν, εἰς δόξαν. οὐ-
 τως εἰς χρηστοί. ἔξεσι δὲ καὶ σοι· εἰ εἴπῃ, τίς ὁ κω-
 λύν; πόνει μὴ ὡς ἄθλιος, μηδὲ ὡς ἐλεῖσθαι ἢ
 θαυμάζεσθαι θέλῃ. ἀλλὰ μόνον ἐν' ἑαυτῷ, κινῆ-
 ας καὶ ἰχίωσαι, ὡς ὁ πολιτικὸς λόγος ἀξιοῖ.
 σῆμῶρον ἵδ' ἡλθον πάσης πόδισσας, μάλλον ἢ
 ἵδ' ἡλθον πάσαν πόδισσας. ἔξω γὰρ οὐκ ἔγω,
 ἀλλὰ ἐνδον ἐν ταῖς ἐπολήψεσι. πάντα ταῦ-
 τα σωθήσῃ μὲν τῇ πείρᾳ, ἐφ' ἡμέρᾳ ἢ τῷ χρόνῳ·
 ῥυπῆ δὲ τῇ ὑλῇ· πάντα νῦν οἷα ἐπ' ἐκεί-
 νων, ὅς καὶ θάψαμεν. τὰ πράγματα ἔξω θυ-
 ρῶν

ρῶν ἔστηκον, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν μηδ' οὐ μήτε εἰδόν-
τα πῶδ' αὐτῶν, μήτε ἀρφαίνόμενα. τί δ' ἄρ-
φαίνεται πῶδ' αὐτῶν; ὃ ἡγεμονικόν, ὃ κ' οὐ πεί-
σει, ἀλλ' ἀνέργεια ὃ τῷ λογικῷ πολιτικῷ ζῶ-
σιν καὶ ἀγαθόν. ὥσπερ οὐδὲ ἡ ἀρετὴ καὶ κα-
κία αὐτῷ οὐ πείσει, ἀλλ' ἀνέργεια. τῷ αὐαῖρρι-
φῶτι λίθῳ ὃ δ' οὐ κακόν δ' ἀνενεχθῆναι. ὃ δ' οὐ
ἀγαθόν δ' ἀνενεχθῆναι.

Διελθεῖς ἔσω εἰς τὰ ἡγεμονικά αὐτῷ, καὶ ὅφει-
πίνας κριταὶς φοβῆ, οἷους καὶ πῶδ' αὐτῶν ὄν-
τας κριταὶς. πάντα οὐ μεταβολῇ. καὶ αὐτὸς
οὐκ οὐ διηγεῖται ἀλμοιῶσει, καὶ κ' ἔτι φθορᾷ. καὶ
ὁ κόσμος δὲ ὅλος, ὃ ἄλλου ἀμάρτημα. ἐκεί-
δ' οὐ κατὰ λιπεῖν. ἀνέργειας ἀπόληξίς, ὁρμῆς,
ἑσπέρηφως παῦλα, καὶ οἷον θάνατος, ὃ-
δ' οὐ κακόν. μέπθι νῦν ὑπὸ ἡλικίαν, οἷον τῷ παι-
δικῷ, τῷ τῷ μερακίῳ, τῷ νεότητι, τὸ γῆ-
ρας. καὶ γὰρ τῷ τῷ πᾶσι μεταβολῇ θάνατος,
μήτι δεινόν; μέπθι νῦν ὑπὸ βίον τὸν ἑσπέρηφως
πάπῳ, ἔτι τὸν ἑσπέρηφως τῇ μητεῖ, ἔτι τὸν ὑ-
πὸ τῷ πατρὶ. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς διαφο-
ράς καὶ μεταβολὰς καὶ ἀπολήξεις διείσομεν,
ἐπὶ δὲ ταῖς σεαυτὸν μήτι δεινόν. ὅτως τοῖς νῦν ὃ-
δὲ ἡ τῷ ὅλον οὐ βίου λῆξις, καὶ παῦλα, καὶ
μεταβολῇ. τρέχε ὑπὸ τὸ σεαυτὸ ἡγεμονικόν, καὶ
ὃ τῷ ὅλος, ὃ τῷ τῷ. ὃ μὲν σεαυτὸ. ἵνα νῦν
δικαί-

δικαίῳ αὐτὸ ποιήσης. ὃ δὲ τῷ ὅλῳ, ἵνα συμ-
μνημονύσης τίν' ἔμελλ' εἶ. τὸ δὲ τούτου, ἵνα
ὑποδείξῃς πότον ἄγνοια, ἢ γνώμη. Ὁ ἅμα
λογεῖ ὅτι συγγενὲς. ὥστε αὐτὸς σὺ πολυ-
πικρῷ συστήματι συμπληρωτικὸς εἶ, οὕτως
καὶ πᾶσα πρᾶξις ὅτι συμπληρωτικὴ ἐστὶ ζωῆς
πολιτικῆς. ἥτις ἐὰν ὦν πρᾶξις σου μὴ ἔχῃ πλὴν
ἀναφορὰν, εἴτε προσηχῶς, εἴτε πόρροδελος ὑπὲρ
ῥογινῶν κέλεται τέλει, αὕτη δὲ παρὰ ῥας βίον,
καὶ οὐκ ἐᾷ ὡς εἶναι. Ὁ σασιώδης ὅστις, ὥστε
ἐν δὲ μὲν ὁ τὸ κατ' αὐτὸν μέλλ' διδασκάλῳ. ἅ-
πασαν τῆς τοιαύτης συμφωνίας παιδίῳ ὀργαί,
καὶ παίγνια, καὶ πονθυμᾶτια, νεκροὺς βασι-
ζονται, ὥστε αἰετῶν προσηχῶς τῆς τε-
κνίας, ἴδι ὑπὲρ πλὴν ποιότητα τῷ αἵτιον. καὶ ἅ-
πασαν τῷ ὑλικῷ αὐτὸ πᾶσι γράφας δέσσει, εἴτα
καὶ τὸ χρόνον πᾶσι δέσσει, ὅσον πᾶσι ὑφίστα-
σθαι πέφυκε ὅσον τὸ ἰδίως ποιόσθαι, ἀνέτλης
μυεῖα, δὲ τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τῷ σῶ ἡγεμονι-
κῷ. ποιοῦντα ὑποτασσάμενα καὶ τεκνίασθαι. ἀλλὰ
ἄλλος.

Ὅταν ἄλλος ψέγῃ σε, ἢ μνησθῇ, ἢ τοιαῦτά τινα
ἐμφωνῶσιν, ὅρῳ ὅτι τὰ ψυχάλεια αὐτῷ δέλθῃ
ἔσω, καὶ ἴδε ποῖοι τινες εἰσὶν. ὅφει, ὅτι δὲ σε
αὐτῷ, ἵνα τούτοις τίποτε πᾶσι σὺ δὲ δοκῇ. δύ-
νοειν μάλιστα αὐτοῖς δέει, φύσει γὰρ φίλοι. καὶ οἱ θεοὶ
δὲ πάν-

δὲ παντοίως αὐτοῖς βοκλῶσι, δι' ὁνείρων, ὁρ-
 μαι τεύων. πρὸς ταῦτα μάλιστα πρὸς ἃ ἐκείνοι
 ὁρμῶνται, ταῦτα ὅτι τὰ τῷ κόσμῳ ἐγκύκλια,
 ἀπὸ καὶ τῶν αἰώνων εἰς αἰῶνα. καὶ ἥτοι ἐφ'
 ἑκάστον ὁρμῶν ἢ τῶν ὅλων διάνοια, ὅπου εἴστιν, ἀρ-
 χὴ τὸ ἐκείνης ὁρμητὸν, ἢ ἀπαξ ὥρμησε. τὰ δὲ
 λοιπὰ, κατ' ἐπακολουθήσεις. καὶ τί οὐκ ἔστιν.
 τρώων γὰρ πῖνα ἄτομοι, ἢ ἀμερῆ. τὸ δὲ ὅλον,
 εἴ τις θεὸς οὐκ ἔχει πάντα. εἴτε δ' ἐκῆν, μὴ καὶ
 οὐκ ἐκῆν. ἥδη πάντας ἡμᾶς γῆ καλύψει. ἐπει-
 τα καὶ αὐτὴ μεταβαλεῖ. καὶ κείνη εἰς ἀπειρον
 μεταβαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνη εἰς ἀπειρον. τὰς
 γὰρ ὑδρικυματώσεις τῇ μεταβολῇ καὶ ἀλ-
 λοιώσεων ἐν θυμούμενός τις, καὶ τὸ τάχως,
 πάντος θνήσκου καὶ ταφρονήσει. χεῖμάρεους ἢ
 τῇ ὅλον αἰτία, πάντα φέρει. ὡς οὐτελῆ δὲ
 ὅτι τὰ πολιτικὰ ταῦτα, καὶ ὡς οἶται φηλοσό-
 φως πρακτικὰ ἀνθρωπεία μνῆων μεσά. ἀνθρώ-
 πῳ, τί ποτε πείσων, ὅτι νῦν ἡ φύσις ἀποιεῖ. ὁρ-
 μητὸν ἐὰν διδῶται. καὶ μὴ πῶς βλέπου εἴ τις ἐ-
 σκεται. μηδὲ τὴν Πλάτωνος πολιτείαν ἐλπίζε,
 ἀλλὰ ἀρκεῖ, εἰ τὸ βραχύτατος πρόεισι. ὅ-
 τούτου αὐτῶν ἐκείνης, ὡς οὐ μικρόν τι ἐστὶ
 ὁρμῶν. ὁρμῶν γὰρ αὐτῇ τις μεταβάλλει, κα-
 εἰς δὲ ὁρμῶν μεταβολῆς, τί ἄλλο, ἢ
 δουλεία γενόντως, καὶ πείσεται πρὸς ποιοῦ-
 μένων.

ράων. Ὑπαγε νῦν καὶ Ἀλῆξανδρον, καὶ Φί-
 λιππον, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μοι λέγε-
 ῖν ὅσοντα εἰ εἶδον τί ἢ κρινὴ φύσις ἤθελε, ὧς αὐ-
 τὸν ἐπαυδαρχήσαν· εἰ δὲ ἐτραγώδησαν, οὐδὲ
 δεῖς με κατακένεργε μιν μέσθαι. ἀπολὺν ὅστι
 καὶ αἰδῆμον τὸ φιλοφιλίας ὄργον. μή με ἄ-
 παγε ἐπὶ σεμνοτυφίαν αἴσθαι ὑπιδιαιωρεῖν ἀ-
 γέλας μυείας, καὶ τελετὰς μυείας ὧς ἀπολὺν
 πάντοιοι, ἐν χειμῶσι καὶ γαλήναις, καὶ δια-
 φορὰς γινομένων, συγγινομένων, ἀκρυνομένων.
 Ἐπινόει δὲ καὶ τὸν ὑπὲρ ὅλων πάλαι βεβιωμέ-
 νος βίος, ὃν μετὰ σε βιωθισόμην, καὶ τὸν
 νῦν ἐν τοῖς βαρβαροῖς ἔθνεσι βιάμενον. καὶ ὅσοι
 μὲν εἴδῃ ὀνομαζέου γνώσκευσας, ὅσοι δὲ τά-
 χιστα ὑπιδιήσονται, ὅσοι δὲ ἐπαυνοῦντ' οὐκ ἴσως
 νῦν σε τάχιστα ψέξουσιν. καὶ ὥς οὔτε ἡ μνήμη ἀ-
 ξιόλογός γε, οὔτε ἡ δύξις, ὅτε ἄλλοι πρὸ σύμ-
 παν. ἀταραξία μὲν πᾶσι τὰ ἀπὸ τ' ἐκ τ' αἰτίας
 συμβαίνοντα. δικαιοσύνης δὲ ἐν τοῖς πᾶσι πῶς ἐκ
 τοῦ αἵπλου ἐνεργουμένων. Τουτίστιν ὁρμὴ καὶ πρᾶ-
 ξις, καταλήγουσα ἐπ' αὐτὸν τ' κρινων. κῶς πρᾶ-
 ξαι, ὥς τῷ τοσοῦτον φύσιν ὄν. πολλὰ πᾶσι πᾶσι
 εἰλεῖν τῇ ἐνοχλῶν τῇ σοι διώχθαι, ὅλα μὲν τῇ
 ὑπολήψασθαι κείμενα καὶ πολλὰ δύνειχεν πᾶσι
 εἰποιόσθαι. ἤδη σε αὐτῷ τ' ὅλον κόσμον πόριφλη-
 φέναι τῇ γνώμῃ, καὶ ἐν ἴδιον αἰῶνα πόρινοεῖν,
 καὶ

καὶ πῶς τὸ κτ' ἐκείνου πράγματ' τα-
χῆαν μεταβολὴν ὑδρινόειας. ὥς βραχὺ μὲν εἰ-
ς ἀρχὴν γενέσεως μέχρι δ' αὖτε λύσεως, ἀχανὲς δὲ τὸ
πρὸ τῆς γενέσεως, ὥς καὶ τὸ μὲν πῶς διαλυομένη
ὁμοίως ἀπειρον.

Πάντα ὅσα ὁρᾷς τάχιστα φθαρῆσεται, καὶ
οἱ φθιρόμηναι αὐτὰ ὑποδιδόντες τάχιστα, καὶ
αὐτοὶ φθαρῆσονται. καὶ ὁ ἐξατόγνωρος ἀρ-
θανὼν εἰς ἴσον κατασίσσεται τοῦ πρῶτου. Πί-
να τὰ ἡγεμονικὰ τούτῃν, καὶ πρὸς οἷα ἐσπου-
δάκει, καὶ δι' οἷα φιλοῦσι καὶ πμῶσι. γυ-
μνὰ νόμιζε τὰ ψυχάλεια αὐτῇ. ὅτε δοκῶσι
εὐλάπην φέροντες, ἢ ὠφελῆν ἰσχυμνοῦντες, ὅση
οἴκοις. ἢ ἀκβολὴν εἰς ἄλλο ὅσιν, ἢ μεταβολήν,
τῷ τῷ δὲ χαίρειν τὸ ὅλγον φύσις, καὶ τὸ πᾶν-
τα καλῶς γίνεται. ἰς αἰῶν' ὁμοειδῶς ἐγι-
νετό, καὶ εἰς ἀπειρον τοιαῦτ' ἐτόρα ἔσται. τίδ' ἔ-
λέγεις ὅτι ἐγένετό τε πᾶντα ὁ καὶ πᾶντα ἀεὶ
καλῶς ἔσται, καὶ εἰς αἰῶνα ἀεὶ διώκεις ἐν τοῖς
τοῖς θεοῖς ἰσχυρεῖται ὥστε ἡ διορθώσασα ταῦτα, ἀλ-
λὰ κατὰ κέειν ὁ κόσμος ἐν ἀδελφότητι καὶ καλῶς
σωθήσεται. Τὸ σαπρὸν τῆς ἐκείνου ὑποκμῆνης ὑ-
λης, ὑδρὸς, κύνις, ὁσάκεια, γράσι' ἢ πάλιν, πῶ-
ροι γῆς, τὰ μάρμαρα, ὁ ἑσπερίαι, ὁ χρυσοῦς,
ὁ ἀργυρος, ἡ τεχνία ἢ ἐσθῆς, ὁ αἶμα ἢ πορφύ-
ρα, ὁ πᾶντα ταῦτα ταῦτα. καὶ τὸ πᾶν
μακρὸν

ἀπὸν δέ, ὄλγο τοιοῦτον . καὶ ἐκ τούτῃν εἰς
 αὐτὰ μεταβάλλον . ἄλις τῷ ἀδελίου βίου, καὶ
 οὐ γυναικὸς, καὶ παιδικοῦ . τί ταράσῃ, τί
 οὐτῇν καὶ νόν; τί σε ἰζήσῃ; δ' αἶπιον; ἴδε αὐ-
 ροῦ . ὁμ' ἡ ὕλη; ἴδε αὐτῶν . ἔξω δ' ἐκ τούτῃν οὐ-
 οὐ ὅτιν . ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἦδη ποτὲ
 πλούσεσθ' καὶ χρηστότεσθ' ἔχου . ἴσον δ'
 κατὸν ἔτι, καὶ τὸ τελεῖται ἴσοις . ἔ-
 λην ἡμαρτεν, ἐκεί δ' ἡ κακὴν . τάχα δ' οὐχ ἡ-
 αρτοι . ἢ τοι ἀπὸ μᾶς πηγῆς νοεῖς πάντας
 οὐκ ὁ σώματι ὑπὸ συμβαίνει καὶ ὁ δ' εἰ τὸ μέγας
 οἷς ὑπὲρ τῷ ὅλου γινόμενοις μέμφεσθαι . ἢ ἄ-
 ρμοι, καὶ ὁ δ' ἄλλο, ἢ κυκλῶν καὶ σκεδασμός .
 τί δ' ὅν ταράσῃ; τῷ ἡγεμονικῷ λέγεις, τέθνηκας;
 φθαρσας; ἔποικριν, συναγελάξῃ, βόσκη;
 τοι ὁ δ' ἐν διώαν; οἱ θεοὶ ἢ θηρίωσαι, δύναν; . εἰ
 οὐκ ὁ δ' ἐν διώαν; , τί δύχῃ; εἰ δ' ἐν διώανται, δὴ
 ἔχῃ μᾶλλον δύχῃ, διδόναι αὐτοῦ, τὸ μήτε φο-
 εἶσθαι πὶ τούτῃν, μήτε ὑπὸ θυμῷ πινὸς τῷ τῇ;
 μήτε λυπεῖσθαι ἐπὶ πινθ' τούτῃν, μᾶλλον τῷ
 μή πῆναι πὶ τούτῃν, ἢ τῷ πῆναι . πάντως
 ἀρ' ἐν διώαν; συνεργεῖν ἀνθρώποις, καὶ εἰς ταῦ-
 τα διώαν; (σωδργεῖν . ἀλλὰ ἴσως ἐρεῖς, ὅτι ἐπ'
 μοι αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐποίησαν . εἴτα, ὅς κ' ἡρέσας
 ῥῆσθαι τοῖς ὑπὸ σοὶ μετ' ἐλευθερίας, ἢ ἀφ' ἐ-
 κατὸς πρὸς τὰ μὴ ὑπὸ σοὶ μετὰ δουλείας . ἔτα-

372 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πεινότητι· τίς δέ σοι εἶπεν, ὅπου χί και ἐν
 τὰ ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. Ἀρξά-
 γουιν πῶς τὴν τὴν δύχασαι, και ὅτι. ἔτθ δὲ
 χεται πῶς κριμνῶ μετ' ἐκείνης· σὺ πῶς με
 ὠδινυμῶσω τῇ κριμνῶ μετ' ἐκείνης. ἄλ-
 λθ, πῶς σε κριμνῶ ἐκείνου σὺ, πῶς μὴ χηζῶ τῇ
 σε κριμνῶ. ἄλλθ πῶς μὴ ἀρεάλαθ δ' τεκ-
 νίον σὺ, πῶς μὴ φοβηθῶ ἀρεάλαθ ὅλως ὡδ
 ἐπίτρεψον τὰς δύχας, και θεώρε τι γίνεται.
 Ὁ ἔπικουρθ λέγει, ὅτι ἐν τῇ νόσῳ ἐκ ἡμῶν μο-
 αὶ ὁμιλία πῶς τῇ τῇ σωματίου παθῶν, ἐ-
 δὲ πρὸς τοὺς ἐσιόντας τοιαῦτά τινα φησὶν ἐλα-
 λειν, ἀλλὰ τὰ προκείμενα φυσιολογῶν διετέ-
 λων, και πρὸς αὐτῷ τέτρω ὦν, πῶς ἡ διάνοια
 συμμεταλαμβάνουσα τῇ ἐν τῇ σαρκιδίῳ
 τοιούτῃ κινήσεων ἀταρακτεῖ, ὅ ἴδιον ἀγαθὸν
 πρῆσθαι, ἐδὲ τοῖς ἰατροῖς ἐμπησῶν φησὶ και τα-
 φρασίῃσθαι, ὥς τι ποιεῖσιν. ἀλλὰ ὁ βίθ ἡρε-
 το δὲ και καλῶς. ταῦτα ἐν ἐκείνῳ ἐν νόσῳ ἐκ
 νοσῆς, και ἐν ἄλλῃ πινὶ πῶς εἰσάσει. ὅ ἢ μὴ ἀφί-
 σαθρὸς φησὶ φησὶ ἐν οἷς δὴ ποτε τοῖς προσι-
 πησιν, μηδ' ἐν τῇ ἰδιώτῃ και φυσιολογῶ συμ-
 φλυαρεῖν, πάσης αἰρέσεως κρινόν. πρὸς μόνῳ τῷ
 ἵνυν προασομνῶ εἶναι, και τῇ ὀργάνῳ δι' ἑ-
 προάσθ. Ὅταν πινος ἀναισθησία προσησῇ,
 θινδὺς πινδάνου σεαυτῇ· διώκεται ἐν ἐν τῇ
 κόσμῳ

ὁμοφ' ἀναιόχνητοι μὴ εἶν; ὃ διώκονται. μὴ δὲ
 παύται ὃ ἀδιώκτον. εἰς γὰρ καὶ ἔσθ' ἐστὶν
 κένωσις τῇ ἀναιόχνητι, ὃς ἀνάγκη ἐν τοῦ
 ὁμοφ' εἶναι ὃ δ' αὐτὸ καὶ ὑπὲρ τῆς πανούργου,
 καὶ ἐπὶ τῆς ἀπίστου, καὶ πάντος τῆς ὁποῦντι
 μαρτυροῦντος, ἐς σοι πρόχειρον. ἅμα γὰρ
 ὑπομνησθῆναι ὅτι τὸ γένος τῇ ποιούτῃ
 ἐδιώκτο ὅτι μὴ ὑπάρχεις, θυμολέσσεσθ'
 πρὸς τοὺς καθ' ἑνα. Εὐχρηστον δὲ καὶ κῆνο
 ὁδοῦς ἀνοήτως, πῖνα ἔδωκες ἢ φύσις τοῦ
 ἀνθρώπου ἀρετῇ πρὸς ὅσον ὃ ἀμαρτήματα. ἔ-
 δωκε γὰρ, ὡς ἀντιφάρμακον, πρὸς ἃ τὸν ἀ-
 νόμονα τῷ πρᾶοτῃ, πρὸς δὲ ἄλλον, ἄλλω
 πῖνα διώκμεν. ὅλως δὲ ἐξέστ' σοι μετὰ διδά-
 κην τὸν πεπλανημένον. πᾶς δ' ὁ ἀμαρτάνων,
 φαρμακταίνει τῷ πεπλανημένον; καὶ πεπλανη-
 αι. τί δὲ καὶ βέλαι; θυμολέσεις ὅτι μὴ δόξα τῆς
 πρὸς ὃς πρὸς ὅσον πεπλανημένον τὸ τοιοῦτον,
 ὃ ὃ ἡ διάνοιά σου χείρων ἐμέλει γνήσεσθ'. ὃ ὃ
 κακὸν σου καὶ τὸ βλαβερὸν, αὐτῷ θα πάσῃ τῷ
 πᾶσι σου ἔχει. τί δὲ κακὸν ἢ ξείνον γέγονεν, εἰ ὃ
 παῖδ' ὅσον τὰ τῷ ἀπαιδύτῃ πρᾶσι. ὅρα μὴ
 αὐτῷ μάλλον ἐγκαλῆναι ὁφείλεις, ὅτι ὃ πρὸς ὅσον
 καὶ τῷ ὃ ὃ ἀμαρτήσεσθ'. σὺ ἢ καὶ ἀφορ-
 ας ἐκ τῷ λόγῳ ἔχεις πρὸς ὃ ἀνθυμνηθῆναι ὅτι εἰ-
 ὃς ὅτι ὅσον ὅσον ἀμαρτήσεσθ'. καὶ ὁμοῦς ἐπιλα-

ἡδύμην θ' θαυμάζεις εἰ ἡμαρτήκα. Μαλιστα δὲ
 ὅταν ὡς ἀπίσῳ, ἢ ἀχαρίστῳ μέμῃ, εἰς ἑαυτὴν
 ὑπιστρέφῃ. προδήλως γὰρ σὸν δ' ἡμαρτήματος
 εἶτε πρὸς τὸ τοιαύτῳ πλὴν διαλίσσιν ἐχρῆσθαι
 ἐπίσθυσας, ὅτι πλὴν πίστι φυλάξῃ, εἶτε τῇ χάρι
 διδούς, μὴ καταληκτικῶς ἰδῶκας, μηδὲ ὥστε ἑα
 αὐτῇ τῇ σῆς πράξεως βύθους ἀπειληφοίμαι παρὰ
 ταῖς καρπῶν. τί γὰρ πλεονάζεις βύθους ποιήσας
 ἀνθρώπων; οὐκ ἀρκεῖ σοι; καὶ φύσιν πλὴν σὺν τῇ
 ἐπράξας, τούτου μισθὸν ζητεῖς; ὡς εἰ ὁ ὀφθαλμὸς
 μὲν ἀμοιβὴν ἀπῆται, ὅτι βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅτι
 βαδίζουσιν. ὥσπερ γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δέ
 γέγονεν, ἀπὸρ καὶ πλὴν ἰδίαν κατασκυλῶ ἀνέ
 γούνται ἀπέχῃ τὸ ἴδιον ἔτως καὶ ὁ ἀνθρώπος
 θύεργεπκὸς πεφυκὸς, ὅπως αὐτὸν πὺρ γεπκὸν
 ἢ ἄλλως εἰς τὰ μέσα συνωρμητικὸν πρᾶ
 ξῃ, πᾶσι δὲ πρὸς ὁ καταδοσκάβει
 σαι, καὶ ἔχει δ' ἑαυτῷ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

ου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τὸν· Βιβλίον ι΄.

Ση ποτὲ ἄρ' ὧ ψυχὴ ἀγαθὴ,
καὶ ἀπλὴ, καὶ μία, ὧ γυνὴ,
φανερωτόρα τῷ δουκεμένῳ
σοι σώματι; γένουσι ποτὲ ἄ-
ρα τ' φιλητικῆς καὶ σεσηπτικῆς
φιλίας; ἔση ποτὲ ἄρα πλήρης καὶ ἀν-
δρῆς, καὶ οὐδ' ὧ ὑπὸ ποδῶν σου οὐδ' ὑπὸ θυμοῦ-
τα οὐδεὶς, οὔτε ἐμφύχου οὔτε ἀφύχου πρὸς
ἐχθρῶν ἀφλαύσεις; οὐδ' χρόνου ὧ ὧ ὑπὸ μα-
κρότερον ἀφλαύσεις; οὐδ' τόπου, ἢ χώρας, ἢ
ἁέρων θυγατρίας· οὐδ' ἀνθρώπων θυγατρίας.
ἀλλὰ ἀρεκασθήσῃ τῇ πρῴῃ καὶ ταπεινῇ, καὶ
καθήσῃ τοῖς πρῶσι πάνσι, καὶ συμπείσεις σεαυ-
τῷ, ὅτι πάντα σοι πᾶσι, πάντα σοι ὧ ἔχει.
καὶ πρὸς τῶν θεῶν πᾶσι. καὶ ὧ ἔξει ὅσα θέ-
λον αὐτοῖς, καὶ ὅσα μέλλουσι δώσειν ὑπὸ σωτη-
ρίας τῷ τελείῳ ζῶσι, τῷ ἀγαθῷ, καὶ δικαίῳ, ὧ
καλῷ, καὶ γεννῶντι πάντα καὶ ζωῶν-
τι, καὶ περὶ ζῶντι, καὶ δουλαμβαίνοντι,
δουλομένη εἰς γένεσιν ἐτόρων ὁμοίων. ἔση ποτὲ
ἄρα θιαύτη, δία θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις οὕτω

συμπολιτῶν, ὥς μήτε μέμφεσθαι τι αὐτοῖς,
 μήτε καταγνώσκειν ὑπ' αὐτῶν; πᾶσι γὰρ πῶς
 οὐκ ἔστι φύσις ἐπιζητεῖν, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον διοι-
 κονυμῖον. εἴτα ποῖον αὐτὸ καὶ προσίεσθαι, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει διατίθεσθαι σου ἢ ὡς ζῶον φύ-
 σις. ἐξῆς δὲ πᾶσι ζητεῖν, τί ἡδιστὸν οὐκ ἢ ὡς
 ζῶον φύσις. καὶ πάντες οὕτως πᾶσι πᾶσι, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλει διατίθεσθαι, ἢ ὡς ζῶον λογικῶν φύ-
 σις. ἐστὶ δὲ τὸ λογικὸν διδύκον καὶ πολιδύκον. τὰ οὖν
 διὰ καὶ νόσι χρώμενοι μὴδ' οὐκ ἐπιδιδόμενοι. γὰρ
 τὸ συμβαῖνον, ἢ τοι ὅπως συμβαίνει, ὡς πέφυ-
 κας αὐτὸ φέρειν, ἢ ὡς οὐ πέφυκας αὐτὸ φέρειν.
 εἰ μὴ δὲ συμβαίνει σοι ὡς πέφυκας φέρειν, μὴ δυ-
 χέραναι. ἀλλ' ὡς πέφυκας φέρει. εἰ δὲ ὡς μὴ
 πέφυκας φέρειν, μὴ δυχέραναι. φθαρήσῃ γὰρ
 σε ἀπαναλώσας. μέμνησο μάλιστα ὅτι πέφυκας
 φέρειν πάντες, πάντες δὲ καὶ τῇ ὑπολήψει τῇ σφαι-
 ροειδῇ καὶ ἀντικρὺ αὐτὸ πρὶν εἶναι, καὶ φαντα-
 σίαν τὴν συμφέρειν ἢ καὶ ἀντικρὺ σεαυτῷ οὕτως πρὶν.
 Εἰ μὲν σφαλνύμεται, διαδοσκειν διδύκως, καὶ τὸ
 πᾶσι δεικνύμεναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυ-
 τὸν αἰτιάσασθαι, ἢ μὴδὲ σεαυτὸν. ὅ, τι αὖτε
 συμβαίνει, τὸ τόσον ἐξ αἰῶνος προκατασκευά-
 ζετο, καὶ ἡ ὑποδοχή τῇ αἰτίων (ὡς ἐκλωθε-
 τὴν τε (ὡς ὑπόστασιν ἐξ αἰδίου, καὶ πᾶσι τῶν
 τῶν σύμβασιν. Εἴτε ἄτομοι, εἴτε φύσεις, πᾶσι

ον κείδω ὅτι μέρεθ εἰμὶ τῷ ὅλῳ ὑπὸ φνί-
 κως διοικουμένην. ἔπειτα, ὅτι ἔχω πως οἰκείως
 πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη. τὴν γὰρ μεμνημέ-
 θ', καὶ ὅτι μὲν μέρεθ εἰμὶ, οὐδὲν δυσαρ-
 κτω τῇ ἐκ τῷ ὅλῳ ἀρνημομένων. οὐδὲν γὰρ
 βλαβερὸν ἴδ' ἔμεναι, ὃ τῷ ὅλῳ συμφέρει. ἔτι γὰρ
 καὶ τί τὸ ὅλον, ὃ μὴ συμφέρει ἑαυτῷ. πασῶν
 γὰρ φύσεων κριτὸν ἔχουσιν ὅσοι. τῆς δὲ τοῦ
 ὅσμου προσηληφύκας, τὸ μὴδὲ ὑπότινθ'
 ξῶσαν αἰτίας ἀναγκάζεσθαι βλαβερὸν τε ἑαυ-
 τῇ γεννᾷ. καὶ μὲν δὴ τὸ μεμνηθῆναι ὅτι μέρεθ εἰ-
 μὶ ὅλῳ τῷ ὅλῳ, βλαβερόν ποτε τῷ ὅλῳ
 φαίνεται, καὶ ὅτι ἔχω πως οἰκείως πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ μέρη, ἔστιν πρᾶξω ἀκρινώνητον μάλλον
 δὲ σοχάσθαι τῇ ὁμογενείᾳ, καὶ πρὸς τὸ κρι-
 τὸν συμφέρον πᾶσαν ὁρμὴν ἑμαυτῷ ἄξω, καὶ
 ἔτι τούτῳ ἀπάξω. Τούτῃ ὅτι οὕτω πᾶσαν
 ἀνελκύν, ἀνελκύν τὸν βίον ὑπεροχῇ. ὥς αὖ καὶ τῷ
 ὅλῳ βίον ὑπεροχῇ ὑπονοήσεως προϋόντ' ἀλλ'
 πρᾶξεων τοῖς πολίταις λυσιτελεῖν, ὅτι αὖ
 ἡ πόλις ἀρνήσει ὅσοι ἀπαλομένην. Τοῖς μέρε-
 ρι τῷ ὅλῳ, ὅσα φημὶ πόλιν εἶναι ὑπὸ τῷ κόσμῳ,
 ἀνελκύν φθείρεται. λέγεσθαι δὲ ὅσοι σημαντικῶς
 τῷ ὅλῳ αἰσθάνονται. εἰ δὲ φημὶ κακόν τε, καὶ ἀναγ-
 γαλόν ὅτι τῷ ὅλῳ αὐτοῖς, ἐκ αὐτῶν ὅλ' καλῶς δι-
 ξά-
 γοιτο, τῷ μερὶ εἰς ἀλλοτρίωσιν ὄντων, καὶ πρὸς

τὸ φθίρειας ὁλοφώρας καὶ ποικυλοσμενίων. πάν-
 τερον γὰρ ἐπεχείρησαν ἡ φύσις αὐτὴ τὰ ἐαυτῆς
 μέρη κακῶν, καὶ πόδι πῶτι κακῶ, καὶ
 ὥς ἀνάγκης ἐμπῶται εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἐ-
 λαθεν αὐτὴ τοιαύτη γυνόμεια; ἀμφοτέρω-
 γο' ἀπίθανα. εἰ δέ τις καὶ ἀφ' ἐμὲ τῆς φύ-
 σεως, κτ' ὅτε φυνέειται ταῦτα ἰζηροῖτο, καὶ ὡς
 γελοῖον, ἅμα μὲν φᾶναι πεφυκέναι τὰ μέρη τῶ
 ὅλου μεταβάλλειν, ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ πινι τῇ πρὸς
 φύσιν συμβαίνοντι θαυμάζον, ἢ δυσχεραίνειν ἄλ-
 λως τε καὶ τῆς ὁλολύσεως εἰς ταῦτα γινομέ-
 νης, ὥς ὧν ἕκαστον σωίσταται. ἢ τοι γὰρ σκε-
 δασμός τοιχείων ὥς ὧν (ωκεκρίθη, ἢ τροπή, τῶ
 μὲν σερέμνιου εἰς τὸ γεῶδες· τῶ δὲ πονδυμαπικῶ,
 εἰς τὸ ἀερώδες. ὥς τε καὶ ταῦτα ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν τῶ ὅλου λόγον, εἴτε κτ' πόδι οὐδὲν ἐκ πυ-
 ρουμλίου, εἴτε ἀϊδίους ἀμοιβαῖς ἀναπνευμλίου. καὶ
 τὸ σερέμνιον δὲ, καὶ τὸ πονδυμαπικὸν μὴ φαν-
 τάζου δ' ἀπὸ τῆς γενέσεως. πάντ' γὰρ ὅσοι
 ἐχθρὸς, καὶ τείτῃ ἡμέραν, ἐκ τῇ στίων καὶ
 ἐλκυσμλίου ἀέρῳ τὴν ὑπερβολὴν ἔλαβεν. ὅσοι
 ὅν ὁ ἔλαβε, μεταβάλλει, οὐχ ὅτι μήτηρ ἔτεκεν·
 ὑπόλοιπον δ' ὅτι ἐκείνόν σε λίσαν προσωλέκῃ τῷ ἰ-
 δίως ποιῶ, οὐδ' ὅτι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν λεγό-
 μενον. ὄνόμα τα δ' ἐμὲ σαυτῶ ταῦτα, ἀγα-
 θός, αἰδήμων, ἀληθής, ἡμφρων, σύμφρων, ὑπερ-
 φρων,

φρων, πρόσχε μήποτε μετονομάζη, καὶ ἀφελύψ ταῦτα τὰ ὀνόματα. καὶ ταχέως ἐπάνισ ἐπ' αὐτὰ. μέμνηθ' δὲ, ὅτι δ' Ἄ' ἐμφρον, ἐβούλετό σοι σημαίνειν πῶς ἐφ' ἑκαστα δαληπήκλῶ ἐπίστασιν, καὶ ᾧ ἀπ' ἐνδύμῳ. δ' δὲ σύμφρον, πῶς ἐκύσσει ἀπόδεξιν τῇ ἑσπέρῃ τῆς κρινῆς φύσεως ἀρνεομυλίων. τὸ δὲ ὑπέρφρον, πῶς ὑπέρτασιν τῷ φρονούντ' μορίου ὑπὲρ λείαν τραχέαν κίνησιν τῆς σαρκὸς, ὅ τ' οὐδ' αἰεον, καὶ τὸν θάνατον καὶ ὅσα βίαῦτα. ἐὰν δ' ὅν δατηρεῖς σεαυτὸν ὡς τ' ὅτοις τοῖς ὀνόμασι, μὴ γλιχόμενθ' ἢ ὑπὸ ἄλλων κ' τ' ταῦτα ὀνομαζέας, ἔσθ' ἔτορθ'. καὶ εἰς βίον ἐσελεύσῃ ἕτερον. ᾧ ἔπ' ἐπὶ βίον τὸν εἰν' οἶθ' μέχριν γέγονας, καὶ ὡς βίῳ τοῖς τῷ παρὰ σεαυτὸν ὅ μολύνεας, λίαν ὅσιν ἀναμαθήτα καὶ φιλοψύχῃ, καὶ ὁμοῖα τοῖς ἡμετέροις θηριομάχοις. οἱ πινύ μετοὶ τραυματῇ ὅ λύθῃ, πᾶσα λῶσιν ὁμῶς εἰς τὴν αἰεον φυλαχθῆναι, πᾶσα βληθὸς μύθοι τοῖς αὐτοῖς ὄνυξι καὶ δήγμασι. Ἐμβίβαθ' ὅν σαυτὸν εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ὀνόματα. καὶ μὲν ἐπ' αὐτὴν μύειν δύνη, μύει ὡς εἰς μακάρων πινὰς νήσους μετ' αἰσμενίθ'. ἐὰν ὅ αὐτὸς ὅτι ἐκ πίπῃς, καὶ ὅ πῶς κρατῆς, ἀπιδιθαγῶν εἰς γυνίαν πινὰ, ὅπως κρατῆσεις, ἢ καὶ παντ' ἀπασιν ἐξιδι τ' βίῃ, μὴ ὀργιζόμενος, ἀλλὰ ἀπαλῶς καὶ ἐλθιδέως, καὶ αἰδιδμώνως.

οὐ γὰρ οὗτο μόνον πρέξας ἐν τῷ βίῳ, ὃ ἔτως ἴσχυ-
 θέν. Πρὸς μὲν τοι ὃ μνηστὴς τ' ὀνόματ' ἐν, μεγα-
 λυς συλλήψεται σοι, ὃ μνηστὴς θεῶν καὶ ὅτι
 πῶς ἔκλαμβέσθαι ἔτοι δέλεσιν, ἀλλὰ ἴσον
 μοιᾶς ἑαυτοῖς τὰ λογικὰ πάντα. Ἐ εἰν τὴν
 μὲν συκλῶ τὰ συκῆς ποιεῖν· ὃν δ' ἐκίνα, τὰ
 κινῶς. τὴν δὲ μελίαν, τὰ μελίαν. ὃ ἃ ἀνθρώ-
 πων, τὰ ἀνθρώπων. Μίμηθ' ἥλεκτος, ἥλεκτος, ἥλεκ-
 κος, δ' ἥλεκτος, καὶ ἡμέραν ἀπαλείψεται σε τὰ
 ἥλεκτος ἐκείνα δόγματα, ὅποσα ὁ φυσιολογικὸς
 φανταίη καὶ πᾶσι πέμπει. δ' εἰς τὴν ἔτω βλέ-
 πειν καὶ πρέξας, ὥστε καὶ ὃ πῶς περὶ τὴν ἀμα συ-
 τελεῖται, καὶ ἅμα ὃ θεωρητικὸν ἐργεῖται. καὶ ὃ ἐκ
 τῆς πῶς ἐκείνων ὑποθέμενος αὐθαρδῆς σώζονται
 λαμβάνον, ἔχον ἡρυντὸ μῦθον. πότε γὰρ ἀπολόγητος
 ἀρχαῖος, πότε ὃ σεμνότητος, πότε ὃ τ' ἐφ'
 ἐκείνων γνώσεως, τί τέστιν καὶ τ' ὅσιαν καὶ τίνα
 χεῖραν ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὃ πόσον πέφυκεν ὑ-
 φίσταται καὶ ἐκ πίνων συγκέκρηται, καὶ τίσι δυνά-
 ῃ ὑπάρχειν, καὶ πίνων δυνά-ῃ αὐτὸ δίδοναι τε ἔ-
 φαιρέται. ἀρχὴν μὴν θεῶν μετὰ φρο-
 νεί, ἄλλοι ὃ λαγίδιον, ἄλλος ὃ ὑποχρῆ ἀφύλῳ,
 ἄλλος ὃ σὺδία· ἄλλος ὃ ἀρχὴς· ἄλλος Σαρμα-
 τας. ἔτοι γὰρ ἔλθεται· ἐὰν τὰ δόγματα ἴσχυται,
 πῶς εἰς ἄλλα πάντα μετὰ βάλῃ, θεωρη-
 κλῶ μίθοδον κτῆσαι καὶ δικτυῶς πρέσχει, καὶ
 συγγυμνά

συγγυμνάσθῃ περὶ ὧν δ' ἐμέθ'. οὐδ' οὐ γὰρ
 ἔγωγε μεγαλοφροσύνης παιδικὴν. Ἰδεύουσα τὸ
 πῶμα. καὶ ἐνόησας, ὅτι ὅσον οὐδέπω πάντα
 ταῦτα καὶ ταλιπεῖν ἀπὸντα ἵς ἀνθρώπων δέ-
 σσει, ἀνῆκεν ὄλθον ἑαυτὸν, δικαιοσύνη μὲν εἰς τὰ
 ὑφ' ἑαυτῷ ἐνεργούμενα, ἀνὰ δὲ τοῖς ἄλλοις συμ-
 βαίνουσι, τῇ τῇ ὄλθον φύσει. τί δ' ἐρεῖ τις ἢ
 ἑσπλήνεται περὶ αὐτῷ, ἢ πράξει κατ' αὐ-
 τῷ, οὐδ' εἰς νοῦν βάλλεται. δύο τούτοις ἀρκύ-
 μενθ' αὐτὸς, δικαιοπραγεῖν τὸ νῦν πρασό-
 μενον, καὶ φιλεῖν τὸ νῦν ἀρνεμόμενον ἑαυτῷ.
 ἀσχελίας δὲ πάσας καὶ ἀπουσὰς ἀφῆκεν. καὶ
 ἐδὼ ἄλλο βούλεται, ἢ εὐθεῖαν περαινέειν ὅλα τῷ
 νόμον, καὶ εὐθεῖαν περαινόντι ἑπεσθῇ τῷ δεῖ.
 τίς ἑσπνοῖας χρεῖα, πῶν οὐκ ἐπὶ τί δ' εἰ πρά-
 χῃ. καὶ μὲν σωρᾶς δύμνωδς, ἀμειψρε-
 πῇ ταύτῃ χρεῖν. ἐὰν ὃ μὴ σωρᾶς, ἐπέχειν,
 συμβούλοις τοῖς ἀείτοις χρῆσθαι. ἐὰν δὲ ἑτε-
 ϶ά πῃ πρὸς ταῦτα ἀντιβαίνει, προΐναι καὶ τὰς
 πρῶτας ἀφορμαὶς λείλογισμῶς, ἐχόμενοι
 τῷ φαινομένῳ δικαίου. ἀρίστη γὰρ καὶ ταυ-
 χάνη τούτου. ἐπεὶ τοι ἤγε ἀπόπῃσις ἀπὸ τῆς
 του. ἔγωγε, ὁλαῖόν τι καὶ ἅμα θύκνητον ὄσθι,
 καὶ φαιδρὸν ἅμα, καὶ σωεστικὸς ὁ τοῦ λόγου
 κατὰ πάντ' ἐπόμενθ'. Πυνδάνωται ἑαυτῷ,
 θύδης ἵς ὑπὸν γινόμενος, μή τι διοίσει σοι,
 ἐὰν

ἐὰν ἔτι ἄλλου γένηται τὰ δίκαια καὶ καλὰ ἔχοντα; οὐ διοίσει. μή τι ἰδίωκεν, ὅτι ἔτι οἱ αὖ τοῖς πρὸ ἄλλων ἐπαίνοις καὶ φόβοις φρονιτόμενοι, τοιοῦτοι μὲν ἰδίῃ τῆς κλίνης εἰσὶ, τοιοῦτοι δὲ ἰδίῃ τῆς τραπέζης, οἷα δὲ ποιῶσιν, οἷα δὲ φεύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτουσιν, οἷα δὲ ἀρπάζουσιν, οὐ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀλλὰ τοῖς πρῶτοις τῶ ἐαυτῇ μέρει, ὥς γίνεται ὅταν θέλη, πίσις, αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς δαίμων. Τῇ πάντα διδύσκει καὶ ἀκλαμβανέσθῃ φύσει, ὅτε παιδὸς μὲν ἔσθ' καὶ αἰδήμον λέγει· ὁ δὲ δέλεις, ἀπὸ λαβεὶ δὲ δέλφς. λέγει δὲ ἔσθ' οὐ καταθραύομεν, ἀλλὰ πείθαρχῶν μόνον καὶ δυνάων αὐτῇ. ὀλίγον ὅτι τὸ ἔπι ληπτόμενον ἔσθ'. ζῆσον ὥς αὐτὸ ὄρει. ἔστιν γὰρ ὅλα φέρει ἐκείῃ ὥστε ἐὰν τις πάντα τοῦ ὥς αὐτὸς τῶ κόσμῳ. ἰδέτωσαν, ἰσπερσάτωσαν οἱ ἄνθρωποι, ἀνθρώπων ἀληθινὸν καὶ φύσιν ζῶντα. εἰ μὴ φέρουσιν, ἀρκτενιάτωσαν. κρείττον γὰρ ἢ οὐτωζῶ. Μηνέθ' ὅλως πρὸς τῶ οἶόν πινά ἐἴν τὸν ἀγαθὸν αἴδρα ὅλα λέγει. ἀλλὰ ἐἴν τοῖς ἐσθ'. τοῦ ὅλου αἰδῶν, καὶ τῆς ὅλης οὐσίας ζυγῶς φαντασία. καὶ ὅτι πάντα τὰ καὶ μέρος, ὥς καὶ πρὸς οὐσίαν κεγχαμῖς· ὥς δὲ πρὸς χρόνον, τρυπαίου πρὸς τροφή. Εἰς ἐκείνην τῇ ὑποκειμένων ἐφελείπει, ἰδίωκεν αὐτὸ ἢ διὰ διαλυόμε-

νον, καὶ ἐν μεταβολῇ καὶ οἷον σῆψις ἢ σκευάσει
 γινόμενον. ἢ καθότι ἐκασον πέφυκεν ὥσπερ θνή-
 σκεν. Οἷοί εἰσιν, ἐσθίουσιν, καὶ θύδοντες, ὀχλοῦν-
 τες, ἄρπαττοντες, τὰ ἄλλα, εἴτα οἷοι ἀνδρ-
 νομέμενοι, καὶ γαυρόμενοι, ἢ χαλεπαίνοντες,
 καὶ ὅς ὑπδροχῆς ἰδιωλίπτοντες. Περίλου δὲ
 ἐδ' αὖτε πόντος, καὶ δι' οἷα. καὶ μετ' ὀλίγον,
 ἐν τοῖς τοῖς ἔσονται. Συμφέρει ἐκείνῳ, ὃ φέρει
 ἐκείνῳ ἢ τῇ ὄλῳ φύσις. καὶ τότε συμφέρει,
 ὅτε ἐκείνη φέρει. ἐρᾷ μὲν ὄμβρος γαῖα. ἐρᾷ δὲ ὁ
 σεμνός αἰθήρ. ἐρᾷ δὲ ὁ κῆρυξ ποιῆσαι ὁ αὖ
 μέλη γίνεσθαι. λέγω ὅτι τοῦ κόσμου ὅτι σοι συ-
 νεῶ. μήτι δ' οὕτω καὶ ἐκεῖνο γίνεται καὶ λέγε-
 ται, ὅτι φιλεῖ ὁ κόσμος γίνεσθαι. ἢ τοι αὐτῶτα
 ζῆς, καὶ ἡδὴ εἰδικας, ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ ὁ κόσμος
 ἡδέλῳ. ἢ ἀρθνήσκεις, καὶ ἀπελειτ' ἐργασας.
 πᾶρά δὲ ταῦτα ἔδεν. ἔκ' ἐν δυνάμει. ἀναρχὴς
 ἔσ' αἰεὶ, ὅτι τοῖς ἐκείνο ὁ ἀγρός ὄσι. καὶ πῶς
 πάντα ὄσι τὰ αὐτὰ ἐνθάδε τοῖς ἐν ἄκρῳ τοῦ
 ὄρεος, ἢ ἰδί τῷ αἰγαλῷ, ἢ ὅπου δέλφς. αὖτις
 κρυς γὰρ δύρησις τὰ τ' πλάτωνθ', σκῆν ἐν ὄρεσιν
 φησὶ πόδι βαλλόμενθ', καὶ βάλλειν βλήματα.
 τί ἐστὶ μοι δ' ἡγεμονικόν; καὶ ποῖόν τι ἐγὼ αὖ-
 τ' ποιῶ νῦν, καὶ πρὸς τίποτε αὖτε νῦν χρά-
 μαι; μήτι κενὸν τὸ ὄσι; μήτι ἀπόλυτον καὶ ἀ-
 πεσπασμόν; καὶ νῦν; μήτι πρὸς τετλήναι καὶ
 ἀνακλῆ

ἀνακηρυμμένον ὡς σαρκιδίῳ, ὥς τε τὸ τῷ
σωτρίῳ περὶ αὐτοῦ. ὁ δὲ κύριος φεύγων, σφατ-
τῆς κύειθ' ὅτι νόμος. ὁ δὲ πᾶσι νομοῖς, σφατ-
τῆς. ἀμα ὁ λυπῶμενθ' ἢ ὀργιζόμενθ' ἢ φο-
βούμενος ὁ βλάπτεται πλεονέχων, ἢ γινώσκων, ἢ
γενέσθ', τῇν ἑαυτὸν τὰ πάντα διοικῶνθ'
τεταγμένων, ὅς ἐστι νόμος. νέμω, ὅσα ἐκείνῳ
ὑποβάλλει. ὁ ἄρα φοβούμενθ', ἢ λυπῶμενθ', ἢ
ὀργιζόμενθ', σφατῆς.

Σπέρμα εἰς μήτραν ἀφ' ἧς ἀπεχώρησε, καὶ
λοιπὸν ἅλμῃ αἰτία πᾶσι λαβέσθαι ἐργάζεται,
καὶ ἀφ' ἧς βρέφθ'. ἵς οἶον, οἶον. πάλιν
τροφῶν ἀφ' ἧς φάρυγγ' ἀφ' ἧς, καὶ λοιπὸν
ἅλμῃ αἰτία παραλαβοῦσα αἰσθησιν, καὶ ὀρ-
μῶν, καὶ δ' ὅλων ζωῶν καὶ ῥώμῳ, καὶ ἅλ-
λα ὅσα καὶ οἷα ποιεῖ. ταῦτα δὲ τὰ ἐν τοιαύ-
τῃ ἐγκυλίῳ γενόμενα θεωρεῖν. καὶ πῶς δὲ
νάμιν ὅπως δρᾶν, ὡς καὶ πῶς βεβούληται, ὁ δὲ
ἀνωφε, ἢ ὀρῶμεν, ὅχι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' ὅχι
ἡτῶν ἀναρχῶς. Συνεχῶς ὑπνοεῖν, πῶς πάντα
τοιαῦτα οἷα νῦν γίνονται, καὶ πῶς ἐν ἐγ-
νετο, ἢ ὑπνοεῖν γενόμενα, καὶ ὅλα σφα-
ματῶν, ἢ σκηνὰς ὁμοειδέας, ὅσα ἐν πείρας τῆς
σῆς, ἢ τῆς πρεσβυτέρης ἰσοείας ἔγνωσ, πρὸ
ὁμμάτων τίθεσθαι. οἶον αὐτῶν ὅλων Ἀδρια-
νῶ, καὶ αὐτῶν ὅλων Ἀντωνίνῳ, καὶ αὐτῶν
ὅλων

ἄπαξ μεταβαλὼν οὐκ ἐπὶ ἔσται ὡς ἔσθ' ἀπείρα
 χρόνων. σὺ δ' ὦ τί νι; τί δ' οὐκ ἀρκῆσαι δ' βρε-
 χὺ ἴστρο κοσμίως ἀλγὰς παρᾶσαι; οἶαν ὑλλω καὶ
 ὑπόδεισιν φεύγεις; τί γὰρ ὅτι πάντα ταῦτα
 ὄνηο, πᾶσι γυμνάσματα λόγου ἐσρακτόθ
 ἀκριβῶς καὶ φυσιολόγως τὰ ὡς ἔσθ' βίω; μὴ
 δ' ἔτι, μέχρι ἐξοικειώσης σαυτῷ καὶ ταῦτα ὡς
 ἐρρώμενος τόμαχθ' πάντα ἰζοικεοῖ, ὡς ἡ
 λαμπρὸν πῦρ, ὅπῃ αὖ βάλλης, φλόγα ἰζ αὐτῆς
 ἔσθ' αὐγλῶ ποιεῖ. Μηδ' ἐνὶ ἰζέστω εἰπεῖν ἀλκισθόν-
 τι πᾶσι σὺ, ὅτι οὐχ ἀπλοῦς, ἢ ὅτι οὐκ ἀγα-
 λὸς ὡς ἀγαλὸν εἶν' ἢ ἀπλοῦν; σὺ μόνον κρινόν
 μηκέτι ζῶ, εἰ μὴ ποιῇτ' ἔσθ' ὡς γὰρ αἰρεῖ λό-
 γθ' μὴ τοῖσιν ὄντα. Τί ἐστὶ ἡ ὑπὲρ ταύτης τῆς
 ὑλῆς διωάμενον καὶ ἡ ὑγέσασθαι πρᾶξι θῆναι, ἢ
 ἡ θῆναι; ὅτι γὰρ αὖ ἴστρο ἢ, ἔξισιν αὐτῷ πρᾶξι
 εἰπεῖν. καὶ μὴ πρᾶξι σίξ, ὡς κρυφύμενος ἐ πρᾶ-
 τὸρον παύση σένων, πρὶν ἢ ἴστρο πάθης. Ὅτι οἶον
 ὅτι τοῖς ἐδύπαθῃσιν ἡ τρυφή, τῆς τοῖς σὺ ἐπὶ τῆς
 ἑσθ' ἀποβαλλομένης ὡς ἑσθ' ἀπὸ πῆξσης ὑλῆς ποιεῖν
 τὰ οἰκῆα τῇ τ' ἀνθρώπου καὶ τακτικῇ. ἀπόλαυ-
 σιν γὰρ δὲ ἑσθ' ἀπολαμβάνειν, παῦ δ' ἔξισι καὶ
 πᾶσι ἰδίαν φύσιν ὀφείναι. πάντα τοῦ δὲ ἔξισι
 ἔσθ' μὴ δ' κυλίνδρω, οὐ πάντα τοῦ δὲ ἔξισι
 φέρει

φέρει· πλὴν ἰδίαν κίνησιν· οὐδὲ θεῶν ὕδατι, οὐδὲ
 πυρὶ, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις ὅσα ἔσθ' ἐκ φύσεως ἢ ψυ-
 χῆς ἀλόγου διοικεῖται· τὰ γὰρ διεύχονται καὶ
 ἡνισταίμεθα πολλά. Νοῦς δὲ καὶ λόγος ἀφ' ὧν
 πάντες τῶ ἀντιπίπτουσιν οὕτως πορεύεσθαι
 διώκται, ὥς πέφυκε, καὶ ὥς θέλει. ταύτην
 πλὴν ῥαζώνην πρὸ ὁμμάτης πιδέμεσθαι καὶ ἡ
 ἡγεμονία τοῦ λόγου ἀφ' ὧν πάντην· ὥς πῦρ
 αἶψα, ὥς λίθος κέτω, ὥς κύλινδρος κ' ἢ περ-
 τοῦς, μὲν τι μὲν αὖ ἰδιζήται· τὰ γὰρ λοιπὰ
 ἐγκύματα ἢ τοῖς θεοματικῶν ὅτι τῶ νεκρῶ, ἢ
 χρεῖς ἔσθ' ἀπολύσεως, καὶ τ' αὐτῶ τῶ λόγου αἰσθ-
 σιας, ἢ θράσος, οὐδὲ ποιεῖ κακὸν οὐδὲ ποῦν·
 ἐπεὶ οὖν ὁ πάχων αὐτῶ, κακὸς αὖ θύλως ἐγί-
 νηται· γὰρ τῶν ὀνίων κατασκευασμάτων παύ-
 τῶν ὁ πᾶν κακὸν πᾶν αὐτῶ συμβῆ, πᾶν τῶ
 χεῖρον γίγνεται αὐτῶ δ' ἰσχυρὸν αὖ ταῦτα ἢ εἰ δ' εἰ-
 πῆν, ὁ κρείττων γίγνεται ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἐπαινε-
 τώτερος, ὁρθῶς χρώμεσθαι τοῖς πρὸς πίπτειν.
 ὁλως ἢ μέμνηται, ὅτι δ' ἐν φύσει πολίτῃ ἐθέλει
 βλάπτειν, ὁ πόλιν ἢ βλάπτειν· ἐδέχετο πόλιν
 βλάπτειν, ὁ νόμον ἢ βλάπτειν· τὸ τῶν ἢ τῶ καλῶ-
 μένων ἀκλῆρημα τῶν ἐπὶ βλάπτειν νόμον. ὁ δὲ οὖν
 νόμον οὐ βλάπτειν, ἔτε πόλιν, ἔτε πολίτην.
 τῶ δὲ διγμύῳ ἔσθ' ὅτι τῶ ἀληθῶν διγμύῳ τῶν,
 ἀρετῇ καὶ δ' βραχύτατον, καὶ αὖ μέσῳ κέμενον

εἰς ὑπόμνησιν ἀλυσίας ἢ ἀφοβίας. οἷον, φύλλα
τὰ μὲν τ' ἀνέμος χαμάδις χέει, ἀλλὰ δὲ θ' ὕλη
τηλεθώσκει φύς, ἕαρος δ' ὕδι γίγνε' ὥρη. ὥς
ἀνδρῶν γενεή, ἢ μὲν φύς, ἢ δ' ἀρχλήγει.

φυλλάριον ὃ καὶ τὰ τεκνία σου φυλλάριον ὃ καὶ
ταῦτα τὰ ὕδι βοῶντα ἀξιοπίστως, καὶ ὕδι φημι
ταῖς· ἢ ἐκ τῶν ἀντιῶν καὶ παρώμυνα, ἢ ὕσυχῃ φέ-
ρονται, ὅχι λυαζοῦνται. φυλλάριον δὲ ὁμοίως, ὥς
τὰ θλαδέξομνα τῶν ὑπεροφημίαν. πάντα γὰρ ταῦ-
τα ἕαρος ὕδι γίγνε' ὥρη, ἢ τὰ ἀνέμου καὶ τὰ βέ-
βληκεν, ἢ περὶ ἢ ὕλην ἐτόρα ἀντὶ τῆς τῆν φύς. ὥς
ὃ λίγος χρόνιον κρινὸν πᾶσιν· ἀλλὰ σὺ πάντα ὥς
αἰώνια ἐσόμενα φεύγεις, καὶ διώκεις, μικρὸν ὅ-
χι ταμύσεις. τὸν δὲ ἰζουεγκόντα σε ἦδη, ἀλλ' ὅ-
θρηνησει. τὸν ὑγαίνοντα ὀφθαλμὸν πάντα
ὄραν δὲ τὰ ὄρατά, ὅχι μὴ λέγῃν, τὰ χλωρὰ θέ-
λω· ὅσοι δ' ὀφθαλμοὶν τὸς ὄσι. καὶ τῶν ὑγαίνον-
των ἀκρόν, καὶ ὅσφρησιν εἰς πάντα δὲ τὰ ἀκρο-
σὰ καὶ ὅσφρησιν ἐτοίμω εἶν. καὶ τῶν ὑγαίνοντων σό-
μαχον πρὸς πάντα πρόσμμα ὁμοίως ἔχεν. ὥς
μύλιον πρὸς πάντα ὅσα ἀλέσσει καὶ τεσκέυ-
σαι. καὶ τοίνυν πῶς ὑγαίνοντες διάνοιαν πρὸς
πάντα δὲ τὰ συμβαίνοντα ἐτοίμω εἶν. ἢ δὲ λέ-
γουσα τὰ τεκνία σωζέσθω, καὶ πάντες οὗ, τί ἀν-
θρώπων ἐπαινεῖται, ὀφθαλμὸς ὄσι τὰ χλω-
ρὰ καὶ τῶν, ἢ ὀδόντες τὰ ἀπαλά. οὐδὲς ὄσιν οὕτως
ὅπως τῶν ὡς ἀκροθνήσκοντες ὅς πρὸς ἑξόνται πινες

ἀπαζόμενοι τὸ συμβαῖνον κακὸν. ἀπουδαίω-
 σαι σοφὸς ὡς, μὴ τὸ παύσαιτον ἔσαι τις ὁ κατ'
 ὡρὴν λέγων, ἀναπνύσω μὲν ποτε ἀπὸ τούτου
 τῆ παιδαγωγῆς. χαλεπὸς μὲν οὐδὲν ἡμῶν
 ὡς· ἀλλὰ ἡσθαιόμενος ὅτι ἡσυχῇ καὶ ταγινώσκει
 μῶν. ταῦτα μὲν δὲ ὡς τῆ ἀπουδαίου. ἐφ'
 μῶν δὲ πόσα ἄλλα ὅτι δὲ ἃ πολὺς ὁ ἀπαλ-
 λακτικῶν ἡμῶν. τῆ τοῦ ἐν ἐννοήσεις ἀρθνήσκων, καὶ
 ὑπερφότον ἰζελεύσῃ, λογιζόμενοι, ἐκ τοῦ-
 τος βίος ἀπέρχομαι, ὡς ὡς αὐτοὶ οἱ κρινωνοί, ὑπερ-
 ὡς τὰ ποσαῦτα ἡσθαιόμενος, ἡνξάμενος, ἐφρόν-
 ποσα, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐδέχοντο με ὑπάγῃ, ἄλ-
 λω πινά τυχόν ἐκ τούτου ῥαζύνω ἐλπίζοντες.
 ἢ αὐτὸν τις αὐτέριον τὸ ἐνταῦθα μακροτέρως
 ἴσταται. Μὴ μὲν τοὶ δὲ ἴσως ἐλαττον δύμνης
 αὐτοῖς ἀπιδί, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐθῆς διασώζων, ἐλ-
 λω, ὡς ὡς, καὶ ἴλεως, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀρσώ-
 μῶν. ἀλλ' ὡς ὡς τῆ δύσθαινατῶν τῆ, δὲ
 ὡς τὸ ψυχάλειον ἀπὸ τῆ σώματος ἰζελεύσῃ, ζει-
 κύτω ὡς πῶς ἀπὸ τούτων ἀρχώμεσιν δὲ γενέ-
 σαι. καὶ γὰρ τούτοις ἡ φύσις σωῆται, καὶ (ὡς ὡς)
 εἰσεν. ἀλλὰ νῦν ἴσταται; ἴσταται, ὡς ἀπὸ οἰ-
 εἶων μὲν, ὡς μὲν ἀνδελφός, ἀλλ' ἀβ. ἄσως.
 ἢ γὰρ καὶ ἴσως τῆν καὶ φύσιν. ἔστιν ὡς παύσαι-
 ὡς οἶόντε τῆ πρᾶσομένης ὑπόπινθ, ὡς ἰζητῆν
 τῆ σωτῆρος, ὡς ὡς, ἐπὶ πᾶσι φέρεται. ἀρχὴ δὲ ἀπὸ
 τ 2 σωτῆς,

σαι τῷ, καὶ σεαυτὸς πρῶτος ἰξέταζε. Μέν-
μνησο ὅτι δ' ἠδύροαι σὲν ὅσιν ἐκείνο, δ' αὖθις
ἐγκυρυσμοίους · ἐκείνο ῥητορεία, ἐκείνο ζώη,
ἐκείνο, εἰ δέ ἐπέις, αὐθροπῶ. μηδέποτε
συμπόμφαντάζου δ' ὡδικέμωνον ἀγγειῶ-
δος, καὶ τὰ ὀργάνια ταῦτα τὰ ὡδικεπλάσμι-
να. ὁμοια γάρ ὅτι σκεπάρνω. μόνον ὃ ἀφ' ἐ-
ροντα, καὶ ὅτι προσφνῇ ὅσιν · ἐπεὶ τοι οὐ
μᾶλλον τί τ' ἔτῃν ὀφελός ὅτι τῇ μορίων, χωρεῖς
τῆς κινύσης καὶ ἰχθύσης αὐτὰ αἰτίας, ἢ τ' κε-
κίδῃ τῇ ὑφαντείᾳ, καὶ τῷ καλῶμα τῷ γρά-
φοντι, καὶ τῷ μασιγῇ τῷ ἡνιόχῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΟΥ αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν· Βιβλίον ια'.

Ἄ ἴδια τ' λογικῆς ψυχῆς ἑαυ-
τῷ ὁρᾷ, ἑαυτῷ ὁρᾷ, ἑαυ-
τῷ ὁποῖαν αὐτὸν βέληται ποιεῖ,
δ' ἡ καρπὸν ὃν φέρει αὐτὴ καρ-
ποῦν) (αὐτὸν γὰρ τ' φυτῇ καρ-
πὸς, καὶ δ' ἀναλογον τῇ ζώων ἄλλοι καρ-
ποῦν) τῷ ἴδις τέλους τυχαίᾳ, ὅπως αὐτὸν δ' τῷ
βίῳ πείρας ὑπὸ τῆς ὁδοῦ ὁρᾷσεως καὶ
ἑαυ-

ἡ ποικίσεως ἢ τῇ ποιούτῃ ἀτελής γίνεται
 ἢ ὅλη πρᾶξις ἐάν τι ἐγκέλη. ἀλλ' ὡδὶ παν-
 τὸς μέρους, καὶ ὅπου αὐτὰ ταλινφθῇ, πλη-
 ρὸς καὶ ἀπεσοδὲς ἐαυτῇ δι' ὅτι περὶ τὸν ποιεῖ
 ὥστε ἐπ' ἐλπίς, ἐγὼ ἀπέχω τὰ ἐμὰ. ἐπὶ δὲ ποιεῖ-
 χεται δι' ὅλον κόσμον, καὶ δι' ὅτι αὐτὸν κε-
 νόν, καὶ δι' ὅτι αὐτὸς, καὶ εἰς τὴν ἀπειρίαν
 τῶ αἰῶνι ἐκτείνεται, καὶ τὴν πόριον κινῶ
 παλιγγενεσίαν τῇ ὅλῃ ἐμπόριον λαμβάνει, ὅ-
 τι πόριον, καὶ θεωρεῖ. ὅτι οὐδὲν νεώτερον ὄφον-
 ται οἱ μετ' ἡμᾶς, οὐδὲ πόριον ὅτερον εἶδον οἱ πρὸ
 ἡμῶν· ἀλλὰ τρόπον πινὰ ὁ τεσσάρων κεντούτης,
 ἐάν τοῦν ὅσον οὐκ ἔχει, πάντα τὰ γεγονότα,
 καὶ τὰ ἐσόμενα ἕως αὐτῶν καὶ τὰ ὁμοειδῆς. ἴδιον
 δὲ λογικῆς ψυχῆς, καὶ δι' ὅτι αὐτὸν πᾶσι,
 καὶ ἀλήθεια, δι' αἰδώς, καὶ δι' ὅτι αὐτὸν πᾶσι
 πᾶν, ὅτι ἴδιον δι' νόμον, ὅτι αὐτὸν πᾶσι
 καὶ λόγῳ ὁρῶν, καὶ λόγῳ δικαιοσύνης· ὡς
 δὴς ὡδὶ τὸν ποιεῖ, καὶ ὁρῶν, καὶ παγκρα-
 τίου καὶ ταφρονήσεις, ἐάν τὴν ἢ ἐμμελῇ φωνῶν
 καὶ ταμείους εἰς ἕκαστον τῇ φλόγγων, ἢ καὶ
 ἕνα πύθη σε αὐτὸν εἰς τοῦτον ἡτῶν εἶ. ἀλλ' ἵνα πᾶσι
 γὰρ. ὡδὶ ὁρῶν καὶ δι' αὐτὸν ποιεῖ καὶ
 ἐκείνῳ κίνησιν ἢ χέσιν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὡδὶ τῶ
 παγκρατίου. ὅλῃς δι' ὅτι αὐτὸν ἀρετῆς, καὶ τῇ
 ἀπ' ἀρετῆς, μέμνηται ὡδὶ τὰ καὶ μὲν τῶν ἵππων. ἢ

τῇ Διαιρίσει αὐτῇ εἰς κατὰφρόνησιν ἵεναι. ὃ δὲ
αὐτὸ καὶ ἰδίῳ θ' ἐβίον ὅλον μετὰ φερε. οἷα ὅτιν ἡ
ψυχὴ ἡ ἔτοιμοι, ἐὰν ἤδη ἀφ' ἑλπίδων δέη τ' σώ-
ματος· ἢ ἢτοι σβεσθῆναι, ἢ σκεδασθῆναι, ἢ συμ-
μεῖναι. ὃ ἵ ἐτοιμον ἔστω, ἵνα ἀφ' ἰδικῆς κρείσεως
ὀρῇ, μὴ κτ' ψιλῶ πρὸ ἀταξίν ὡς οἱ Χριστιανοί,
ἀλλὰ λελογισμένως, καὶ σεμνῶς καὶ ὥς ἐ' ἄλ-
λον πᾶσαι ἀτραγώδως· πεποικηκᾶτι κτηνωτι-
κῶς· ἐκδὲν ὠφέλημαι. ἔστω ἵνα αἰ πρόχρηται
ἀπαντὰ· καὶ μηδ' αὖτε παύσῃ. Τίς οὐκ ἡ τέχνη; ἀ-
γαθὸν εἶναι. ἔστω ἵ πῶς καλῶς γίνετ', ἢ ἐκ θεω-
ρημάτων. τ' μὲν, πᾶσι τ' τ' ὅλα φύσεως, τ' δὲ πε-
ρὶ τ' ἰδίας τῆς ἀνθρώπου κατὰσκηυῆς. πρῶτον
αἱ τραγωδίαὶ πρὸ ἡλίου ἐπομνηστικαὶ τῶν
συμβαίνοντων, καὶ ὅτι ταῦτα οὕτω πέφυκε
γίνεσθαι. καὶ ὅτι οἷς τ' σκηνῆς ψυχαστοργεῖται,
τ' τοῖς μὴ ἀχθεσθῆναι τ' μέζονθ' σκηνῆς. ὁρᾶτε
π', ὅτι ἔγωγε ταῦτα πόραινέω. καὶ ὅτι φέρου-
σιν αὐτὰ ἐ' οἱ κεκραγότες· ἰὼ Κιβαιρῶν. καὶ λέ-
γεται δέ πνα ἐπὶ τ' τὰ σφάματα ποιόντων
χρησίμως. οἷον ὅτιν ἐκείνο μάλιστα.

Εἰ δ' ἡμελήθῃ ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶν.

ἔχει λόγον καὶ ἔστω.

Καὶ πάλιν,

Τοῖς πρᾶγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμίσω καὶ
βίου δείξω ὥς ἐκέρπτον σάχυν.

Καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Μετὰ

Μετὰ δὲ τῇ τραγωδίᾳ ἡ ἀρχαία κωμωδία
 πῆχθη, παιδαγωγικῶς πρὸ ῥησίων ἔχουσα, καὶ
 τῶν τυφλῶν οὐκ ἀχρήστως δι' αὐτῶν τῶν βυθυρῶν
 σωῆς ἑωπιμνήσκουσα πρὸς οἷόν τι καὶ διογέ-
 νους ταυτί πῆελάμβανε. μετὰ ταῦτα τίς ἡ μέ-
 ση κωμωδία, καὶ λοιπὸν ἡ νέα πρὸς τίποτε πά-
 ρειληπταί, ἢ κατ' ὀλίγον ἑωπιτὴν ἐκ μεμήσεως
 φιλοτεχνίαν ὑπερῖν ἐπίσησον ὅτι ἢ ῥ' λέγε-
 ται καὶ ἑωπὶ τῶν πινάκων χρησίμη, οὐκ ἀγνοεῖ.
 ἀλλὰ ἡ ὅλη ἑωπιολογία τῆς ταιαύτης ποιήσεως καὶ
 σφραγματουργίας πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸν ἀ-
 πέβλεψε; πῶς ἀναργὲς προσπίπτει τὸ μὴ εἶναι
 ἄλλω βίου ὑπόθεσιν εἰς τὸ φιλοσοφῆν ὅτως
 ἑωπιτήδειον, ὥς ταύτῃ αἰὲν νῦν ὦν τυγχάνεις.
 Κλάδ' οὖν τῶν περσεχῶν κλάδ' ἀρκυπέεις, οὐ
 διώκται μὴ καὶ τῶν ὅλου φυτῶν ἀρκυκέφθαι.
 οὕτω δὴ καὶ ἀνθρώπ' οὗτος ἀνθρώπ' ἀρκυ-
 αθεὶς ὅλης τῆς κοινωνίας ἀρκυπέτῃ κε. κλάδον
 μὲν οὖν ἄλλ' ἀρκυπέτῃ, ἀνθρώπ' δὲ αὐτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πωλησίου χωρίζει, μισήσας καὶ ἀρ-
 τραφεῖς, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ τῶν ὅλου πολιτῶν
 τ' ἅμα ἀρκυτέτμηκον ἑαυτὸν. πωλὶ ἐκείν' οὐ
 δῶρον τοῦ συστραμμένου τῷ κοινωνίαν Διός. ἔ-
 ξισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφῦναι τῷ περσεχῇ, καὶ
 πάλιν τῶν ὅλου συμπληρωτικαῖς γίνεσθαι. πωλο-
 νάκας μάλιστα γινόμενον τὸ καὶ τῷ τριτύτῳ δαί-

ῥασι, δυσόωτον καὶ δυσάποκρίστατον πε-
 χωροῦν ποιεῖ. ὅλως τε οὐχ ὁμοιῶς ὁ καλὸς
 ὁ ἀπ' ἀρχῆς συμβλασέναι, καὶ σύμπλους
 συμμείνας ἔσθ'· μετὰ τὴν ἀποκρίπην αὐτὸς ἐγ-
 κοντεωθέντι. ὃ, τί ποτε λέγουσι οἱ φντουργοί,
 ὁμοθαμνεῖν μὲν, μὴ ὁμοδογματεῖν δέ. Οἱ οὐ-
 σάμενοι προΐόντι σοι καὶ τὸν ὁρθὸν λόγον, ὥσ-
 ποδ' ἀπὸ τῆς ὑγιᾶς πράξιως ἀρξάμενοι σε οὐ
 διωήσονται, ὅπως μὴδὲ τῆς πρὸς αὐτοὺς θύ-
 μνησις ἐκκρδέτωται. ὁ γὰρ φύλασσε ἑαυτὸν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. μὴ μόνον ὑπὲρ τῆς θύ-
 σταδοῦς κρίσεως καὶ πράξιως, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς
 πρὸς εὐὲν κωλύειν ὑπὲρ χειρῶντας, ἢ ἄλλως δυ-
 ξαίνοντας πρᾶότητι. Ὁ γὰρ τὸ τοῦ ἀδ' αἰῶ-
 τ' χαλεπαίνῃ αὐτοῖς ὥστε τὸ ἀρξάναι τῆς
 πράξιως, καὶ ἀνδρῶν κατὰ πλάγιον· ἀμ-
 φόδροι γὰρ ἐπίσης λιποτάκῃ, ὁ μὲν ὑποβί-
 στας, ὁ δ' ἀλλοτειωθεὶς πρὸς τὸν φύσει συγγενῇ
 καὶ φίλῳ. Οὐκ ἔστι χεῖρων ἐδεμῖα φύσις τέχνης.
 καὶ ὅραί τεχναι τὰς φύσεις μιμουμένται. εἰ δ' ὅ-
 τ' ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειοτάτη καὶ πόριστη
 πῆκωτάτη φύσις, ὅτι αὐτὴ ἀρξάμενος τῆς τεχνι-
 κῆς θύμνησις. πᾶσαι δέ γε τέχναι τῇ κρῆττό-
 των οὐκ ἐκ τὰ χεῖρων ποιεῖσιν· ὅτι καὶ καὶ κοινὴ φύ-
 σις. καὶ δὴ οὐδὲν μὲν γένεσις δικαιοσύνης, ἀπὸ δὲ
 ταύτης αἰ λθοῖται ἀρετὰ ὑφίσταται. ὅτι τῆς

ῥήσεται

θῆσεται τὸ δίκαιον, ἐὰν ἤτοι διαφερώμεθα πρὸς
τὰ μέσα, ἢ διέξωπάτησι καὶ πτωπῶται καὶ μῆτα-
πῶται ὧμεν. Εἰ δὲ ἐρχεῖται σε τὰ πρᾶγμα-
τα ὧν αἱ διώξεις ὡς φυγαὶ θορυβοῦσί σε. ἀλλὰ
τρόπον πυνά αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὀρχη. τὸ γὰρ κρύ-
μα τὸ πᾶσι αὐτῇ, ἡσυχάζετω, καὶ κείνα μὴ
ἀτρεμεῖντα, καὶ ὅτε δώκων ὅτε φθίον ὀφείσῃ.
σφαῖρα ψυχῆς αὐθιδῆς, ὅταν μὴτε ἐκτείνηται
ἐπὶ τι, μὴτε ἐσω σωτρέχη, μὴτε ζωίζαίη. ἀλ-
λὰ φωτὶ λαμπιται, ὥς τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ τὴν
παντῇ, καὶ τὴν αὐτῇ.

Καταφρονήσει με τίς; ὀφείταί. ἐγὼ δὲ ὀφο-
μαι, ἵνα μὴ καταφρονήσεως ἄξιον πρᾶστων ἢ
λέγων εὐείσκωμαι. μισήσει; ὀφείταί. ἀλλὰ ἐγὼ
θυμῆς καὶ θυνοῦς παντί, καὶ τούτῳ αὐτῷ
ἔτοιμθ' ὅτι πῶρόμενον δεῖξαι, οὐκ ὀφείδιστης,
οὐδ' ἐὼς κατεπιδεικνύμεθ' ὅτι ἀνέχουμαι, ἀλ-
λὰ γνησίως καὶ χρηστῶς, οἶθ' ὁ φωκίως ἐ-
κείνθ', εἴ γε μὴ προσεποιεῖτο· τὰ ἐσω γὰρ δεῖ
ποιαῦτα εἶναι, καὶ ἔτι τῇ δυνάμει βλέπει-
σθαι ἀνθρώπων πρὸς μηδὲ ἀγαπᾶσθαι ὁρᾷ
πικρῶν, μηδὲ δεινοπαθεῖντα· τί γὰρ σὺ κακὸν
εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ τὸ ὑπὲρ τῆ φύσεως οἰκῆσαι,
ὅδεχθαι τὸ νῦν τῇ τῇ ὁλῶν φύσει δίκαιος, ἀν-
θρώπῳ τε ταγμαθῇ πρὸς τὸ γίνασθαι δι' ὅτε
δὴ τὸ κακὸν συμφέρον; ἀλλήλων καταφρονούν-

τὸν, ἀλλήλοις ἀρεσκύνοντες, καὶ ἀλλήλων ὑ-
 πορέχειν θέλοντες, ἀλλήλοις ὑποκατακλί-
 νονται. ὥς σαπρὸς καὶ κίβδηλος ὁ λέγων, ἐν
 προκήρῳ ἀπολὼς σοι προσφύρατος. τί ποιεῖς
 ἄνθρωπε; ἴδου ὃ δὲ λέγειν. αὐτῷ φανή-
 σεται. ὑπὶ τῷ μετώπῳ γεγραφεῖται ὀφείλει
 θυθῦς ἡ φωνὴ· τοιοῦτον ἔχει, θυθῦς ἐν τοῖς ὀμ-
 μασιν ἰσχύει, ὡς τῇ ἐρασῶν ἐν τῷ βλέμματι,
 πάντα θυθῦς γνωρίζει ὁ ἐρώμενος, ὡς τὸν ὄλγος
 δὲ τὸ ἀπολῶν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, οἷον γράφονα. ἵνα ὁ
 πρῶτος, ἅμα τῷ προσελθεῖν θέλῃ ὃ θέλῃ αἰ-
 σῆναι. ὑπὶ τῆς θυθῦς ὁ ἀπολόγητος σφάλμῃ ὅτιν,
 ὃ δὲ ὅτιν αἶχλον λυκοφιλίας. πάντα τῇ μάλιστα
 ἴδου φθῦγε, ὁ ἀγαθός, ὁ ἀπολῶς, καὶ θυμῶν, ἐν
 τοῖς ὀμμασιν ἔχουσιν ταῦτα. καὶ ὃ λανθάνει. κάλ-
 λιστα ὃ ζῶν, διώαμις αὐτῇ ἐν τῇ ψυχῇ, ἐὰν πρὸς
 τὰ ἀδιαφορὰ ἀδιαφορῇ, ἀδιαφορήσει ὃ, ἐὰν ἐ-
 κστατον αὐτῷ θεωρῇ δικημελῶς καὶ ὀλικῶς, καὶ μεμνη-
 μένος, ὅτι ὃ δὲ αὐτῷ ὑπολήψιν πᾶσι αὐτῷ ἡμῖν
 ἐμποιεῖ, ὃ ὃ δὲ ἡμῶς. ἀλλὰ τὰ μὲν ἀρεμῆς
 ἡμεῖς ὃ δὲ μὲν, οἱ τὰς πᾶσι αὐτῷ κρίσεις γεννῶν-
 τες καὶ οἷον γράφοντες ἐαυτοῖς, ἰσχύον μὲν μὴ γρά-
 φειν. ἰσχύον ὃ καὶ πᾶσι λάβει, θυθῦς ἰσχυαίηται. ὅτι
 ὀλίγος χρόνος ἔσται ἡ τοιαύτη προσοχή. καὶ λοιπὸν
 πεπαύσεται ὁ βίος. Τί μὲν οὖν δύσκολον καλῶς
 ἔχειν ταῦτα; εἰ μὲν γὰρ φύσιν ὅτι, χαῖρε αὐτοῖς.

καὶ

καὶ ῥάδιζα ἔσω σοι· εἰ γὰρ πρὸ φύσιν, ζήτει τί ὄζει
οἱ κτ' πλὴν οὐκ φύσιν. καὶ ὑπὲρ ῥῶτον αὐτοῦδε καὶ
δοξον ἤ. παντί γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγα-
θὸν ζητοῦσι. φόβον ἐλήλυθεν ἕκαστον, καὶ ἐκ π-
στων ἕκαστον ὑποκειμένων, καὶ εἰς τὴν μεταβάλλ-
ει, καὶ οἷον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς οὐδὲν
αὐτὸν πέσειται. καὶ πρῶτον, τίς ἢ πρὸς αὐ-
τὸν μοι χέσις. καὶ ὅτι ἀλλήλων ἄνεκεν γεγό-
νηκεν. Καὶ κατ' ἕτερον λόγον, προσήσομεθα
αὐτῇ γέγονα, ὡς κειὸς ποιμένης, ἢ ταῦτα
γέλης. αὐτὸν δὲ ἐπιθι, ἀπὸ τῆς Εἰ μὴ ἄτομοι,
οὐσίς ἢ τὰ ὅλα διοικῶσα. εἰ ῥῶτον, τὰ χείρονα
τῇ κρηπτόνων ἔνεκεν· ταῦτα δὲ, ἀλλήλων.
αὐτότρον γὰρ, ὁποῖοί πινές εἰσιν ὑπὲρ τῆς τραπέζης,
καὶ κλιναιεῖω, τὰλλα μάλιστα γὰρ οἷας ἀνάγ-
γας δογματῇ κειμένων ἐχουσιν, καὶ αὐτὰ δὲ
ταῦτα μετ' οἷον τύφει ποιοῦσι. τρίτον, ὅτι εἰ
αὐτὸν ὁρῶς ταῦτα ποιοῦσιν, οὐ δὲ δύναται αὐτὸν
εἰδέναι οὐκ ὁρῶς, δηλονότι ἄκνυται ὅτι ἄγνωστον
αὐτῷ. πάντα γὰρ ψυχὴ ἄκνυται σέβεται, ὡς περ
περὶ ἀληθοῦς, οὕτως καὶ τῆς κατ' ἀξίαν ἐκεί-
νης προσφίεσθαι. ἀχλὺνται γὰρ ἀκνύοντες
ἐκδικεῖ, καὶ ἀγνώμονες καὶ πλεονέκται, καὶ
καθάπαξ ἀμαρτητικοὶ πρὸς τὸν πλεονόστον. τέταρ-
τον, ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἀμαρτανήεις, καὶ ἄλλος ὅτι
οὐκ εἶ. καὶ εἰ πινων γὰρ ἀμαρτημάτων ἀπέχει,
ἀλλὰ

ἀλλὰ τίω γε ἔξιν ποικιλῶ ἑξῆς, εἰ καὶ Διὰ
 θελίαν, ἢ δοξασίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακόν, ἀπώ-
 χη τῇ ὁμοίων ἀμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι
 οἱ ἐμαρταίνουσι κατελέμφας. πολλὰ δὲ κατ'
 οἰκονομίαν γίνεται, καὶ ὅλως πολλὰ δὲ πρό-
 τρον μαθεῖν, ἵνα τις πρὸς ἀλλοτείας πρᾶξιως
 καταληπτῶς πείσθῃ. ἔκτον, ὅτι ὅταν
 λῖαν ἀγανακτῇς, ἢ ὀδυσαθῇς, ἀκαταῖστος ὁ
 ἀνθρώπου βίος, ὅμως ὀλίγον πάντως ἴξε-
 τάς θηκε. ἑβδόμη, ὅτι ἂν αἱ πράξεις αὐτῶν
 ἀνοχλῶσιν ἡμῖν. ἐκ εἶναι γὰρ εἰσὶν αἱ τοῖς ἐκείνων
 ἡγεμονικαῖς· ἀλλὰ αἱ ἡμέτεραι ὑποστάσεις. ἄ-
 ρον γὰρ καὶ δέλητον ἀφῆναι πρὸς τὸν θεοῦ
 κρίσιν, καὶ ἀπῆλθεν ἡ ὀργή. πῶς ἔν ἀρᾷ; λογι-
 σάμεν ὅτι ἐκ αἰσχύνης. ἐὰντὶ μὴ μόνον ἢ τὸ αἰ-
 σχρὸν κακόν, ἀλλὰ καὶ σὺ πολλὰ ἀμαρτάνῃς,
 καὶ λησῶν καὶ παντοῖον γενέσθαι. ὀγδόη, ὅσα
 χαλεπώτερα ἰδιόφρουσιν αἱ ὀργαὶ καὶ λύπαι
 αἱ ἰδίῃ τοῖς τοιούτοις, ἢ πρὸς αὐτὰ ὅσιν ἐφ' οἷς ὀρ-
 γιζόμεθα καὶ λυπούμεθα. ἑνατον, ὅτι τὸ θυμὸν
 νῆς ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σεσηπός, μηδὲ
 ὑπόκεισιν. τί γὰρ σοι ποιήσει ὁ ὑβριστικὸς
 τῶς, ἐὰν διατελῇς ἀνιδρῶς αὐτῶς, καὶ ἐστὼς
 ἔτυχε πράως πῆλαιος καὶ ματαδιόσσης δι-
 οχλῶν πρὸς αὐτὸν ἐκείνου τὸν καιρὸν, ὅτι κακὰ
 ποιεῖν σε ἰδίχει; μὴ τέκνον, πρὸς ἄλλο πε-
 φύκα.

φύσιν. ὧς μὲν ἔμῃ βλάβῃ, σὺ δὲ βλάβῃ
 πῆ, τέκνοι. καὶ δεικνῦναι θύαφως καὶ ὀλκῶς,
 ὅτι ὅσο ἔτῳς ἔχει. ὅτι ἔδὲ μέλισσαι αὐτὸ ποιεῖ-
 σιν, ἔδ' ὅσα βλαβερὰ ἐπέφυκε. Δὲ δὲ μή
 τε εἰρωνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ
 φιλοστόργως καὶ ἀδίκτως τῇ ψυχῇ, καὶ
 μὴ ὡς ὁ γὰρ, μηδὲ ἵνα ἄλλῃ πῆρας δαν-
 μομένη· ὅτι ἢ τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι πι-
 νῶς περὶ στήκωσι. τούτῃ τῇ ὀνεία κεφαλαί-
 ων μέμνησο, ὡς πῆρὰ τῇ Μουσῶν δῶρα εἰλη-
 φῶς, καὶ ἀρεαίῳ τε ἀνθρώπῳ εἶναι, ἕως
 ζῆς. φυλακτίον δὲ ἐπίσης θεῷ ὀργίζεσθαι αὐ-
 τοῖς, δ' ἐκλακνύειν αὐτοὺς. ἀμφοτέρω γὰρ ἀ-
 κρινώνῃται, καὶ πρὸς βλάβειν φέρει. πρὸ χει-
 ρον ὅτι αὐταῖς ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ δ' ἑυμοῦσθαι ἀν-
 δρῶν, ἀλλὰ δ' πρᾶον καὶ ἡμερον, ὥστε ἀν-
 θρωπικῶτόρον, οὕτως καὶ ἀρετικῶτόρον, ὅ-
 τι ἰαχῇ καὶ νύκτων καὶ ἀνδρείας τᾶτ' ἐμπε-
 σιν, οὐχὶ θεῷ ἀγανακτοῦντι καὶ δυσχεροῦντι.
 ὅσο γὰρ ἀπαθεία ὅσο οἰκειότορον, τοσούτῳ
 καὶ διωάμῃ. ὥστε τε ἡ λύπη ἀδίκως, ἔτῳς
 καὶ ἡ ὀργή. ἀμφοτέρω γὰρ τέτρωνται, ὅτι δὲ
 δώκωσιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ δέχεται πῆρὰ τῇ με-
 σπύγῃ δῶρον λαβεῖ. ὅτι τὸ μὴ ἀξίως ἀμαρ-
 τανῇ ὅτι φαύλους μακρύς. ἀδυνατοῦ γὰρ
 ἐπίεται. ὅτι δὲ συγχωρεῖν ἄλλοις μὴ εἶναι θεῶς,
 ἀξίον

ἀξιοῦν δὲ μὴ εἰς σέ ἀμαρτάνειν, ἄγνωμον καὶ
 τυραννικόν. Τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τοῦ ἡγ-
 μονικῷ πᾶφυλακτίον διηνεῖς, καὶ ἐπε-
 δὴν φωράσης, ἀπαλειπῆον, ὡδὶ λέγοντα ἐς
 ἐκείνους οὕτως. ὅσοιο δ' φάντασμα ἐκ αἰῶ-
 καῖον. ὅσοιο, λυλικὸν καὶ νωνίας. ὅσοιο, ἐκ ἀφ' οὗ
 τῷ μέλει λέγῃ. ὅ γὰρ μὴ ἀφ' ἑαυτῷ λέγῃ
 τοῖς ἀποπώτοις νόμιζε. τέταρτον δὲ ὅτι καὶ
 δεσποῦν ὀνιδίης, ὅτι ὅσοιο ἡτῶμλίου ἐστὶ καὶ
 ἑσποκατακλινομλίου τῷ ἐν σοὶ θειοτόρου μέ-
 ρους, τῇ ἀπμωτόρᾳ ὁ θνητῇ μοίρᾳ τῇ τ' σώμα-
 τος, καὶ ταῖς τούτου παχείαις ἡδοναῖς. Τὸ μὲν
 πνθυμάτιόν σου, καὶ δ' πυρῶδες παῦ ὅσον ἐγ-
 κέκρυται, καίτοι φύσει ἀνώφερῃ ὄντα, ὅμοιο
 πειθόμενα τῇ τῇ ὄλῳ διατάξει, πᾶν κρυ-
 πτεῖται ἐν παύθᾳ ὡδὶ τῷ συγκεῖματι. καὶ
 γὰρ ὅτι δὲ ἐν σοὶ παῦ, καὶ δ' ὑγρόν, καὶ τὰ κα-
 τ' ἀνώφερῃ ὄντα, ὅμοιο ἐγγύρῃ καὶ ἐσηκε τὴν ἐ-
 ἑαυτῷ φυσικὴν σάσιν. ὅτως ἀφ' αὐτῶν καὶ τὰ ποιχεῖα
 πακὺς τοῖς ὄλοις, ἐπειδὴ πᾶς κατὰ τὰ χθῆ συ-
 βία μλόντα, μέχρις αὐτῶν ἐκείθεν πάλιν δ' ἐνδύσι-
 μον τ' διαλύσεως σημῆν. ὅ δ' ἐν ὅν ὅν μόνον ὅ νο-
 ρόν σε μέρος ἀπειθές εἶν, καὶ ἀγαπακτεῖν τῇ ἑαυτῷ
 χώρα ὁ τοῖς ἐν αὐτῷ γε βίαιον τέτω ὡδὶ τάσε
 ἀλλὰ μόνα, καὶ φύσιν ἐστὶν αὐτῷ. οὐ μὲντοι ἀνέχε-
 ται, ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν φέρεται. ἢ ὅτι ὡδὶ τὰ ἀ-

δικήματ

ἡγήματα καὶ τὰ ἀκαλασθήματα, καὶ τὰς λύ-
 τας, καὶ τοὺς φόβους κινήσεις, ὅθεν ἄλλόθεν, ἢ ἀ-
 ῥιστοκλήτου τῆ φύσεως. καὶ ὅταν δὲ πνιγὴ συμ-
 μανόντων δυχεραίνει τὸ ἡγεμονικόν, καταλεί-
 γει καὶ τότε πῶς ἑαυτὴ χάσαν. πρὸς ἰσότητά
 αὐτῆς καὶ δεοσέσθαι κατεσκόβασαι, οὐχ ἥττον
 πρὸς δικαιοσύνην. καὶ γὰρ ταῦτα αὐτὴ εἶδει
 εἰς τὴν βύκτινονησίαν, μᾶλλον δὲ πρὸς εὐτόρα
 τῆ δικαιοπραγμίας τῆς. ὧς μὴ εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς ὅθεν αἰετῆς βίου σκοπὸς, ἔστι εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς δι' ὅλου τῆ βίου εἶναι οὐ διώκεται. ἐκ ἀρκεί-
 ᾳ εἰρημίας, εἰ μὴ κακῆς προσθῆς, ὅπως εἶναι
 εἰς τὸν τὸν σκοπὸν. ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πᾶν
 τῆ τῆς ὁπώσῃν πλείοσι δοκούντων ἀγαθῶν
 πόλησις ὁμοία εἶναι, ἀλλ' ἡ τῆς τοίων δὲ π-
 ῶς, τουτέστι τῆς κρινώσας, οὕτω καὶ πόλις
 κοπὸς, δὲ πόλις κοινωνικὸς καὶ πολιτι-
 κὸν ἔπιδεσθαι ὁ γὰρ εἰς ἑαυτὸν πάσας τὰς ἰ-
 σίας ὁρμὰς ἀπθυθίων, πάσας τὰς πράξεις ὁ-
 ρμίας ἀφωσφ. καὶ κατ' ἑαυτὸν αἰετὸς αὐτὸς εἶναι. Τὸν
 αὐτὸν τὸν ὁρμὸν, καὶ τὸν κατοικίδιον καὶ τῆς πῶς τού-
 τος καὶ διασώσῃν. Σωκράτης καὶ τὰ τῆς πολ-
 ῶν δόγματα, λαμίας ἐκάλει, παιδίων δέμα
 α. Λακεδαιμόνιοι τοῖς ἡξίοις αὐτῶν θεωρίαις
 πρὸ τῆς σκιάς τὰ βάτρα ἐπιθεῖν, αὐτοὶ δ' ἐτυ-
 ραν ἐκαθεζόντο. Τῷ Πρωτόδικῳ ὁ Σωκράτης πρὸς
 τὸ μὴ

τῷ μὴ ὀρχεῖσθαι πρὸ αὐτὸν, ἵνα ἔφη μὴ τοῦ κα-
κίσῳ ὀλίθῳ ἀπολθῆναι. Τουτέστι μὴ αὖ πα-
θῶν οὐδυνηθῶ αὐτὸν ποιῆσαι. Ἐν τοῖς τῇν Ε΄
φισίῳ γραμμασι, πρῶτον γέγραπται ἐκεῖ σινε-
χῶς ὑπομμνησκεισθαι τῇν παλαιῶν πινθ-
τῇν ἀρετῇ χρυσαυμένων. Οἱ πυθαγόρειοι, ἔω-
θεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφορᾶν, ἢ ὑπομμνησκέ-
μεθα τῇν ἀείκλ' τὰ αὐτὰ ἐὼσαύτως δ' ἐαυτῇ
ὀρχον διανύοντῇν, ἐπ' τῇ τάξεως καὶ τῇ κα-
ρότητι, ἐπ' τῇ γυνότητι. ἔδωκε γὰρ περικέ-
λυμμα ἄστρου. οἷον ὁ Σωκράτης τὸ κώδιο
ὑπέζωμεν, ὅτε ἡ Ξανθίππη λαβοῦσα δι-
μάπον ἐξωπώληκε. καὶ αὖ ἔπειτα ὁ Σωκρά-
της τοῖς ἐταίροις αἰδεσθεῖσι καὶ ἀναχωρήσασιν.
ὅτε αὐτὸν εἶδον ἔτως ἐσταλμένον.

Ἐν τοῦ γράφει καὶ ἀναγνώσκει οὐ πρότε-
ρον ἀρξῆς, πρὶν ἀρχῆς. ὅσοι πολλῶ μάλ-
λον ὢν τοῦ βίῳ.

Δεῖν δὲ πύκτας, ὅς μετέσι σοι λόγου.

Ἐμὸν δ' ἐγέλασε φίλον κῆρ.

Μέμφοται δ' ἀρετῶν χαλεποῖς βαλζον-
τες ἑτασίῳ. Σύνον χερσὶν ἡττεῖν, μαινομέ-
νου. Διοῦνται ὁ τὸ παιδίον ἡττεῖν, ὅτε ἐκ ἐπὶ δὲ
δοτα. καὶ ταφίλουντα τὸ παιδίον ἔλεγον δὲ
πίκτικται, ὅδον ὑπὸ φθέρῃ γινώσκει, αὖτε ἰσώ-
αρχαν. δύσφημα ταῦτα; ἔδεν δύσφημον ἔφ-

φνοσι

φυσικῶ πινθ' ὀργῶν σημαντικόν. ἢ καὶ τὸ εἶναι
 σάχυνας διερωτῆσαι, δύσφημον. ὀμφαξ, σαφν-
 λή, σαφὺς, πάντα μεταβολαί, ἐκ εἰς τὸ μὴ ὄν,
 ὁμῶς εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν. Ληστὴς προαιρέσεως ὁ γίνε-
 ται, ὁ τῷ ἔπικτήτῃ. Τέχνῳ δὲ ἔφη πᾶσι δὲ
 συγκατατίθεσθαι δοῦν. καὶ ἐν τῷ πᾶσι τοῖς ὁρ-
 μαῖς τὸ πᾶσι δὲ προσεκτικὴν φυλάσσειν, ἵνα μεθ'
 ὑπεξαίρεσεως, ἵνα κρινωνικῶς, ἵνα κατ' ἀξίαν. καὶ
 ὁρξέως μὲν πάντων πᾶσιν ἀπέχεσθαι, ἐκκλίσει
 δὲ πρὸς μηδὲν τῶν ἐκ ἐφ' ἡμῖν χρῆσθαι, ὅτι πᾶσι
 τῶν τυχόντων ὅτι ἔφη ὅτι ὁ ἀλόν, ὁμῶς πᾶσι τῶν
 μαίνεσθαι, εἰ μὴ ὁ Σωκράτης ἔλεγε. τί θέλει-
 λειτε λογικῶν ψυχὰς ἔχειν, ἢ ἀλόγων; λογι-
 κῶν. πῶν λογικῶν; ὑμῶν, ἢ φαύλων;
 ὑμῶν; τί ὅν ζητεῖτε; ὅτι ἐρ-
 μῆν. τί ὅν μάχεσθε, καὶ
 διαφέρεσθε;

υ

ΜΑΡ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου ιβ'.

ἌΝΤΑ ἐκ εἰναῖφ' ἃ ἀπὸ πε-
 ριόδου δύ' χη ἐλθεῖν, ἥδη ἔχειν
 διῶσαι, εἰὰν μὴ σαυτοῦ φλο-
 νῆς. Ὡς ὅτι, εἰὰν παῦρ ὁ πῦρ
 λὸν καταλίπῃς, καὶ τὸ μέλλον ἐ-
 πιτρέψῃς τῇ περνοίᾳ. καὶ δ' παρὸν μόνον ἀπὸ
 θυῶς πρὸς ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην. ὁσιότη-
 τα μὲν, ἵνα φιλῆς δ' ἀρετὴν μόνον. σοὶ γὰρ αὐ-
 τὸ ἢ φύσις ἐφέρει, καὶ σὲ τούτῳ δικαιοσύνην ὅτι,
 ἵνα ἐλθὼν θέρως καὶ χερὶς περὶ πλοκῆς λέγῃς τε
 τὰ ληθῆ, καὶ πράσῃς τὰ κατ' νόμον, καὶ κατ'
 ἀξίαν. μὴ ἐμποδίσῃ δέ σε, μήτε κακία ἀλλο-
 τεία, μήτε ὑπόληψις, μήτε φωνή, μηδὲ μὴ αἰ-
 σθησις τῆς περὶ τεθραμμοῦ σοὶ σαρκιδίου. ὅ-
 ψεται γὰρ δ' πάχον. εἰὰν δ' ὅτε δὴ ποτε πρὸς
 ἱερόδω γένῃ, πάντα τὰ ἄλλα καταλιπὼν, μόν-
 ον τὸ ἡγεμονικόν σου, καὶ τὸ αὐτὸ σοὶ θεῖον τιμῆς, καὶ
 τὸ μὴ παύσεσθαι ποτε ζῶν φοβηθῆς, ἀλλὰ τό γε
 μηδέ ποτε ἀρξάσθαι κατ' φύσιν ζῶν. ἔσθ' αὐθρο-
 πῶ ἀξίῳ τῆς γενήσαντ' κόσμου, ὅτι παύσῃ
 ξοῦθ' ὡν τῆς πατρίδος, καὶ θαυμαζῶν ὡς
 ἀπεσοῦν

ἐπεσοδύκεται τὰ κατ' ἡμέραν γινόμενα, ὧς κρη-
 αίμεθα ἐκ τῆς καὶ τῆς. Ὁ θεὸς πάντα
 τὰ ἡγεμονικά, γυμνά τῇ ὑλικῇ ἀγρίων καὶ
 ρλοιῶν καὶ θαρμάτῃ ὁρᾷ. μόνω δ' τῷ ἑαυτῷ
 οὐρῶ μόνων ἀπὸ τῆς, τῷ ἑαυτῷ εἰς ταῦτα ἐρρύνη-
 ὅτῃ καὶ ἀπωχεθυμένων. ἐὰν δ' ὧς τῷ ἐξί-
 ης ποιῇν, τὸ πολὺν ποδωπασιμὸν σεαυτῷ ποδι-
 μερήσεις. ὃ δ' μὴ τὰ ποδικέμενα κρηαίδια ὁρῶν,
 ἵπταχε ἐοδῆται, καὶ οἰκίαν, καὶ δοξάν, καὶ πλὴν
 ποιάυτῳ ποδιβολλὺ καὶ σκηλὴν δειώμενος, ἀα-
 λήσεται; τρία ὅσιν ἔξ ὧν σωέσῃς, σωμάποισ
 πνθυμάπιν, νῆς. τὰ τῇ τᾶλλα μέχρι τῆς ὑδιμε-
 λείαδ' εἶναι σὰ ὅσι. καὶ τὸ τελεῖον μόνον κυεῖως σὸν, ὃ
 ἐὰν χρείσης ἀπὸ σεαυτῷ; τὰ τίς τιν ἀπὸ τῆς σῆς
 ἔλθονίας, ὅσα ἄλλα τριῶσιν ἢ λέγῃσιν ἢ ὅσα αὐτὸς
 ἐποίησας ἢ εἶπας, καὶ ὅσα ὡς μέλλοντα ταράσ-
 σεις, καὶ ὅσα τῷ ποδικέμεν σοι σωματίς, ἢ τῷ συμ-
 φύτῳ πνθυματίς, ἀποαίρετα πρόσεστιν, ὅ-
 σα ἢ ἐξωθεν ποδιρρέεσσι δίνῃ ἐλίσσῃ, ὥς τῷ (σωφ-
 μαρμένων ἔξερμένων καὶ θαρρὰ πλὴν νοφρὰ διώα-
 μιν ἀπόλυτον ἐφ' ἑαυτῷ ζῶν, ποιοῦν τὰ δί-
 καια, ὧς δέλῃ τὰ συμβαίνοντα, καὶ λέγῃ-
 ναι τὰ ληθῆ, ἐὰν χρείσης φημι τῷ ἡγεμονικῷ τὰ
 τὰ πρὸς κτημένα ἐκ πρὸς αθέας, καὶ τῷ
 χρόνῳ τὰ ἐπὶ κτήνη, ἢ τὰ πρὸς χηκῆτα, ποίησας
 τε σεαυτῷ, ὅς ὁ ἐμπροδύκλῳ σφαῖρος κυκλα-

τῶν κρημνῶν πωληθῆναι, μόνοντε ζωὴ ἐκμε-
 λετήσης ὁ ζῆς, τὰ τέσι τὸ πῦρ, διωθήσῃ τότε μέ-
 χρι τῆς ἀφ' ὅθεν ἔσται πώλητον, ἀπαράκ-
 τως καὶ θυγνώδης, καὶ ἰλίως τῷ σωτῆρι οὐκ ἔστι
 ἀφ' ὅθεν. Πολλὰ κίς ἐθαύμασα, πῶς ἑαυτὸν
 ἐκείνος μάλλον πάντων φιλεῖ, τῷ δὲ ἑαυτῷ πε-
 ρὶ αὐτῷ ὑπόληψιν ἐν ἐλάτῃ ἡ γὰρ πίθεται,
 πῶς τῷ ἄλλων. Ἐάν γάρ πινά θεὸς ὡδισαῖς, ἢ δι-
 σάσκαλος ἐμφρῶν κελεύσῃ μηδὲ κατ' ἑαυτὸν ἐν-
 θυμῶς καὶ ἀφ' ὅθεν, ὃ μὴ ἄλλοι γινώσκου-
 ῖν οἶσι, ὅδε πρὸς μίαν ἡμέραν ἔσται ἑαυτῷ
 ὅτω ὅν πῶς μάλλον αἰδῶμεθα πῶς ποτε πε-
 ρὶ ἡμῶν φρονήσῃ, ἢ ἑαυτοῦ. Πῶς ποτε πάν-
 τα καλῶς καὶ φιλοφρόνως ὅλα τάξαντες οἱ
 θεοί, ἔσται μόνον πῦρ, ὃ αἰὲς τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ πάντων χηρῶν, καὶ πλεῖστα πρὸς τὸ
 θεῖον ὡς συμβόλαια θεμνύσας, καὶ ὡς πλεῖ-
 στον δι' ὅρων ὁσίων καὶ ἱερουργῶν ζωήθῃς τῷ
 θεῷ γινώσκου, ἐπειδὴ ἄπαξ ἀφ' ὅθεν ὡς, μη-
 κί τι αὐτῷ γίνεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ πάντελές ὡς
 ὡς κί. ἔσται δὲ εἰς πῦρ καὶ ὅτω ἔχει, ὅτι ἰσθ' ὅτι
 εἰ ὡς ἐπὶ ὡς ἔχειν ἔδει, ἐπὶ ὅθεν αὐτῷ. εἰ γὰρ δι-
 κάσιον ὡς, ὡς αὐτῷ καὶ διωκτῶν. καὶ εἰ κτ' φύσιν
 ἡνεγκον αὐτῷ αὐτὸ ἡ φύσις. ἐκ δὴ τῷ μὴ ὅτω ἔ-
 χειν, εἰς πῦρ ὅτω ἔχει, πρὸς ὅτω σοι τὸ μὴ δέῃ
 ὡς ὅτω γίνεσθαι, ὅπως ἔστι καὶ αὐτὸς, ὅτι ἔσται
 πῦρ

πρᾶξῃ τὴν δικαιολογίαν πρὸς τὸν θεόν. ἔκ αὖ δ' ἔγω διελεγόμεθα τοῖς θεοῖς, εἰ μὴ ἀρίστοι καὶ δικαίοι ταῖ ἐσιν. εἰ δὲ ὦν, ἔκ αὖ τι πῶδε ἴδον ἀδίκως καὶ ἄλόγως ἡμελημένον τὴν αὖ τῇ δόξα κομήσει. ἔτι δὲ καὶ ὅσα ἀργυρώσεις. καὶ γὰρ ἡ χεὶρ ἡ ἀεισεργὰ πρὸς τὰ ἄλλα δὲ δ' ἀνέδιστον ἀργὸς ὅσα, τῷ χαλινῷ ἐρρωμνέστερον ἢ ἡ δεξιὰ κρατεῖ. ὦν γὰρ ἐδισταί. ὅποιον δὲ καταληφθῆναι ἔσθ' τῷ θανάτῳ, καὶ αἵματι καὶ ψυχῇ τὴν βραχύτητα τῷ βίου, τὴν ἀχαίφην τῷ ὀπίσω καὶ πρόσθω αἰώνος, τὴν αἰθένησαν πάσης ὕλης, γυμνά τῷ φλοιῶν θεάσασθαι τὰ αἰπώδη. τὰς ἀναφοράς τῷ πρᾶξεων. τί πόνος, τί ἡδονή. τί θάνατος, τί δόξα. τίς ὁ ἐαυτῷ ἀσολίας αἶπος. πῶς ἔδεις ὑπ' ἄλλῃ ἐμποδίζεται. ὅτι πάντα ὑπόληψις. ὅμοιον δ' εἶν δὲ αὖ τῇ τῷ δογματῇ τὴν χρήσει, παγκρατίας, ἔχι μονομαχίῃ. ὁ μὲν γὰρ τὸ ξίφος ὧ χρῆται, ἀκρίβεται καὶ ἀναιρεῖται. ὁ δὲ τὴν χεῖρα ἀεὶ ἔχει, καὶ οὐδ' αὖ ἄλλο ἢ συστρέφαι αὐτῇ δὲ. τοιαῦτα τὰ πρᾶγματα τὰ ὄραν διαροῦντα εἰς ὕλιν, αἶπον, ἀναφοράν. ἡλικίῳ ἔχουσίαν ἔχει ἄνθρωπος μὴ ποιεῖν ἄλλο, ἢ ὅπῃ μέλλ' ὁ θεὸς ἐπαινεῖν. καὶ δέχεσθαι πάντα, ὃ αὖ νέμῃ αὐτῷ ὁ θεός. τὸ ἐξῆς τῇ φύσει, μήτε θεοῖς μεμπτέον. οὐδ' αὖ γὰρ ἐκόντος ἢ ἄκοντος ἁμαρτάνουσι, μήτε ἄνθρωποις,

ἔδοι γὰρ ἔχ' ἄκοντος, ὥστε ἔδοι μέμψιν. πῶς
γέλοιθ' καὶ ξοίθ' ὁ θαυμαζων ὅτι τὴν αὖ
τοῦ βίβ' γνομίων.

Ἦτοι ἀνάγκη εἰμαρμένη, ἀπ' ἀέρος τ' τάξεις, ἢ
πρόνοια ἰλάσιμθ' ἢ φερμός ἐκαιότητος ἀπε-
σάτης. εἰ μὲν ἀπ' ἀέρος ἀνάγκη, ἡ αὖτε
ἡ φερμὸς; εἰ δ' ἡ πρόνοια ἰδιδεχομένη τὸ ἰλάσκεσθαι, ἄξιον
αὐτὸν ποιεῖν τ' ἐκ τῆς θεῆς βοθείας. εἰ δ' ἡ φερ-
μός ἀνυπερόνθυθ', ἀσμενίζε, ὅτι οὐ τοιαύτω
τοῦ κλύδωνι αὐτὸς ἔχεις οὐ σαυτῷ πινὰ νοῦν
ἡγεμονικόν. καὶ πῶς φέρῃ σε ὁ κλύδων, πῶς
φύρετω δ' σαρκίδιον ἢ πνεύματιον τ' ἄλλα;
δὴν γὰρ νοῦν οὐ προίσει. ἢ ἢ μὲν τῆς λύχνης φῶς
μέχρι σβιαθῆ, φαίνει, ὅτι τῆς αὐγῆς ἐκ ἀπ' ἀλλ-
λει. ἢ δ' ἐν σοὶ ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ὅτι σω-
φροσύνη, προαποσβήσεται; ἰδὶ τῆς φαντα-
σίαν πᾶσάντθ' ὅτι ἡμαρτί. τί δαὶ οὐδ' αὖ ἐν
ῥῶν ἀμαρτήμα. εἰ δ' ἐκ καὶ ἡμαρτον, ὅτι κατέ-
κεινεν αὐτὸς ἑαυτὸν. καὶ ὅτως ὁμοιον ῥῶν,
τοῦ κατὰ φύσιν πᾶσι τὴν ἑαυτῶ ὅφελος. ὅτι ὁ μὲν
δέλων τὸν φαῦλον ἀμαρτάνει, ὁμοιῶ τῷ μὲν
δέλων πᾶσι τὴν συκὴν ὅπῃ οὐ τοῖς σύκῃς φέρει, ὅτι
τὰ βρέφη κλαυθμυεῖζωσθαι, καὶ τὸν ἵππον
χρημετίζην, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα. τί γὰρ
πᾶσι τὴν ἑξιν ἔχει τοιαύτῃ. Εἰ δ' ἐν γοργὸς ἐκ
ταύτῃ δερᾶ πᾶσιν. Εἰ μὴ καὶ θύκει μὴ πᾶσι
εἰ μὴ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΒ΄.

εἰ μὴ ἄλκιρός ὦσι, μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σου ἔστω, εἰς
 τὸ πᾶν ἃ εἰ ὁραῖν, τί ὄσιν αὐτὸ ἐκείνο τὸ πλὴν φαν-
 τασίαν σοι ποιοῦν, ἢ ἀναπῆνυσθαι διακρινόμενα, εἰς
 τὸ αἶπον, εἰς τὸ ὑλικόν, εἰς τὴν ἀναφορὰν, εἰς
 τὸν χρόνον, ὡς τὸς ἑ πεπαιδευμένοι αὐτὸ δέχονται.
 Αἰσθου ποτέ, ὅτι κρείττον ἔχεις καὶ δαυμονιώτερον
 ἔχεις ἐν σαυτῷ, ἢ τὰ πάθη ποιούντων, ἢ κα-
 τὰ πάθος τῶν νουοπαθούντων σε. τί μὲν νῦν ὄσιν
 ἢ δαίνοια. μὴ φόβος; μὴ ὑπόψια; μὴ ὑδι-
 θυμία; μὴ ἄλλο τι τοιοῦτον; Πρῶτον, τὸ μὴ εἰκῇ,
 μηδὲ ἀνὰ ἀναφορὰς. δούτερον, τὸ μὴ ἐπ' ἄλλο
 τι, ἢ ὅτι τὸ κοινωνικὸν τέλει τῶν ἀναγκῶν ποιῆ-
 σθαι. ὅτι μετ' οὐ πολλῷ, ἔδεις οὐδαμοῦ ἔσθαι,
 οὐδὲ τὰ τῶν πρὸ νῦν βλέπεις, οὐδὲ τούτῃ τίς
 τῶν νῦν βιοῦντων. πάντα γὰρ μεταβάλλεις
 καὶ πρέπεισθαι καὶ φθείρεσθαι πέφυκεν, ἵνα
 ἕτορα ἐφεξῆς γίνηται. ὅτι πάντα ἢ ὑπόληψις
 καὶ αὐτὴ ἐπὶ σοι. ἄρον δὲ ὅτε θέλεις πλὴν ὑπό-
 λεψιν, καὶ ὥσπερ κρύμψαντι πλὴν ἄκραν γα-
 λήνῃ, σαφειὰ πάντα, καὶ κόλπῳ ἀκύνειον.
 μία καὶ ἡ τισὶν ἐνεργεῖα καὶ καιρὸν παυσαμέ-
 νῃ, ἔδεν κακὸν πάθος, καλὸν πέπαισται, ἔδ' ὁ
 πρῶτος πλὴν πρῶτον τούτῳ, κατ' αὐτὸ τῆτο,
 καὶ ὁ πέπαισται, κακὸν τι πέπονθεν. ὁμοίως δὲ
 ἔκ πασῶν πλὴν πρῶτων σύστημα ὁ πρὸς ὄσιν ὁ
 βίος, καὶ ἐν καιρῷ παύσεται, ἔδεν κακὸν πά-

ἀφ' αὐτὸ τῆτο, καὶ ὃ πέπαυτο. ὃ δὲ ὁ καὶ
 τα παύσας αὐ καὶ ῥ' ἑρμὸν ῥῶτον, κακῶς δι-
 τίθη. τ' δὲ καὶ ῥόν, καὶ ῥόν ὅρον δίδωσιν ἡ φύσις.
 ποτὲ μὲν καὶ ἡ ἰδία, ὅταν αὐ γήρα, πάντως δι-
 ἡ τῆν ὄλρον. ἡς τῆν μερῶν μεταβαλλόν τῆν, νε-
 ρὸς αὐ ὁ ἀκμαῖθ' ὁ σύμπας κόσμος ἀγαμέ-
 νει, καλὸν ὃ αὐ καὶ ὠραῖον ῥ συμφέρον
 τῷ ὄλῳ. ἡ δὲ κατὰ παύσις τῆ βίου, ἐκείτω οὐ
 κακὸν μὲν, ὅτι ὁ δὲ αἰχρὸν. εἰπὼς ὁ ἀπεραίρε-
 τον, καὶ ὁ ἀκρινώνητον, ἀγαθὸν δὲ, εἰπὼς τῷ ὄλῳ
 καίειον, καὶ συμφέρον, καὶ συμφερόμενον. ὁ
 τῷ γὰρ καὶ θεωροφόρηθ' ὁ φερόμενθ' κατὰ
 ταῦτα θεῶ. ὁ τῷ ταῦτα τῇ γνώμῃ φερόμενθ'
 τεία ταῦτα δὲ πέρχεται ἔχον, ὡς μὲν ὁ
 ποιεῖς, εἰ μήτε εἰκῇ, μηδὲ ἄλλως ἢ ὡς αὐ ἡ δίκη
 αὐτῇ ἀνέγνωσιν. ὡς δὲ τῆν ἑξωθεν συμβαινόν.
 τῶς, ὅτι ἡ π κατ' ὡς τυχίας, ἡ κατ' ἐπὶ
 νοίαν. ὅτε δὲ τῇ ὡς τυχία μεμπῆσον ὅτε π
 πρῶνοια ἐγκλητέον. δούτορον, ὁ ὁποῖον ἐκαστο
 ἀπὸ σερήματθ', μέχρι ψυχώσεως, καὶ ἀπὸ ψυ-
 χώσεως, μέχρι τῆ πρὸ ψυχῆς ἀκρόδῶσαι, καὶ ὁ
 οἶων ἡ σύγκεισις, καὶ εἰς οἶα ἡ λύσις. τείον, ὁ
 αὐ μετέωρθ' ἰθαυθεῖς κατὰ σκέφανο τὰ αὐ
 θρώπεια, καὶ πρὸ πολυτροπίαν ὅση κατὰ νοή-
 σαις. (ὡς ὡς ἀμα, καὶ ὅσον τὸ πρὸ τοῖς οὐραν-
 οῖς αἰετῶν ὁ αἰετῶν. καὶ ὅτι ὅσα κίς αὐ ἰθαυ-

ης, ταῦτά ὅσα. τὸ ὁμοφθές, ὁ ὀλιγοχρόνιον. ἐ-
 ἢ τέτοις, ὁ τύφθ'. Βάλε ἔξω πλὴν ὑπόληψιν,
 ἔσωρα. πῶς δὲ ὁ κωλύων ἐκβάλλειν; ὅταν
 ὑσφορῆς ἐπὶ πνι, ἐπελάβου τῷ, ὅτι πάντα
 αὐτὰ πλὴν τῇ ὁλῶν φύσιν γίνεται· καὶ τοῦ,
 π' δ' ἁμαρτανόμενον ἀλλότριον, καὶ ὡδὶ τέ-
 ρις τῷ, ὅτι πάντ' δ' γινόμενον ὅτως αἰεὶ ἐγίνετο,
 αὐτὴ γνήσεται καὶ νῦν πάντα αὐτῇ γίνεται. τῷ,
 σὴ ἡ συγγένεια ἀνθρώπων πρὸς πάντ' τὸ ἀν-
 ἥρωπειος γένθ'. οὐ γὰρ αἱματίου, ἢ σπερ-
 ματίου, ἀλλὰ νοῦ κρινωνία. ἐπελάθου δὲ καὶ
 τῷ, ὅτι ὁ ἐκείνου νοῦς θεός, καὶ ἐκείθεν ἐρρύνκε.
 τῷ, ὅτι ἐδὲν ἴδιον ἐδενός· ἀλλὰ καὶ δ' τεκνίον,
 καὶ δ' σωματίον, καὶ αὐτὸ δ' ψυχάειον ἐκεί-
 νου ἐλήλυθεν. τῷ, ὅτι πάντ' ὑπόληψις. τῷ,
 ὅτι τὸ πῶν μόνον ἐκασθ' ἑῷ, καὶ ὅσοι ἀκ-
 βάλλει. σωεχῶς ἀναπολεῖν, ὅτι ἐπὶ πνι λίαν
 ἐξανακτῆσαντας, ὅτι αὐτὴς μεγίσταις δοξαῖς, ἢ συμ-
 φοραῖς, ἢ ἐχθραῖς, ἢ ὁποιασοῦν τύχαις ἀκμά-
 ζαντας. εἴτα ἐφυσάνθη, πῶς νῦν πάντα ἐκείνα;
 καπνός, καὶ σποδός, καὶ μῦθθ', ἢ ὅτι μῦθος. συμ-
 πλοσπιπῆτω δὲ καὶ τὸ τοιοῦτο πάντ', οἶον, φά-
 σθ' Καταμῖνθ' ἐπ' ἀγρῶ. Ὁ Λόσιος Λόπος,
 καὶ Σπορπῖνθ' αὐτὴ βαΐαις, καὶ Τιβείθ' αὐ-
 Καπείαις, καὶ Οὐήλιθ' Ρῶφθ', καὶ ὅλως
 ἢ πρὸς ὁποῦν μετ' οἰήσεως Διαφορὰ. καὶ ὥς

οὐτε λῆς παῖν τὸ κατὰ τὸ νόμον. Ὁ οὐ φιλῶ
 σοφώτερον δ' ἢ ἡδὴ τῆς δοθείσης ὕλης ἑαυτὸν δι-
 καιον, σώφρονα, θεοῖς ἐπὶ νόμον ἀφελῶς πρέ-
 χειν. ὁ γὰρ ὑπὸ ἀτυθείᾳ τυφθὺς τυφόμενος
 πάντῃν χαλεπώτατος. πρὸς εὖ ἐπιζητῶντας
 πῶς γὰρ ἰδὼν εὖ θεός, ἢ πόθεν κατεληφώς ὅτι
 εἰσὶν ἔγωγε σέβεις· πρῶτον μὲν καὶ ὁ φῶς ἀραπο-
 εἰσιν ἔπειτα μάλιστα οὐδὲ πλεονέχῳ πλεονέχῳ
 τῷ ἑώρακα, καὶ ὁμοῦς τιμῶ. οὕτως δὲ καὶ εὖ
 θεοῖς, ἵδων τῆς διανομῆς αὐτῶν ἐκάστοτε πε-
 ράσσει, ἐκ τούτῃν ὅτι τί ἐστὶ κατὰ λαμβάνω, κα-
 αἰδοῦμαι. Σωτηρία βίου, ἐκαστον δὲ ὅλου αὐ-
 τὸ τί δὲ ὄραν. τί μὲν αὐτῶν τὸ ὑλικόν, τί δαὲ
 αἰτιώδους. ἵδων ὅλης τῆς ψυχῆς τὰ δίκαια ποι-
 εῖν, καὶ τὰ ληθῆ λέγειν. τί λοιπὸν, ἢ ἀρ-
 λαύειν τὸ ζῶν σωσάπροντα ἄλλο ἐπ' ὀλίγον ἀγα-
 λῶν, ὥστε μηδὲ δὲ βραχύτατον διάστημα ἀρ-
 λείπειν. Ἐν φῶς ἡλίου καὶν διέρχεται τοίχοις,
 ἔρεσιν, ἄλλοις μυρίοις, μία εἰς αἰὶν καὶν διέρ-
 χεται ἰδίως ποιοῖς σῶμασι μυρίοις. μία ψυ-
 χὴ, καὶ φύσει διέρχεται μυρία, καὶ ἰδίως
 πᾶσι γραφαῖς. μία νοῦς ψυχὴ, καὶν διακρί-
 νεται δοκῇ. τὰ μὲν δὲ ἄλλα μέρη τῆν ἐρεμνίων,
 οἷον πονύματα καὶ ὑποκείμενα, ἀναίσθητα
 καὶ ἀνοικέωτα ὀλίγοις, καὶ οἱ καὶν εἶνα δὲ
 πῶν σωτῆρι, καὶ τὸ ἔπειτα αὐτὰ βρεῖλλον δια-

αἰα δὲ ἰδίως ὡδὶ τὸ ὁμόφυλον γίνεται, καὶ συ-
 νίσταται, καὶ ὃ διέρχεται τὸ κοινωνικὸν πάθος.
 τί ὡδὶ ζητεῖς· τὸ διαγίνασθαι; ἀλλὰ τὸ αἰσθαι-
 νῆσθαι; ὃ ὁρμῶν. τὸ αὐξάνειν; τὸ λήγην αὐθις;
 τὸ φωνῇ χρῆσθαι; τὸ διανοεῖσθαι; τί τούτῃν ὥ-
 δου σοι ἄξιον δοκεῖ; εἰ δὲ ἔκστα βύκατα φρόνη-
 τα, πρόσσιθι ὡδὶ τελευταῖον, τὸ ἐπεσθῆναι θεῷ
 λόγῳ καὶ θεῷ θεῷ. ἀλλὰ μάχεται θεῷ τιμῶν
 παῦτα, τὸ ἀχθεῖσθαι. ἢ δια τῆς τεθνηκυίας σε-
 ρήσεται τις αὐτῇν; Πόσους μέρθῃ τῆς ἀπείρου
 καὶ ἀχαμοῆς αἰῶνος ἀχρημύειται ἐκείνῳ. τά-
 χιστα ὅρ' ἀναφανίζεται θεῷ αἰδίῳ. πόσον δὲ
 τῆς ὅλης οὐσίας; πόσον δὲ τῆς ὅλης ψυχῆς; ὡ-
 πόσῳ δὲ βωλαεῖν τῆς ὅλης γῆς ἔρπει; πάντα
 παῦτα ἀνθυμύμεσθαι, μηδ' αὖ μέγα φαντάζε-
 σθαι, ὡς μὲν ἢ σὺ φύσις ἄγει, πρῆν. πάχειν δὲ,
 ὡς ἢ κρινή φύσις φέρει, πῶς ἑαυτοῦ χρῆται τὸ
 ἡγεμονικόν. ὡς γὰρ τούτῳ τὸ παρ' ὅσι. τὰ δὲ
 λοιπὰ, εἰ προαιρετὰ ὄσιν, ἢ ἀπροαίρετα, νε-
 κρὰ καὶ καπνός. Πρὸς θανάτου καὶ ταφρόνη-
 σιν ἐγχερτικρότατον, ὅτι καὶ οἱ πλὴν ἡθονλὺ ἀγα-
 θόν καὶ τὸν πόνον κακὸν κείνοντες, ὁμῶς τέττε
 κατεφρόνησαν. ὡς τὸ βύκαρον μόνον ἀγαθόν, καὶ
 ὡς τὸ πλεόνους κτ' λόγον ὁρῶν πράξεις ἀκροῦ-
 ναι, τῷ ὀλιγοτόρῳ, ὡς ἴσῳ ἐστὶ, καὶ ὡς τὸ κόσμον θεω-
 ρῆσαι πλεόνει ἢ ἐλάσσονι χρόνῳ οὐ διαφέρει,
 τέττω

τούτῳ οὐδὲ ὁ θάνατός φοβερόν. Ἄβρωπι, ἐπὶ
 λιτθίσω αὐτῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει; τί σοι ὄρα
 φέρεται εἰ πάντες ἔτεσι; τὸ γὰρ καὶ τὰς ἐν νόμοις,
 ἴσον ἐκείνῳ. τί δὲ δεινὸν εἰ τῆς πόλεως ἀκρωτήρ
 περὶ σε οὐ τύραννος, οὐδὲ δικαστὴς ἀδίκος, ἀλλὰ
 ἡ φύσις ἢ ἡσυχάζουσα; οἷον εἰ κωμωδὸν ἀκρωτήρ
 τῆς σκηνῆς ὁ πρῶτος λαβὼν στρατηγός. ἀλλ' οὐκ εἶ
 πον τὰ πάντες μέρη, ἀλλὰ τὰ τεῖχος. καλῶς εἶ
 πας, αὐτὸ μὲν τοῖσι τῷ βίῳ τὰ τεῖχος ὅλον δ' ὁρᾶ
 μάστι. τὸ γὰρ τέλειον, ἐκείνος οὐκ εἶδεν. ὁ τότε μὲν
 τῆς συγκρίσεως, νῦν δὲ τῆς ὁλότητος αἵματος,
 σὺ δὲ ἀνὰ πᾶσι ἀμφοτέρων. ἀπὸ
 τῆς ἰλίας, καὶ γὰρ ὁ ἀκρω-
 τήρ ἰλίας.

Τέλος τῆς τῆς Ἀντωνίου
 ἐν Βιβλίῳ.

G V I L L I E L M I X Y -
L A N D R I A V G V S T .
 Annotariunculæ.

I N M E T A M O R P H O S E S
Antonini Liberalis.

1 In Cragaleo sedasse.) ποιῆσαι πλεῖστα.
 lego παῦσαι.

2 VI. Sacriq; custos fulminis.) τὸ ἱερὸν
 σκῆπτρον. legi, τὸν ἱερὸν σκῆπτρον.

3 VII. Quòd ipsum destituiſſet.) Ad
 verbum ἐρωῶ refertur etymon. cuius varia signifi-
 cata apud Grammaticos est inuenire. Ego αὐτὸν
 legi: ὁ λήμωνα, pro χαμῶνα reposui.

Hoc modo.) ἔγω legi, cùm reperirem ἔγω.

Pellus Erodij genus est. De ephippo dubito:

ὅτι fortassis est legendum ἵππῳ, equo:

4 X. Κελιόντωρ.) Ego quid vocis hoc sit, non
 inuenio. itaq; asteriscum loco versionis posui. Cæ-
 terùm multa passim perspicuè deprauata, ex inge-
 nio ac sensu correxi: quæ omnia annotare non erat
 operæ pretium.

5 XII. In Cygno vini vi est obrutus.)
 Ἐχαρηνώθη. lego ἱναρῶθη. Pòst ubi asteriscum
 signaui, tenor fabulæ ex VII Ouidij Metamorph.
 potest intelligi: ad quod opus illustrandum, hic li-
 ber

ber non parum potest adferre adiumenti. Ibi Hyrie est, quæ hæc Thyria. fortasse hoc rectius. Ego in uertendo, sensum sæpe, etiam verbis malè coherentibus in textu expressi. Cuius rei (ut vnum exemplū citem) habes euidēs indicium in fab. XXXVIII. de Acasto et Peleo. cuius rei Horatius in Oda ad Astriam meminit. Annotando autem omnia persequi neque volui, neq; erat ocium.

IN PHEGONTIS Mirabilia.

Valde prodigiosæ sunt hæc siue fabulæ, siue historie. Dico, siue historie: quia nimium patrocinari videntur diabolo, multoq; meliorem minusq; timendum facere, qui nihil tale factum fuisse, aut fieri posse ipsius artibus putant. Alioqui quæ de Buplago referuntur, et horum similia, planè figmentum esse, cur quis credat, causæ sunt satis iustæ. Ego in medio rem relinquo. Primæ narrationis caput deest. Videtur summa hæc esse: Philinnam Damostrati et Charitûs filiam, clam cum hospite Machata, etiam vita functam consueuisse, idq; nutricem deprehendisse.

1 In Ætoliâ.) In Græco omnino est, εἰς Ἰταλίαν mendosè.

2 Thrinaciâq;.) Θερρακίῳ: Siciliam nimirum. Nam tametsi peruulgatum est, eam insulam à tribus nobilibus promontorijs dictam esse τριανγκίαρ

ἡ ἰνσὺλα: tamen & apud Suidam θρίναξ Sicilia: ut
 dicto, dicta à ventilabro, cuius in tanta fertilitate
 ea in insula plurimus usus fuit. ne quid de falce
 dicam.

Romam perlatis.) Δηλωθέντων. Mallem
 ἀκρωθέντων, multo magis διασωθέντων.

4 Nisææ quando.) Annotatum est de his
 aliquid in Pyrrhum Plutarchi, à nobis. Codex
 hic Νισαῖαι per u habet constanter. Apud Strabo-
 nem lib. XI. Plin. lib. 6. cap. 25. Et in Dionysio
 Afro, ibiq; Eustathio, & eodem in Iliad. β. 558 de-
 nique apud Suidam, ubi series litterarum ambigui-
 tati obstat, perlegitur. quod & secutus sum. Cæ-
 terum ad hunc locum in margine annotata sunt, quæ
 sequuntur, & in quibus legendis ob rarissimam &
 obscurissimam characterum ab usitatoribus discre-
 pantiam me nonnihil torst. μεταξὺ Σουσιανῆς
 καὶ βακτριανῆς τόπος ἐστὶ κατασίγωνα, ὅπερ ἑλλήνων
 ἐστὶ νῆσον ἀπλοῖ. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνον-
 ται, εἰσι δὲ πᾶσαι ξανθαί. ὁ δὲ Εὐριπίδης πρὸς
 τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τὴν Νισαῖαν φησὶν εἶναι. Inter
 Suslanam (inquit) & Bactrianam locus est Cata-
 sigona, quæ vox Græcè neson, id est insulam, si-
 gnificat. Ibi equæ præstantes nascuntur, fulvæ o-
 mnes. Euripides Neseam ad rubrum mare col-
 locat.

Meuaniaæ.) Μουνία. Umbria urbem es-
 se Meuaniam, vel ex nono Liuij libro est mani-
 festum

festum. Notum porro, & pro *v* consonante vsur-
 pari à Græcis, cum Latina vocabula transcribunt;
 hac litera destitutis. itaq; mirum non est α. ex μνσα-
 νία esse extritum. Horum exemplorum non dissi-
 milia Plinius 7. 4. citat ex Annalibus; ne quis nimis
 Græcas esse putet has narrationes. De Consulum
 nominibus remitto te ad Annales.

6 Oraculū satis.) λοξὸν. ἐμὴ autem hīc legi
 pro ἐν, cum ῥώμῃ nominatiuo casu legatur. παμ-
 φύλῳ appellatiuū duxi. Cætera in margine an-
 notavi. & res digna nō est in qua laboretur. Ego
 ita verti, vt qui in nugis difficilibus nugari liberè
 statuissem: ne de hoc oraculo Delphos pro natato-
 re mittere cogeret.

7 Finibus Imperatoris.) ὀρίοις. Fortè ὄρτοις;
 hortis. Sed & supra Euryopa Nili filia bis poni-
 tur mendose.

IN FRAGMENTVM

de Olympijs.

Τῶρ τε) Lego τῶν τότε.

Λᾶσι ἄνακτ.) Codex erat literis rare formæ
 & antiquitatis conscriptus: aliam tamē lectionem
 exculpere non potui. Fortè πασιᾶνακτ & scribē-
 dum fuerat. Loco ἐροτιμ, est ἐὸς τῶ in margine:
 quod adhibita σιωπῇ vsus tolerat. Quid au-
 tem sit Διμονναῖαν? Ego legerem Δῆμον εἰς Ἄϊαν.
 Sic Pelops Græcæ ciuitatis autor intelligeretur.

IN

IN APOLLONIVM.

1 In Scyro insula.) Credo non Σύρω, sed Σύρω legendum. Fuit enim Syrus insula patria Pherecydi, unde Syrius dictus est. Quod qui non obsecnarunt, Syriam ei patriam falso tribuerunt; ut alibi ostensum est.

2 Parybum.) In eclogis Ctesiae ab Henrico Stephano editis, πάριβου legitur, per u, nō p v, fol. 27r

3 Idemq; & Ammonem.) ἐτι δι πορ. in Græco. Fortassis non δι, sed δις legendum: ut bis eò profectus intelligatur; quod ad augendum facit miraculum. Quæstionem XXXIV, asteriscum alleui; quod Theophrastum evolvere huius loci causa non vacaret, et ἀμμιγνυμένον mutilum esset. Certè libro octavo historiæ Stirpium hodie legitur, quod hic ex septimo citat.

4 Clematis.) In Græco est κληματίς. Legi κληματίς, quæ vox etiam sarmentum significat. πλωματίσμονες intellexi epilepticos, quanquam nullo exemplo fretus. 382 historiæ verba planè sunt luxata.

5 De plantis octavo.) Imò nono, ut hodie divisi habentur. Interficere posui, quia ἀπροντείνειν ille habet, non ξηραίνειν. Hoc paragrapho scriptor etiam id quod de malis ulceribus sequitur, complexus est. Propter vocem ἰξία annotatum est ad marginem: τοῖς παρ' ἐνίοις λεγομένοις κίρσοις; τοῖς ἐν τοῖς σκέλεσιν, ὁμωνύμ' τοῖς οὐ τοῖς δερσὶ

σι. Σκμαίνει καὶ πόαν τινὰ, ἢ καὶ χαμαιλέων καὶ
 λείται. καὶ ἐτόβρα ἐγὶ τις, ἀφ' ἧς ὁ ἱξός. Ad id au-
 tem quod de Solis & Pinaro sequitur, vñtationibus
 characteribus recentior quissiam adscripsit, quibus
 ignorationem situs locorum & distantiae obijceret
 auctori. Quanquam evanuerunt quædam literæ, vt
 integra legi non possint. Legi autem ἀπυρλύας,
 pro ἀπύρας.

1 Cum caneret.) ἀδοντ & αὐτῷ μεταξὺ. Vi-
 de ne aliquid desit: nam cicadam in fidis ruptis locū
 subiisse, & vicem eius geßisse, est apud Clementem
 Alexandrinum, initio προτροπῆς hanc fabulam
 referentem.

2 Septem femineos.) Ex hymno Homeri in
 Mercuriū: sed nescio quos sit codices autoresq; secu-
 tus. Certè pro θηλυτέρων, hodie συμφώνως legitur.

3 Si importentur.) In Græco, καὶ ἰδὲ τις:
 quod à posteriore mutuatus librarius videtur.

4 Alibi vsq;.) Haud dubiè loci nomen exci-
 dit in Metamorphosib. Antonini, Lero insulæ ad-
 scribuntur. Vide ibi.

5 Eliam.) ἠλίαν. Nescio an circa Elidem: st-
 cut infrà §. 155. Cranonem vnico vñ scripsi, Aristo-
 telem & alios secutus: cū noster codex duobus vñ
 scriptum habeat.

6 ὁρ πόδα τέμνει.) Ex Hesiod. 6. ὄργων· vbi ta-
 men τούδε legitur. Μοχ εἰσδύεται. Sensus po-
 scit pro ἰνδύεται.

O' vti-

7 O' vcinam.) Primo versu lego οὐ μ' ἐτι,
 non ἐμὲ τι. quod ἔσ' à metro est, ἔσ' à sensu alienū.
 Sed ad βάλε δὴ βάλε in margine est annotatum,
 κατ' ἀποκοπὴν τῆς Α ἀρκτηνδ' ποιεῖν. ἐπεὶ γὰρ τὸ
 ἔλεον ἀβάλε σημαντικὸν δὴχῆς ἐπίρρημα, ἀντὶ τῆς
 ὀφελον, εἶθε, αἶθε. βάλε ait, præciso α prima lite-
 ra, pro ἀβάλε optandi adverbio positum.

8 Tarandum.) Sic Aristoteles θαυμασ. ἀνδρ.
 non per τ, vt noster.

9 Cedripolis.) Vox vitiosa. Aristoteles Am-
 phipolim habet.

10 Veluti humidis & mollibus.) ὥς αἶθ' ἐνύχθωρ ὄντων. Cur hederam gestarent, apud A-
 ristotelem causa non est explicata. Hoc quidem non
 celatum, aliquid doloris ob cornuum deiectionem
 esse ceruis. Vide num non sit legendū pro ἐν, ἐτι:
 vt fortassis recens enata, ἔσ' adhuc tenera cornua e-
 dera munierint. Quod ad vocem Achainam at-
 tinet in margine (quantum quidem ego legere pos-
 sum) est Αχαιῖναι καὶ ἀσπείναι, ἡλικίαι τινὲς ἐλά-
 φων. Vide Apollonij Ἀργοναυτ. 4. ἔσ' eius Scholia-
 stam, paragr. 16. ἔσ' Eustath. Iliad. 8.

11 Aliquantulum.) ὀλίγον in Græco est, nō
 ὀλίγας. Cætera ex Aristotelis Mirabilibus narra-
 tionibus, ἔσ' Plutarchi libello de comparatione a-
 nimalium terrestrium ἔσ' aquatiliū, pete.

12 Prætereuntem enim.) Deest aliquid.
 Aesalonē diphthōgo scripsi, sicut ἔσ' Aristoteles 9.

de Hist. animalium. Noster codex εψιλῶ habet.

13 Piscium solum.) τὸν πληρὸν μόνον μὴ ῥυαχάειν, non liquet: vt & in CXXXII περὶ αἰατοῦ, ubi meo arbitrato sum vsus.

14 Quibus ruptis.) ἐφ' ὧν πυγνυμένωρ: legi ἐξ ὧν ῥηγνυμένωρ. In XCIII. διὰ ναί.

15 A' cane.) Legi ὑπὸ κυνός, pro τινός: quāquam res aliter loquitur. CV. non intelligo.

16 Crenile cognomen.) ἐπιδρυμίας legi, ubi habetur ἐπιθυμίας.

17 Exædificatum.) οἰκοδομηθῆναι, non οἶκον.

18 Nemo rectè reprehendit.) Ἀνείκοτα λαβεῖν. ἀπανότα λαβεῖν, legi: nisi forte αὐ εἰνότα malis, vt reprehendatur qui perpetuum duxerit, quod statis tantum sit temporibus.

19 Crines flauos.) Cum legeretur κραταῖ, ξανθίζον, non obscure sensi vitiatum locum, & & scribendum κραθίον ξανθίζον.

IN MARCI ANTONINI de vita sua libros, Annotationes.

Haud ingratam rem lectori, neq; à meo instituto alienam facturus mihi videor, si principiò de autore nonnihil exponam: nam de operis ipsius dignitate atq; vsu, in Præfatione, ea quæ visa fuerunt re-
feren

crenda, posuimus. Scriptum est à M. Aurelio Antonino Vero Imperatore Romano, eo qui Philosophi cognomentum tulit. Cuius quoniam extat vita, descripta à Dione nostro, epitomæq; Xiphiliniæ inserta, itemq; à Iulio Capitolino, et alijs: ea modò adducam, quæ ad propositum nostrum (id autem est, ut Operi nonnihil lucis adferamus) videbuntur sufficere; reliqua ex ijs, quos dixi petantur libris. Primò, quòd in Operis inscriptione posuimus, M. ANTONINI PHILOSOPHI; cognomentum in Græco non erat additum. est autem cuiusdæ obscuritatis causa à nobis adiectum. Duo enim fuisse Antonini Imperatores, quorū alter Pius, alter Philosophus cognominatus est. Scriptum esse hoc opus à posteriore, cū plurimis alijs argumentis, quæ in promptu sit ex utriusq; historia colligere, tum Suidæ testimonio constat. eius hæc sunt verba in vocabulo *μάγνητος ἔργα τῶν ἰδίων διαγωγῶν βιβλίου 16.* Hoc est: Scripsit hic de vita sua libros duodecim. Quod idem est cū inscriptione nostra, *τῶν αὐτῶν βιβλία 16.* Operæ precium porrò esse arbitror, nonnihil de genere et affinitatibus eius commemorare: quando ipse libro primo suorum familiarium mentionē facit. Adrianus Imperator, cum liberos nullos sustulisset, adoptavit L. Ceionium Commodum Verum, cui ea ex adoptione Aelij et Cæsaris cognomina obtigerunt. Hic viuente etiamnum Adriano decessit vita, filio

eiusdem nominis relicto. Itaq; Adrianus ut successorem dignum relinqueret reipub. T. Aurelium Fulvium Antoninum (qui & successit ipsi, & Pius est cognominatus) adoptavit: adoptandosq; ei præterea dedit Veri, quem diximus, superstitem filium, & M. Antoninum, qui deinde Philosophus est appellatus. Erat hic (viti mox demonstrabimus) necessitate iunctus T. Aurelio Antonino. vterq; defuncto Antonino Pio, summæ rerum præfuit: donec L. Verus, L. F. rebus bellicis egregiè gestis, bello Marcomannico apud Altinum apoplexia vitam claudens, Antonino Philosopho imperium collega vacuum reliquit. Cæterum Antonino Pio vxor fuit Annia Faustina Galeria, filia Annij Veri, clarissimi viri, qui & bis cōsul (apud Xiphilinū sub finem Adriani legitur tertium consulatum obiuisse, haud scio an mendo-se) & vrbis præfectus fuit. Ac quoniam mentio Xiphilini incidit, obiter annotandum putavi, quòd in editione Xiphilini cum Dione nostro editi, eo facilius me fefellerat, quòd illum ipse non conuertebam: ea modò correxi quæ erant malè interpretata, idq; properās. Nempe vbi est de M. Antonino philosopho, αὐνίῳ βήρῃ τῇ τοῖς ὑπατεύσαντι καὶ χιλιερχέσαντι ἔγγονοι, & in Latino, Filius Annij Veri, qui III. consul, ac tribunus militū fuerat: legendum οἷς pro τοῖς, vt dixi, videri ex Capitolino posse. Certè πολιερχέσαντι, non χιλιερχέσαντι debere scribi: porrò Latine legendum nepo
(ho

(hoc enim est ἔγγορ) Annij Veri, qui III. consul, & praefectus urbis fuerat. Ita Capitolinus habet, & consentaneum est rationi. Enimuero Annius iste Verus, auus paternus fuit M. Antonini Philosophi. Habuit enim filium Annium Verum, qui in praetura obiit. eius vxor fuit Domitia Caluilla, Caluifij Tulli bis Consulis filia. His natus fuit M. Antoninus Philosophus, qui etiam Catilij cognomen tulit, à proauo materno. Porro habuit M. Antoninus Philosophus in matrimonio Faustina, T. Antonini Pij, & amicae suae Anniae Faustinae Galeriae filiam. Suam autem filiam Lucillam L. Vero collegae nuptum dedit.

Hoc addendum. An. V. C. DCCCXCII, à nato autem Seruatore nostro CLXII, Antoninum Philosophum occepisse imperium.

In Librum I.

Ab auo meo Vero didici.) παρὰ τῷ πάππῳ Ουῆρ. Verbū ἐμαθον, aut aliquid tale, subintelligitur: idemq; in omnibus sequentibus particulis. Ego addendū de meo singulis periodis aliquod verbum censi. Nam (nisi fallor) voluit hoc libro ostendere, qua potissimum in re singulos suorum cum necessariorum, tum familiarium admiratus, imitatusq; esset.

1 Ne auriga prasinus.) Quatuor genera fuerunt aurigarum apud Romanos, distincta coloribus, albo, rufo, prasino (qui est porraceus, nimirum viridis) & veneto. Patet hoc ex Dionis Nerone.

3 A' Diogeneto.) Operam præterea pingendo sub magistro Diogeneto (forte Diogeneto) dedit, Iulius Capitolinus.

3 Neq; animi causa coturnices.) ὀρτυγοτροφείον. Hæc ipsa verba sunt apud Suidam in voce ὀρτυγοκόπη : non tamen explicata . Ludi quidem genus ibi describit, in quo coturnices in gyrum collocatæ percuterentur, &c. Citatq; locos è Platone, illius ludicri mentionem continentes. Existimo igitur τὴν ὀρτυγοτροφίαν, aut ὀρτυγοκοπίαν verbo prouerbialiter omnia ludicra, & inania exercitia autores intellexisse. Vide Plutarchum de audiendis poetis, & ibi à nobis indicata.

4 De contemplationibus.) πρὸς θεωρημάτων, qualia sunt in physicis, ac præsertim mathematicis, ubi nullus usus, & effectio, sed cognitio tantum requiritur.

Exercitijs dediti, ac laboriosi.) τὸν ἀσκητικὸν, ἢ τὸν σὺργητικὸν, forte ἐνὸς σὺργητικὸν. Sensui tamen videor consuluisse.

5 Et Astrologia.) In Græco quidem est ἀστρολογίας: quod est, facetijs, & urbanitate in dicendo. Ego tamen ἀστρολογίας legi ac verti : nam videtur loqui de disciplinis istis, quæ eo nomine malè audiebant, quòd plus ostentationis & inanis studij ac laboris, quàm fructus & veræ vtilitatis haberent : in quibus numeratam fuisse ἀστρολογίαν, & adhuc à doctis multis numerari, satis notum est. Nunc sanè ἀστρολογίαν

ἡγεμονίαν retinerem, & nimis exquisitæ in dicendo venustatis affectatum studium, (wort gebreng) intelligerem. quod neq; decet magnos viros, & sæpe de elegantibus ridiculos facit.

Alloquio facilitatem.) Legitur enim σὺν διαλέκτως. Atqui ego nunc lego σὺν διαλλάκτως: versio ne sic quidē malè congruit. Pòst περιλαλεῖν, alios deferre, de alijs malè loqui intelligo. fortè scripserat πρὸς ἄλλων, aut πρὸς αὐτὸν λαλεῖν, vt ij intelligantur qui seipsos prædicant.

6 Certamq; constantiam.) ἀναμφιβόλως ἀκύνετον. Cubus alioquin constantiæ signum est apud philosophos: ideoq; in Timæo Platonis cubo terra confertur, vt elementorum stabilissimum. Sed quia tessæris luditur, ac multiplices sunt, varijq; earū casus: ea ratione inconstantia τὸ κύνειν tribuitur: vt sit ἀκύνετον, quod constanter persistit, neq; facile mouetur aut circumuoluitur. Itaque etiam D. Paulus monet, vt κινείας τῶν ἀνθρώπων caueamus: hoc est, ne omni vento doctrinæ circumagi nos, & in errores abripi patiamur.

In Sexto.) Ξεστῶ, lego Σεξτῶ. Sextus philosophus, quo vsus est plurimum Antoninus, fuit patria Chæronensis, nepos Plutarchi.

8 Erga priuatos.) Quod in Græco sequitur, καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν διοικούντων, conuertissem, si intellexissem. Malui itaq; asterisco notare, quàm arroganter aliquid facere. Sufficor velle eum loqui de

vacuitate fastus & arrogantia.

9 Per eundem cognoui Thraseam.) Egregia virtutum ac constantiae exempla. De Thrasea est apud Tacitum, Dionem, Suetoniumq;: ut & de Heluidio. Reliquorum vitæ sunt apud Plutarchum.

Adulationem compescebat.) ἐπ' αὐτῶν γαλιῶναι. Credo scriptum fuisse συγκαλιῶναι.

Quippe vir quid ex usu.) καὶ τοῖς τριῦτοις ἀνθρώποις, vitiose: lego, καὶ τοῖς τοιάτοις, καὶ ἀνθρώπων.

10 Non utebatur alieno tempore.) Diuinaui hoc loco, (ὅτι ἐν αἰῶσι λήσους, quod est fortè à λῆσι.) sicut & in sequenti periodo: ubi quidem pro τόπῳ, τῶπῳ legi. & ubi est, Ad sudorem usque, suspectum habeo: sunt enim salebrosa hæc.

11 Sicut Chresæ.) ὡς ὁρ' χρέσιν. Soleo asterisco notare, quæ manca suspicer. Fortè est, Quomodo utaris, χρέσιν. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) Puto solitum annotare, quibus in locis singula esset commentatus. Sic ad finem libri secundi est, Carnunti ea esse scripta. Sequentia cum prioribus non coherent.

In librum II.

1 Et hic initium videtur deesse, & ubi est ἔχ' αὐταῖς: nihil adest, ad quod illud αὐταῖς referri possit. Cæterum verbo ἀπαυθριάσειν usus est metaphoricè. Suidas enim & alij docent, id esse, pulsus iudicibus

bus serenitatem facere.

2 Si quis eatenus eius suauitatem.) τὸ νόσιμον est in Græco, quod vocabulum dulcedinem significat. νόσιμος enim est reditus in patriam, qua nihil esse dulcius, Homerici Vlyssis testimonio receptum est. Et cum Homerus νόσιμον vocet μελιήδεα: inde factum est, vt dulcia vocētur νόσιμα, vt Eustathius docet: ἔστι νόσιμος ὁμονύμως ἢ ἡδύτης. Vtitur eodem modo Lucianus πρὸς τὸν πρῶτον· τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ καθαρῳικῶν καὶ αὐτοῖς, ὁρᾷτε οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῇ παρεσκευασμένῳ ὁ καπνὸς πῦρα λαβὼν, ἀνω εἰς τὸν ὕραν οἴχεται.

Anima vaga est.) ἢ δὲ ψυχὴ ῥομβός. Est autem altera lectio annotata ῥεμβός, quam probavi, et secutus sum: neq; enim videtur philosophicum esse, animam rhombo (quæ est figura quatuor æqualium laterum, non tamen rectangula) comparari. At ῥεμβός vagus est, et ῥεμβόδι vagari, et incuriè rebus vti, quo vocabulo ipse suprâ usus est sub initium libri huius: καὶ παῦσαι ῥεμβόμενον, ac vagari desine. Plutarchus Pompeio, ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸ πρὸς πέναν καταμαθὼν: animaduertens Perpennam vagari, et incuriè rem gerere. Idem in Fabio, ῥεμβόμενον ἀπὸ τῆς στρατοπέδου, qui sæpe à castris aberat vagans aliò, ad scortum nimirum suum commeans identidē. Idem in lib. de Cōmunibus noticijs, planè sic est usus, vt hic noster. νήφων γὰρ ἔστι εἰς ἐγὼ πρὸς ἀρετὴν, ἀλλὰ ῥεμβόμεθα πάντες ἀσχημονοῦν

τες καὶ κακοδαίμονοι ὄντες. Porro autem adiectiuū masculini generis, substantiuū foemininis addi Græco more, non est inusitatum: suntq; multa à Budæo annotata eius rei exempla.

In somnij & fumi.) ὄνειρος καὶ τύφος. Scio τύφος esse fastū, superbiamq; inanē: sed ea significatio huc non quadrat. Verbi ergo fumum: id enim videtur τύφος propriè significare, seu caliginem ab igne proveniētem: cui vana elatio animi atq; fastus quū sit similis, commodissima trāslatione τύφος Græcis dicitur, ac definitur ἀναψίς καὶ δόσις τῷ ἐγγεῖ καὶ φότης. Ignis nō fit sine fumo. Frequēter autem res leues ac fluxæ fumo cōparantur. atq; in psalmo etiam Dauidis est: Sicut fumus dies mei. Ceterū, ἔσθ' si non recordor τύφου me pro fumo legisse: tamē id quod dixi, verbo τύφου satis testatum relinquitur, cuius est apud poetas Græcos vsus. Adducam vnum exemplū quod in præsentia succurrit, ex Apollon. ἀργοναυτικῶν β.

Ἐπιπρὸ δὲ λιγνύοντι

καπνῷ τυφόμεναι πέτραι ἐκὰς αἰῶσσοι.

De apibus loquitur. Ibi Scholiastes: καπνῷ τυφόμεναι, αὐτὶ τῷ καπνίζόμεναι. (ἔσθ' sic paulò suprā exposuerat τὸ τυφόμεναι) σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίόμεναι. Si cui tamen hoc non probatur, is pro fumo inanem ostentationem aut fastum reponat.

Carnunti.) Vrbs Pannoniæ fuit, olim celeberrima, hodie (vt existimatur) Passau.

In librum III.

1. Tempus sit vitam relinquendi.) *ἡ ἀνα-
τίον αὐτὸν*. Est autem *ὁ ἀγερ ἑαυτὸν*, sibi ipsi mor-
tem cōsciscere, apud Græcos scriptores. Quæ signi-
ficatio quia huc parum quadrare videbatur, mol-
lioribus vsus sum verbis.

2. Oliuis maturissimis.) In Græco legitur
ἀρυνέπιοι, scribendum *ἀρυνειέσι*. Sed *ἡ ἀρυνει-
τίσι* legi potest (quæ lectio erat in margine anno-
tata) ut sint oliuæ præ maturitate iam de arbore de-
cidentes : quarum similitudine vsus est infra Libro
quarto.

Leonis supercil.) *ἐπισκυώιον*. Scholiast.
Homeri exponit τὸ σωοφρύωμα τ' μετώπῃ, quod
est, superciliorum in fronte cōmissuram : aitq; hinc
verbum *συσφύω*, quod est irasci, deductum. Nam
Homerus leonem iratū describens, *Ιλ. ρ.* ita habet:
*Γαῦ δὲ τ' ἐπισκυώιον καὶ τὴν ἑλκεται ὄσσε κα-
λύπτωρ*. Vide Eustathium.

3. Castis oculis.) Sæcius quàm Sophocl. qui a-
pud Ciceronem à Pericle reprehenditur ob formans
pueri laudatam, quod oculos abstinentes non habe-
ret. 1. Officior.

4. Democritum pediculi.) Non memini
me hunc exitum Democriti legere apud ullum ido-
neū autorem. de Pherecyde quidem Syro Philoso-
pho legitur. fortè est lapsus memoriā. *ἢ* quod est
Σωφράτῃν ἄλλοι φθείρης, falsum est. Ego historiam
secutus sum.

s De-

5 Declinanda est vanitas.) περιεργασθαι. atq; haud scio, an in hac significatione vsi sint Graeci auctores antiqui. Pro fugere & declinare etiam D. Paulus vsurpauit, ad Timotheum poster. cap. 2. τὰς δὲ βεβήλους κρηνοφωρίας περιεργασσο.

6 A temeritate alieni.) ἀπροπῳσίαν, vā-cuitatē temeritatis. προπῳσίαν enim προπέτειαν dicit: Sic infra libro XXIIII. ἀπρόπῳτῳ est, circumspectus, non temerarius.

7 Itaque ad finem.) εἰς τέλος: lego εἰς τέλος.

Androgynis.) Hoc est, ijs qui ambiguo (vt Liuius loquitur) inter marem & feminam sexu sunt nati. Graecum retinui, quia est & appositum, & Latinis autoribus, ipsiq; Ciceroni etiam vsurpatum: aliās Hermaphroditos vocat.

Nihil non turpe.) Desunt haec in Graeco.

In librum IIII.

• Cum exceptione quadam.) Nimirum vt agat, quantum homini fatum & res permittit proposita. μεθ' ὑπεξαίρεσις. Porro ὑπεξαίρεσις rectè verti exceptionem, vt ex loco Plutarchi patet in vita Numæ, vbi scribit, quorundam sententia pontifices à potentia seu potestate denominatos, quòd vocabulum haberet vim exceptionis (ὑπεξαίρεσις ibi leges) indicandæ: quòd scilicet pontifex rem sacram, quantum eius omnino fieri posset, perageret: nec ei fraudi esset, si graue aliquod impedimentū incidisset, quo minus sacra perpetraret.

2. Ad

Ad mentem eam quæ est reliquarum
origo.) λόγον ἀσφραγιστικόν. paulò infra clarius
licet de hoc.

Ac qui secundu[m] bonum.) κατὰ τὸν ἀ-
γαθόν. Fortè Ἀγάθωνα, quod maxime videtur con-
firmare articulus τὸν masculinus: ὅτ' verba quæ se-
quuntur, omnino videntur ex aliquo poëta desum-
pta. Agathonem verò fuisse poëtam, satis constat ex
multis scriptoribus idoneis: citaturq[ue] eius versus ab
ipso Aristotele, lib. ἠθικῶν Νικομ. 6. Porro quid sit
μίλαν ἠθῶν, nigri mores, infra ipse describit.

Nisi ratione cuiusdam dispensatio-
nis.) Locus est deprauatus, atq[ue] ideo obscurus.

Nihil eò plus confert.) μήποτε ἄμεινον τ'
ἀναγκᾶ. Nisi fallor, sensus ipse ostendit esse le-
gendum, μηδὲν ἄμεινον τ'.

4. Eius quoq[ue] exemplum recolendum.)
Hæc comparatio est interpolata, nec coherent in-
ter se quæ sequuntur.

Non tāquam si dormitemus.) Sensus est:
Perficiendum strenuè, quod recto consilio agen-
dum susceperimus: neque in medio actu desisten-
dum, aut titubandum. Nam in somnis sæpe imagi-
namur nobis aliquid agere, nihil tamen efficimus,
sed (vt pulcerrimè expressit Maro)

In medijs conatibus ægri

Succidimus, non lingua valet, non corpore nota
Sufficiunt vires, nec vox, aut verba sequuntur.)

5 Quos

5 Quot vrbes mortuæ.) Ita Seruius Sulpitius in cōsolatoria ad M. Tullium epistola, de Corintho, Athenis & Megaris loquitur: Quum vn loco tot vrbium cadauera proiecta iaceant.

Helice.) Vrbs fuit Achaïæ, in sinu Corinthiaco sita. Hanc à mari absorptā testatur Polyb. lib. 1. Plin. nat. hist. li. 2. cap. 92. & Ouid. 15. Metamorph.

Si quæras Helicen, & Burin, Achaidas vrbes,
Inuenies sub aquis, &c.

Pompeij & Herculanium oppida fuerunt Campaniæ, haud procul à Vesuuio monte: vt Plin. ostendit lib. 3. cap. 5. quorum de interitu nihil habeo cōpertum, nisi fortè conflagratione Vesuuij montis (quæ accidit Titi Vespasiani ætate, & in eius vita Dione describitur) perierint. fit quidem etiam in frā lib. 8. Pompeiorum interitus mentio.

Quod heri fuit piscis.) In Græco est *μυξαειορ*. piscem aliquem innui, ex eo quod *τῆς εὐχῆς* sequitur, conijcio: certi nihil habeo.

Similis esse debes promotorij.) Hac similitudine Cicero eleganter vsus est, ad Papirium Pætum scribens de fortuna: Quam existimo leuem & imbecillem, ab animo firmo & graui, tanquam fluctum à saxo frangi oportere.

In librum V.

1 Indignari cunctari.) *γλιχρὸς ἐστίν*. *γλῆχρὸν* est lentum, tenax. itaq; suprà ad finem libri prioris, *γλῆχρως ἐνδυναστεύειν τῷ βίῳ* dixit diu vi-

ueri

ere. Quare hic γλιχρσύνειδι vertendum putavi,
unctari: hoc est, ægrè ac nulla cum alacritate suum
fficiū facere. quod vitium suprà etiam damnauit.

Leuem esse.) πόρ πόρσύνειδι. Suidas expo-
nit προπετείη: ἔσ' παρπέρειαν, βλακείαν καὶ προ-
ετείαν, hoc est, stultam ἔσ' inanem temeritatem, seu
euitatem, vbi non vt ex vsu est, sed ostentationis va-
e gratia quicquam agitur. D. Paulus 1. Corint. 13.
ἡ ἀγάπη ἢ πόρ πόρσύνεται: Charitas non est leuis,
aut nugax.

Atheniensium erat hoc votum.) Etsi lo-
cus non est plenus, tamen satis apparet eum voluis-
se improbare commune illud ἔσ' damnosissimum vi-
tium, quo pleriq; tantum ea curant, expetunt, ἔσ' o-
ptant, quæ sibiipsis priuatim profint: nihil solliciti
de communi bono. Id verò vitium, omnium ferè quæ
sunt in rebus publicis malorum causa est ἔσ' origo.
At pleriq; hodie tales esse laborant, qui suram quam
genu longius abesse dicant, (vt est apud Theocri-
tum) ἔσ' quorum hoc sit votum, Ἀντὸς μοί τι γένοι-
το, mihi ipsi aliquid boni contingat: secus, quam
ab animali ad societatem ciuilem nato fieri debeat.
Præclara fuit apud Persas lex ea de re lata, quam
Herodotus his verbis refert: ἑαυτὸς μὲν δὴ τὸς θύοντι
ἰδίῃ μουύω, ὃ οἱ ἐγγίνεται ἀρχαῖς ἀγαθὰ. Ο ἦ πα-
σι τοῖσι Πέρησι κατ'σύνετα σὺ γίνεαι, καὶ τὸς βα-
σιλεῖ· ἐν γὰρ τοῖσι ἅπασιν Πέρησιν καὶ αὐτὸς γίνε-
ται. Hoc est: Persæ, cum rem sacram facit, sibiipsi

χ priuatim

priuatim aliquid boni precari religio est. Caterum omnibus Persis, ac regi, prosperitatem optat: quippe inter vniuersos Persas, ipse quoq; vnus est. Et diuina est apud Euripidē Menœcei, se pro patria deuoturi sententia, quam adscribam, vt hic Antonini locus rectè intelligatur:

Εἰ γὰρ λαβὼν ἑκάστῳ, ὅ, τι Διὶ αὐτὸ τίς
 Χρηστὸν, Διέλθοι τὸ το, καὶ εἰς κοινὸν φέροι
 Πατρίδι, κακῶν αὖ αἱ πόλεις ἐλαστούνωρ
 Παρώμδναι, τὸ λοιπὸν στυχοῖσιν αὖ. id est:
 Si quilibet, quantum queat boni, lubens
 Patrie offerat, donetq; publicæ rei:
 Haud totidem euenient ciuitatibus mala,
 Sed accident in posterum res prosperæ.

Itaq; Athenienses iniuste & illiberaliter suis tantum agris pluuiam & fertilitatem poscebant: qui si omnibus hominibus felicitatem ac successa omnia optassent, & humanæ rationem societatis habuissent, neq; communi prosperitate exclusi fuissent.

4 Totum enim mutilatur.) πηγῆται γὰρ τὸ ὁλόκληρον: non πηγῆται.

5 Neq; tibi est ad philosophiam.) Sensus huius loci habet nonihil obscuritatis. videtur autē hæc esse sententia: Si quid institueris agere secundū rectam rationem, & euētus consilio tuo non responderit, non debes idcirco tuum propositum damnare: sed potius cogitare, quàm multa in rebus humanis sint, & accidere queant, quæ obstant, quo mi-

is id quod quæris, consequaris. Itaque conscientia boni propositi, & rationum rectè subductarum iustus est confirmandus: ferendumq; quod fors fert humana, & rerum caducarum conditio. Hæc tibi in promptu sunt habenda, iam multò antè ex philosophia petita, atq; ad vsum præparata: ne tum demum consilium & præceptum velis petere à philosophia, cum eo sit utendum. est enim hoc parum prudentis. a qui lippitudine laborant, aut alio morbo, remedia habent præparata & instructa, quibus ingruent malo utantur: non tum demum. ea quærunt, aut circumspectiunt, cum eorum usus est. Et in prælio aut emulatione non emitur, neq; acuitur gladius, sed voratur. Videturq; omnino id velle Antoninus dicere, quod est apud Plutarch. (Probl. Rom. 85.) his verbis: Αἰ γὰρ πᾶσα σπουδαὶ μὲν πρᾶττεται, ἀλλὰ ἢ πρᾶσσιν ἀφ' ὧν πρᾶττονται · ὡς Νύκτωρ πρὸς ἰλῶνα τὸν σοφὸν εἶπεν, ἐν χειμῶνι θέρμανα τειχεύοντο. Hoc est: Præparatis quæ ex usu sunt, ad utendum est, non inter agendum præparanda ea quibus opus est: idq; Myso Chiloni, ei qui sapiens est usurpatus, dixit, hyeme ventilabrum fabricans.

Quod non sub hæc referatur.) Verba Græco non coherent. Loqui videtur de vulgi depravato iudicio, ea quæ videntur, neq; sunt tamen bona, veris bonis præferenti. Id fit ex imperitia. Itemq; accidit his, quod Plato alicubi ex Stesicho citat: Troianos, cum veram Helenam non cognovissent,

scerent, de idolo eius siue inani figura decertasse.
 Quod idem fabula Ixionis, cum nube, quam lunonem putabat, concumbentis, Poetæ delineant.

7 Ex forma & materia.) Formā dixi, quod autor τὸ αἰτιώδες. id est, id quod causæ vim & naturam habet. Ceterum materiam, quasi patiendi, formam (quæ τὸ τὴν εἶναι, εἶδος, ἐνέργεια, ἐντέλεια, philosophis dicitur) agendi & efficiendi vim habere, notum est ex Physicis. Porro autem de rerum caducarum perpetuitate, quam habent continenti formarum naturalium in materia successione perpetuisq; rerum mutationibus, copiose est ab Aristotele cum alibi, tum in libris de Ortu & interitu disputatum.

B Ratio & rationalis.) Ostendit, in rebus humanis non esse eam, quæ est in scientijs & artibus, certitudinem atq; constātiā & perfectionem. Hoc ipsum est quod Aristoteles initio suorum ad Nicomachum Ethicorū, tam accuratè docet atq; monet. Non esse eandem quæ est in alijs, in philosophia morali demonstrationum & præceptorum certitudinem requirendam: sed ratione materiæ subiectæ omnia examinanda. Adscribam verba Platonis, eādem rem optimè explanantia, idq; Latine: Dissimilitudines (inquit) cum hominum, tum actionum, rerumq; humanarum tanta, ut nihil ferè in his ne vno quidem momento quiescat ac perstet, inconstantia efficiunt, ne qua de ijs omnibus ars, & qua

que omnibus temporibus congruat, tradi possit. His infert Antoninus: Consequens ergo esse, ut finis hominis non in rebus extra ipsum positus, ac non vere bonis et mutabilibus collocetur. Quod autem καταρθώσεις rectas effectiones conuerti, Ciceronem equutus sum autorem, qui ita extulit libro De finibus bonorum et malorum tertio.

1. Eumque; ferre.) ἀνακτίου. Legi ἀνεκτίου.
2. Ei qui hircum olet.) ῥάσωνι est scribendum, non θράσωνι. ῥάσων est foetor ille, qui hircutis (ut est apud Horatium) cubat grauis hircus in illis. αὐτὸν ἡμῶν τὸ ῥάσων ἔχοντες. milites Alexandri de Persis, pugnam inituri. Plutarch. Apophtheg.

3. Aequum te præbuiisti.) αἰς ὅσας δὲ ἀγνώμας ἀγνώμων ἐγείνη. Ego ἀγνώμων lego. quid enim erat laudis, malis se malum præbuisse præsertim quum sæpius iam monuerit, vitia hominum nobis esse ferenda.

4. Climatibus terræ.) Alludit ad versus Herodoti α. ὄργων, quos adscripsissem, nisi satis notos esse putarem.

5. Cum hominis, omnisque; ratione præditi animalis.) Loquitur ex sententia philosophorum, qui λογικὸν ζῷον, animal ratione instructum, non soli homini, sed Deo etiam, demonibus et heroibus genus constituerunt: de quo multa legi possunt hincinde apud Plutarch. præsertim verò

in lib. πρὸ τῆς ἐκλογικῆς ῥησιμότητος.

In librum VI.

1 Quàm ut in terram vtruncq; redigar.) Non enim tantum sacrae literae docent, hominem esse ex limo creatum, foreq; ut in eundem redigatur, sed & antiquissimi philosophi originem nostram eodem retulerunt. Hinc Prometheus dicitur è limo formasse hominem, de quo nullus nō mentionem facit poeta. Et apud Homerū Menelaus Græcis duellum contra Hectorem detrectatibus iratus, mortem eis ignobilem imprecatur his verbis,

Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ ἢ γαῖα γένεσθαι,

Vos in aquam & terrā cunctos conuertier opto. Itaq; αἰὶά hic tuli, neq; volui, quod poteram ad alium sensum cogitando diuertere.

2 Vide quid agant homines.) Queritur de iniquo hominum iudicio, qui cum alijs praesentibus laudem meritam testimoniumq; virtutis inuideant, ipsi ab ijs quos non viderunt, laudari volunt. cum nihil inde fructus possint ferre, iam antè mortui. Facit hoc egregiè ad finem contemnendam.

3 Non indignamur.) ὅτι ἐπισκομαιόμεθα. In malam partem vsum vocabulo hoc, & ipse puto & sententia testatur. Non recordor me apud vetustiores autores hoc vocabulum ita sumtum legisse. Appianus quidem Alexandrinus, haud ineruditus scriptor, eodem modo vsurpauit lib. 5. ἐμφυλίων de milite loquens, qui ludis in subsellia equitū ascē-

derat

lerat: ὁ δὲ μὲν ἐπιστημύωντο, καὶ ὁ καὶ σαρπὲρ τῆς α-
νίστην ἀνέγνωσεν: Populus murmure indignitatem
rei testatus est, et Cæsar militem inde abduxit.

4 Inhumanum esse videtur.) Hic locus idē,
sed paulò obscurius, videtur docere, quod Cicero ad
Lentulum de Platonis sententia his verbis monet: Id
enim iubet idem ille Plato, quem ego autorem vehē-
menter sequor: Tantum contendere in republica,
quantum probare ciuibus tuis possis: vim neq; pa-
renti, neq; patriæ asferre oportere.

5 Vide ne à præsentī statu deiectus.) In
Græco est, ὅρα μὴ ἀποκραισώθῃς, μὴ βαφῆς πο-
sterius est: Ne mergaris. Quid autem sit ἀποκραισά-
σθαι (scilicet, quod non iudico, Græcum est, aut omnino
non deprauatum vocabulum) nescio. Neq; vereor
ne significet, imperio aut summa rerum deponi,
ἀπὸ τῆς καίσεως. neq; enim vel ætymologia hæc au-
ditu digna, vel sensus loci esset illius. itaq; libere mea
verba supposui.

6 Antonini discipulam.) Pij scilicet, qui
antecefferat eum in imperio.

7 Quæ vultus serenitas.) τὸ εὐόδιον τῆς προ-
σώπης· legi εὐόδιον.

In librum VII.

1 Velitationes.) In Græco est διαδοξατισμός.
Quod tamen vocabulum fateor me non satis intelli-
gere. λόγῳ quidem bastam esse, vel pueri sciunt: itē,
λόγαςτῳ esse eius patriū casum: vt διαδοξατισμός

videatur esse hastiludium (quod barbari vocant) i
est, concertatio hastis quaedam inita. Sed haud sci
quàm huc id quadret. Videtur autem, his omnibu
humanae vitae vanitatem & varietatem voluisse de
monstrare.

2 Quàm multi quondam fuere.) Aliund
huic loco videntur hæc à librario esse intercalata
incommode profectò, cùm alioquin sequentia opti
mè cum prioribus cohæreant, in quibus ostendit
nonnunquam, ubi propriæ nos vires destituunt, au
xilium aliorum non aspernandum esse, dūmodò no
strum officium faciamus. Etenim & Homericus ill
Diomedes, socio adiuncto sperabat se propositum
negotium rectius confecturum, vnde est illud Σὺν τ
δὲ ὄρχηδνῳ, vsitatum bonis autoribus, explica
tumq; ab Aristoteli libro 8. Ethicorum, de amicitia
disputaturo.

3 Membrum.) In Græco est μέλ^{ος}, & pro
parte μέρ^{ος}. Porre non fallit eruditos, membri
respectu totius & reliquorum membrorum maior
deuinciri necessitate, quàm totius partes qualescūq;
Est enim omne membrum pars, non contrà. Multo
ergo rectius societatem humanam & vniuersi con
iunctionem intelligit, qui membrum se, quàm qu
partem generis humani dicit. Discrimen hoc diui
sionis eis μέλ^η & μέρ^η, etiam Strabo suæ rei accom
modauit lib. 2.

4 Diuina.) Δαίμονα. Legendum Δαίμονες, au
salter

saltem *δαμόνια*.

Pauca fecus.) ἢ *Δυλίαν*. lego ἢ *Δηλίαν*. Sunt autē passim per multa, in quibus ariolo magis quàm interprete opus sit.

5 Nā rebus.) Promiscuè et mutilatè huc poëtica quædā sunt congesta: partim infrà lib. XI. repetita.

6 Platonica ego.) Ex apologia Socratis hæc sunt.

7 Credens ijs qui dicunt.) τῷ γυναιξίῳ, in Græco. Sanè Hector Homericus Iliad. 3. suam uxorem hac ipsa ratione consolatur, versu 487. Et est minimè muliebris hæc sententia, apud Poëtas passim inculcata.

8 Est aliquis te peritior.) Adnotatum est hoc loco à librario, nō esse hīc nouæ initium tractationis: sed cohærere cum his quæ ante ea quæ ex Platone sunt huc translata, præcedebant. Sed quia illa ipsa erant mutila, id quidem non video quale sit. καὶ βάλιον luctatorem dici puto, πρὸς τὸ κατὰ βάλιον, deijcere.

9 Omnis animus, inquit ille.) Nimirum Plato in Protagora.

10 Salaminium.) Leonem nomine, quem ad cædē ab eo duci Critias tyrannus volebat. vide Apologiam Socratis apud Platonem, et Diogenē Laërtium in vita Socratis.

In librum X.

1 Pestis, bellum.) Pro pestis, in Græco est μί-

χ 5 μῦθ,

μθ, minus quod non quadrare puto. sunt autem pleraq; lacera.

2 Expetit quidem.) Alludit aduersus Euripideos, quorum metio est etiam apud Aristotelem initio octauum Moraliuum ad Nicomachum. Sunt autem, si quis dextre accipiat, quod hic sit, præclari. Refert integros Athenæus libro δευτερο φ. XIII.

In librum XI.

1 Simplici obstinatione.) *Υἱὸν πᾶταξιν* ita verti, neq; tamen intelligo, cur hoc vel sic Christianis voluisset impingere crimen Antoninus, iam prouecta ætate. qui quid aliàs de ijs scripserit, non est ignotum. Sed ista aliò pertinent.

2 Oporteret igitur.) Diuinare sum conatus, quòd si sententia hæc fuit Antonini, certè est aurea, ijs in rebus adhibita, in quibus pietas finit.

3 Insidiæ rectæ.) *Σκάλμν*. Mihi subit suspicari, *σκαλλών* legendum, schlimm. nam & Plutarch. obliquam & distortam viam *σκαλλωνὶ ὁδὸν* alicubi vocat. *λυκοφιλία* quid sint, explicare adhuc non satis possum.

ANNO TATIONVM
FINIS.

BERVN

RERVM ET VERBORVM in præcedentibus libellis memorabilium

I N D E X.

A

Abaris Hiperboreus theologus. 107. eius oracula. *ibid.*
abietes è virginibus mutatis. 53
abscessus mundi. 208
absinthio vefcentes aues bile carere. 113
acacallis. 49
acalanthis. 21
Acanthis. 18. flue Acanthillis in auem. 19
acanthidis & apeithi sanguinẽ agrẽ miferi 142
Acanthise lapides. 153
Acanthus. 18. in auem. 19
acaretũ animal. 139. 140
Acarnanum & Actolorũ bellum oraculo prædictum. 78. 79
Acastus. 58

M. Accelius.

98

accipiter, ex Hierace. 13
accipitris partus. 140
accipitrũ & hominũ societas aucupij. 128
aceti fons. 148
achaina cerua. 128
achaini cerui. 137
acherdos spina. 124
Achillis ara. 145
L. Acilius Marcellus. 97
Acilij Glabrionis cũ Antiocho prælium. 79
acimis expertes vuae. 110
acone. aconitum in cautibus nasci. 144
aconito rutam aduersari. 144
actines solis. 286
actionem suo tẽpore desinentem, nihil mali pati. 342

I N D E X.

ad Actionem omnes esse	uerso in auem.	ibid.	
natos.	216	Aegypti L. filij.	96
actionum omnium certū		Aelianus Vetus cos.	88
esse finem debere.	184	L. Aelius Dorotheus.	101
actionum omniū corpus,		T. Aemilius.	98
vita.	343	Aemianum.	83
adamanta igne non ca-		ad Aeoli insulas mare ser-	
lesieri.	112	uere.	147
Adonis Meri amatus.	55	equanimitas iusticiæ pars	
Adrianus Imp. prius Athe		199	
nis præses.	95	eropus auis.	35
adunca omnia imitādi fa-		es è mari ad Delum, effir-	
cultate prædita.	140	ri.	147
Acacius.	58	eris mors, ignis.	212
Aeburobisyngeſia.	99	æsalon vulpi infensus.	135
Aedesius Diza.	ibid.	Aeschili locus.	143
Aedon. 22. in auem.	24	Aesculapius.	220
Aegialea.	57	ætas quot annorum	103
Aegina.	58	ætatum singularum eadē	
ægithallus. 16. vnde.	38	ratio.	208, 209.
ægithi & asini simulas.		Aeteta in virum versa.	88
135		Aetetus.	88
ægithi natura.	131	æthiopis filia alba.	142.
ægolethron herba.	124	quæ post æthiopen ge-	
Aegolius. 35. in auem.	36	nuit.	ibid.
ægolij aues.	36	Aethon.	34
Aegyptius Anthei F.	15	Aetna mons Typhoni im-	
Aegyptij incestus. 16. cō-		positus.	48
		Acto-	

I N D E X.

<i>Actolarcha.</i>	75	<i>Alcmena Rhadamanto</i>	75
<i>Actolicus leo.</i>	25	<i>xor data.</i>	54
<i>Actolorū & Locrorū bel</i>		<i>Alcmenæ mors.</i>	54
<i>lū oraculo prædictū.</i>	78	<i>Alcmenæ Sacellum.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Actolis oraculum editū.</i>		<i>Alcmæonē pediculari mor</i>	
<i>ibid.</i>		<i>bo obijſſe.</i>	139
<i>Actoſia.</i>	98	<i>aleronū mares ceryli.</i>	126
<i>teuum, fluctus quidā.</i>	212	<i>Alcidamas.</i>	9
<i>Aex nymp̃ha.</i>	56. <i>inter a-</i>	<i>Alcion vnde.</i>	24
<i>ſtra relata.</i>	<i>ibid.</i>	<i>Alcioneus.</i>	20
<i>Africa ſue ſylueſtri caret.</i>		<i>Alexander Demetrij Tia-</i>	
121. <i>item ceruis.</i>	<i>ibid.</i>	<i>nus.</i>	99
<i>Agatharchidis hiſtoria A-</i>		<i>Alexander grammaticus.</i>	
<i>ſiana.</i>	100	167	
<i>Agatharchus tyrannus.</i>		<i>Alexāder Platonius.</i>	168
144		<i>Alexandri mors.</i>	188
<i>Agclaus.</i>	10	<i>Alexādria Aegypti.</i>	95. 96
<i>Agenor.</i>	60	<i>Alpheus.</i>	148. <i>Arethuſam</i>
<i>Agraulos.</i>	122	<i>fontem facit.</i>	148
<i>Agrius.</i>	39. <i>in auem.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Agrij cædes.</i>	57	<i>alter alterius cauſa natus.</i>	
<i>Agrij Thraces.</i>	147	286. 288	
<i>Agron.</i>	30. <i>in auem.</i>	<i>Althææ liberi.</i>	10
<i>Albatia Sabina.</i>	99	<i>Alucius Apiliuta.</i>	99
<i>Alcander.</i>	29. <i>in auem.</i>	<i>alucaria quando pereant.</i>	
<i>Alcathoa.</i>	21	138	
<i>Alcmena in partu Hercu-</i>		<i>Ambatius Ducurij.</i>	99
<i>lis à Parciſ impedita.</i>	48	<i>Ambracia.</i>	13. <i>Herculi ad-</i>
		<i>iudicata.</i>	15
			de

I N D E X.

<i>de Ambracia deorū lis.</i>	13	<i>vlcus fiat mundi.</i>	184
<i>Amelesagoras.</i>	121	<i>anima quomodo ad mor-</i>	
<i>apud Ammonē fontes qua-</i>		<i>tem paranda.</i>	325
<i>les.</i>	149	<i>anima rerum naturalium</i>	
<i>Amometus.</i>	149	<i>vna.</i>	346
<i>Amphyrygias.</i>	132	<i>animā hominis seipsam cō-</i>	
<i>Amphinomus.</i>	25.57	<i>tumelijs afficere; et quot</i>	
<i>Amphissus.</i>	52.53	<i>modis.</i>	184
<i>Amphitrionis cum Tele-</i>		<i>animæ corporibus super-</i>	
<i>boijs bellum.</i>	63	<i>stites.</i>	205
<i>C. Amurius Teiro.</i>	98	<i>animarum mutatio. ibid.</i>	
<i>Anacreon poëta.</i>	102	<i>animal cornutum non pe-</i>	
	61	<i>dere.</i>	182
<i>Anaremon.</i>	52	<i>animalia bifidis ungulis</i>	
<i>Andro Argiurus sitis ac</i>		<i>prædita sola talos habere</i>	
<i>potus expertus.</i>	112	<i>re in posteriorib. pedib.</i>	
<i>Andronis de sacrificijs li-</i>		<i>ibid.</i>	
<i>bri.</i>	109	<i>animalia, id quod ex se pro-</i>	
<i>androgynus.</i>	86.87.88	<i>desse poterāt, perden-</i>	
<i>Androgyni nati prodi-</i>		<i>tia commodi.</i>	125
<i>gium.</i>	75	<i>animalia longa, femella.</i>	
<i>Andromedes piscator.</i>	61		140
<i>anguilla neutrius sexus.</i>		<i>animalia quæ respirēt.</i>	136
	138	<i>animalia se locis adsimi-</i>	
<i>anhelitus ex ore curuorū</i>		<i>lantia quæ.</i>	127
<i>gravior.</i>	114	<i>animalium admirandi or-</i>	
<i>anima quid.</i>	177	<i>tus</i>	124
<i>anima hominis quomodo</i>		<i>animæ arte & sciētia præ-</i>	
		<i>ditus</i>	

I N D E X

- ditus quis.** 231
animus globo similis. 326
animi altitudo quid. 308
**animi ratione præditi pro-
 pria quæ.** 321
**animi secessus homini opti-
 mus.** 199.200
**animum magnum quid ef-
 ficiat.** 310
**Antandria duo fl. con-
 trariarum virium.** 117
Anthius. 18. in erodiũ. 19.
**Antigoni Alterationum
 liber.** 41
Antiochea ad Tæadrũ. 86
**Antiochus ab Acilio Gla-
 brione victus.** 79
Antipater. 86
Antisthenes philosophus. 79
Antisthenis dictum. 260
L. Antistichus Soterichus. 101
Antissæa regio. 120
**Antoninus Imp. à quib.
 virtutes suas singulas di-
 dicerit.** 164. inde
**Antoninus Imp. gloriæ cõ-
 temptor.** 243. & in cate-
 ristibus qualis. *ibid.*
**Antonini Imp. opusculum
 ex Othonis Henrici Ele-
 ctoris bibliotheca de-
 promptum.** 4
**Antonini Imp. patris vir-
 tutes.** 170. inde
**Antoninus philosophus
 Imp.** 156. eiusdẽ operis
 præcipua capita. 157
**Antonini Imp. opusculũ
 priore editione fœdè de-
 prauatum.** 207. 208
**in Antonini Imp. opuscu-
 lo iam denuò edito quid
 præstitũ. s. eiusdem vsus.**
ibid.
M. Antonius. 98
T. Antonius. ibid. & 100
**Anubidis capite infans na-
 tus.** 99
Aonia pestis. 44
Aorni lacus. 150
Apeilocarium. 99
**apeithi & acanthidis san-
 guinẽ egrè misceri.** 142
aper Calidonius. 10. 11
apem

I N D E X.

<i>apem amisso aculeo mori.</i>		<i>Apollonij doctrina.</i>	166
116		<i>Apollonij Rhodij Ept-</i>	
<i>apes, Iouis nutrices.</i>	35	<i>grammata.</i>	41
<i>apes taurigenæ</i>	124	<i>aqua acida.</i>	152
<i>apes non respirare.</i>	136	<i>aquæ mors ær.</i>	212
<i>apum fures.</i>	133	<i>aquæ mirabiles</i>	152
<i>apum natura. 133. ortus è</i>		<i>aquila auium rex, & ful-</i>	
<i>tauri defossi cornibus.</i>		<i>minis custos.</i>	17
124.		<i>aquila ex Teriphæte. ibid.</i>	
<i>Aphæa.</i>	61	<i>aquile pullos à Phana nu-</i>	
<i>Aphæa dea.</i>	ibid.	<i>triri 132. cogi solem in-</i>	
<i>Apollo in accipitrem ver-</i>		<i>tueri.</i>	ibid.
<i>sus. 47. item in testudi-</i>		<i>aquile senescenti rostrum</i>	
<i>nem. 52. anguem. ibid.</i>		<i>incuruari.</i>	132
<i>Apollo Pythius serua-</i>		<i>Arabicus sinus.</i>	110
<i>tor.</i>	14. 15	<i>Arabius.</i>	60
<i>Apollinis apud Ambracio</i>		<i>Arceophon. 59. eius mors.</i>	
<i>tas cultus.</i>	14	60	
<i>de Ambracia lis.</i>	13. 14	<i>Archelaus Aegyptius</i>	124
<i>Apollinis Gortynij ora-</i>		<i>Archelai epigramma. 139</i>	
<i>culum.</i>	44	<i>Arci Lacomis carmen Cy-</i>	
<i>Apollinis templum apud</i>		<i>gnus.</i>	25
<i>Hyperboreos.</i>	36	<i>Arethusa fons. 148. ex</i>	
<i>Apollini Lycio fanū po-</i>		<i>Alpheo.</i>	ibid.
<i>situm.</i>	85	<i>Argæus.</i>	28
<i>Apollodori Annales. 100</i>		<i>Arganthones.</i>	45
<i>Apollonius. 91. gramma-</i>		<i>Argantonius rex.</i>	102
<i>ticus.</i>	92	<i>Argus.</i>	42
		arie-	

I N D E X.

<i>arietum intestina non edere sonum.</i>	120	<i>Arneileta.</i>	29
<i>Ariminum.</i>	98	<i>Arruntius.</i>	99
<i>Aristæ Proconesij mortui spectrum.</i>	106	<i>Arsamen Persam dentatū esse natum.</i>	144
<i>Aristodemus</i>	65	<i>Arjinoe. 60. in saxū. ibid.</i>	
<i>aristolochiæ vis.</i>	113	<i>Arjippa.</i>	21
<i>Aristomachus.</i>	65	<i>Artemicha. 37. in auē.</i>	38
<i>Ariston citharædus.</i>	119	<i>artis omnis finis.</i>	239
<i>Aristotelis barbaricæ cōsuetudines.</i>	109	<i>artes naturæ imitatrices.</i>	325
<i>Aristotelis Dissectionum selectæ annotationes.</i>	115	<i>Artocles.</i>	193
<i>Aristotelis in animalium naturis peruestigandis diligētia, & quot de iisdem libros conscripserit.</i>	136	<i>Arytamas Laco.</i>	142
<i>Aristotelis liber de Ebrietate.</i>	112	<i>Ascalabus. 43. in bestiam versus.</i>	44
<i>itē de vita et morte. ibid.</i>		<i>ascalaphus bestia. ibid.</i>	
<i>Aristotelis libri duo de Animalibus.</i>	112	<i>Ascanius fl.</i>	45
<i>Aristoxenus musicus.</i>	113	<i>Ascanij lacus.</i>	152
	115	<i>Ascræi Iouis sacrum.</i>	109
<i>Armeniarum petrarum aqua.</i>	152	<i>asinus Indicus, solida vngula, & unico cornu.</i>	136
		<i>asini & ægithi similitudo.</i>	135
		<i>asini Apollini immolati.</i>	36
		<i>Asopus.</i>	58
		<i>Aspalis. 28. statua.</i>	29
		<i>aspidū morsus psyllis innocuus.</i>	124
		<i>† assue-</i>	

I N D E X.

<i>assuefactionis vis.</i>	339	<i>Axius fl.</i>	10
<i>Q. Asterius Antoninus.</i>		B	
88		<i>Babylō Mesopotamiae.</i>	36
<i>Asteria inf.</i>	55	<i>Babylonis anguium mira-</i>	
<i>asteris caliditas.</i>	138	<i>bilis natura.</i>	109
<i>Astygites.</i>	28.29	<i>Bacchius.</i>	165
<i>Astypalea serpentium ex-</i>		<i>Bacchus in caprum.</i>	47
<i>pers.</i>	121	<i>Bactrianum triticū quale.</i>	
<i>Athanade Ambracica.</i>	15	113	
<i>Atheniensium votum.</i>	220	<i>Bacchytidis prouerbium.</i>	
<i>Athenodotus.</i>	168	162	
<i>Athos, glebula mūdi.</i>	245	<i>balenam lac habere.</i>	126
<i>aucupij societas inter ho-</i>		<i>Bascia Astriosi.</i>	99
<i>mines & accipitres.</i>	128	<i>Basilea.</i>	98.99
<i>aule & philosophiae ra-</i>		<i>Battus pastor.</i>	42. in sa-
<i>tio.</i>	236	<i>xum.</i>	43
<i>aulicus quibus rebus care-</i>		<i>Batti specula.</i>	42.43
<i>re possit.</i>	174	<i>Babia Marcella.</i>	99
<i>aurium iudicia.</i>	143	<i>Benedicta.</i>	175
<i>aurium sordes amaras, in</i>		<i>benefactorum tria genera.</i>	
<i>morituris dulcescere.</i>	113	219	
<i>Auroræ raptus Cephalus.</i>		<i>Biblis.</i>	49. in nympham
61		50	
<i>Ausones.</i>	50	<i>Biblidis lacruma.</i>	50
<i>autochthones.</i>	ibid.	<i>biceps foetus in Tiberim</i>	
<i>Autonous. 18. eius liberi.</i>		<i>abiectus.</i>	95
<i>ibid.</i>		<i>Bionia.</i>	101
<i>Autonouus in Ocnum.</i>	19	<i>bitumen certis diebus in</i>	
		<i>ma-</i>	

I N D E X

<i>in mari Thraciæ ferri.</i>	146	<i>Buplagi Syri spectrum.</i>	80
<i>bitumen paludis Ioppæ vi-</i>		<i>Buria lychnænis.</i>	100
<i>cina.</i>	150	<i>buteo vnde.</i>	30
<i>Boei ornithogonia.</i>	12	<i>Byssa. 30. in auem.</i>	
<i>Bolus.</i>	105	<i>31</i>	
<i>Boncestoni.</i>	99	<i>byza avis.</i>	22
<i>Bononia.</i>	58	<i>Byze.</i>	60
<i>bonum homini quid.</i>	271	C	
<i>bonum per se quale. 204.</i>		<i>Cactus, spinæ genus qua-</i>	
<i>205</i>		<i>le.</i>	121
<i>bonum in quo situm.</i>	232	<i>cadaverum spoliandorum</i>	
<i>boni fons, intus.</i>	265	<i>flagitium.</i>	93
<i>bona vulgo qualia.</i>	224	<i>Cadicianus.</i>	215
<i>Borysthenes.</i>	47	<i>cæcus quis.</i>	207
<i>bos ligniuorus, avis.</i>	41	<i>cæci à cæcis nati.</i>	142
<i>boues in Phrygia mouere</i>		<i>Cæneus Lapitha inuulne-</i>	
<i>cornua.</i>	137	<i>rabilis.</i>	86
<i>Botres. 35. in auem. ibid.</i>		<i>Cænis in Cæneum versa.</i>	
<i>Bottilei.</i>	153	<i>34. 86</i>	
<i>Britannicæ insulæ ambi-</i>		<i>C. Cæsaris mors.</i>	188
<i>tus.</i>	110	<i>cæsorum cadauera nõ spo-</i>	
<i>Britomartus.</i>	60. 61	<i>lianda, oraculo monitū.</i>	
<i>Brixellæ.</i>	98	<i>80</i>	
<i>Brundisium.</i>	51	<i>Callimachus.</i>	85
<i>Brutus.</i>	168	<i>Aegyptius.</i>	131
<i>Bryson sophista.</i>	131	<i>Callimachi Cyrenæi mi-</i>	
<i>Bulis. 15. in mergum ver-</i>		<i>rabilium delectus.</i>	146
<i>sa.</i>	16	† 2 Cali-	

I N D E X

Calydon vrbs.	57	cantharos apud Chalci-	
Calydonius aper.	10. 11	denses non viuere	122
Calydoniorum & Cure-		cani crines quibusdam e-	
tum bellum.	11	grotantibus enati: qui sa-	
Canalus Cantolgumij.	99	nitati restituti in pristi-	
camelorum Persicorū pili		num colorem redierint.	
mollissimi.	111	137	
Caniscus fl.	147	Capæus fl.	147
T. Camorius Tertius.	98	capræ quando versis oca-	
cancris eius serpentis mor-		lis cubent.	135
sus remedium.	129	capræ quomodo affician-	
canis auicula	30	tur orytio.	142
canis aureus Aegis custos.		capræ quomodo masculos	
56		aut femellas pariant. 142	
canis Cephali in lapidē	64	albos aut nigros. ibid.	
caniculæ ortus signū qua-		caprarū gregis Halicar-	
le in Africa.	136	nassi mirum.	109
canis ortu iumenta in Afri-		caprarum pernicies herba	
ca ipsi astro obuersa cu-		in Lycia.	124
bare.	135	caprarum syluestrium in	
à Cane rabiosa morfa om-		Creta natura.	128
nia in rabiem agi præter		capri ex lacte colostræ. 126	
hominem.	140	capitis humani à corpore	
canes in subsidentes non		auulsi oraculum. 78. 84.	
seuire.	127	85	
canum Laconicorum na-		carabos à polypode capi.	
tura.	141	140	
Cantharoletbron.	122	carbones lapidei diuersæ	
		à li.	

I N D E X

à ligneis naturæ. 147.	Celeus. 35. in auem. 36
148	Celticam nationem quā-
carbones terrestres. 153	dam noctu tantum vide-
Carie scorpion quales. 109	re. 112
Carme. 60	Celtius Pellij. 99
sex. Carminius Hyæus cos. 88.	cenchris. 21
carnes in olla quomodo	centum annis, & amplius,
concreſcant. 110	qui vixerint. 97
Carthea vrbs. 9	Cephaleniæ per fl. diuiſe,
Carthaginis fons. 149	alterā partē cicadas ha-
Caryſtia animalia. 138	bere, alterā carere. 120.
Caryſtij lapidis fila pro lu-	Cephalus. 61. ab Aurora
cernis & ex iſdem mā-	raptus. ibid.
tilia. 114	è Cera animal. 139
Caryſlus. 114	cerambix auis. 42
Casſyepia. 60	Cerberus. 35. in auem. 36
Q. Caſſius Rufus. 99	cerberi aues. 36
C. Caſtopudes. 98	Cereonia verecunda. 100
Catia. 98	Ceres Proſerpinā F. que-
Cato. 168	rens. 43
Catulus. 168	Cerontis fl. poti viſ mira.
Caulonia. 108	138
Caunus. 49	è Ceruæ cornibus enata
Cecrops bimembris. 139	hedera. 128
terræ F. 17	ceruæ fiſtulis & cantu ca-
Cecropis filia. 122	ptæ. 128
Cedripolis. 128	ceruas iuxta vias pârere.
	128

† 3 cerui

I N D E X.

derui ossa quomodo ad fistulam inutilia fiant.	121	Chimære ignis perennis.	152
cerui ubi nulli.	121	chloris.	21
ceruorum achaimorum fel in cauda.	137	Chresta Antipatri.	99
ceris dextrum cornu defodere.	125	Chrysium Theophili.	99
ceryli. 126. à femellis gestantur	ibid.	Chriannos simplici obstinatione mortem subire.	323
Ceseliæ Cyrus.	98	Chytrinus Coorus.	151
Cesennius Petus cos.	95	cibo semel tantum utentes morosiores.	109
Ceyx.	45	cicadæ vocales & mute ubi.	119. 120
Chalcidenses Thraciæ.	122	cicadis Hercules silentium imprecatus.	120
chalcitus lapis vstus animal edit.	138	cicerem apud Indos non nasci.	113
Chaldæi vates.	188	cicum unde 31. malorum nuncia.	ibid.
chamæleontis natura	127	Cimbrica fossa.	145
Chaoniæ fons salis	149	cinædi partus.	95
charadrias avis.	31	Cincropsofes, ibidēq; fons letalis.	149
Charax.	276	cinnamomus avis.	131
Charito.	69	Cirphis mons.	19
Charonia.	145	cissa.	21
Cheiron centaurus.	59	Citti sales.	151
Chelidonis.	23	à Claudis etiā claudi pro-gnati.	142
in auem.	25		
ad Chelidonas mare fontes dulces.	147		
Chimæra mons.	152		
			Eleinis

I N D E X.

<i>Cleimis.</i> 36. <i>in auem.</i> 38	<i>quàm viris, maior.</i> 88
<i>clemmatis.</i> 114	<i>coitu frequentiore graui-</i>
<i>Cleodeus.</i> 65	<i>das mulieres facilius pá-</i>
<i>Cleonicus.</i> 66	<i>rere.</i> 113
<i>Cleopatra Meleagri vxor.</i>	<i>colæoi aues.</i> 36
11	<i>columbarum natura.</i> 130
<i>Cleosthenes.</i> 66	<i>colymbes.</i> 1
<i>Clitarchus.</i> 85	<i>cometæ vnde.</i> 45
<i>Clodia Potesta.</i> 100	<i>comitalem morbum fistu</i>
<i>Clymenus.</i> 10	<i>la cantu mederi.</i> 117
<i>Clytemnestra Helenæ so-</i>	<i>comœdia vetus.</i> 324. <i>me-</i>
<i>ror.</i> 46	<i>dia, et noua.</i> <i>ibid.</i>
<i>Cochryнна fl.</i> 137	<i>congressibus infidis nihil</i>
<i>Cocnania Musa.</i> 100	<i>turpius.</i> 328
<i>cælum cur manè aspicere</i>	<i>congrum à carabo vinci.</i>
<i>iusserint Pythagorei.</i>	140
334	<i>Conimbrigesla.</i> 99
<i>cogitationes hominis qua</i>	<i>Conon.</i> 95
<i>les esse debeant.</i> 189. 193	<i>Conopalaclus.</i> 27
<i>cogitationes etiam inuti-</i>	<i>Conopium.</i> 128
<i>les, non actiones tantū,</i>	<i>Conradus Gesnerus.</i> 155
<i>vitandæ.</i> 206	<i>cor quibus asseum.</i> 137
<i>cogitatrix facultas vene-</i>	<i>corde spoliata testudinē</i>
<i>randa.</i> 193	<i>viuere.</i> 112
<i>Coiriulus mirabilis.</i> 151.	<i>Corbilius.</i> 87
152	<i>coricium in Parnasso cer-</i>
<i>coitus quid.</i> 236	<i>tis temporibus auri fl-</i>
<i>coitus voluptas feminis,</i>	<i>mile.</i> 146
	↓ 4 Co-

I N D E X.

<i>Corinna de Alteratis.</i>	22.	<i>monstroſæ.</i>	92. inde
44		<i>Corſoli.</i>	101
<i>Corinthij ab Hercule or-</i>		<i>coruus albus.</i>	38
<i>ti.</i>	15	<i>coruus nocturnus.</i>	31
<i>Cornelia vrbs.</i>	98	<i>coruus vulpis ſocius.</i>	135
<i>Cornel. Gallicanus.</i>	95	<i>corui tantum duo Crano-</i>	
<i>L. Cornelius.</i>	97	<i>ne, et in Lepetymno.</i>	123
<i>P. Cornel. Scipio coſ.</i>	96	<i>cornix ob garrulitatem à</i>	
<i>Q. Cornelius.</i>	100	<i>Minerua deuota.</i>	122
<i>cornicis cum noctua ſi-</i>		<i>Coryphaſius.</i>	43 (101
<i>multas.</i>	135	<i>T. Cottinas Chryſantus.</i>	
<i>cornicem in Attica nullã</i>		<i>Cragaleus.</i>	13. in ſaxũ ver-
<i>intrare arcem.</i>	109	<i>ſus.</i>	15
<i>cornicem non aduolare ad</i>		<i>Cragaleo exta immolari</i>	
<i>arcem Athenis.</i>	121	<i>ſolita.</i>	15
<i>Cornius.</i>	97	<i>Cranone duo tantum cor-</i>	
<i>cornua mouere boues in</i>		<i>ui.</i>	123. & currus ibidem
<i>Phrygia.</i>	137	<i>ænei mira viſ.</i>	ibid.
<i>cornutum animal non pe-</i>		<i>Craterus.</i>	96
<i>dere.</i>	111	<i>Crathis fl.</i>	147
<i>Coræbus.</i>	65	<i>Cretæ antrum apibus ſa-</i>	
<i>Coronicus ager talparum</i>		<i>crum.</i>	35
<i>expers.</i>	121	<i>Cretæ aqua.</i>	152
<i>Coronides.</i>	45	<i>Cretam nec vlulas, nec vl-</i>	
<i>Coronis Phlegræ F.</i>	38	<i>lum letale animal tole-</i>	
<i>corpus humanum quid.</i>		<i>rare.</i>	121
177		<i>Cretenſis ſpecus.</i>	56
<i>corporum magnitudines</i>		<i>Crimiffus fl.</i>	147
			crines

I N D E X.

crimes qui & quibus pe- reant.	142	ga.	19
crinita animalia omnia vi- uos edere foetus: contra non item.	136. 137	Ctesyllæ mors.	ibid.
crinita animalia quæ.	137	cuculi pulli. 131. à nemine vnquam visi.	141
Crissa.	19	cuculi quarum auium nido pariant.	141
crocodilus terrestris.	115	cupiditatis peccata gra- uiora, quàm iræ.	180
crocodili erga trochilum gratitudo.	129	cupiditate abstinendū.	335
crocodilum è minimo ouo maximum fieri animal.		Curetis.	20
140		Curetum & Calydoniorū bellum.	11
crocodilum scorprios ge- nerare.	124. 125	Curimeda.	10
crocodilum solum supe- riorem tantum mādibu- lam mouere.	136	curiositas cauenda.	189
crocodili parui in Cartha- ginensi fonte.	149	T. Curtilius Mancias.	95
Ctesias. 110. eiusdem Per- sica,	111	Cusinia luuena.	100
Ctesia multa mentiri.	123	L. Cussonius.	98
Ctesibius historicus.	100	Cydippe ab Acontio dece- pta.	9
Ctesylla ab Hermochare decepta. 9. eidē nupti.		Cyanea lacus.	27
10		Cygnus. 25. in auem.	27
Ctesylla Venus, Hecacr-		Cystitrati fons, & Cysti- traeum oleum.	148
		D	
		Daicles in Olympia coro- natus.	68
		Damostratus.	72. 95
		Danai L. filie.	96
		† 5 Dau-	

I N D E X.

<i>Daunius rex Daunij.</i>	50.	<i>manarum curā gerere.</i>	181.
51.57.			
<i>P. Decennius Demosthe-</i>		<i>deos nihil temerè in natu-</i>	
<i>ngs.</i>	98	<i>ra constituisse.</i>	339
<i>Deianira.</i>	10.12.65	<i>Diana in Cilurum.</i>	47
<i>Deion.</i>	61	<i>Diana noctambula.</i>	31.ve-
<i>delphini mansuetudo.</i>	134	<i>natrix.</i>	14
<i>delphinum amore puero-</i>		<i>Dianæ apud Ambraciatas</i>	
<i>rum capi.</i>	134	<i>cultus.</i>	14
<i>Democritus Abderites.</i>		<i>Dianæ de Ambracia lis.</i>	13.
100		14	
<i>Democriti mors.</i>	188	<i>Dianæ specus.</i>	92
<i>Demophilus.</i>	95	<i>Dicæarchus.</i>	85
<i>Demophon.</i>	53	<i>dicere aliquid non ex se,</i>	
<i>dens herois ad pedis men-</i>		<i>absurdiſſimum.</i>	332
<i>suram.</i>	92	<i>dictamni herbæ vis.</i>	128
<i>dentes mari plures quàm</i>		<i>Dictynna. dicty.</i>	61
<i>femina.</i>	137	<i>Didymarchi metamorpho</i>	
<i>Deum noſtri curam agere</i>		<i>ſeon libri</i>	41
247.248		<i>Dina Sperchij F.</i>	41
<i>cum Deo non diſceptan-</i>		<i>Diognetus.</i>	165
<i>dum de iure.</i>	339	<i>Diomedea inf.</i>	57.153
<i>dij cur colendi.</i>	345	<i>Diomedis filij.</i>	57
<i>dij in beſtias mutati.</i>	47	<i>Diomedis poſt captum I-</i>	
<i>dij Typhonis impetum in</i>		<i>lium res.</i>	57
<i>Aegyptum fugiunt.</i>	47	<i>Diomedis ſocij in aues.</i>	
<i>deorum benignitas.</i>	294	58.153	
<i>deos & eſſe, & rerum bu-</i>		<i>Dionus.</i>	20
			<i>Dion.</i>

I N D E X.

Dion.	168	eisdem peculiare. <i>ibid.</i>	
Dionysodorus.	87	in Echonē conuersus Hy-	
Diopatra.	41	las.	46
Diotimus.	276	Eidothea nymphea.	40.
diuinationis ex pecudum		49	
inspectis extis origo.		Eilithyia.	104
103		Elatus Lapitharum rex.	
doloris consolatio.	266	86	
Domitianus Cæs. IX. cos.		Electræ portæ.	54
95		Eleis Olympiorum cura	
Domitius.	168	oraculo iniuncta.	68
Doriensium corpora in a-		elemētorū mutua mors.	212
ues.	53	apud Eliam mulū non na-	
dormientes, operarij.	247	sci.	122
Dorotheus medicus.	95	Elmæi rupes.	114
dracontis.	21	Elos Lacedæmonijs oppu-	
Dryas.	29	gnata.	67
Dryope in alnum.	53.	Empedocleus globus.	338
nympham.	<i>ibid.</i>	Epænetus rex.	145
Dryopis. 13. regio.	52. 53	Ephesiorum præceptum.	
Dryops.	52. Dryope.	334	
<i>ibid.</i>		ephippa.	19
Duccurius Aluccij.	99	Epictetus, eiusq; philoso-	
E		phia genus quale.	157
Ecdysia festum.	34	Epicteti commentarij.	166
Echinorum marinorum o-		Epicteti dictum.	335
ua cum Luna crescere &		Epicuri dictum.	266. 301
decrescere.	145. quid	epilepsie medicamentum	
		galco-	

I N D E X.

<i>galeota senium</i>	125	<i>Eumares.</i>	85
<i>Epimelides nymphae.</i>	51	<i>Eumelus.</i> 30. 35. <i>in auem.</i> 31	
<i>Epimenidis somnus.</i>	105.	<i>Eunomus Chius.</i> 118. <i>citha</i>	
<i>etas.</i>	106	<i>roedus.</i> 119	(142
<i>equae animalium omnium</i>		<i>eunuchos non caluescere.</i>	
<i>ad coitum maximè pro-</i>		<i>eunuchos radice quadam</i>	
<i>cliues.</i>	143	<i>inuncta fieri.</i>	111
<i>equae generosae pulli mirū</i>		<i>euripi reciprocatio septi-</i>	
<i>factum.</i>	134	<i>mo quoq; die intermissa.</i>	
<i>equarum hippomanes.</i>	125	146	
<i>ex Equis vespas nasci.</i> 134.		<i>Euripidis locus.</i>	159
135		<i>Europus.</i>	65
<i>Erasinus.</i>	60	<i>Eurybatus.</i>	20
<i>Erichthonij fabula.</i>	121	<i>Euryopa Nili F.</i>	96
<i>Eriunij dij.</i>	44	<i>Eurystheus.</i> 53. <i>eius cades.</i>	
<i>Erodus.</i>	18	<i>ibidem</i>	
<i>erodius ex Antho.</i>	19	<i>Eurytion.</i>	58
<i>erodij quales in Diome-</i>		<i>Eurytius.</i>	32
<i>dea inf.</i>	153	<i>Eurytus.</i> 13. <i>rex.</i> 49	
<i>Ersa.</i>	122	<i>Euseirus.</i>	40
<i>T. Erustus Pollio.</i>	98	<i>existimatio à quibus peten-</i>	
<i>Erythema.</i>	153	<i>da.</i>	190
<i>Etesie.</i>	146	<i>exta pecudum vnde futura</i>	
<i>est lata via, prouerb.</i>	162	<i>indicadi vim sortita.</i> 102	
<i>Eudoxus Cnidius.</i>	114	<i>exul in mundo quis.</i> 207	
<i>Eudoxus Rhodius.</i>	112	F	
<i>Eugnotus.</i>	35	<i>fabae usu cur interdictum</i>	
<i>Eumachi periegesis.</i>	94	<i>à Pithagora.</i>	116
		<i>fabam</i>	

I N D E X.

Fabam apud Indos non na-		Faustina.	276
sci.	113	Faustus Sabinus.	101
Fabarum putamina radici-		felis vbi nulla.	121
bus arborum apposta.		felis conceptio & partus	
116		qualis.	49
Fabius.	215	felis genitale membrum of	
Fab. Catallimus.	345	feum.	137
Fabris visa pelecans, fau-		feles ex Galinthiade.	48
sta.	24	Fidentia.	98
Fabularum scriptionis fi-		finis homini propositus	
nis.	324	quis.	184.225.226
de Fabulosis locorum re-		ad Finē certū omnia quæ	
bus liber.	109	aguntur, referenda.	184
Salernum.	236	fistulæ cantū isthiadem cu-	
Fama post obitum qualis.		rare, & mōrbum comi-	
194		tialem.	117
Famæ sonus inanis.	200.	fœcunditatis mirandæ exē-	
204		pla.	96
Fastus humilitatem præ se		foliorum rationē habētia.	
ferens omnium grauiſi-		318	
mus.	345	ſons aceti. 148. olei. ibidem	
Fatum nullius vitam abrū-		ſons mures in ſe habens.	
pere imperfectam.	193	148	
Fatum vniuſcuiuſq; & con		fontis ad ſinam Arabicum	
ſtare aliunde, et ſecum a-		vis mira.	110
liud adferre.	190	fontium quorundam mira	
Fati ratio.	220.221	biles vires.	148. inde
Faudentia.	98	formicæ quomodo ſua for-	
		mica-	

I N D E X

micaria deserant.	138	galeotes senium, ad epile-	
formicas nouilunio quie-		psiam medicamentū.	125.
scere.	146	Galinthias.	48. in felem
fretū Italiae ad Lunæ mo-		ibid.	
tum crescere & decres-		Galinthias Hecatae mini-	
scere.	145	stra.	49
frigoris sensum arcens spi-		Galinthiadis sacra.	49
na.	111	gallinae domesticae quomo-	
frontis indicia.	143	do sterilecant.	116
Fronto.	168	L. Gaminus.	98
Fronto Albutij.	99	Gaza Timonis.	99
frustra nihil faciendum.		genius cuiusq; quomodo	
275.342.343		colatur.	182.191.193
fucus impostor.	237	genius cuiq; à deo datus,	
fuci.	133	naturae suae praeses ac	
fugitiuus.	314	dux.	229.
fulica ex Hyperippa.	30	Gerandrum.	114.
fulica, quae & Phana auis.		L. Glaucēius Verus.	97
17		glebae oculorum curationi	
fulica vnde.	30	vtiles.	153
fulicae bonum omen.	18	globus Empedocleus.	338
M. Fuluius Flaccus cos.	88	gloria anullius momenti	
P. Fuluius Phryx.	98	res.	298
Fu. . . placatae.	74	gloriae vanitas.	200
G		Gorge, vel Gorgo.	10.12
Galetea. ^{4b.} in puerum.	34	graculi vnde.	36
galeota senium exuens de-		graculis dona à Venetis	
glutit.	125	dari solita.	154
		gravi-	

I N D E X.

gravidas mulieres coitu fre-		Heluidius.	168
quentiore facilius parere		helxines herbæ vis.	113
113		Heraclea capta.	80
grus vnde.	32	Heraclidis Cretēsis de vr-	
gruum cum Pigmæis bel-		bibus Græciæ liber.	111
lum.	32	Heracliti dictum.	212. 247
gruum natura.	130	Heracliti mors.	188
Gyarus ins. eiusq; mures		Hercules Alcmenæ natus.	
quales.	124	48. Argonautarū dux	
Gyzantes Africæ gens.	115	45	
H		Hercules cicadis silentium	
Hæmon.	65	imprecatus.	120
Halex fl.	119	Hercules in hinnulum.	47
haliaëtus vnde.	24	Hercules Olympici certa-	
Halicarnassi quale sacrum		minis institutor.	65
Ioui Afræo fieri solitū.		Herculis de Ambracia lis	
109		14	
Harpa. 37. in auem. ibid.		Herculis lauacra.	13
Harpasus. 37. in auem.		Herculis posteriori patria	
ibidem		pulsi.	53
Hecaerga.	29	Herculis statuae, aeneæ in	
Hecaerga Ctesilla.	10	Phæneo posite.	147
hedera in ceruæ cornibus.		Herculem inter. L XII. li-	
128		beros vnicū tantum fi-	
Helene soror Clytemne-		liam h. uisse.	142
stra.	46	Hermestianax.	59.
Hellanicus Lesbios.	146	Hermestianactis Leōtij lib.	
Hellanodica.	66	59.	

Hermo -

I N D E X.

Hermochares.	9	Hipponus.	98
Hermotimi Clazomenij		Hippostrati Mimos.	96
<i>defuncti spectrum.</i>	106.	hircorum indicia.	143
<i>fanum ei erectum.</i>	107	hirundo alba.	145
Herodorus.	131	hirundo vnde.	25
Hesiodus.	85	hirundinis in conficiendo	
Hesiodi magna Eoëa, flue		<i>nido industria.</i>	129. item
<i>Orientalia.</i>	41	<i>in alijs.</i>	130
Hierax. 12. in auem versus		hirundini oculos effossos	
<i>ibid. inde</i>		<i>renasci.</i>	137
Hiero Alexandrinus et E-		hirundinum pullis oculi si	
<i>pheslus. 74. Tianus. 99</i>		<i>effodiantur, eos visum</i>	
Hieronymus historicus.		<i>recipere.</i>	140
100		Homeri curiositas.	126
Himera fl.	147	Homeri locus.	91. 127
Hippasus.	22	homo ad agendum natus.	
Hippo Rheginus.	145	216. item ad beneficen-	
hippocentaurus.	96	<i>tiam.</i>	304
Hippocratem multorum		homo homini natus.	176.
<i>morborum medicū, mor</i>		199. 286. 287. 288. 329	
<i>bo ipsum etiam decessis-</i>		hominis cum vniuerso ho-	
<i>se.</i>	188	<i>minum genere cōiunctio</i>	
Hippodamia. 18. in cory-		<i>que.</i>	344
<i>dum.</i>	19	hominis finis non in reb.	
Hippolyta Smyrnæ nutrix		<i>externis constitutus.</i>	225.
54		226.	
hippomanes.	125	hominis letitia.	277. 282
hippomania.	143	hominis naturæ conueniēs	
		<i>omni</i>	

I N D E X.

omnium hominum cura gerere.	190	tamen aliorum quam suam de se existimationem facere.	338
hominis officium.	194	hordei plantatores pallore.	109
hominis pars precipua quæ.	235	Hylas. 45. in Echone mutatus.	46
hominis partium præstantiores quæ.	264	Hylas Herculi frustra quæ situs.	ibid.
hominis potentia.	340	Hylæ sacra.	ibid.
hominis propriū 257. 277		Hyllus. 53. 65. augur.	74
hominis substantia.	177	Hymenæus.	42
homini cibo et potu assumptis idem pondus, quod ieiuno.	118	Hyppamis fl.	138
hominem e tribus constare.	337	Hyperboreorū sacra.	36.
hominem homini repugnare, aut succensere, contra naturam.	176	37	
hominem qui duersatur, animam suam ipsius contumelia afficit.	184	Hyperippa. 29. in auē.	30
homines inter omnes se cognati.	190	Hypermeſtra.	34
homines singuli aliorum causa nati. 199. vide, Homo homini.		hypsiaëtos.	38
homines seipsos cum magis alijs diligunt, pluris		Hyrieus.	44
		I	
		lapyx. 50. lapyges.	51
		Iason præses.	88
		ichneumon. 30. eius natura.	129
		Idæ herois caput.	91
		iecur pecudum unde futura indicet.	102
		ignis chimære perēnis.	152
		w ignē	

I N D E X

ignem salamandra extin-	ta.	47
gai.	138	Iphigenia Achillis vxor.
impetiginē ophiusa abo-	ibid.	
leri.	148	Iphigenia diua facta. ibid.
impietatis reus quis.	288.	Iphis Euripideus.
289		159
impossibilia sectari, insani		Iphitus. 65. rex. 68
est.	226	ipna auis. 39. quibus bo-
apud Indos quæ non pro-		na.
ueniant.	113	40
infantes quinque vno partu		ira à ratione aliena.
editi.	96	258
infantes intra XL. dies		iræ peccata minus gratuita,
nec flere, nec ridere.		quàm cupiditatis. 180
143		iræ remedium. 315. 331
infortunium sapienti nul-		irati vultus contra natu-
lum.	215	ram.
intellectus quomodo fun-		258
datur.	287	Irus.
intellectus corruptio, pe-		58. 59
stis.	290	ischiadem curari fistulæ
intelligens quis.	308	cantu.
intelligentia.	201	117
Interamesia.	99	Isidis fons.
Ioppæ vicina palus.	150	150
Iphigenia. 46. Dianæ imo		Italica Euboeæ.
lata. ibid. ab ara Dia-		137
næ ad Tauros transla-		Ithaca leporum expers.
		121
		Ilys.
		27
		Iulia Modestina.
		101
		Iulianus.
		215
		Iulis vrbs.
		9
		C. Iulius Pothus.
		98
		Iunius Silanus Torquatus.
	87	

Iupi-

I N D E X.

Iupiter auerruncator. 80.	Lampsaci fons. 148
auerruncus. 87. hospitalis. 74	lanæ Milestæ. 111
Iupiter in Creta à Rhea editus. 35	Laodicea Syriæ. 88
Iouis Ascræi sacrum. 109	Laphria. 61
Iouis Seruatoris, Inspectoris, Benigni cultus. 17	lapides mirabilis naturæ. 153
iusticiæ ortus. 326	lateres apud Taniam quales. 153
ixnx. 21	Latmi Cariæ scorpionum vis mira. 123
K	Latmica fossa. 145
κατορθώσις. 225	Latona in murem araneû. 47
L	Latona Phytia. 34
Lacedæmon quomodo à peste immunis facta. 107	Latonæ Apollo & Diana nati. 55
Lacedæmoniorum in peregrinos officium. 334	laus à quibus petenda. 190
lacus aliquot mirabiles. 150. 151	laus populi quid. 238
Laius. 35. in auem. 36	laudis vanitas. 204. 285
Laij dues. 36	leenam bis non concipere. 126
C. Lallias Tioneus. 100	Lelanta. 29
L. Lamia cos. 88	C. Leledius primus. 100
lamia ferd. 19	Lemniarum mulierum fortor. 144
lamiæ, vulgi opiniones Soerati dictæ. 334	lentem apud Indos nõ nasci. 113
Lamprus. 32	leo Aetolicus. 25

I N D E X.

<i>leonis ossa solida.</i> 137. &	<i>Liparis fl.</i> 147
<i>percussa ignem emit-</i>	<i>Litra Aegypti.</i> 93
<i>tere. ibid.</i>	<i>Liua Attica.</i> 100
<i>Leontium Hermesianactis</i>	<i>Locri vnde Ozolæ dicti.</i>
. 59	144
<i>Lepetymnus mons.</i> 123	<i>Locrorum & Actolorum</i>
<i>Lepidus.</i> 215	<i>bellum, oraculo præ-</i>
<i>lepus mali ominis avis.</i> 39	<i>dictum.</i> 78
<i>lepores vbi nō nascantur.</i>	<i>longæuorum exempla.</i> 215
121	<i>A. Lucennius Nerua Sila-</i>
<i>Lerus ins.</i> 12	<i>nianus cos.</i> 95
<i>Lesbi glebæ oculis salu-</i>	<i>Lucilla.</i> 276
<i>bres.</i> 153	<i>Lucius Lupus.</i> 345
<i>Leuce ins.</i> 145	<i>Q. Lucretius primus.</i> 99
<i>Leucippa.</i> 21	<i>Ludi seculares, deq; iisdē</i>
<i>Leucippus.</i> 34	<i>oraculum.</i> 103
<i>Leucoij coronis per noctē</i>	<i>cum Luna quæ crescant et</i>
<i>lucernæ cur adhibean-</i>	<i>decrecant.</i> 145
<i>tur.</i> 116	<i>luparū partus fabulosus.</i>
<i>Leucothea vrbs.</i> 149	135
<i>Leucothea avis.</i> 31	<i>lupus in saxum.</i> 59
<i>libanotide herba tineas in</i>	<i>lupi piscatorum custodes.</i>
<i>vestibus arceri.</i> 117	128
<i>librorum bonorum reli-</i>	<i>luscinia vnde.</i> 25
<i>quæ, etiam mutile non</i>	<i>lusciniæ vbi melius canāt.</i>
<i>contemnendæ.</i> 161	120
<i>librorum sitis.</i> 177	<i>Lusis fons.</i> 148
<i>L. Licinnius Palus.</i> 97	<i>Lycabettus mons.</i> 122
	<i>Lycaon</i>

I N D E X.

Lycæon.	50	excepto crocodilo.	136
Lycia, prius Trimilis.	56	mansuetudo genuina, in-	
Lycius. 37. in auem.	38	uicta.	330
Lycius Apollo.	85	Mantis.	99
Lycurgus Spartanus.	65	Marcianus.	165
Lycus. 135. Rheginus.	148	mare, gutta mundi.	245
Lycus de fluminib. & fon-		maris feruor circa Acoti	
tib.	147	insulas.	147
Lyncestarum aqua.	152	in Mari Indico arbores na	
lyre inuentor.	40	sci.	147
M			
Machates, & spectrū Phi		Mars in piscem.	47
linnij eidem conuersa-		Marsanus mons.	134
tum. 69. 71. eius mors.		Maximus.	169
74		medicamentorum minor	
Macrinus.	88	apud eos qui assueue-	
Macroseiris sepulcrū.	94	runt, efficacia.	118
magnes.	42	è Medulla spine hominib.	
Magnesia regio.	42	serpentes nasci.	139
magnetem interdū tantū		Megaletor. 29. in auem.	30
trahere.	112	Meganira.	20
malicia.	252	Megasthenes.	96
maliciam in genere mundo		Megasthenis res Indica.	
non obesse.	286	147	
malum homini quid.	271	Melaneus. 18. Apollinis	
malum nihil.	211. 212	F.	13
mandibulam inferiore om		Melanippa.	10
nia animalia mouere,		Meleager. 10. matris diris	
		denotus.	11
		o 3 Mc-	

I N D E X

Meleagri fatum, & interi-		mens seipsa quomodo utitur,	curandum.	347
	11			
Meleagri sorores in aues		mens una.		346
mutatae.	12	mentis in homine præstan-		
Meleagrides aues.	12	tia. 341. natura. 259. vis		
vbi.	121	317		
Melita vrbs.	28. 60	menti diuinæ cum hominib;		
Melite fons.	55	animo communia quæ		
Meliteus.	27. 28	232		
melius quid, et meliori sem		Mercurius, fur deus.	31	
per inherendum.	192	Mercurius in ibi versus.		
mellificium è floribus.	115	47		
mendax impius.	288	Mercurius pastor.	47	
Menecratis Xäthij Lycia		Mercurius terrestris pla-		
ca.	56	catus.	74	
Menippa.	44. 45	mergus ex Bulide.	16	
Menippus.	249	mergi alimentum.	16	
mens ab affectibus libera,		mergi cibus.	16	
arx.	283	Merops. Meropis. 30. in		
mens cuiusq; deus.	344	auem.	31	
mens nostra vniuersi, &		Messapij. 51. à Diomede		
proximi, quomodo per		fusi.	57	
pendenda.	295. 296	Messapiorum pueri in ar-		
mens quomodo seruanda		bores conuersi.	52	
pura, prudēs, modesta,		Metiocha.	44. 45	
iusta.	285	Meuania.	87	
mens sana ad omnia para-		Milestæ lane.	111	
ta.	319	Miletus Apollinis F. 49. et		
		vrbs.		

I N D E X

verbs.	ibid.	mors arcanum naturæ o-
Mimerua casta.	30	pus. 201. 182. eiq; pro-
Mimerua Vulcano matri-		dest. ibid.
monio iuncta.	122	mors nihil aliud, quàm mu-
Minyades in aues.	22	tatio. 299
Minyas.	21	mors quid. 185. 259. an ma-
Minnyrides.	59	lum. 260. quomodo fa-
Misma.	43	cile feratur. 291
Mnemosyna.	21	mortis commoda. 242
Mnesarchus.	108	mortis consideratio omni-
Mœra.	60	bus rebus propria. 213.
Monimus Cynicus.	184	inde
monotus.	134	mortis contemplatio. 203
monströse corporum ma-		ad Mortis cōtemptū præ-
gnitudines.	92	sens auxilium. 215. 347
monstrosi partus.	94	morti omnia obnoxia. 278
monychi vbi.	136.	ad Mortem cur potissimū
Mopsus.	32	festinandum. 186
mores nigri qui.	207	Muabus fl. 147
mori, in elementa dissolui.		mugilem in metu caput oc-
275		cultare. 140
mori, nihil habere incom-		mulierem vno partu non
modi.	180	ultra quinque pārere.
mors æquo animo subeun-		142
da. 214. 320. 347. 348.		mulierum mentis alienatio
item expectanda.	223	pæanibus curata. 115
boni consulenda, non		mulus vbi nō nascatur. 122
contemnenda.	290	Munatia Procula. 101

I N D E X.

<i>mundus animal.</i>	211	<i>uerb.</i>	148
<i>mundus certo ordine com-</i>		<i>Muse Iouis à Mnemofynæ</i>	
<i>positus.</i>	207	<i>filie.</i>	21
<i>mundus instar vrbis.</i>	201.	<i>muscam in Papho à Vene-</i>	
312		<i>ris forib. abstinere.</i>	109
<i>mundi abscessus siue vlcus.</i>		<i>musicam & animi & cor-</i>	
208		<i>poris affectionib. me-</i>	
<i>mundi, & mundanarum</i>		<i>deri.</i>	117
<i>rerū mutatio.</i>	200. 201	<i>musicū certamen in Heli-</i>	
<i>mūdi exul, peregrinus, cæ-</i>		<i>cone.</i>	21
<i>cus, pauper, quis.</i>	207	<i>mustelam ruta contra ser-</i>	
<i>mundi mens.</i>	230	<i>pentes vesci.</i>	129
<i>mundi partes omnes neces-</i>		<i>mustelarum foetus.</i>	128
<i>sario perire.</i>	307	<i>mutationi omnia obnoxia.</i>	
<i>mundum certis circuitibus</i>		295	
<i>administrari.</i>	225	<i>mutatione in natura om-</i>	
<i>Munichus rex. 29. in auem.</i>		<i>nia constare.</i>	225
30		<i>mutatione nihil naturæ v-</i>	
<i>mures Gyari ins. ferrū per-</i>		<i>niuersi amicus.</i>	256.
<i>sedere.</i>	124	272. inde & 299.	
<i>mures in fonte Lusis &</i>		<i>mutationibus omnia fieri.</i>	
<i>Lampsaci.</i>	148	210	
<i>murium generationis cele-</i>		<i>Musacus Mucanti.</i>	99
<i>ritas.</i>	141	<i>Myliis Siciliæ palus.</i>	151
<i>muriū iocinora cum Lu-</i>		<i>Myrsili Lesbica.</i>	120
<i>na crescere & decrese-</i>		<i>Mythopoli putri.</i>	151
<i>re.</i>	145	N	
<i>murium iocinora, pro-</i>		<i>natura arte non infe-</i>	
		<i>rior.</i>	

I N D E X.

<i>rior.</i>	325	<i>Nesi centauri sepulcrum,</i>	
<i>natura cōmunis vna.</i>	346		144
<i>natura initio vicens, deco-</i>		<i>P. Neuius.</i>	98
<i>rum naturæ emula.</i>		<i>Sext. Neuius.</i>	101
93		<i>Nicagoras.</i>	151
<i>Natura rerum, Dei vrbs.</i>		<i>Nicādri de mutationibus,</i>	
206		<i>siue alteratorum libri.</i>	
<i>naturæ contrarium esse,</i>		12	
<i>vt homo homini suc-</i>		<i>Nicocreon.</i>	59
<i>censeat.</i>	176	<i>Nicodamas.</i>	32
<i>naturam contrarijs ex æ-</i>		<i>Nicostrate.</i>	69
<i>quo vti, quomodo di-</i>		<i>M. Nirellius.</i>	98
<i>ctum.</i>	289	<i>in Niue etiā animalia na-</i>	
<i>naturam nihil frustra fi-</i>		<i>sci.</i>	138
<i>cere.</i>	111	<i>noctuæ cum cornice si-</i>	
<i>natura quod euenit malū</i>		<i>multas.</i>	135
<i>non esse.</i>	185	<i>Nomio.</i>	15
<i>in Natura rerum nihil nō</i>		<i>C. Nonius Maximus.</i>	98
<i>eleganter factum.</i>	187	<i>nucleis expertes fructus in</i>	
<i>Naugantibus secundæ a-</i>		<i>Britannia.</i>	110
<i>ues.</i>	24	<i>T. Numerius.</i>	98
<i>Naupactum.</i>	80	<i>nymphæ in alnos.</i>	41
<i>Næ insulæ.</i>	121	<i>Nympharum & puerorū</i>	
<i>Neandrides.</i>	153	<i>locus.</i>	52
<i>Nelci fl. poti vis mira.</i>	138	<i>Nympharum fanum.</i>	149.
<i>Neophron. 15. in auē ver-</i>		O	
<i>sus.</i>	16	<i>oculorum alterum excin-</i>	
<i>nessa.</i>	21	<i>di, lethale.</i>	141

I N D E X.

- oculos serpentib. effossos, vt & hirundini, renasci. 137
- Oeneus Porthæi F. rex. 10
- Oenei filiorū interitus. 11
- Oeneo regnum à Diomedē restitutum. 57
- Oenoë. 31. in gruem. 32
- Oenomaus. 67
- Oeta mons, & vrbs. 52. 53
- olei fons. 148
- Olympia cux instituta. 65. 66
- Olympiadibus V. nemo coronatus. 68
- Olympicum certamen aliquādiu intermissum. 65
- Olympici certaminis institutores. 65. 66. 67
- de Olympicis cert. rursus instituendis oraculū. 67
- omnia ab æterno eiusdem formæ, ac circulo reuolui. 183
- omnia fumus, & cinis, & sermo. 345. 347
- omnia ita esse nata, vt mutantur & pereant. 342
- omnia secundum Vniuersam naturam fieri. 344
- omnia vel necessitate fatali vel prouidentia, vel cōfusione inani fieri. 340. 341
- ophiussa, contra impegitinem. 148
- opinio eijcienda. 344. tollenda. 343
- opinio in nostra potestate. 342
- opinionis vis. 201. 202
- in Opinione sita omnia. 184
- opinionē omnia constare. 340. 342
- in Opinione omnia versari. 344
- opinionēs imaginationib. abolitis optime extingui posse. 252
- opinionēs vulgi Lamiæ Socrati dictæ. 334
- optādum quid, & qualiter. 220
- Oraculum. 66. 67. 68. 78. 81. 83. 102. 103

I N D E X.

oraculi explicatio.	82	aut femellas pariāt.	141
orchilus vnde.	30	albos aut nigros. ibid.	
Orchomenum. Orchome-		ouium intestina tantum vo-	
nus.	21.45	calia, non arietum.	120
Orcilochia.	47	Oxilus.	52
Oreius. 39. in auem.	ibid	Ozolæ vnde dicti Locri.	
origani vis.	129.138	144	
Origanio.	249	P	
Orion.	44	Pæanum scriptores in Ita-	
Orithyia.	54	lia vnde tam multi.	115
Orphei caput vbi sepultū.		Palææ mulierum foecun-	
120		ditas.	96
Ortista.	99	Palecij.	145
Ortygius. 37. in auem.	38	Pallantianum prætorium.	
orytij vis in capris.	142	101	
ossa leonis solida, & per-		paludes aliquod mirabi-	
cussa ignē emittere.	137	les.	150
Othreis nympa.	27	Palumbes quomodo ictus	
Othreis.	40	serpentum curent.	129
Othrys mons.	40	Pamphilus scriptor.	42
ouis in finū defossis in Ac-		Panactes.	34
gypto, excludi pullos.		pancratiastes quid à gla-	
140.		diatore differat.	340
oues absinthio vescētes bi-		Pādareus. 22. 56. in auem.	
le carere.	113	24. in saxum.	57
oues poto Cochrynnæ fl. ni		Pandion.	32
gros foetus facere.	137	Pandrosos.	122
oues quomodo masculos		pardalis natura.	128
		Parma	

I N D E X.

P arma.	98	pelecanus vnde.	24
P armia.	101	pelecani natura.	131
P arnassi peculiare.	146	P eleus.	58
P arœcopolis.	99	P elii mons.	58
p arti nocere non posse, quod toti prodest.	306	P elii montis spine frugi- feræ vis.	111
p artus monstrosi.	94	P ellus.	19
p arybi ligni vis.	110	P eloponnesijs Olympicū certamē aliquandiu in- termissum.	65
P asiphae.	61	P elops.	65.67
P asiphila.	117	p erdices Attici & Bæoti nō pariter vocales.	120
p astinacæ marinæ acu- leus.	124	p erdices ubi nō viuunt.	121
p astores in ranas.	56	p erdicum conceptus.	138
p atientiæ exercendæ du- plex ratio.	221	natura. 130. 141. quo- modo pullos excludāt ibidem.	
p atricij inhumaniores re- liquis.	168	p eregrinus in mundo quis 207	
p auper quis.	207	p eregrini apud Lacedæmo- nios in honore habiti.	334
p eccare, in quo situm.	303	P eriphantes.	10
p eccatorū cōparatio.	180	P eriphas. 16. pro Ioue cul- tus. 17. in aquilam ver- sus.	ibid.
p ecudum exta vnde futura inducendi vim sortita.	102	P ermiele.	42
p edicularis morbus.	139		pestis
p ediculi ex hominis cor- pore.	139		
p ediculorū in longis mor- bis natura.	112		

I N D E X.

<i>pestis alia animalium, alia</i>		<i>Phileus. 29. in auctm.</i>	30
<i>hominum.</i>	290	<i>Philetas. 121. curiosus.</i>	124
<i>Petilius Rufus cos.</i>	95	<i>Philinnium.</i>	70
<i>L. Petri.</i>	101	<i>Philippi Macedonia.</i>	99
<i>Petronia Quinti.</i>	98	<i>Philistio.</i>	249
<i>P. Petronius Spalianus</i>		<i>Philonis Aethiopica.</i>	149
<i>cos.</i>	95	<i>philosophandi ratio opti-</i>	
<i>T. Petronius.</i>	98	<i>ma quæ.</i>	160
<i>Peucetius.</i>	50	<i>philosophiæ & aulæ ratio</i>	
<i>Peucetij.</i>	51		236
<i>Phæstiorum ritus. 34. 35</i>		<i>philosophia in quo potiss.</i>	
<i>Phæstum.</i>	32	<i>consistat. 185. quæ po-</i>	
<i>Phagrus.</i>	27	<i>scat. 222. quo pacto con-</i>	
<i>phalangia parentes neca-</i>		<i>temptores suos vlcisca-</i>	
<i>re.</i>	139	<i>tur.</i>	158
<i>Phalæcus.</i>	14	<i>philosophiæ opus simplex</i>	
<i>phana avis.</i>	17	<i>& verecundum.</i>	298
<i>phana pullorum aquilæ</i>		<i>philosophiæ potiss. cōsen-</i>	
<i>nutrix.</i>	132	<i>taneum quid.</i>	345
<i>Phanias.</i>	151	<i>philosophiam solam posse</i>	
<i>Pberea.</i>	10	<i>hominem tutò deducere.</i>	185
<i>Pherecydes. 53. eiusq; va-</i>		<i>Philotis in virum versa.</i>	88
<i>ticinia. 107. præstigiæ.</i>		<i>Philoxenus.</i>	146
<i>108</i>		<i>Phlegon Adriani Imp. li-</i>	
<i>Pherecydem Syrum pedi-</i>		<i>bertus.</i>	63
<i>culari morbo interiisse.</i>		<i>phocæ genitura.</i>	125
<i>139</i>		<i>phocam lac habere.</i>	126
<i>L. Phidiclanus Nepos. 99</i>		<i>Pho-</i>	

I N D E X.

Phocion.	327	in Placitorũ vſu ſimilẽ eſſe	
Phocus.	58	oportere pancratiaſtæ.	
Phœbus.	249	340	
Phœnix.	60	M. Platiuſ coſ.	88
Phrixus.	42	Pluto Tantalĩ mater.	57
Phylarchi Hiſtoriarum li-		pœnitentia.	273
bri.	110	poeſeos finis.	324
Phyliuſ. 25. eiꝯ victoriæ.		Polla Donata.	101
26. monimentum.	27	Pollentia.	98
Phyllis greges quinto de-		Pollia Polla.	98
mum die potari.	146	Polpa.	99
Phytia Latona.	36	Polycrituſ. 74. 147. eiꝯ	
Pierides in aueſ conuerſæ.		ſpectri apparitio.	76
21		Polyphonte. 38. vſo con-	
Picridum cum Muſiſ cer-		greſſa, eiꝯq; filij.	39
tamen. 21. earum nomi-		Polyphonte in auem con-	
na.	ibid.	uerſa.	39
Pieruſ, eiꝯq; nouẽ filiæ. 21		polypi mira natura.	127
Pinaruſ fl.	116	132. 133	
piphnix vnde.	38	polypi natura imitanda.	
pipo.	21. 30	127	
pifcator rana.	132	polypi nautæ ſubtilitaſ	133
pifciſ heri, cras ſaſamentũ		polypum à congro capi.	
aut cinis, prouerb. 214		140	
pifceſ ſtomachocarere. 137		polypum ſua acetabula	
pifcuſ.	65. 67	deuorare.	125
pix è lacu zacynthi. 150.		Polytechnuſ. 22. in auẽ. 24.	
Placentia. 98.	(151	Polydora.	52

Po-

I N D E X

Polyphemus ad Hylam in- quirendā ab Hercule re- lictus. 46	promōtorij similes nos ef- se debere. 214. (344
M. Pomonius Seuerus. 101	proprium nihil cuiquam.
Cn. Pōpeius Gallus cos. 95	prudens quis. 308
Pompeij mors. 188	prudencia. 222
C. Pompuſius Montianus. 101	Prytaneus. 65
Pontium. 108	Pſamathe nympħa. 58
Pontus fl. 147	Pſillis aſpidum morſus in- nocuus. 124
Porcius Cato cos. 79	Publius imperator à lupo ruſo deuoratus. 84
C. Portenſius Fronto. 98	Publij imp. inſania. 81. & oraculum ab eo editum 82. inde
poſteritatis ratio quatenus habenda. 282	Pulcer geometra. 93
præſens quod eſt, id omni- bus idem. 183	pulchrum omne, ex ſciſſo tale. 204
præſentia tantū moleſtiam aſſerre. 280	pullos quæ aues cūm vola- re poſſunt, eiſciant. 141
Praxonides. 66	pulmones habentia anima lia omnia reſpirare. 136
Prion. 22	punica mala ſine oſib. 116
Prionis ſpelunca. 43	T. Purennius Tutus. 101
Procleus. 65	purpura quid. 236
Procris. 61. eiſus ad Mi- noen fuga. 62	putei Mythopoli. 152
Procridis iaculum & ca- nis. 62. 63	Pygmæi. 38
Præxi. 99	Pygmæorum cum gruib. bellum. 32
Prætus. 48	

I N D E X.

<i>pyracum palus.</i>	151	<i>ter se cognata.</i>	190
<i>Pythagoras Mnesæchi F.</i>		<i>Rauenna.</i>	98
108. eius præstigiæ. i-		<i>Regia. Rhegium.</i>	98
bid. femur aureū. ibid.		<i>Reginorum colonia.</i>	119
<i>Pythagoras cur fabæ esu</i>		<i>regium esse, malè audire,</i>	
<i>interdixerit.</i>	116	<i>cum bene feceris.</i>	260
<i>Pythagoreorum præce-</i>		<i>Renia ins.</i>	121
<i>ptum.</i>	334	<i>res humanæ fumus & va-</i>	
<i>Pythius seruator.</i>	14	<i>nitas.</i>	316
Q		<i>res humanæ qualiter in-</i>	
		<i>tuendæ.</i>	344
<i>Quantitates naturarum</i>		<i>res naturales quæ appen-</i>	
<i>paulatim defecisse.</i>	93	<i>dicis loco sequuntur,</i>	
<i>quartanæ curatio.</i>	113	<i>cuiusmodi sint.</i>	186. 187
<i>P. Quisentiuss Sphyrrio.</i>		<i>res præciosæ quomodo</i>	
101		<i>inspiciendæ.</i>	236. 237
R		<i>rerum obscuritas.</i>	223
		<i>rerū indifferētium discri-</i>	
<i>radij solis. radij natura.</i>		<i>men opinionis tantum</i>	
286		<i>causa statutum.</i>	345
<i>Recius Taurus.</i>	95	<i>res extrinsecus accidere</i>	
<i>rane piscatoris natura.</i>		<i>vel fortunæ, vel provi-</i>	
132		<i>dentia nutu.</i>	343
<i>rane ex pastoribus.</i>	56	<i>Rhodi, ossa magnæ molis.</i>	
<i>rane Scriphi mutæ.</i>	120	93	
<i>ratio, rationalis ars, cuius-</i>		<i>rupex.</i>	31
<i>modi.</i>	225	<i>Rusticus.</i>	165
<i>rationem ducem ubiq; se-</i>		<i>rutæ odor serpenti inimi-</i>	
<i>quens, qualis.</i>	311		
<i>ratione prædita omnia in-</i>			

I N D E X.

cus.	129	scorpij Cariae quali natura.	109
S		scorpij è crocodilo.	124.
Sacer mons.	146	125. ite è sifymbrio.	125
Sacra caelestibus dijs inter-		scorpionum in Latmo Ca-	
diu celebranda.	104	riae diuersa vis	123
Sacra saxa, locus.	51	scorpionum terrestrium	
sacrificiorū carnes in O-		interitus.	139
lympijs à miluijs inta-		scorpijs letalis herba.	115.
ctae.	109	116	
salamandra ignem extin-		Scotusae qualis fons.	149.
gui.	138	Scyrus ins.	107
Salamis.	59	in Scythia mulum non na-	
salis fons.	149	sci.	123
salis Siculi peculiaris na-		Scytinus Chius.	110.
tura.	152. 153	secessus quærerere, hominū	
Saluia Varena.	99	esse abiectae sortis.	198
C. Samphius.	100	secessus quietiss. cuiusmo-	
sanguinis expertia anima-		di.	199
lia quæ.	136	Seculares ludi, deq; ijs ora-	
Sarces Kilamacetis.	99	culum.	103
Saturno regnū à loue ere-		seculum quot annis con-	
ptum.	56	stet.	103
Sauna vrbs.	96	secūda nauigatio, prouer-	
Scamandrum fl. cur xan-		bium.	290
thum, siue fuluū Poeta		semina naturæ.	210
vocet.	137	sepulcrum centum cubito-	
Schæneus. 18. in auem.	19	rum longitudine.	94
scorpion herba.	115		

I N D E X.

<i>Seriphi ranae muta.</i>	120	<i>drogyno.</i>	88
<i>sermonem in ipso statim</i>		<i>siderum cursus quatenus</i>	
<i>vultu & oculis debere</i>		<i>considerandus.</i>	262
<i>apparere.</i>	327	<i>simia à muliere edita.</i>	95
<i>serpens duobus pedib.</i>	115	<i>Simmiae Rhodij Apollo.</i>	
<i>serpētes à muliere editi.</i>	95		36
<i>serpentes à spine humane</i>		<i>simplicitatis ostētatio, in-</i>	
<i>medulla nasci.</i>	139	<i>fidiae.</i>	327
<i>serpentes XXX. costis</i>		<i>sinistram manum fortius</i>	
<i>præditi.</i>	137	<i>retinere frænum, quàm</i>	
<i>serpentes ubi non nascan-</i>		<i>dextram.</i>	339
<i>tur.</i>	121	<i>Sipræta.</i>	34
<i>serpentum ictibus contra-</i>		<i>Sisyphi posteri.</i>	13
<i>ria.</i>	129	<i>è Sisymbrio scorpios na-</i>	
<i>serpētibus oculos effossos</i>		<i>sci.</i>	125
<i>renasci.</i>	137	<i>Smyrna. 54. eius in patrē</i>	
<i>serui partus.</i>	95	<i>amor.</i>	ibid.
<i>T. Seruius Secundus.</i>	98	<i>Smyrna in arborem.</i>	55
<i>Seuerus Antonini Imp.</i>		<i>societas, finis homini pro-</i>	
<i>frater.</i>	168	<i>positus.</i>	226
<i>Sexti virtutes.</i>	166. 167	<i>Socratis continētia & αὐ-</i>	
<i>T. Sextius Africanus cos.</i>		<i>τάγεια.</i>	173
	95	<i>Socratis dictum.</i>	334
<i>Sibylla sepulchro destitu-</i>		<i>mors</i>	188
<i>ta.</i>	102. 103	<i>in Socrate quid potissimū</i>	
<i>Sibyllæ Erythrææ ætas.</i>		<i>considerandum</i>	26
<i>ibid.</i>		<i>Soli. 114. Ciliciæ. 116.</i>	
<i>Sibyllæ oraculum de an-</i>		<i>solis effusio</i>	286
		<i>solis</i>	

INDEX.

cc 2 M.Tal-

I N D E X

M. Talpius Vitalis.	98	L. Tertius.	101
Tamphius.	99	testudinis natura.	129
Tanæ lateres.	153	testudinem corde spoliata	
Tandasides.	165	viuere.	112
Tanneta.	101	Teucer.	59
Tantalus. 56. præcipita-		Teucris cetus à Neptuna	
tus.	57	immissus.	12
Taphius mons.	144	Thapsiæ radicis vis.	110
tarandi natura.	127	Thebæ.	35
Tartarus tyrannus. 28. &		Thebæ Aegyptiæ.	146
flumen.	29	Therias. 54. eius incestus,	
taurus in apes.	124	55	
Tauri gens vnde dicta.	47	Teliphonum.	115
Telamon.	58	Theodotus.	175
Teleboij. 63. (115		Theophrasti comparatio	
Telestæ vita Aristoxeni.		peccatorum.	189
tempus momentaneum re		Theophrasti liber de diui	
rum omnium.	214	nis furoribus.	117
tempus omne instans, pun		Theopompus de terræmo	
ctum æternitatis.	245	tibus.	94
Terdua.	38	Theopompi historia.	105
Terembus.	40	Theopompi mirabilia.	
M. Terentius Albius.	98	109	
terra tota punctum. 200.		ad Thermopylas pugna-	
276		tum cum Antiocho.	79.
terræ mors, aqua.	212	80	
terræmotus sub Nerone.		Thesens Euripideus.	159
93		Thesprotiæ carbones.	153
		Thesci	

I N D E X.

<i>Athefi filiorum cædes.</i>	11	<i>Toxus.</i>	19
<i>Thoas rex.</i>	47	<i>tragœdiarum vsus.</i>	323
<i>Thoricum Atticæ.</i>	61.62	<i>Traianus VLcos.</i>	95
<i>Thraseas.</i>	168	<i>tranquillitas animi quo-</i>	
<i>Thrassa.</i>	33	<i>modo paretur.</i>	206
<i>Thraſyllus.</i>	94	<i>tranquillitati animi studen-</i>	
<i>Thyria. 25. in auem. 27.</i>		<i>dendum.</i>	178
<i>Tiana.</i>	99	<i>Trimilis, quæ poſt Lycias</i>	6
<i>Tiberij coloffus.</i>	92	<i>tripolium herba.</i>	127
<i>Tiberij religio.</i>	92.93	<i>tritici Bactriani grana o-</i>	
<i>Timæi Siculæ hiftoriæ.</i>	119	<i>learum nucleos æqua-</i>	
<i>Timandra. 15. in parũ ver-</i>		<i>re.</i>	113
<i>ſa.</i>	16	<i>trochili natura.</i>	129
<i>Timon citharædus.</i>	153	<i>tubæ cantus alienatæ mēti</i>	
<i>timeæ in veſtibus quomo-</i>		<i>medela.</i>	117
<i>do arceantur.</i>	117	<i>tubera crebris tonitruis di-</i>	
<i>Tireſias à Iunone excæca-</i>		<i>riora fieri.</i>	116
<i>tus, à Ioue vaticinãdi ar-</i>		<i>Turella Forenſis.</i>	98
<i>te donatus.</i>	86	<i>turpitudine ſola malũ.</i>	330
<i>Tireſias in ſceminam mu-</i>		<i>Typhon. 47. eius mira for-</i>	
<i>tatus. 3. 85. rurfus in ma-</i>		<i>ma. ibid. in deos impe-</i>	
<i>rem.</i>	86	<i>tus.</i>	ibid.
<i>Tireſiæ inter Iouem & Iu-</i>		<i>Typhoni fulmine iſto Ae-</i>	
<i>nonem iudicium.</i>	86	<i>tna impoſitus.</i>	48
<i>Titones à Ioue pulſi.</i>	56	V	
<i>Torgi colonia Ambraciã</i>		<i>C. Valerius Primus.</i>	98
<i>deducta.</i>	13	<i>L. Valer. Flaccus coſ.</i>	79
<i>torpedinis natura.</i>	132	<i>vanitas rerũ omnium.</i>	210
		ææ 3	C. Val.

I N D E X.

C. Vati us Tertius.	98	<i>eunda, & ea quæ.</i>	219
Velcia.	98	T. Vibius Thalbius.	98
Velia.	98	<i>vicissitudo rerū omnium.</i>	
Q. Velius.	99	139. 210. 225. 256. 257.	
Venetos dona graculis mit-		272. inde	
tere.	154	M. Vilonius Senerus.	98
Ventre prædita animalia		M. Vinicius.	86
omnia etiam vesicā ha-		<i>violæ albe coronis cur lu-</i>	
bere.	136	<i>cernæ per noctem adhi-</i>	
Venus Ctesylla.	10	<i>beantur.</i>	116
Q. Veratius cos.	95	<i>viperam semel tantum pâ-</i>	
Veratri potiones assuetis		<i>rere.</i>	126
minus noxiæ.	118	<i>vir bonus quis.</i>	207
Verus Imp. Antonini auus.		<i>vir bonus ut sis curādum,</i>	
164		<i>non qualis sit disputan-</i>	
Vesicam quæ animalia ha-		<i>dum.</i>	312
beant.	136	<i>virum bonum bircofi ali-</i>	
Vesparum ortus ex equis.		<i>quid simile habere de-</i>	
124. 125		<i>bere.</i>	327
Vespas non respirare.	136	<i>virgo in marē mutata.</i>	87
Vespertilio vnde.	22	<i>vita arcanum naturæ o-</i>	
Vespertilio quib. præ ca-		<i>pus.</i>	202
teris auib. prædita.	126	<i>vita etiam longissima exi-</i>	
M. Vestinus Atticus cos.	95	<i>guum spaciū.</i>	215
T. Veteranus.	98	<i>vita beata in quo versetur.</i>	
L. Vettius.	98	270	(278
L. Vetustius Secundus.	97	<i>vita quomodo cōponēda.</i>	
<i>via brevissima semper in-</i>		<i>vite amissio nihil aliud</i>	
		<i>quām</i>	

I N D E X.

quàm mutatio.	299	viuere vñumqueng; tan-	
vitæ breuitas.	312	tum præsens temporis	
vitæ finis à Deo determi-		punctum.	194
natus.	348	viuere quid.	346
vitæ finis quatenus nō ma-		viuere genitale offeum.	
lus. 343. & quomodo	142		
fiat bonus.	ibid.	vlcera quæ difficulter cica-	
vitæ humane tempus, mo-		trice obducantur.	116
mentum.	184	vlciscēdi ratio optima quæ	
vitæ salus in quo sita.	345		235
vitæ spaciū longissimū		vlcus mundi.	208
idem cū breuissimo.	183	vlula vnde.	22.31
vitam opinione consistere.		vlulas in Creta non viuere.	
	200.201		121.
vitam, si suo tempore desti-		vniuersi corpus.	220
nat, nihil mali pati.	343	vniuersi natura nihil ex-	
vitiligini albæ succurrens		tra se habet.	284
palus.	150	vniuersi naturæ nihil vñsta-	
viuendi ars palæstricæ quā		tius, quàm mutare & in	
saltatoricæ similior.	265	nouare.	210
viuere, esse tantum præsen-		volucres vnde futura indi-	
tis momenti.	338.344	candi vim sortitæ.	103
viuendi rectè facultas in a-		Q. Volusius Saturninus	
nimo posita.	328	cos.	96
viuendum cum dijs. vitam		vota qualia concipienda.	
cum dijs quis agat.	229		301
viuendum tanquā in mon-		vpupa vnde. 25. auspicata	
te.	312	ibid.	

vtilis

I N D E X.

utilis vocabuli acceptio.

248

vul absq; acinis. 110

Vulcanus ἀμφρύνης. 132

Vulcanus in bouem. 47

*Vulcano iuncta matrimo-
nio Minerva.* 122

vulpes prodigiosa. 63. in
lapidem. 64

vulpis piscis natura. 132

vulpis socius coruus. 135

vulpi insensus Aesalon.
135

*vultur avis dijs & homini
bus inuisa.* 39

vulturis pullum & nidum

stemini conspectum. 13

vultures ex Aegypio &

Neophrone. 16

vxoris virtutes. 175

X

*Xanthus fl. Apollini con-
secratus.* 56

Xanthi fl. etymon. 137

Z

*Zacynthi capras spiranti-
bus Etesijs non bibere.*
146

Zacynthius lacus. 150. 151

Zekedenthes Mucasi. 199

Zenophilus. 150

F I N I S.